BİR MEDYA CİNAYETİ BİR MEDYA CİNA

BEN ELTON

"Bizi Kim Gözetliyor Evi"nde Cinayet

Maceraperest kitaplar

Bizi
Kim Gözetliyor Evi'nde Cinayet

BEN ELTON

BEN ELTON

Ben Elton, televizyondaki stand-up çalışmalarının yanı sıra pek çok diziyle de (The Young Ones, The Thin Blue Line ve Blackadder) tanınıyor. Üç tiyatro oyunu ve Andrew Lloyd Webber'le yaptığı The Beautiful Game adında bir müzikali var. Ayrıca bir dizi çok satan önemli roman yazdı: Bunlardan Popcorn, Altın Hançer Ödülü'nü kazandı.

Geçtiğimiz yıl ilk uzun metrajlı filmini yönetti: Maybe Baby. Şu anda Ridley Scott'la birlikte Popcorn'un beyazperde uyarlaması üzerinde çalışıyor ve Queen grubuyla da yeni bir müzikal planlıyor.

Ben Elton, eşi Sophie ve üç çocuğuyla birlikte Londra'da yaşamaktadır.

BİR MEDYA CİNAYETİ BİR MEDYA CİNA
BİR MEDYA CİNAYETİ BİR MEDYA CİNA

BEN ELTON

"Bizi Kim Gözetliyor Evi"nde Cinayet

Maceraperest kitaplar

Ben Elton

THE NO. 1 BESTSELLER

DEAD FAMOUS

Bizi Kim Gözetliyor Evi'nde Cinayet

Polisiye

BEN ELTON

MACERAPEREST KİTAPLAR

"Bizi Kim Gözetliyor Evi'nde Cinayet - Dead Famous / Ben Elton"

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli

Kapak tasarımı:Ulaş Eryavuz

Dizgi düzeni: Goudy 10,5 / 12 pt

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: 2002

ISBN 975 - 329 - 384 - 4

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

Birleşik Krallık'tan

Andrew, Anna, Caroline, Claire, Craig, Darren, Mel, Nichola, Nick, Sada ve Tom'a ayrıca Amma, Brian, Dean, Elizabeth, Bubble, Helen, Josh, Narinder, Penny, Paul ve Stuart'a

Avustralya'dan

Andy, Anita, Ben, Blair, Christina, Gordon, Jemma, Johnnie, Lisa, Peter, Rachel, Sara-Marie, Sharna ve Todd'a,

Teşekkürlerimle...

Onlar olmadan bu kitap yazılamazdı.

Bizi Kim Gözetliyor Evi'nde Cinayet

David Gerçek işi: Aktör. Burcu: Koç

Jazz Gerçek işi: Aşçı yamağı. Burcu: Aslan

Kelly Gerçek işi: Satış danışmanı. Burcu: Terazi

Sally Gerçek işi: Kadın koruma. Burcu: Koç

Garry Gerçek işi: Kamyonet sürücüsü. Burcu: Yengeç

Moon Gerçek işi: Sirk cambazı ve kimi zaman dansöz.Burcu: Oğlak

Hamish Gerçek işi: Stajyer doktor. Burcu: Aslan

Woggle Gerçek işi: Anarşist. Burcu: On ikisinin de burcu olduğunu iddia ediyor.

Layla Gerçek işi: Moda desinatörü ve perakende satış denetmeni. Burcu: Akrep

Dervla Gerçek işi: Travma terapisti. Burcu: Boğa

Cinayet, evdeki yirmi yedinci gün işlenmiştir.

Aday Gösterme

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

SAAT 09:15

"Televizyon sunucusu, televizyon sunucusu, televizyon sunucusu, televizyon sunucusu, tren sürücüsü."

Çavuş Hooper başını kaldırdı. "Tren sürücüsü mü?"

"Özür dilerim, dilim sürçtü. Televizyon sunucusu."

Başmüfettiş Coleridge zanlı profillerinin yer aldığı kalın dosyayı masasına bırakıp dikkatini durum odasının bir köşesine kurulmuş geniş video ekrana çevirdi. Son iki saattir kasetleri rastgele seyrediyordu.

Garry yeşil kanepeye uzanmıştı. Duraklama düğmesine basılınca Garry'nin görüntüsü dondu. Kaset dönüyor olsaydı da resimde fazla bir değişiklik olmayacaktı çünkü Garry her zamanki pozisyonundaydı:

Bacaklar açılmış, kaslar gevşemiş, tembel tembel sol eliyle hayalarını okşuyor. Sağ ayak bileği üzerinde bulanık bir mavi kartal havada dolanmaktaydı. Coleridge o kartaldan nefret ediyordu. Bu anlamsız küstahlık ve cehalet yığını kendinde o kartalla ortak ne buluyor olabilirdi? Düğmeye basınca Garry konuştu.

"Sizin İngiliz Birinci Ligi, on gerizekâlıyla en önde iri bir gorilden oluşur ve o da genellikle siyahinin biridir."

Coleridge dikkatini toplamaya çalıştı. Zihni dağılmaya başlamıştı bile. Bu insanlar ne kadar boş konuşabilirlerdi? Herkes boş konuşurdu ama çoğu insanların konuştukları uçup giderdi; oysa bunlar için palavranın sonu yoktu. Üstelik bunlar kanıttı. Dinlemek zorundaydı.

"...On gerizekâlının işi, marke edilmeyeceğini umarak topu gorile geçirmek ve onun da gol atmasını beklemektir."

Dünya bu parlak gözlemleri daha önce duymuştu: Bu bölümler Dikiz Yapımcılık'taki yetkililer beğendiği için yayınlanmak üzere seçilmişti. Aynı cümlede kullanılan "siyahi" ve "goril" sözcükleri müthiş bir reality TV sahnesi demekti.

Coleridge, " 'cüretli, kışkırtıcı ve tartışmalı' " diye mırıldandı. Seyretmekte olduğu video kaset kutusunun içinde bulduğu bir gazete kupüründeki ifadeyi tekrarlıyordu. Bizi Kim Gözetliyor kasetlerinin hepsi kendilerine ait gazete kupürleriyle gelmişti. Dikiz Yapımcılık medya bürosu gayet titiz çalışan bir şirketti. Arşivlerini istediğinizde hepsini bulurdunuz. Coleridge'in okuduğu yazı, Bizi Kim Gözetliyor'un ünlü yapımcısı Geraldine Hennessy'nin bir profiliydi. Basında "Gardiyan

Geraldine" olarak anılan Geraldine'in, "Biz BBC televizyonu değiliz" dediği yazılmıştı.

"Biz CKTTV'yiz: Cüretli, Kışkırtıcı, Tartışmalı. Dünyanın görmesi için Garry'nin bilinçsiz ırkçılığına bir pencere açmak da budur."

Coleridge içini çekti. Kışkırtıcı? Tartışmalı? Bunlar yetişkin bir kadın için nasıl amaçlardı? Dikkatini Garry'nin karşısında turuncu kanepede oturan adama çevirdi: Jazz adıyla anılan Jason, hep soğukkanlı, havalı, kendine güvenli ve şu andaki gibi küçümseyerek dudak bükmediği zamanlar hep sırıtan Jazz.

"Evet öyle dostum" diye Garry devam etti. "Beceri yok, incelik yok, planlama yok. Bütün milli oyun, şanslı bir fırsat stratejisi üzerine kurulmuş." Garry, şekilleri spor şortunun limon yeşili saten kumaşı altında açıkça seçilen hayalarını bir kere daha okkaladı. Kamera biraz daha yaklaştı. Dikiz Yapımcılık'ın hayalardan hoşlandığı anlaşılıyordu. Herhalde onlar da CKT'idiler.

"İnsan azmanının siyahi olduğunu söyledim diye beni yanlış anlama, Jazz. Bugünlerde lig golcülerinin çoğu öyle zaten."

Jazz hem esrarlı hem de ürkütücü olduğunu umduğu belli olan bir bakışla Garry'ye baktı. Jazz'ın bedeni Garry'ninkinden de daha gelişmişti ve o da kaslarını sürekli gergin tutardı. Boynundaki, göğsüne kadar inen kaim altın zinciri okşarken kasları kollarında âdeta dalgalanıyordu. "Goril."

"Ne?"

" 'Azman' demedin, 'goril' dedin."

"Öyle mi dedim? Yani demek istediğim goriller iri ve güçlüdür, değil mi? Sizinkiler gibi."

Kendi kafasına göre sarışın bir hippi süpermodel olan Layla mutfak bölümünde boncuklu saç örgülerini suratını ekşiterek salladı. Müfettiş Coleridge onun güzelim saçlarını suratını ekşiterek savurduğunu, izlediği kasette kamera birden onu görüntüye getirdiği için görebilmişti. Dikiz Yapımcılık'ın o orta sınıf küçümsemesini kaçırması mümkün değildi. Coleridge, Dikiz Yapımcılık'ın editörlüğünün entelektüel özentiye karşıt bir tavırda olduğunu artık anlamaya başlamıştı.

Geraldine gazetedeki yazıda, "Bizler kendimizi Halkın Dikizcisi olarak kabul ediyoruz" diyordu. Yayına hazırlanan kasetteki portresinin çiziliş

biçimine bakılırsa, onun da Layla'yı ukala, mizahtan yoksun, bir orta sınıf orospusu olarak gördüğü anlaşılıyordu.

Coleridge ekrana bir küfür savurdu. Kendisi Jazz'ı izliyordu, Jazz'ı izlemek istiyordu, ancak soruşturmasının başlıca handikaplarından biri de Dikiz Yapımcılık o anda onun kimi seyretmesini istiyorsa onu seyredebileceğiydi. Ve Müfettiş Coleridge'in Dikiz Yapımcılık'tan çok farklı bir gündemi vardı. Dikiz Yapımcılık kendilerinin "büyük televizyon" dediği şeyi yapmaya çalışıyordu. Coleridge ise bir katili yakalamaya çalışmaktaydı.

Kamera yine Garry ile hayalarına dönmüştü.

Coleridge katilin Garry olduğunu sanmıyordu. Garry'leri bilirdi, üniforma içindeki uzun yıllar boyunca her Cumartesi gecesi yirmi Garry tutuklamıştı. Garry'ler hep aynı tipti, gürültücü, kendini beğenmiş, küstah. Coleridge, Garry'nin iki gece önce, işlenen cinayetin sonrasında, birbirlerine polisin ses kayıt cihazının üstünden baktıklarında nasıl göründüğünü düşündü. Garry'nin o zaman o kadar küstah bir havası yoktu, korkmuş gibi görünüyordu.

Ancak Coleridge, Garry'leri bilirdi. Garry'ler kavgalara karışırlar ama çok talihsiz ya da sarhoş ya da direksiyon başında değillerse adam öldürmezlerdi. Coleridge bu kasılan, kaslarını şişiren, dövmeli heriften hoşlanmıyordu ama onun kötü olduğunu sanmıyordu. Bir insana arkadan sinsice yaklaşacak, bir mutfak bıçağını ensesine saplayacak ve sonra çekip çıkararak kafatasına sokacak tipten bir insan olamazdı.

Coleridge, Garry'nin böyle bir şey yapacağını sanmıyordu. Ama geçmişte çok kere yanıldığı olmuştu. Millet de Garry'nin katil olduğunu düşünmüyordu. O gözdelerden biriydi. Geezer Gazzer, olay gerçek bir polisiye romana dönüşmeden önce renkli basındaki favorilerdendi ve medya katil hakkında varsayımlar ileri sürerken asla listenin başlarına geçmiş değildi.

Coleridge, üstünlük taslayan hüzünlü bir biçimde kendi kendine gülümsedi. Zaten son günlerde başka türlü gülümseyemiyordu ki. Millet, Gazzer'i gerçekten bilmiyordu. Bildiklerini sanıyorlardı ama bilmiyorlardı. Kendilerine onun en iyi görüntüleri, en esprili sözleri, ukala ya da züppe birini tanımaktaki sinir bozucu becerisi, kendini beğenmiş Layla'yı acımasızca kızdırdığı parçalar gösterilmişti. Bir keresinde de, sporcu şortunun altından başını uzatmış olan iri ve kalın penisi görülmüştü.

Ve bu görüntü de hemen Camden Lock pazarında satılan tişörtlere geçivermişti.

"Tekgöz! Çabuk yatağına!" diye bir köpeği azarlarmış gibi bağırmıştı Garry suçlu organını yerine sokmadan.

"Kusura bakmayın, kızlar, gördüğünüz gibi külot giymiyorum. Külot, aşk mobilyamı terletir de."

Halk Garry'yi işte böyle görüyordu: Dürüst, aklı başında, mantıklı bir serseri ve genelde o yüzden de seviliyordu. Ekrandaki Garry, Coleridge'in izlediği kaseti yayına hazırlayan video editörü gibi Layla'nın kendisinin ırkçı karakteristikler hakkındaki sözlerine gösterdiği kuşkulu tepkiyi görmüş ve bir züppenin ve ukalanın tepkisini hissederek konuyu daha da açmaya karar vermişti. Layla'nın rahatsız oluşuna gülerek,

"Doğru ama!" dedi. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama politically correct olmanın canı cehenneme. Ben Jazz'a aslında iltifat ediyorum. Siyahiler daha güçlü ve daha hızlıdır, bu da kanıtlanmıştır. Boksa bakın, olimpiyatlara bakın. Beyaz hıyarlara yarışmalara girecek cesareti gösterdikleri için madalya verilmeli aslında! Hele kadınların durumu daha da berbat! O siyah karıların koşmalarını hiç seyrettiniz mi? Yarım düzine siyah amazon grup halinde bitiş çizgisini geçtikten on dakika sonra, Glasgow'un kıçları kemikli iki sarışını ancak görünür."

Cüretli sözler: Cüretli, kışkırtıcı ve tartışmalı.

"Evet ama bunun nedeni..." Layla bu ürkütücü fikirleri reddetmesi gerektiğini bilerek kekeledi.

"Neymiş nedeni?"

"Şey... Siyahlar toplumdaki diğer fırsatlar kendilerine kapalı olduğu için spora yönelmek zorundadırlar. O yüzden fiziksel etkinliklerde sayıları yüksektir."

Bu kere söze Jazz karıştı ama Layla'yı desteklemek için değil.

"Yani sen diyorsun ki, beyazlar doktor ve başbakan olmak için o kadar meşgul olmasalar biz siyahları yarışlarda ve boksta falan gerçekten yenebilirler, öyle mi, Layles?"

"Hayır!"

"Sen siktirici bir ırkçısın kız ve bu da iğrenç bir şey!"

Layla ağlayacak gibiydi. Garry ile Jazz kahkahayı bastılar. Halkın, kızı değil de onları tercih etmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Programı izleyen halkın büyük çoğunluğu Gazzer ile Jazz'ı, Ev'deki kendi temsilcileri olarak görüyordu. Neşeli, açık sözlü, oldukları gibi görünen herifler. Esaslı oğlanlar.

Coleridge, "ama halk günde yirmi dört saat bunlara katlanmak zorunda kalsa acaba ne düşünür" diye merak etti. Evin öteki sakinleri gibi katlanmak zorunda olsalar. Günlerce, haftalarca o dur durak bilmeyen küstahlıklarının duvarlardan ve tavandan yansıması. Bu ne kadar sinir bozucu bir şey olabilirdi? Biri onlardan gizlice ne kadar nefret ederdi? ikisinden birine şu ya da bu yoldan saldıracak kadar mı? İkisini de savunmaya geçme durumunda bırakacak kadar mı? Onları cinayet işlemek için kışkırtacak kadar mı? Ama insanlar birbirlerini sinir bozucu olarak buldukları için öldürürler miydi? Evet. Coleridge'in deneyimlerine göre öldürürlerdi. Sinirlenme en yaygın olan cinayet nedeniydi. Gayet küçük tartışmalar aniden ve istemeden öldürücü boyutlara ulaşabilirdi. Coleridge, sinirlenme nedeniyle yaptıkları şeyi anlamaya çalışan bir aile üyesiyle kaç kere karşı karşıya oturmuştu?

"Ona daha fazla dayanamadım. Birden ne yaptığımı bilemedim."

"O beni buna zorladı."

Cinayetlerin çoğu insanların birbirlerini tanıdıkları aile ortamlarında işlenirdi. Eh, Bizi Kim Gözetliyor'dan daha esaslı bir aile ortamı da olamazdı. Cinayetin işlendiği ana kadar insanlar birbirlerini gayet iyi tanımışlar ya da birbirlerini gösterildiği kadarıyla tanımışlardı ki, zaten insan bir başkası hakkında ancak o kadarını bilebilirdi. Bu insanlar gece gündüz, uyanık oldukları saatler boyunca yalnızca birbirleriyle ve birbirleri hakkında konuşmaktaydılar. Belki de içlerinden birini kendini öldürtecek kadar sinir bozucu olmuştu. Ama aslında hepsi sinir bozucuydular. En azından Coleridge için. Her biri çıplak kıçları ve düzgün belleri, pazıları ve kasları, dövmeleri ve meme halkaları, burçlara olan düşkünlükleri, sonu gelmeyen kucaklaşmaları ve birbirlerine dokunmaları ve hepsinin üstünde de, bu gezegende kendileriyle doğrudan doğruya ilgili olmayan bir tek şeye gerçek bir entelektüel merak göstermemeleriyle. Müfettiş Coleridge tümünü öldürmekten büyük bir mutluluk duyardı.

Coleridge'in kaseti izlemesine bakan ve kafası sanki camdanmış gibi düşünce silsilesini takip etmiş olan Çavuş Hooper,

"Sizin sorununuz tam bir züppe olmanız, efendim" dedi. "Günümüzde herhangi bir insan neden tren makinisti olmak istesin ki? Aslında makinist falan da kalmadı ya. Yalnızca başlama düğmesine basan ve arada sırada greve giden serserinin biri var artık. Buna soylu bir meslek denemez, değil mi? Doğrusu ben polis yerine televizyon sunucusu olmayı tercih ederdim."

"Sen kendi işine bak, Hooper" dedi Coleridge.

Coleridge hepsinin kendisiyle alay ettiklerini bilirdi. Onu eski kafalı buldukları için alay ederlerdi. Astroloji ve ünlülerden başka şeylerle ilgilendiği için eski kafalıydı. Astroloji ve ünlüler dışında başka bir şeyle ilgilenen dünyanın en son insanı o muydu? Kitaplar ve trenlerle örneğin. Tanrı aşkına, daha elli dört yaşındaydı ama memurları için iki yüz yaşında olabilirdi. Onlar için Coleridge çok garipti. İlk Baskı Derneği üyesiydi, Mütareke Günü muhakkak bir savaş anıtını ziyaret ederdi ve bir seradan hazır alacağı yerde bitkileri tohumlardan yetiştirirdi. Bizi Kim Gözetliyor Evi'nin elde varolan bütün kayıtlarını izlemek de Coleridge'e düşmüştü. Bir grup amaçsız yirmi küsur yaşında insanın sürekli kameralarla izlenen bir evde bir arada oturmalarını izlemek gerçekten zalim bir şakaydı. Normal koşullarda televizyon tarihinde Coleridge'in BKG kadar izlemek istemeyeceği başka bir program olmadığı rahatlıkla söylenebilirdi. Coleridge yıkanması gerektiği halde kullanmakta ısrar ettiği porselen kupanın kulpuna yapıştı.

"Hooper, trenler ve diğer konularda fikrini istersem sorarım."

"Ben de sizi aydınlatmaktan mutluluk duyacağım, efendim."

Coleridge çavuşunun haklı olduğunu biliyordu. Günümüzün gençliğini ciddi bir amaç yoksunluğu nedeniyle kim suçlayabilirdi ki? Küçük çocukların büyüdüklerinde tren makinisti olmak istedikleri günlerde, bu büyük bir makinenin efendisi olmak anlamına gelirdi. Tükrükler saçan, buharlar koyveren canlı bir yaratık, yönetimi ustalık ve cesaret, bakımı sevgi ve anlayış gerektiren madeni bir canavar. Oysa artık teknoloji o kadar karmaşıktı ki, herhangi bir şeyin nasıl işlediğini Bill Gates ile Stephen Hawking dışında kimse bilmiyordu. Hooper'den sık sık duyduğu bir deyimi kullanarak insan soyunun devreden çıktığını söyleyebilirdi. Bütün gençlerin televizyonda olmayı istemelerine hiç şaşmamak gerekirdi.

Yapacak başka ne vardı ki? Coleridge odanın büyük bir bölümünü doldurur gibi duran video kaset ve bilgisayar disketleri yığınlarına baktı.

"Eh, başa dönelim, tamam mı? Bu işe sırasıyla saldıralım."

Coleridge, "Birinci yayın" işaretli kaseti alıp makineye soktu.

Bir ev. On yarışmacı. Otuz kamera. Kırk mikrofon. Bir kişi kalacak.

Kelimeler yüzüne inen yumruklar gibi ekranda beliriyordu.

Arka plandaki post-punk grafiklere ve görüntülere çılgın, öfkeli bir rock müziği eşlik etmekteydi.

Dönen bir kamera.

Dikenli telden bir çit.

Dişlerini gösteren bir çoban köpeği.

Kameraya sırtını çevirmiş, sutyenini çıkarmakta olan bir kız.

Öfkeyle kasılmış ve bağıran bir ağzın yakın çekimi.

Gitar gürültüleri. Kesik kesik grafikler.

İzleyenlerin hiçbiri bunun aşırılar tarafından aşırılar için yapılmış bir program olduğu konusunda yanılmazdı. Mesaj açıktı: Sıkıcı insanlar eğlenceyi başka yerlerde arasınlar ama gençsen ve çılgınsan bu senin programındı.

Dokuz hafta. Mazeret yok. Kaçmak yok. Bizi Kim Gözetliyor.

Arka plandaki gürültülü gitarlar eşliğinde yazılar da geçti. Dikiz Yapımcılık'ın Evi son bir an için boş ve her şey sakindi. Geniş bir oturma alanı, gayet hoş döşenmiş yatak odaları, paslanmaz çelikten duşları ve muslukları, bahçesinde yüzme havuzuyla büyük, parlak ve dostça bir mekân. Sokak kapısı açıldı ve on genç, geniş oturma odasına doluştular. Yapılan reklamlarda birbirlerini daha önce asla görmedikleri tekrar tekrar söylenmiş olan on kişi. Gelenler bağırıp çağırdılar, çığlıklar attılar, tekrar

tekrar birbirleriyle kucaklaştılar. Kimi yatak odalarına gidip yatakların üstünde sıçradı, birkaçı kapı pervazlarına asılıp kendilerini yukarı çekti, bir ikisi geride kalıp seyretmeyi tercih etti. Ancak herkes, insanın hayatında bir kere olabilecek bir serüvenin başladığı fikrindeymiş gibi görünüyordu. Televizyon başındaki seyircilere bir parti kalabalığına eşlik ettikleri gerçeğini yerleştirdikten sonra kamera, kişileri tek tek tanıtmaya başladı. İlk seçilen köpek yavrusu gibi gözleri, çocuksu yüz hatları ve omuzlarına kadar inen saçlarıyla çok yakışıklı bir gençti. Üzerinde siyah bir palto, elinde bir gitar vardı. Cezaevi duvarlarını andıran tuğlalardan bir yazı, adamın yüzünün ortasına yerleşti.

David. Gerçek işi: Aktör. Burcu: Koç

OTUZUNCU GÜN

Saat 07:00

Cinayet işleneli üç gün olmuştu ve Coleridge, soruşturması'nın henüz başlamadığı gibi bir duygu içindeydi. Evin araştırılması sonunda herhangi bir ipucu elde edilememiş, zanlıların sorguları şok ve şaşkınlıktan başka bir sonuç vermemişti. Dikiz Yapımcılık'taki gözlemciler bir tek muhtemel neden verememişlerdi ve Coleridge ile uzman ekibine yalnızca bir televizyonun başında oturup tahminlerde bulunmak kalmıştı. Coleridge gözlerini kapayıp derin soluklar aldı. Dikkatini toplamak, çevresinde yer alan fırtınayı unutup bütün dikkatini toplamak zorundaydı. Zihnini bütün düşüncelerden ve önyargılarından temizlemeli, görünmeyen bir elin yazabileceği boş bir sayfaya dönüştürmeliydi. Katil ... 'dır. Ama hiçbir cevap gelmiyordu işte. Bir katilin var olduğu inanılır gibi değildi ama bir cinayetin işlendiği de kesindi. Böylesine kapalı, her santimi televizyon kameraları ve mikrofonlarla kaplı bir ortamda cinayet işleyip de yakayı sıyırmak mümkün olabilir miydi? Monitör odasında sekiz kişi ekranları sürekli izlemekteydi. Biri de Ev'in çevresindeki iki yönlü aynanın arkasında duruyordu. Katilin kurbanını izlemek için çıktığı odada altı kişi vardı. Katil kadın ya da erkek, cinayeti işledikten sonra döndüğünde hâlâ odadaydılar.

Evi, İnternet bağlantısıyla 47 bin kişi daha izlemekteydi. Bütün bu insanlar cinayetin işlendiğini görmüşlerdi ama her nasılsa katil hepsini atlatmayı başarmıştı. Coleridge midesinde bir korku duygusunun kabardığını hissetti. Uzun ve nispeten başarılı meslek hayatının büyük bir başarısızlıkla sona ermek üzere olduğu korkusu. Gezegenin en ünlü cinayeti olduğu için dünya çapında bir başarısızlık. Herkesin bir kuramı vardı: Her meyhanenin, büronun, okulun, Tokyo'daki her şehriye barının, İstanbul'daki her Türk hamamının. Coleridge'in bürosu saatten saate katilin kim olduğu ve cinayeti neden işlediğini açıklayan elektronik posta bombardımanı altındaydı. Kriminologlar ve Cinayet Çözücüler gazetelerde, haberlerde ve internette sıra sıra boy göstermekteydiler. Bahisçiler bahis kabul ediyor, ruh çağırıcılar kurbanla konuşuyordu ve İnternet birbirlerine kuramlarını gönderenlerin trafiği altında çöktü çökecek hale gelmişti. Katilin kimliği hakkında kesinlikle bir fikri olmayan tek kişi olayı soruşturan ekibin başındaki Müfettiş Stanley Spencer Coleridge'di.

Evin içinde dolaşıyor, sırlarını kavramaya çalışıyor, kendisine bir ipucu vermesini istiyordu. Gerçek Ev'in içinde değil elbette. Adli tıp ekibi Ev'de işini bir günde bitirmiş ve tekrar sakinlerine teslim etmişti. Bu, Dikiz Yapımcılık'ın polise vermekten mutluluk duyduğu diğerinin tam bir kopyası olan evdi. Yapımcıların kamera provaları boyunca kullandıkları ve gizlenecek tek bir delik bile bırakmadıkları karton kopya. Bu kopya evin çatısı, su tesisatı ve bahçesi yoktu ama renkleri ve boyutları diğerinin tıpatıp eşiydi. Coleridge'e sanki gerçek Ev'in içindeymiş duygusunu veriyordu.

Kendi kendine bir küfür savurdu. O taklit mekânda dururken kendini o evin sakinlerinden biri gibi hissetmeye başlamıştı: Kafasında yararlı düşünceler değil yalnızca duygular vardı.

"Duygular" diye düşündü. "Koskoca bir kuşağın davranış biçimi. Bir şey düşünmene, hatta bir şeye inanmana gerek yok. Yalnızca hissetmen yeterli."

Kopya ev de gerçek Ev gibi Shepperton Film Stüdyoları'nın boş bir mekânında kurulmuştu ve iki yatak odası, bil duş odası, çamaşır da yıkanabilen bir banyo, bir tuvalet, geniş bir oturma mekânı, mutfak ve yemek mekânı, depo odası ve sakinlerin Dikiz Yapımcılıkla konuşmak üzere gittikleri ve Görüşme Odası olarak adlandırılan odadan oluşuyordu Evin bahçeye açılmayan üç kenarında üç karanlık koridor vardı ve elde taşınan kameralar duvar yerine geçen tek tarafı ayna camlar önünde

buralardan içerisini görüntülüyorlardı. Evdeki uzaktan kumanda edilen kameralarla bunlar birleşince bir kimsenin gözlenemeyeceği bir santimetre kare yer kalmıyordu. El kameralarının alanına girmeyen tek oda tuvaletti. Dikiz Yapımcılık'ın saplantılı röntgenciliği, ev sakinleri barsaklarını boşaltırken onlardan yalnızca iki karış beriye kameraman yerleştirmeye gelince çizgiyi çekmişti. Ancak görevliler tuvalette de hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir kamera olduğundan her olayı seyretmek zorundaydılar. Ayrıca bölmeye yerleştirilen mikrofonlar nedeniyle dinlemekten de kaçınmaları imkânsızdı. Coleridge programın yayına girmesinden önce bütün caddelere yerleştirilen posterleri hatırlıyordu. **KAÇIŞ**

OTUZUNCU GÜN

Saat 21:15

Coleridge ile Hooper M25 trafiğinde ilerlemeye çalışırken Trisha da BKG Evi'nin baş editörü Bob Fogarty'yle görüşmekteydi. Gardiyan Geri'den sonra Fogarty, Dikiz Yapımcılık hiyerarşisinin ikinci adamıydı. Trisha seyrettiği insanların neden o tarzda sunuldukları hakkında bilgi almaya gelmişti. Fogarty polise plastik bir bardakta sulu kahve uzatırken ve izleme odasının karanlığında az daha elini ıskalarken,

"Bizi Kim Gözetliyor aslında bir senaryodur" dedi. "Bütün filmler ve televizyon programları gibi montaj sırasında üretilir."

"Yani ev sakinlerinin imajlarını siz mi yaratırsınız?"

"Eh, herhalde. Bizler bilimadamı değiliz, televizyon programı yapımcılarıyız, insanlar temelde sıkıcıdırlar. Onları ilginç yapmak, kahramanlara ve kötü kişilere dönüştürmek zorundayız."

"Ben sizlerin yalnızca gözlemci olduğunuzu, bütün olayın bir sosyal etkileşim deneyi olduğunu sanıyordum."

Fogarty sabırla,

"Bakın, memur hanım" dedi. "Her gece yarım saatlik bir yayın için günde yirmi dört saat çalışan otuz televizyon kamerasının birikmiş görüntüsü vardır elimizde. Bu yarım saatlik bir program için yedi yüz yirmi saatlik malzeme demektir. İstemesek bile sübjektif kararlar vermekten kaçınamayız. Bizi en çok şaşırtan şey milletin gösterdiğimiz şeye inanmasıdır. Gördüklerinin gerçek olduğuna sahiden inanmaktadırlar."

"Bu konuda fazla düşündüklerini sanmıyorum. Yani, neden düşünsünler ki?"

"Doğru. Program iyi olduğu sürece umurlarında değildir, o yüzden biz de mümkün olduğu kadar senaryoyu çekmeye çalışırız."

"Senaryoyu mu?"

"Haber programlarında kullanılan bir deyimdir."

"Yani?"

"Diyelim ki haberlerde, mahallelerde eroin bağımlılığı konusunda bir görüntü koyacaksınız. Eğer bir yere gidip de elinizde kamera haber çıkacak diye beklerseniz bir de bakarsınız ki, Noel gelip çatmış. O nedenle senaryonuzu bürodan çıkmadan hazırlarsınız. Okulda eroin bulabildiklerini söyleyen iki öğrenciye, bir parça mal için orospuluk etmeye hazır' olduğunu söyleyecek bir kıza, her şeyin hükümetin suçu olduğunu söyleyen bir sosyal yardım görevlisine ihtiyacımız var diyelim... Senaryoyu yazarsınız. Sonra bir araştırmacı gönderip gösterişi seven birkaç kişi toplarsınız ve hepsine neler söyleyeceklerini öğretirsiniz."

"Ama bunu BKG'de nasıl yapabilirsiniz ki? Yani demek istediğim, ev sakinlerine ne konuşacaklarını söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Hayır ama anlatmak istediğiniz hikâyeyi biliyorsanız, onu destekleyecek görüntüleri seçersiniz. Bu, olayın tam bir fiyaskoya dönüşmesini önlemenin tek yoludur. Şuna bakın mesela... Bu, ilk günün öğleden sonrasında Kelly'nin Görüşme Odası'na ilk girişi."

BİRİNCİ GÜN

Saat 16:15

"Çok parlak, müthiş, çılgın. Orada kendimi havalarda uçuyor hissediyorum."

Kelly ana monitördeydi. Görüşme Odası'na her şeyin ne kadar heyecan verici olduğunu anlatmaya gelmişti.

"Bu insanların hepsini gerçekten sevdim ve çok iyi geçineceğimize inanıyorum. Gerilim olacağını ve sonunda hepsinden nefret edeceğimi biliyorum. Ama insan aynı şeyi bütün arkadaşları için söyleyebilir, değil mi? Gerçek şu ki, bu insanları seviyorum. Onlar benim insanlarım. Benim grubum."

Montaj odasının karanlığında Geraldine, Fogarty'ye baktı.

"Söylemesini istediğin bu, değil mi?"

Bob plastik bardağının ardından başını kaldırdı.

"Eh, bunları onun kendisi söyledi, Geraldine."

Geraldine'in gözleri parladı, burun kanatları şişti, iri dişlerini ortaya çıkardı. Sanki Alien, John Hurt'un karnından fırlamıştı.

"Seni sersem herif! Seni beyinsiz tembel! Kızın söylediğini bir maymuna bile yayınlatabilirim! Onun söylediklerini okulunu terk etmiş, ciğeri beş para etmez, başbelası bir yeni yetmeye de yayınlatabilirim! Ben sana kızın gerçekten söylediği şeye bakman ve onun söylemesini istediğimiz şeyi bulman için para veriyorum, beyinsiz yaratık!"

Fogarty ekibin daha genç ve daha kolay etkilenebilen üyelerine acılarını paylaşır gibi baktı.

Geraldine güzel kumral kızın ekranda donmuş olan yüzüne doğru elini salladı.

"Kelly kimdir, Bob? O kız kimdir, ha?"

Fogarty televizyona baktı. Tatlı bir gülümseme kendisine bakıyordu, açık, dürüst, masum bir yüz.

"Şey..."

"O bizim şıllığımızdır, Bob. Bizim manipülatörümüz. Nefret figürü olarak tasarlanmış kişimiz! İlk görüşmeleri hatırlıyor musun? O şımarık hevesi? O sanattan uzak bacak gösterisini? O zaman söylediklerimi hatırlıyor musun, Bob?"

Fogarty hatırlıyordu ama Geraldine yine de söyledi.

" 'Millet bir kere senin herkesin arkasından konuşan boktan biri olduğuna karar verdikten sonra havanı nasıl atacaksın bakalım, seni küstah orospu' demedim mi?"

"Evet Geraldine, ama bugün kız gayet iyi biri olarak göründü. Tamam biraz beyinsiz ve kendini beğenmiş ama aslında bir şıllık değil. Onu kötü göstermek kolay olmayacak sanırım."

"O biz nasıl istersek öyle görünecek ve ne olmasını istersek o olacak!"

OTUZUNCU GÜN

Saat 09:20

Trisha, "Geraldine sizinle hep böyle mi konuşur?" diye sordu.

"O herkesle öyle konuşur."

"Alışıyorsunuz demek?"

"Bu alışılacak bir şey değildir. Benim medya ve bilgisayar alanlarında masterim var. Ben beyinsiz değilim."

Trisha başını salladı. BKG'nin ününden önce de Geraldine Hennessy'den söz edildiğini duymuştu. Zaten pek duymayan yoktu. Geraldine başlı başına bir şöhretti.

"Cüretli, kışkırtıcı ve tartışmacı bir yayıncı" dedi Trisha.

"Palavra!" dedi Bob Fogarty. "O yenilikçi pozuna girmiş bir TV orospusudur ve birkaç pop yıldızı tanıdığı ve Vivienne Westwood'dan giyindiği için millete bunu yutturuyor. Aslında Avrupa'dan ya da Japonya'dan fikir çalar, onları süsleyip püsleyip post-modern ironi diye orta sınıflara yutturur."

"Ondan hoşlanmıyorsunuz şu halde?"

"Ondan nefret ediyorum. Geraldine Hennessy gibi insanlar televizyonu mahvetmişlerdir. O kültürel bir vandaldır. Aptal, kötü, tehlikeli bir orospudur."

Trisha odanın loşluğunda Fogarty'nin elindeki bardağın titrediğini görüyordu.

"Sakin olun, Bay Fogarty" dedi.

"Ben sakinim."

"İyi."

Fogarty sonra Kelly'nin Görüşme Odası görüntülerini, yayınlandığı biçimiyle gösterdi.

"Sonunda hepsinden nefret edeceğimi biliyorum."

Yalnızca bu beş kelime yayınlanmıştı.

BİRİNCİ GÜN

Saat 16:30

Kelly, Görüşme Odası'ndan çıkınca Ev'in oturma alanına döndü. Layla yanından geçerken anlayışlı bir gülümsemeyle kolunu okşadı. Kelly döndü, gülümsedi, kucaklaştılar.

"Seni seviyorum" dedi Layla.

"Ben de seni."

"Güçlü ol, tamam mı?" dedi Layla.

Kelly, Layla'ya güçlü kalmaya çalışacağına söz verdi. Kelly, Layla'nın kendisini kucaklamasına çok sevinmişti. O sabah Layla'nın ilk grup alışveriş listesine ceviz yağı koymaktaki ısrarı nedeniyle aralarında hafif bir tartışma geçmişti. Layla genelde yalnızca salata yediği için sosların kendisi için çok önemli olduğunu ve ceviz yağının da vazgeçilmez bir şey olduğunu söylemişti.

"Aynı zamanda chakra'larımı da yağlıyor" demişti.

Kelly, Layla'ya yemek bütçelerinin kısıtlı olması nedeniyle ceviz yağının gayet pahalı bir lüks madde olduğunu söylemişti.

"Bence bu tümüyle sübjektif bir görüş, yavrum" demişti Layla. "Ve doğrusunu istersen chakra'larına ne kadar değer verdiğine bağlı."

O sırada söze David karışıp Layla'yı desteklemişti. Kelly'nin istediği jambonun da gerekli sayılamayacağını söylemişti.

"...Belki yalnızca onu bağışlayan domuz için önemli sayılır" demişti lotus pozisyonunun o aşılmaz kalesinden. "Ben şahsen bir ceset yerine ceviz yağı sipariş edilmesini tercih ederim."

Diğer delikanlılar Kelly'yi desteklemişler, ancak David ile Layla'nın o zahmetsizce hâkimiyetleri Kelly'nin keyfini kaçırmış ve ağlamaklı yapmıştı. Ama ağlamak yerine Görüşme Odası'na gitmiş ve Dikiz Yapımcılık'a herkesi ne kadar sevdiğini anlatmıştı. Şimdi oradan çıktığında Layla kendisini bir kucaklamayla ödüllendiriyordu. Kelly'nin üzerinde yalnızca bir tişört ve kısacık bir şort vardı. Layla ise ipekli bir saronga sarınmıştı ve aynı kumaştan bikini büstiyeriyle aynı derecede az giyinikti. Gergin karınları birbirine değdi, memeleri birbirlerini ezdi.

Tavana bağlı olan kamera hiç de yakışık almayan bir hızla vınlayarak onlara doğru döndü.

OTUZUNCU GÜN

Saat 09:45

"Havanın sıcak ve güneşli olmasına rağmen Geraldine'in kaloriferlerin sürekli yakılmasını istediğini biliyor muydunuz?" dedi Fogarty.

Trisha şaşırmıştı, "insanlar soyunsun diye mi iç ısıyı yükseltiyordunuz?"

"Elbette. Ne sanıyorsunuz? Yapım şirketi çıplak beden istiyordu! Bol kazaklar değil! Yirmi dört derece iyi bir ısıdır, sıcaktır ama terletmez. Geraldine, odayı yirmi beş derece, kızların meme uçlarının çevresiniyse eksi beş derece yapabilse kusursuz ısıyı elde edeceğini söyler."

Trisha düşünceli bir tavırla baktı adama. Patronunu kötü göstermek için elinden geleni yapıyordu. Neden acaba?

"Her neyse, Bayan Ukala, Herkesten Üstün, parlak zekâlı, Makyavelci deha Geraldine Hennessy asla itiraf etmemiş olmasına rağmen Kelly konusunda yanıldı" diye Fogarty devam etti. "Kendisi Kelly'den hoşlanmadığı için kimsenin hoşlanmayacağını sandı ama halk kızdan hoşlandı, Woggle'dan sonra kız ikinci geliyordu. Biz de bunun üzerine taktik değiştirdik ve ikinci günden sonra Kelly'yi öne çıkaracak biçimde montaj yaptık."

"Demek kimi zaman konu kişi, programı farklı yöne çevirebiliyor?"

"Eh, biraz da benim yardımımla tabii. Kelly'ye çok esaslı açılar verdim. Geraldine'in pis işlerini yapmaya asla niyetim yoktu."

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 08:30

Coleridge, Trisha'nın Fogarty'yle görüşmesinin raporunu okuduktan sonra bütün ekibini toplantıya çağırdı.

"Şu anda yanlış yedi zanlının ve yanlış kurbanın izinde olduğumuza inanıyorum" dedi.

Coleridge'in pek çok sözü gibi bu da boş bakışlarla karşılandı.

"Bu nasıl oluyor, patron?" diye sordu Hooper.

"Patron mu?"

"Âmirim."

"Teşekkür ederim, çavuş."

"Bu nasıl oluyor, âmirim?" diye Hooper bıkkın bir tavırla sorusunu tekrarladı. "Yanlış zanlıları ve yanlış kurbanı izlemek nasıl oluyor?"

"Çünkü biz bu insanlara Dikiz Yapımcılık'ın yapımcılarının ve editörlerinin kendilerine bakmamızı istedikleri gibi bakıyoruz, onların gerçekte oldukları gibi değil."

Coleridge bir an durdu, dikkati odanın arkasında çiklet çiğneyen bir kadın memura takılmıştı. Kadına bir kâğıt parçası bulup çikleti ortadan kaldırmasını söylemek isterdi ama bir müfettişin memurlarına öyle davranabildiği günlerin çoktan geride kaldığını biliyordu. Brüksel'de çiklet çiğneme özgürlüğünün bir insan hakkı olduğuna karar verecek bir mahkeme olduğunu duyarsa hiç şaşmazdı. Tepkisini yalnızca bakışıyla gösterdi ki, bu da kadının çenesinin tam üç saniye durmasını sağladı.

"Bu nedenle görüşlerimizde aşırı dikkatli olmalıyız. Cinayetten sonra ev sakinleriyle yaptığımız kısa bir görüşme dışında bu insanları yalnızca televizyon kamerasının aldatıcı gözünden tanıyoruz. Ve o sahte dostun o kadar inandırıcı, o kadar ikna edici ve gerçek olmasına rağmen ne kadar vefasız ve aldatıcı olduğunu da görmüş bulunuyoruz. Şu halde hiçbir şeyi varsaymayarak her biri için her şeye yeniden başlamalıyız."

Ve böylece BKG kaset arşivini izleme işi yeniden başladı.

BKG'nin spikeri Andy konuşuyordu:

"Bizi Kim Gözetliyor'un üçüncü günü ve Layla peynir almak için buzdolabına gitti. Layla'nın vejetaryen peyniri başlıca protein kaynağı olduğu için diyetinin önemli bir kısmını oluşturmaktadır."

Coleridge daha fazla dayanamayarak,

"Televizyon bizi nasıl kandırıyor, görüyor musunuz?" diye patladı.

"Eğer bütün dikkatimizi vermemiş olsaydık gerçekten ilginç bir şey olduğu izlenimini edinebilirdik. Bu adamın en sıkıcı gözlemleri, ölüm kalım konularından söz etmek için kullanılan bir önemlilik havasıyla sunma yeteneği insanı dehşete düşürüyor."

"Bence İskoç aksanından" dedi Hooper. "Çok daha içtenlikli geliyor kulağa."

"Adam ses tonunu hiç değiştirmeden Küba füze krizi haberini veriyor olabilirdi... 'Oval Ofis'te geceyarısı ve Başkan Kennedy henüz Kruşçev'den bir mesaj almadı.' "

"Kruşçev kimdi?" diye sordu Hooper.

"Tanrı aşkına! Sovyetler Birliği Genel Sekreteri'ydi!"

"Hiç duymadım, efendim. TUC'a bağlı bir şey mi bu?"

Coleridge, Hooper'in şaka etmekte olduğunu umdu ama bunu sormamaya karar verdi. Yeniden düğmeye bastı.

Andy, "Layla peynirin bir parçasının eksildiğini fark etti" dedi.

Coleridge içini çekti.

"Bunu kadın sanki o anda penisilini keşfetmiş gibi söylüyor."

ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 15:25

Layla buzdolabının kapısını çarparak kapattı.

"Hey, benim peynirimi kim yedi? Haydi, söyleyin bakalım, peynirimi kim yedi?"

"Ben yedim" dedi David. "İyi mi?"

David insanlarla, hayatın anlamını bilen ama bu bilgisinin herhalde hiçbirinin anlayamayacağı bir şey olduğunu düşünen bir kimsenin o hafif üstünlük taslayan sesiyle konuşurdu. Genelde omuzlarına masaj yapmakta olduğu için insanların arkalarından konuşurdu ama önlerindeyken de gözlerinin içine bakmayı severdi. Kendi gözlerinin insanlara içlerine dalma isteğini veren durgun havuzlar gibi hipnotize edici olduğuna inanırdı.

"Senin peynirinden bir tadımlık almanın iyi olacağını düşündüm."

"Öyle mi?" dedi Layla. "Yarısını götürmüşsün ama. Yerine koyacaksın, tamam mı?"

"Elbette, nasıl istersen." David hangi peynirin kimin olduğu konularını düşünmenin çok üstündeymiş gibi konuşuyordu.

Spiker Andy konuşmaya devam etti. "Layla daha sonra kızların odasında Dervla'ya bu peynir konusunda neler hissettiğini anlattı."

Layla ile Dervla yataklarına uzanmışlardı.

"Konu peynir değil" diye fısıldadı Layla. "Peynir değil. Ama o benim peynirimdi."

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 08:40

Coleridge, "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu soruşturmaya devam edebileceğimden emin değilim" dedi.

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 14:00

"Aslında Geraldine'in ilk krizini başlatan Layla'nın peynir oldu."

Trisha, Bob Fogarty'yle bir kere daha konuşmak için monitör odasına dönmüştü. Coleridge'le ev sakinleri ve Dikiz Yapımcılık'ın işleyişi hakkında en çok şeyi bilenin Fogarty olduğu kararına varmışlardı. Fogarty'ye,

"Peynir konusunda neden kriz çıktı?" diye sordu.

"Nöbetçi montajcı istifa etmiş, iki yardımcısını alıp gitmişti. Ben geçici olarak onların işlerini devraldım. Sizce bu bir kriz değil mi? Bence bayağı bir krizdir."

"Neden istifa etti?"

"Çünkü benim aksime onda hâlâ mesleki bir gurur parçası kalmıştı. Gayet iyi eğitim görmüş bir yetişkin olarak akşamları evine karısına ve çocuklarına gidip gününü iki beyinsizin bir parça peynir için kavgalarını belgeleyerek geçirdiğini söyleyemezdi."

"Bu yüzden istifa etti?"

"Evet. Geraldine'e bir elektronik posta gönderip BKG'nin İngiliz televizyon sanayii için yüzkarası olduğunu söyledi, ki gerçekten de öyledir."

"Geraldine ne yaptı?"

"Sence ne yapmış olabilir? Pencereden uzanıp, 'Defol, seni kendini.beğenmiş kalleş!' diye bağırdı adam otomobiline binerken."

"Pek aldırmadı yani?"

"Eh, durum özellikle benim için kesinlikle iyi değildi ama çok geçmeden bir yenisini bulduk, insanlar bize gelmek isterler. Biz sanayinin keskin ucuyuz, meydan okuyucu ve yenilikçiyiz. Lanet olsun... Bu sektörde haber spikerlerinin masalarının arkasında oturmak yerine ön tarafında ayakta durmaları bile meydan okuyucu ve yenilikçi olarak kabul edilir!"

Fogarty kaşığını fincanına sokarak az önce içine attığı çikolata parçasını arandı. Trisha onun çikolatayı eritmek yerine yalnızca dışını yumuşatmak istediğini düşündü. İnsanlar karanlık odalarda çalışmak zorunda kaldıklarında garip huylar edinirlerdi.

"O çekip giden herifi kıskandım" diye Fogarty devam etti. "Ben televizyona kupa finallerini ve ulusal maçların Montajını yapmak üzere gelmiştim. Drama ve komedi ile bilim ve müzik. Sonunda ne yapıyorum? Karanlıkta oturup kanepelere serilmiş yatan on aldatılmış budalaya bakıyorum. Hem de bütün gün"

Trisha, BKG'nin en büyük sırlarından birini keşfediyordu. Programda çalışanlar gözetlemek zorunda oldukları insanlardan nefret ediyorlardı.

"Her şey o kadar sıkıcı ki! Bu insanlara bakış açımız hiç kimse ilginç olamaz, özellikle de kendisine bakılmasını isteyen biri. O aptal Ev'de olmak isteyecek biri aslında orada olacak kadar ilginç biri olamaz."

Fogarty televizyon ekranlarına baktı. Uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oldu.

Sonunda, "En nefret ettiğim şey de kucaklaşmak" dedi. "Ve okşamak... Ve de o sonu gelmeyen konuşmalar."

"Sen benim âmirimle tanışmaksın" dedi Trisha. "Doğrusu birbirinizden çok hoşlanırdınız."

Fogarty konuşmaya devam etmeden önce yine bir süre sustu.

"Eğer o Ev'dekiler biz aynanın bu yanından kendilerini ne kadar aşağıladığımızı, onlara ne adlar taktımızı bilseler... 'Burun karıştıran',

'Osurukçu'... Eğer onların sözlerini bizim ihtiyaçlarımıza göre kesip biçerken ne değerlendirmelerde bulunduğumuzu, kendilerine karşı olan saygısızlığımızı bir bilseler... Herhalde hepsi öldürülmeyi isterlerdi."

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 15:00

Coleridge'le ekibinin Woggle'a karşı tahammülsüzlükleri giderek artıyordu. Sorun Woggle'ın evin diğer sakinlerinin önüne geçmesiydi. Dikiz Yapımcılık'takiler onun iyi görüntü verdiğini düşündüklerinden, programın ilk başlarından en çok onun ve diğerlerinin ona karşı çaresizce tepkilerinin bol miktarda görüntüsü kalmıştı.

Coleridge, "Eğer öldürülen Woggle olsaydı geri kalanlardan herhangi biri için ikinci derecede delille dava açabilirdik" diye söylendi. "Ben onunla yaşamak zorunda olmadığım halde bıktım artık."

Hooper, "Yapımcıları, onu ön plana çıkardıkları için suçlayamazsınız" dedi. "Ülkede bir ara bir saplantı bile vardı. Hatta adına 'Wogglemania' demişlerdi."

Coleridge hatırlıyordu. Renkli basının ön sayfalarında ve ciddi gazetelerin üçüncü ya da dördüncü sayfalarında adamın adının sık sık göründüğünü biliyordu. O sırada neden söz ettikleri hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Bir futbolcudan ya da belki de ünlü bir kemancıdan söz edildiğini sanmıştı.

Hooper seyrettikleri kaseti çıkartıp henüz pek küçük olan "seyredilmişler" yığınının üzerine bıraktı, "seyredilmemişler"den birini alıp videoya soktu.

" 'Seyredilmemişler' yığınının, çok daha büyüğünün bir parçası olduğunu biliyorsunuz, değil mi âmirim?" dedi. "Diğerleri aşağıda."

"Evet, biliyorum çavuş."

Hooper düğmeye bastı ve spiker Andy'nin o ciddi İskoç aksanı durum odasını doldurdu.

"Evde dördüncü gün ve Layla ile Dervla ev işlerinin daha adil bir biçimde dağılımı için bir program yapılmasını önerdiler."

Coleridge koltuğuna biraz daha gömüldü. Daha elli dakika çay içemeyeceğini biliyordu. Saatte bir fincandan, bir çalışma günü on dört fincan limitiydi.

DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 14:10

Layla, "Bir ev toplantısı istiyorum" dedi.

Odanın öteki yanından Moon'un çıplak kafası okuduğu kitabın arkasından uzandı: Siz Gaia'sınız: Kendi Evreninizin Merkezi Olmanın On Dört Adımı.

Moon, "Bu kitap sapına kadar ruhsal" dedi. "Kendi kendini geliştirme, yetiştirme ve kişisel gücünü artırma. Günün sonunda tam da ihtiyacım olduğu şey, bilmem anlatabildim mi?"

"Müthiş anlattın, Moon. Bak, tuvaletin durumunu gördün mü?"

"Ne varmış tuvaletin durumunda?"

"Pek parlak değil, tamam mı? Ve Dervla ile ben..."

"Ben temizleyecek değilim" dedi Moon. "Dört gündür buradayım," daha bir kere bile sıçamadım. Barsak temizliği yapamadığım için tıkandım kaldım. Kameralardan yayılan elektrik alanları da 'yin' ile 'yang'ımı altüst etti zaten."

"Layla senden tuvaleti temizlemeni istemiyor, Moon" dedi Dervla. "Evde yapılması gereken işlerin bir kısmını bir düzene sokmanın iyi olacağını düşündük, hepsi bu."

"Tamam öyleyse. Her şeye hazırım. Ama günün sonunda ben bir kere bile sıçamamışsam başkasının bokunu temizlemem. Yani bu bok gibi komik olur, değil mi?"

Gazzer Ev'e geldiğinden beri hiç durmadan çektiği sınavlardan birinin ortasında durdu.

"Ben kaldırmak ve taşımak gibi ağır işleri seve seve yaparım" dedi. "Ama kirli tuvalete aldırış etmediğim için tuvalet temizlemem. Üstelik insan işerken nişan alacak bir şey oluyor."

Layla'nın zarif yüzündeki dehşet, ekranı on saniye kadar bir süre doldurdu.

"Garry, tuvaleti boş ver" dedi Dervla. "Bulaşığa ne dersin? Yoksa küf tutmuş tabaklardan yemeye bir itirazın yok mu?"

Bol gömleği içinde gayet yakışıklı olan David konuşurken gözlerini bile açmadı.

"İlk bir iki hafta belki de hepimiz kendi işimizi görsek daha iyi olur. Ben şu anda vücudumdaki zehirleri attığım için yalnızca haşlama pirinç yiyorum ve onun tabağını temizlemek herhalde Garry, Jazz ve Kelly'nin dedikleri o barsak çürüten pislikleri temizlemekten daha kolaydır."

"Bana göre hava hoş" dedi Gazzer. "Ben zaten tabağımı bir parça ekmekle sıyırıp temizlerim."

"Tamam Garry" dedi Layla. "Zaten ısrar ediyor falan değilim ama ekmeğin herkes için olduğunu hatırlasan iyi olur sanırım. Umarım bunu söylememi garip karşılamamışındır. Seninle tartışacak falan değilim, ha."

Gazzer sırıtarak sınav çekmeye devam etti.

Kelly, "Hepimizin kendi bulaşığımızı yıkamamız biraz budalalık olmaz mı?" dedi.

"Neden, Kelly?" David gözlerini açıp bir çıngıraklı yılan kadar yumuşak, nazik ve hoşgörülü olan bir gülümsemeyle baktı.

"Şey, çünkü... Çünkü..."

"Lütfen beni yanlış anlama. Bana budala olduğumu söyleyebilmenin senin için gerçekten önemli olduğunu biliyorum ama neden?"

"Ben şey... Kastetmedim.. Yani demek istedim ki..." Kelly sustu.

David gözlerini bir daha kapayarak iç düşüncelerinin güzelliğine döndü.

Fark edilmek istemeyen stajyer doktor Hamish konuşmaya pek seyrek katkılarından biriyle katıldı.

"Ben dönüşümlü programlardan nefret ederim. Öğrenciyken beş yıl komün hayatı yaşadım. Ben senin gibileri iyi bilirim, Layla. Bundan sonra tuvalet kâğıdını bitirip de yerine yenisi koymadım diye bana bir yumurta cezası vereceksin."

"Demek onu yapmayan sendin" dedi Dervla. "Ben yalnızca bir örnek veriyordum."

Jazz, "Tuvalet kâğıdını bitirenden daha kötüsünü size ben söyleyeyim!" diye Jazz heyecanla konuşmaya daldı. "Bir sarıcı! Tuvalet kâğıdının son parçasına kadar bitiren, sonra da son yaprağı boş rulonun üstüne saran!"

Jazz aşçı yamağı olabilirdi ama o yalnızca bir işti, bir meslek değildi. Hayatıyla ilgili yapmak istediği şey o değildi, Jazz bir komedyen olmak isterdi. Eve gelme nedeni buydu. Evi komedide bir meslek için bir sıçrama tahtası olarak görüyordu. Arkadaşlarını güldürebildiğini biliyordu ve bir gün bu yeteneğinden zengin ve lüks içinde bir yaşam çıkarmayı hayal ediyordu. Ama stand 'Up'çı olacak değildi, bir nüktedan olmak istiyordu. Gözde bir yarışma programının paneline katılmak, diğerleriyle karşılıklı imalı hakaretler yağdırmak istiyordu. Bir ödül töreni sunmak istiyordu. Jazz'ın amacı buydu işte: Geçimlerini irticalen zekice şeyler söyleyerek kazanan o seçkinler grubundan biri olmak. Komik olmak, iyi giyinmek, Zeitgeist'in bir parçası olmak. Ancak ilk iş dikkatleri üzerine çekmekti. İnsanların kendisinin ne esaslı ve komik biri olduğunu fark etmelerine ihtiyacı vardı. Eve girdiğinden beri malzemesi için fikirlerini konuşmaya katma fırsatı arıyordu. Boşalmış tuvalet kâğıdı rulosu bir armağan olmuştu kendisi için.

"Sarıcı, bir tuvalet Nazi'sidir!" diye bağırdı. "Henüz bitmediği için ruloyu değiştirmek zorunda değildir, değil mi? Orada kendisinden sonrakinin kullanırken parmaklarının kıçına girmesi için ancak yeterli bir parça bırakmıştır!"

Jazz'ın bu parlaması şaşkın bir sessizlikle karşılanmıştı. Bu belki de sözlerini tavanda asılı kameralardan birine dönük olarak yapmasındandı.

"Bunu yayınlayacaklarından emin olamazsın, Jazz" dedi Dervla.

"Denemeye devam etmek gerek, yavrular. Bill Connolly, Glasgow'da liman işçisiyken martılara şarkı söylerdi."

"Lütfen!" diye Layla itiraz etti. "Lütfen sakin olalım, tamam mı? Burada bir nöbet cetveli yapmaya çalışıyoruz."

"Neden her şeyi oluruna bırakmıyoruz?" dedi Hamish. "İşler kendiliğinden hallolur, her zaman öyle olmuştur."

Sesinin o yumuşacık şiirselliği biraz daha az şiirsel olan Dervla,

"Haklısın, Hamish, onları Layla ve benim gibi insanlar yapar" dedi. "Ondan sonra senin gibiler de, 'Bakın, size yapılacak demiştim ya' derler ama önemli olan senin yapmamış olmandır."

"Her neyse" diyen Hamish kitabına döndü. "Bir liste yapın isterseniz. Ben varım."

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 15:10

Hooper kaseti bir kere daha durdurarak,

"Hamish'in gerilediğini görüyor musunuz?" dedi. "Dikkati üzerine çekmek istemiyor. Yalnızca dikkati çekenler aday seçiliyorlar."

Coleridge'in kafası karışmıştı.

"Hamish Görüşme Odası'na gidip, amacının Ev'den ayrılmadan önce seks yapmak olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet, bunu söyleyen oydu."

"Peki, böyle bir şeyi söylemek dikkat çekmek değil midir?"

Hooper içini çekti.

"O farklı bir şey, efendim. Görüşme Odası kamuoyu içindir. Eğer ev sakinleri kendisini atmak isterlerse, o televizyonda seks yapacağını söylediği için halk onun atılmasını istemeyecektir, o yüzden orada öyle müstehcen olmaya ihtiyacı vardır."

"Ama bu onun atılması için mükemmel bir neden olur."

"Çoğu insan sizin gibi düşünmüyor, efendim.

DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 14:20

Grubun omuz silkmesi, tartışmadan Layla ile Dervla'nın galip çıktıklarını gösteriyordu. Ev sakinlerinin kalem kâğıt kullanmalarına izin verilmediğinden, aldığı aşçılık eğitimine dayanan Jazz makarnadan bir çizelge yapmalarını önerdi.

"Makarna duvara yapışır" dedi. "Zaten pişip pişmediği öyle anlaşılır. Duvara atarsın, yapışırsa pişmiştir."

"Ama bu aptallık, Jazz" dedi Gazzer. "Yani yemeğini duvardan kazıyıp mı yiyeceksin?"

"Hepsini atmayacaksın, beyinsiz, yalnızca bir iki tane."

"Ha."

Sunucu Andy: "Jazz makarna pişiriyor ve duvara kareler yapıyor."

Jazz yaptığına hayranlıkla bakarak,

"Çok esaslı oldu" dedi. "Şimdi herbirimiz haşlanmış pirinçle gösterilebiliriz. Nişasta onları duvara yapıştırır."

"Müthiş!" diye bağırdı Moon. "Hint fakirleri ya da pirinç heykelleri yapanlar her kimse onlar gibi pirinçlerimizi özelleştirebiliriz. Geçen gün Discovery Channel'de gördüm, o inanılmaz küçücük ayrıntılar falan, gözle görülmeyecek kadar ufak, âdeta filozofça bir şey..."

"Sersemlikten başka bir şey değil" diye Gazzer fikrini söyledi.

"Hiç de değil! Tam bir felsefi bir söylem. Ormanda bir ağaç devrildiğinde kimsenin duymaması gibi. Bir ses çıkardı mı, çıkarmadı mı? Bu herifler bunu senin benim için yapmıyorlar. Pirinçleri Tanrı için süslüyorlar."

"Ben ipin ucunu kaçırdım."

"Günün sonunda kafan kalınlaşıyor da ondan, Garry. Kendini akıllı sanıyorsun ama hiç değilsin."

Hep birden kendi pirinçlerini nasıl özelleştireceklerini tartışmaya başladıklarında Woggle'ın köşesinden yükselen sesi duyuldu.

"Ahali, ben daha konuşmadım. Bence bu ev faşizmi tümüyle bölücü bir şey. Sağlık denetiminin tek uygun ve eşitlikçi yolu çalışma örneklerinin osmoz yoluyla gelişmesine imkân vermektir."

Hep birden Woggle'a baktılar.

"Bak sana bir şey söyleyeyim" dedi Jazz. "Senin üzerinde osmoz yoluyla gelişen tek şey küftür."

Layla mantıklı olmaya çalıştı.

"Woggle, her türlü grup örgütlenmesinin faşizm olduğunu söylüyor olamazsın."

"Söylüyorum işte."

Küçük bir evde karanlık bir tuvaletten çıkma bu yaratıkla kıstırılıp kalmış olan dokuz kişi bu cevabın önemini kavramaya çalışırken bir sessizlik oldu. Bulaşık yıkamayı Polonya'nın işgaliyle eş tutan bir insanla bir arada yaşayacaklardı.

Woggle onların bu şaşkın suskunluğundan avantajını üstelemek için yararlandı.

"Bütün yapılar kendi kendilerini yozlaştırır."

Jazz, "Sen ne diyorsun, be adam?" dedi. "Bana kalırsa saçmalıyorsun."

"Merkezi planlanmış ve sıkı bir biçimde uygulanan çalışma girişimleri, ne yararlı sonuçlar ne de rahat ve mutlu işgücü yaratır. Sovyetler Birliği'ne bakın, Londra Metrosu'na bakın."

"Woggle!" Layla'nın sesi hafifçe tizleşmişti. "Burada on kişiyiz ve ben eğer ev işlerini nöbetleşe yaparsak Ev'i düzenli tutabiliriz diyorum."

Woggle, o insanı rahatsız eden genizden gelen sesiyle,

"Tatlı kız, sen bir insanın ancak emir altında sorumlu bir biçimde çalışacağına güvenilebileceğini söylüyorsun."

Jazz, bütün grup adına konuşarak,

"Senden öyle bir nefret edeceğim ki" dedi.

"Olayların büyük planında, yaratılışın pozitif ve negatif enerjisinde nefret yalnızca sevginin öteki yarısıdır çünkü her mevsimin bir zamanı vardır" dedi Woggle. "Dolayısıyla evreni bir bütün olarak alırsak aslında sen beni seviyorsun diyebiliriz."

"Asla!"

"Seviyorsun" dedi Woggle.

"Sevmiyorum!" dedi Jazz.

"Seviyorsun" dedi Woggle. Woggle asla vazgeçmezdi.

BEŞİNCİ GÜN

Saat 09:00

Dervla sabunu tişörtünün altından sokup koltukaltlarını yıkadı. İç çamaşırlarını çıkarmadan duş yapmaya daha yeni alışıyordu, ilk sabah çok rahatsız olmuştu. Bu tıpkı bir okul gezisinde yatağın içinde, örtünün altında soyunmakta ısrar gibi bir şeydi. Ancak bunun alternatifi çıplak vücudunu önden milyonlarca kişiye göstermekti ki, Dervla'nın böyle bir şeye hiç niyeti yoktu. Pek çok Reality TV programı seyrettiği için yapımcıların en çok neden hoşlandıklarını bilirdi. O yüzden koltukaltlarını sabunlarken çok dikkatli davranıyordu. Gömleğini kazayla yukarı çekip memelerini göstermenin çok kolay olacağının farkındaydı ve duş bölmesinin iki yanı, aynalarının hemen arkasında canlı bir kameramanın bunu yapmasını beklediğini biliyordu. Şöyle bir açıp kapama yeterdi, ondan sonra memeleri zamanın sonuna kadar internette dolaşır dururdu.

Dervla aynadaki harfleri, duşunu yaptıktan sonra dişlerini fırçalarken gördü. Bir an kendisinden önce duş yapanın aynadaki buğunun üzerine yazdığını sandıysa da, aynanın öteki yanından yazılmış olduğunu fark edince heyecanlandı.

Dervla Ev'e gireli yalnızca dört gün olmuştu ama kendisiyle diğer ev sakinlerinin dünyada son kalmış insanlar oldukları duygusunu hissetmeye başlamıştı. Bu küçük ve kapalı mekânları dünyada kalan tek şeydi. Bunun böyle olmadığının hatırlatılması epey bir şok yaratmıştı. Aynanın ardında, bir karış ötesinde başka bir dünyadan biri kendisiyle konuşmaya çalışıyordu.

"Şşşt!"

OTUZ İKİNCİ GÜN

Saat 21:20

Durum odasının bir duvarına "Harita" adı verilmişti. Trisha buraya on ev sakininin fotoğraflarını yapıştırmış, sonra bunları duvara raptiyelerle tutturduğu bir sürü bantla birleştirmişti. Trisha'yla birlikte çalıştığı arkadaşları bantların üzerine kısa açıklayıcı cümleler yazmışlardı: "Hoşlanıyor", 'nefret ediyor", "peynir için kavga etti" ve "tuvalette çok kalıyor" gibi.

Hooper, Trisha'nın haritasını, tarayıcıyı ve üç boyutlu grafik programlarını kullanarak bilgisayarına aktarmaya çalışmış ama başaramamıştı. O da çok geçmeden herkes gibi raptiyelere ve bantlara dönmek zorunda kalmıştı.

Coleridge şimdi harita önünde durmuş on ev sakinine ve giderek artan ilişkiler ağına bakmaktaydı.

"Bu insani ilişkiler yumağının bir yerinde bizim aradığımız neden, bir cinayetin katalizörü olmalı" diye söylendi.

Bir oda dolusu insana hitap ediyor gibiydi ama herkes çoktan evine gittiğinden yanında yalnızca Hooper'la Trisha vardı. O geceki konularının

güzel "hippi" Layla ile aktör David olmasını kararlaştırmışlardı. İkisinin fotoğrafını birleştiren bantlardan biri üzerine Trisha, "İlk bir iki gün arkadaştılar. Sonra araları bozuldu" diye yazmıştı.

"Bu ilk dostluk ne üzerine kurulmuştu?" diye sordu Coleridge. "Bu kadar çabuk bozulduğuna göre fazla güçlü değildi herhalde."

"Ortak pek çok şeyleri var" dedi Trisha. "İkisi de vejetaryen, diyet saplantıları var, bu da aralarında bir bağ oluşmasını sağladı. İlk akşamlarında yiyecekler ve mide asitleri konusunda epey uzun bir konuşma yaptılar. Kaseti hazırladım."

Trisha düğmeye basınca David'le Layla'nın diğerlerinden biraz uzakta oturmuş konuşmakta oldukları görüldü.

"Çok doğru" dedi Layla. "Değil mi?" dedi David.

"Yine de ne kadar çok insanın süt ürünlerinin sağlıklı olduğunu düşünmeleri şaşırtıcı bir şey."

"Ki, hiç değildir."

"Son yüzyılda yumurtanın Hitler'den çok insan öldürdüğünü biliyor muydun?"

"Evet, onu biliyordum. Yumurta ve buğday."

"Uh, buğday! Şimdi bana buğdaya başlatma!"

Sunucu Andy'nin ciddi sesi duyuldu:

"David ile Layla pek çok ortak noktaları olduğunu anladılar: İkisi de kedilerini çok özlemişler."

David, "Pandora bugüne kadar rastladığım en güzel ve zeki yaratıktı ve ne yazık ki, insanları da bunlar arasında saymak zorundayım."

"Ne demek istediğini o kadar iyi anlıyorum ki" dedi Layla.

Trisha kaseti durdurdu.

"Montajcı Fogarty bana o gece David ve Layla konusunda çok heyecanlandıklarını söyledi. Hatta onların gizli kulübeye gidip işi hemen

orada bitireceklerini sanmışlar ama yalnızca bir omuz masajıyla yetinilmiş."

"Ama arkadaş oldukları kesin, değil mi?" diye Coleridge sordu.

"Buna daha çok diğerlerinden nefret diyebiliriz. Kasetlere bakınca kendilerini onlardan bir derece üstün gördükleri anlaşılıyor. İlk bir iki gün kameralar onların karşılıklı üstünlük taslayan bakışmalarını yakalamış. Dikiz Yapımcılık bunları yayımladı da. Kamuoyu bundan nefret etti. David ile Layla Ev'in en az popüler kişileriydi."

"Ama onlar bunu bilmiyorlardı."

"Bilmeleri imkânsızdı. Mühürlü bir yerde yaşıyorlar. Onları izlerken insanların onları, kendi kendilerini sevdikleri kadar seveceklerini sandıkları anlaşılıyor. Özellikle de David."

"Evet, David gerçekten kendini beğenmiş" diye Coleridge yüksek sesle düşündü. "İnanılmayacak kadar küstah, o kendine özgü sakin ve pasif-saldırgan tavrıyla."

Hooper, Coleridge'in pasif-saldırgan gibi aşın kullanılan gündelik bir terimi kullanmasına şaştı, ancak bu terim de David'i tam olarak özetliyordu. Ekrandaki David'e, bir köpek yavrusu gibi yumuşak bakışlı gözlerine baktılar. Üçü de aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Bizim katilin yaptığını yapıp da yakayı ele vermeyeceğine inanan insan, kendine güveni olan biridir" dedi

Coleridge. "Kendinden en küçük kuşkusu olan biri bunu yapamazdı."

Sonra yine arkadaşlık konusuna döndü.

"Demek, David ile Layla'nın yakınlığı kısa zamanda laubaliliğin hışmına uğradı. Erken başlayan pek çok dostluk gibi, kalıcı gücü yoktu."

"Çok doğru" dedi Trisha. "Peynir olayıyla başladı ve sonra hep yokuş aşağı gitti."

"Bence birbirlerine çok benzedikleri için" dedi Hooper. "Evde aynı rolü üstlenmek istediler: Güzel ve duyarlı kişi olmak. Layla'nın şiiriyle her şey altüst oldu."

BEŞİNCİ GÜN

Saat 21:00

Tartışma iyiniyetle başladı. David, Layla ile arasını düzeltmek (ve onun kendisini Ev'den çıkarmasını önlemek) için sahne eğitimi aldığına göre Layla'nın şiirlerinden birini ezberleyip okumayı önermişti. Layla bundan pek hoşlanmış ve etkilenmişti. Evde kâğıt kaleme izin verilmediği için David şiiri yazarından ezberlemeye koyuldu.

"Emzirme" dedi Layla. "Bu çok ama çok güzel" dedi David.

"Bu başlık" dedi Layla.

"Anlıyorum." David sanki "Emzirme" yüceltilmiş bir algılama düzeyi gerektiren bir başlıkmış gibi başını salladı

"ikişer satır olarak ezberleyelim mi?" diye sordu Layla.

David cevap vermek yerine gözlerini kapadı, ellerinin parmak uçlarını birleştirdi, dudaklarını işaret parmaklarına hafifçe dayadı. Layla başladı.

" 'Kadın. Şişman, dolu, karın, kız çocuğu taşıyan. Vajina, mucizeye iki yönlü yol.'"

David derin bir soluk aldı, Layla'nın şiirinin iki satırını tekrarladı. Layla'nın sözcüklerinin böylesine dolgun ve zengin bir sesle kanatlandığını duymaktan şaşıracağını ve heyecanlanacağını düşündüğü tavırlarından anlaşılıyordu. Eğer böyle bir şey varsa doğrusu Layla saklamayı iyi biliyordu.

"Aslında ilk satır neşeli olma amacını güdüyor" dedi Layla. "Sen çok ciddi okuyorsun. Ben özellikle 'kız çocuğu'nu kocaman bir gülümsemeyle söylerim. Düşün bir kere David. Güçlü ve ruhani bir kadının karnının güzel bir kız çocuğuyla dolu olması sende gülümseme duygusu uyandırmaz mı?"

David'in dehşet içinde kaldığı görülüyordu.

"Beni yönlendiriyor musun, Layla?"

"Hayır, yalnızca sana onu nasıl söyleyeceğini anlatmaya çalışıyorum."

"Layla, bir aktörü bir eser üzerinde çalıştırmanın amacı o eserden sanatçının yorumunu elde etmektir. Bir aktör bir şiirde yazarın içinde olduğunu bile bilmediği şeyler bulur."

"Ama ben orada olmayan şeyleri istemiyorum ki. Ben orada olanları istiyorum."

David'in tahammülü kalmamış gibiydi. Öfkeyle ayağa fırlayarak,

"Öyleyse sen kendin oku" dedi.

"Doğrusunu istersen berbat zaten. Vücudunda bir Çinli yemek çubuğu kadar et olmayan bir kadının kafasındaki şişman kadın karınlarının iğrenç görüntüleri bir yana, ben profesyonel bir aktörüm ve amatör bir şair beni asla yönlendiremez. Özellikle de onun beş para etmez eserine ilgi gösterme iltifatını kendisinden esirgememişsem!"

Ve David sıcak kaynak suyuna girmek üzere kendini dışarı attı.

OTUZ İKİNCİ GÜN

Saat 22:15

Coleridge düşünceli bir tavırla, "Bu David Efendi'nin de öfkesi burnundaymış" dedi. "Cinayet işleyecek kadar mı acaba?

Kaseti biraz geri alıp David'in öfkeli yüzü dondurulunca bu mümkün göründü.

Hooper, "Kızı öldürmek ister gibi bir hali var" dedi. "Ama sonunda öldürülen Layla değildi."

"Çavuş, pek çok kere tartıştığımız gibi eğer neden aşikâr olsaydı katilimiz şimdi yargılanmayı bekliyor olurdu. Biz yalnızca bir cinayetin içinden büyüyeceği tohumu bulmayı umabiliriz."

Hooper, cesaret edebildiği kadar ciddi bir sesle Coleridge'e bunun farkında olduğunu bildirdi.

BEŞİNCİ GÜN

Saat 21:15

David odadan çıktıktan sonra Layla onun dediğini yapıp şiiri okudu. Ve okuması boyunca da ağzına yanlamasına bir muz sokulmuş bir maymun gibi sırıttı durdu. Jazz, Kelly, Dervla ve Moon kendisini nazikçe dinlediler ve bitirince çok ama çok güzel bulduklarını söylediler. Woggle köşesinden şiirin yalnızca dili biçimlendirme çabası olduğunu ve bu haliyle de totaliter bir kafa yapısını gösterdiğini söyledi.

"Kelimeler anarşisttir. Bırakın özgür kalsınlar" dedi.

Ancak diğerleri artık öğrendikleri gibi aday gösterme gününe kadar kalan dakikaları sayarken ona aldırış etmediler. Moon her gün biraz daha yoğunlaşan o Mançu aksanıyla,

"Layles, şiirin esaslıydı" dedi.

"Kırmızı dudak boyama dikkat ettiniz mi?" diye sordu Layla.

Bunu hepsi fark etmişlerdi.

"Bazı antropologlar kadınların dudaklarını kırmızıya boyamalarının ağızlarını vajinalarına benzetmek için olduğuna inanırlar."

Gazzer ocağın başından,

"Diline hâkim ol, kız" dedi. "Daha yemeğimi yeni yedim."

"Kadınların bunu kendilerini erkeklere daha çekici yapmak için yaptıklarını söylerler ama ben bir kutlama olarak yaptım."

"Neyin kutlaması?" diye Jazz masumcasına sordu.

"Vajinamın."

"Ha."

Garry, "Onu kutlamana yardım edecek birini istediğinde ben hazırım, Layles" dedi.

"Kes sesini, Garry!" diye Moon atıldı. "Bu, sersem erkekler hakkında değil, güçlü ve ruhani kadın olmak hakkında, öyle değil mi, Layles?"

"Evet, Moon, tam üstüne bastın."

Kelly'nin kafası hâlâ karışıktı.

"Bu antropologları da hiç anlamıyorum. Bir kız neden yüzünün kıçına benzemesini istesin ki?"

Layla'nın bunu bir an düşünmesi gerekti. Daha önce böyle bir soruyla karşılaşmamıştı. Tanıdığı kişiler başlarını bilgece sallarlar ve konuyu değiştirirlerdi.

"Tamı tamamına aynı demek istediklerini sanmıyorum. Daha çok erkeği üremeye doğru yönlendirmek için cinsel organın bir izlenimi."

"Şimdi anladım" dedi Kelly.

"Dişi maymunlar bu yüzden kıçlarını pembeleştirirler. Bunu yapmamış olsalardı türleri çoktan kaybolmuş gitmiş olurdu. Kadınlar her zaman bir yol bulurlar."

Herkes düşünceli tavırlarla başını salladı.

Moon, "Maymunların burçları olduğunu biliyor muydunuz?" dedi. "Gerçekten öyle. Bir mistik Londra Hayvanat Bahçesi'ne gitti ve bütün maymunların burçlarını çıkardı. Ve inanır mısınız, kişiliklerini falan tastamam bildi. ama çok garipti."

YEDİNCİ GÜN

Saat 08:00

Bir iki gündür duş odasında yalnız kalabilmek için sabahları en erken kalkan Dervla oluyordu. Ancak bu sabah Moon'un kendisinden önce davranmış olduğunu gördü. Bunun nedeni Moon'un aniden erken kalkmaya başlamış olması değil, o saatte ancak yatmaya gitmesiydi.

"Bütün gece oturup Sally'nin getirdiği Kızıl Ejderha kitabını okudum. Hani içinde Hannibal Lecter olan. Müthiş bir şey, ödüm patladı. En ürkütücü cinayetler hiçbir neden olmadan, bir herifin insan öldürmek için çıldırdığı seri cinayetlerdir."

Dervla, Moon'un dişlerini fırçalayıp yatmaya gitmesini bekledi.

Moon banyodan çıkarken, "Kaçırdığım bir yemek olursa beni uyandır" dedi.

Dervla şimdi yalnızdı, üzerinde yalnızca iç çamaşırlar olduğu halde küvet aynası önünde duruyordu. Aynanın arkasında bir hareket hissetti. Ev sakinleri aynaların ardında olan insanları kimi zaman farkederlerdi: Geceleri hafif sesler gelir ve kimi zaman yatak odalarının ışıkları

kapatıldığında aynaların ötesinde belli belirsiz biçimler görünürdü. Dervla arkadaşının kendisiyle buluşmaya geldiğini anladı.

Şaka edercesine, "Ayna, ayna, söyle bana içimizde kazanan kim olacak?" dedi.

Sonra güler gibi yapıp fırçaya macun sürdü. Monitörlerden izleyenler onun herhangi biriyle konuştuğunu akıllarına bile getiremezlerdi.

Az sonra her sabahki gibi yazı belirdi. Çirkin, uyumsuz harfler. Karşısındaki tersten ve belki de bir kol boyu uzaktan yazıyordu diye düşündü Dervla.

"Kamuoyunda Woggle bir numara."

OTUZ İKİNCİ GÜN

Saat 23:35

Coleridge ikinci bira kutusuyla mutfaktan oturma odasına geçti. Yukarıda karısı uyuyordu. Eve geldiğinde uyumuştu ve ertesi sabah saat altıda evden çıktığında hâlâ uyuyor olacaktı. Coleridge'e bıraktığı notta aynı evde yaşıyor olmalarına rağmen üç gündür kendisini göremediğini yazmıştı.

Coleridge bir tükenmez kalem bulup karısının mesajı altına, "Ben değişmedim" diye yazdı.

Not ertesi gece de aynı yerde olacak, ancak bu kez Bayan Coleridge altına "çok yazık" diye ilave etmiş olacaktı.

Aslında bunu samimiyetle söylüyor değildi. Kocasını severdi ama sık sık da tekrarladığı gibi hiç görmediğin birisini sevgiyle anmak kolaydı. Coleridge yanında Dikiz Yapımcılık’ın Ev'deki bir hafta için basından derlediği notları getirmişti. Tomarın başında Dikiz Yapımcılık kâğıdına yazılı bir memorandum fotokopisi vardı:

"Ev sakinlerinin sekizinci gün sonunda kamuoyu/basın profilleri." Yazarı hayran olunacak derecede bir özet yapmıştı.

Woggle milletin sevgilisi. Mega popüler.

David namussuzun biri. Nefret ediliyor.

Kelly orospu faktörü. Popüler.

Dervla esrarengiz güzel. Popüler.

Layla düzülebilir ama başbelası. Beğenilmiyor.

Moon başbelası ve pek de düzülebilir değil. Beğenilmiyor.

Gazzer ve Jazz beğeniliyor. (Feministler ve entelektüeller tarafından değil.)

Sally, fazla bir etkisi yok. Olduğu zamanlarda beğenilmiyor. (Not: eşcinsel camia Sally'yi klişe bir tip olarak görüyor. Tombulca ya da süslü bir lezbiyeni tercih ederlerdi.)

Hamish, sözkonusu değil.

Coleridge kupürleri şöyle bir karıştırdı. Çoğu Dikiz Yapıt notunu doğruluyordu. BKG Üç'ün beklentilerin üstünde olduğu ve tahmin edilenden daha iyi bir performans sergilediği de söylenmekteydi. Bir manşette, "Sulu sufle kabarıyor!" deniliyor ve bir hafta önceki suflelerin değil üç, iki kere bile kabarmadığı kehanetine atıfta bulunuluyordu. BKG Evi'nin üçüncü dizisi ilan edildiğinde reality show programının balonunun patladığı konusunda ileri sürülen fikirlerden haberi olmayan Coleridge için bu yeni bir haberdi. Coleridge bu tür şovların başarısının garantili olduğunu sanmışsa da, yanılıyordu. Basın kupürlerinden anlaşıldığı kadarıyla eski günlerde garanti görülen pek çok program başarılı olamamıştı. O yüzden hafta başında bu yeni dizinin de büyük bir başarısızlıkla sonuçlanacağı tahmin edilmişti. Ancak bütün bu aksi beklentiler boşa çıkmış ve yedi geceden sonra kendisinden önceki iki program kadar reyting aldığı anlaşılmıştı. Buna en çok şaşanlardan biri de ikinci haftanın reklamını yapmak üzere, bir geceyarısı programı olan The Clinic'e çıkan Geraldine'di. Coleridge kaseti evdeki VCR'ına taktı ve anında oturma odasını dolduran ve hiç kuşkusuz karısının uyumaya çalıştığı üst kata da çıkan gürültüyü bastırmak için ses düğmesine uzandı.

Geraldine'i programa buyur eden ultra modern giyimli kız, "Evde ilk hafta esaslıydı. Beğendik" dedi.

Bir o kadar hip görünümlü erkek sunucu, "Esaslı televizyonculuk" dedi. "Aferin. Saygılar."

"Yaşa Woggle yaşa!" dedi kız. "Woggle'ı çok sevdik!"

"Esaslı adam!" dedi erkek. "Bir numara!"

"Woggle, bir numara!" dedi kız. Alkışlar. Halk Woggle’ı sevmişti.

Alkışlar sona erince Geraldine, "Şaşırtıcı" dedi. "Yani onun ilginç olup ortalığı hareketlendireceğini düşünüyordum ama izleyicilerin bu kadar hoşuna gideceğini sanmıyordum."

Kız, "Evcil bir hayvan gibi" dedi. "Afacan Dennis ya da Muppet'ların Hayvan'ı falan gibi."

"Demek istediğim, onunla yaşamak istemezsiniz ama başka insanların onunla yaşamaya çalışmalarını seyretmek hoş oluyor."

"Woggle, bir numara!"

"En esaslısı! Ama gösteri de tümüyle şaheser" dedi erkek. "O yüzden Ev'deki herkese saygılar."

"Saygılar!"

"Benim gözdem Kelly! Ne parça ama!"

Kız, erkek sunucunun sırtına bir yumruk indirdi.

"Sen Kelly'cisin! Ama içlerinde en güzeli Dervla!"

"Dervla güzel, doğru, karşısında ağzımın suyu akıyor, doğrusu hakkını vermek gerek... ama Kelly'de özel bir şey var."

"İri memeler mi?"

"Ne diyebilirim ki? Bu erkeklerin anlayacağı bir şey."

Seyirciler arasındaki erkekler bu duyguyu paylaştıklarını bildirdiler.

"Ve David'den ne kadar nefret ediyoruz, değil mi?" dedi kız.

"O kadar da değil ama."

David'in adı duyulunca seyircilerden yuh sesleri yükseldi ve programın yapımcısı Ev'den İnternet bağlantısıyla alınan bir görüntüyü ekrana getirdi. David bağdaş kurmuş gitarını çalıyordu. Kendini gayet güzel bulduğu açıkça belliydi. Bu da kahkahalar ve yuhlarla karşılandı.

"Acıklı, değil mi?" diye bağırıyordu hip kız.

Coleridge bütün bunların, kayıt yapıldıktan üç hafta sonra kahvesini yudumlayarak seyrederken ne kadar zalimce bir şey olduğunu düşündü. Ekrandaki adam kendisiyle alay edildiğini bilmiyordu. Sanki ülke dev bir okul bahçesine dönmüş, halk da zorba rolünü oynuyordu.

Vicdan azabı nöbetine tutulduğu anlaşılan erkek sunucu, "Tamam, bu kadar yeter" dedi. "Annesinin onu sevdiğine hiç kuşkum yok."

"Elbette. David'in annesine bir alkış! Ama lütfen ona o saçlarını kesmesini söyler misiniz?"

"Ve o gitarı çalmamasını!"

Konuşma üçüncü dizinin o ana kadarki başarısına döndü.

Erkek sunucu, "Demek bütün ukalalara, seninle dalga geçenlere boş verdin ve program büyük beğeni kazandı" dedi. "Çok rahatlamışsındır değil mi, Geri? Söyle bana haklı mıyım?"

"Çok haklısın. Bütün paramı bu işe yatırdım. Bütün paramı ve BBC'den ayrıldığımda aldığım tazminatı. Ben Dikiz Yapımcılık'ın tek müdürüyüm ve program yatarsa kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Erkek karısın!" diye kız bağırdı. Bunu sevdik! Saygılar!"

"Elbette erkek karıyım, kızım" dedi Geraldine. "Bu BKG işini yapmak için BBCl'deki işimi bıraktım ben. Ve herkes üçüncü programın bir seksen yatacağını tahmin ediyordu!

"Evet, Geri, BBC'den ayrılma kararın bayağı riskliydi" dedi erkek sunucu. "Adının sık sık, geleceğin Genel Müdür'ü olarak geçtiğini biliyorum."

"Evet, bunu bana teklif etmek istediklerini biliyorum" dedi Geraldine, " ama boşver gitsin. Ben bir programcıyım Billy gibi politikacıların kıçlarını öperek vakit geçirmeye hiç niyetim yok. O kadar büyümedim daha."

Kamera Clinic'in öteki konuğu olan Billy Jones'a doğru çevrildi. Gülümseyerek kameraya bakan Jones, Kültür Bakanı'ydı ve hükümetin gençliğe uzanma stratejisinin bir parçası olarak Clinic programına katılmayı kabul etmişti.

"Kıçımın senin kadar tatlı bir hanım tarafından öpülmeyeceğini bilmek çok üzücü Geraldine" dedi Billy ve bir kahkaha tufanı koptu.

"Peki, Billy" dedi genç sunucu kız, yüzünde ciddi bir ifadeyle adama dönerek. "Bizi Kim Gözetliyor'u nasıl değerlendiriyorsunuz? Kalite TV'mi

yoksa bir kaka yığını mı?"

"Ah, Bizi Kim Gözetliyor çok kalite bir program" dedi Kültür Bakanı. "Kesinlikle bir kaka yığını değil."

"Peki, ya, televizyon programlarının artık çok berbat olduğunu, ne bileyim daha fazla tarih, klasik tiyatro gibi programlara ihtiyaç olduğunu iddia edenlere ne demeli?"

"Eh, tabii ki tarih benzeri şeylerin de bir yeri var, ama günün sonunda elde kalan şu ki politikacıların, öğretmenlerin ve sosyal kurumlarda çalışanların genç insanları dinlemeleri gerekiyor. Çünkü, doğrusunu söylemek gerekirse tarihmiş, klasiklermiş, gençleri ilgilendiren şeylerin bunlar olduğuna inanmıyorum."

"Hey, buna bir bravo diyelim!" diye haykırdı erkek sunucu. "Bundan hoşlandık!"

"Çünkü günün sonunda" diye devam etti Billy, "politikacıların, öğretmenlerin ve bunlar gibilerin gençlerin ilgi duydukları şeylerle bağlantı kurmaları gerek, İnternet gibi örneğin. İnternet ve web'in son derece önemli olduğunu düşünüyoruz ve tabii ki bu reality TV'deki esaslı programların da."

Programın sonuna doğru Coleridge uyuyakalmıştı. Gözlerini açınca yalnızca bir şort giymiş ve gövdesinin yüzde doksanı dövmeyle kaplı ter içinde Amerikalı bir dazlak yüzüne doğru "Ben bir insan bokundan başka bir şey değilim" diye bağırıyordu.

Coleridge yatma zamanı geldiğine karar verdi. Geraldine'in başarılı bir program çıkardığı anlaşılıyordu. Oysa hakla yalnızca başarısızlıktı. David ise pek o kadar şanslı çıkmamıştı. O altta kalandı, milli maskaraydı ve onu Geraldine öyle yapmıştı.

Coleridge, David bunu bilseydi Dikiz Yapımcılık'tan intikam almanın bir yolunu arardı, diye düşündü ama bunu bilmesi imkânsızdı, değil mi?

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 10:15

Durum odası duvarındaki Woggle’ın resmi kendisinde son bulan çok sayıda şeritin arasında kaybolmuş gibiydi. Trisha son olarak Dervla'dan ona çektiği şeridin üstüne "kasık kılları tartışması" yazmıştı.

Dervla çok sessiz ve sakin görünmüştü. Sanki İrlanda birası reklamlarındaki periler gibi. Ama banyoya Woggle’ın arkasından giren bir kişinin bu tavrını koruması imkânsızdı.

SEKİZİNCİ GÜN

Saat 09:30

Sunucu Andy, "Evdeki sekizinci gün ve Dervla az önce duş yaptı'" dedi.

Dervla banyodan elinde bir kalıp sabunla çıkarak "Woggle!" diye bağırdı.

"Buyurun, tatlı hanımefendi."

"Duştan sonra lütfen sabundan kasık kıllarını temizler misin?"

Kabahat hepsinindi. Woggle yıkanmamaktan mutlu olurdu ama hepsi bir olmuşlar, en azından günde bir kere yıkanması için kendisine ricada bulunmuşlardı.

Jazz, "Hiç olmazsa böylece bir iki ay sonra temizlenmiş olabilirsin" demişti.

Şimdi de titizliklerinin bedelini ödüyorlardı. Woggle'nın keçeleşmiş kasık kılları böyle düzenli harekete alışkın olmadığından artık bol miktarda dökülmeye başlamıştı. Dervla kıllı sabunu gencin yüzüne doğru salladı. Woggle'la yüzleşmeden önce çok düşünmüştü. Böyle sahneler yaratmaktan hoşlanmaması bir yana, gizli muhbirinden aldığı bilgiyle Woggle'ın Ev'in dışında çok popüler olduğunu biliyordu. Onunla tartışmak kendisini insanların gözünde yabancılaştırır mıydı acaba? Diğer yandan belki de

millet onun ve diğer ev sakinlerinin nelerle uğraşmak zorunda olduklarını biraz olsun anlayacaktı. Dervla sonunda kendini tutamadı: Bir şey söylemek zorundaydı. Woggle baştan savma yıkanmasını geceyarısı yaptığı için onun kalıntılarıyla sabah ilk karşılaşan hep Dervla oluyordu.

"Her sabah sabunun üzerinden bir kıl topağı topluyorum ve ertesi sabah yine karşımda Grateful Dead grubundan birini buluyorum."

"Doğal dünyadan korkunu yen artık, ey kadın. Benim kıl topağım sana bir zarar vermez. Bir tanesine sahip olduğunu itiraf ettiğin otomobiller sana zarar verir"

Woggle bir sıçrayışta kendisinin sosyal nezaketsizliğinden kızın bütün gezegeni yok etmedeki sorumluluğuna atlayıvermişti. Bu hep yaptığı bir şeydi.

"Bunun kahrolası araçlarla bir ilgisi yok!"

Dervla bağırdığını farkedince şaşırdı. Yıllardır sesini yükseltmemişti. Sakin, düşünceli bir ruha sahip bir insandı, oysa şimdi bağırıyordu işte.

"Elbette ki öyledir, ey Kelt hanımefendisi, çünkü senin çeliklerin beni kahrediyor, kafamı altüst ediyor. Otomobiller dünyamızı yiyen kötü ejderhalardır! Benim kıllarım ise gayet iyi huylu, ölü hücrelerdir."

"Ama senin apış arandan çıkan iyi huylu ölü hücrelerdir!" diye bağırdı Dervla. "Ve midemi bulandırıyor işte! Tanrım, bu kadar şey nereden geliyor ki? Şimdiye kadar bir şilte doldurabilirdik! Orana yılan yağı falan mı sürüyorsun yoksa?"

Dervla her ne kadar bilmiyorsa da, Woggle bu saldırıdan az da olsa alınmıştı. Başkalarının duygularını umursamadığı için kimse onun da duyguları olabileceğini düşünmüyordu. Aslında Woggle, Dervla'dan hoşlanıyor, hatta ona yakınlaşmak istiyordu. Bu hayranlığını itiraf için Görüşme Odası'na bile gitmişti.

"Aramızda kesinlikle bir bağ var" demişti. "Başka bir hayatta onun Sacred Runes'un büyük bir prensesi, benim de onun büyücüsü olduğuma eminim."

O kadar değer verdiği birinden gelen bu saldırı karşısında şimdi onurlu bir mesafede durmaya karar verdi.

"Kasık kıllarım konusunda pişmanlık duymuyorum" dedi. "Onların da bu Ev'de diğer insan artığı sıvılar kadar yeri vardır. Örneğin Moon'un meme

halkasından akan ve saygı duyduğum cerahat kadar."

Bu ustaca bir saldırıydı. Moon bir gece önce herkesin meme halkasına bakması için ısrar etmiş ve davranışıyla pek de dost kazanmamıştı.

"Hey, benim mememi işe karıştırma, Woggle!" Moon Yayıldığı mor koltuktan seslendi. "Sana söyledim ya! Brighton'daki o aşağılık herifin altın yerine boktan bir metal kullanacağını nereden bilebilirdim? Onun gerçek altın olduğunu söylemişti, değil mi? Namussuz herif! Ayrıca ben meme uçlarıma Savlon sürüyorum ve artanını da sabunun üstünde bırakmıyorum."

"Evet, konuyu değiştirmeye çalışma" diye ısrar etti Dervla. "Moon, meme ucundaki iltihap için elinden geleni yapıyor ve sen de sabunu kullandıktan sonra temizlemelisin Ve yalnızca sabunu değil, deliğin ağzını da temizle. Orası sanki bir St. Bernard köpeği ölmüş de çürümüşe benziyor."

"Kıllarımı temizleyeceğim" dedi Woggle kendine göre yüce bir onurlulukla.

"İyi" dedi Dervla.

"Eğer, sen de otomobilinden vazgeçmeye söz verirsen."

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 14:30

"Henüz seyredilmemiş" kaset yığını biraz küçülmüş gibi göründüğünde birileri aşağıdan bir iki kucak daha getiriyordu. Hiç sonu gelmeyecek gibiydi.

"Sekizinci gün ve Jazz ile Kelly bahçede sohbet ediyorlar."

SEKİZİNCİ GÜN

Saat 15:00

"Yaptığın en kötü iş neydi?" diye sordu Jazz.

Kelly'yle havuz kenarında güneşleniyorlardı ve ikisi de avuç kadar mayolarıyla kamerada çok esaslı görüntü vermelerinin keyfi içindeydiler.

"Figüranlık kesinlikle" dedi Kelly. "Nefret etmiştim."

"Neden? Bence fena bir iş değil."

"Eğer aklına aktör olmayı koymamışsan fena sayılmaz herhalde. Paranı alırsın, yemeğini yersin, yıldızları görmeye alışırsın ama benim gibi ciddi olarak mesleğe girmek istiyorsan epey zorlanırsın. Figüranlık insanda hiçbir yere gidemeyeceği duygusunu yaratır."

"Demek sen bir aktris olmak istiyorsun?"

"Hem de nasıl! Müthiş bir şey olurdu! Ama artık aktris denmiyor. Günümüzde yalnızca aktörler var, feminizm nedeniyle kadınlara da öyle deniyor. Emma Thompson, Judi Dench, Pamela Anderson falan gibi. Onlar aktris değil aktördürler."

"Sahi mi? Çok garip doğrusu."

"Bence de öyle. Ne de olsa bunlar kadın, değil mi? Ama buna alışmamız gerek, aksi halde hakaret kabul ediliyor. Pek emin değilim ama sanırım bütün aktrislerin fahişe oldukları zamana kadar giden bir şey bu ve Judi Dench de herhalde kimsenin kendisinin fahişe olduğunu düşünmesini istemez. Sen böyle bir şey istemezdin, değil mi?"

"Onun gibi klas bir kadınsan, kesinlikle hayır" dedi Jazz. "Demek sen bir kadın aktör olmak istiyorsun?"

"Elbette, zaten o nedenle buradayım. Dikkatleri çekeceğimi umuyorum. Geçen gün Görüşme Odası'na gittim ve bir kızın hücrede yatmasıyla ilgili, The Bill dergisinden ezberlediğim bir parçayı okudum."

"Aferin, kız, bayağı ısrarcıymışsın!"

"Yerlerde yuvarlandım, ağladım falan. Ama gösterip göstermeyeceklerini bilemem. Bir aktris olmak için her şeyi yapmaya hazırım. O yüzden figüranlık yaptım zaten. Bir şeyler öğrenip bir iki kişi tanırım diye düşündüm ama yaptığım işi de hiç sevmedim."

David havuzda yüzüyordu. Gayet ağır kulaçlarla havuzu zarif bir biçimde kulaçlamaktaydı. Dünyaya yalnızca David'in çok iyi bir yüzücü olduğunu değil, aynı zamanda yüzerken güzel şeyler düşündüğünü gösteren bir stili vardı. Bir yandan da Kelly'yi dinlemekteydi.

"Kelly, figüranlık yapan bir insanın gerçek bir aktör olmak istediğine inanamam" dedi. "Sana daha gerçekçi bir hayal bulmanı salık veririm."

"Ne diyorsun sen?" dedi Kelly.

"Sen bu işe karışma, David" dedi Jazz. "Kelly istediği hayali kurabilir."

"Ve ben de canım istediği takdirde ona öğüt verebilirim. Kelly yetişkin bir insan. Senin kendisini korumana ihtiyacı yok, Jason."

"Benim adım Jazz."

"Hep unutuyorum işte."

"Sen ne demek istiyorsun, David?" dedi Kelly. "Daha gerçekçi bir hayal ne demek oluyor?"

David kenara tutunup sudan çıkarken adaleli kollarının gösterişli ve parıltılı eğrilerinin farkındaymış gibi davranıyordu. Sudan yarım çıktığında gergin kollan üzerinde durakladı. Bacakları suyun içinde, sert ve dümdüz karnı kenara yaslanmıştı.

"Ne dediysem onu kastettim."

David tek bir zarif ve akıcı hareketle havuzdan çıktı.

"Oyunculuk akla gelebilecek en güç, en çok özveri isteyen meslektir. Belki diğer bütün mesleklerden daha güçtür."

"Örneğin bomba imha uzmanlığından da mı?" dedi Jazz.

Ama David onu duymazdan geldi.

"Kendine sonuna kadar inanmak zorundasın. Düşünü bir düş olarak değil, bir görev olarak göreceksin. Eğer başta ikinciliğe razıysan o zaman isteğine asla kavuşamaman kaçınılmazdır. Ben düşünü kurduğum meslekte başka bir iş kabul etmektense bulaşıkçılık yaparım, otomobil temizler, garsonluk yaparım. John Hurt mesleğinin başında başrollerden başkasını kabul etmemeye kararlıydı. Söylendiğine göre on üç yıl işsiz kaldı. Ama sonunda nasıl bir zafere ulaşacaktı ama-"

"Peki, ya John Hurt olmayan aktörler için ne diyeceksin?" diye Jazz sordu. "On üç yıl işsiz kalan, ondan sonra bir on üç yıl daha işsiz kalan ve sonra da alkol zehirlenmesinden ölenler için? Ya sana da aynı şey olursa?"

"Kaderim oysa olur" dedi David. "O zaman hiç olmazsa hiç ödün vermediğimi ve yeteneğim takdir edilmemişse bile ona asla ihanet etmediğimi bilirim. Hayatı işkenceler içinde geçen ve tanınmadan ölen Van Gogh olmayı, yeteneğine inanmadığı için ona orospuluk eden bir portre ressamı olmaya tercih ederim. Önemli olan tek şey kazanmaktır. Teselli ödüllerine sahip olmaya değmez. Ben buna gerçekten inanıyorum, Jason. Senin beni kendini beğenmiş küstah bir orospu çocuğu olarak gördüğünü biliyorum..."

"Öyle" dedi Jazz.

"Belki de öyleyim. Ama dediğimde ciddiyim. Ya her şey olursun ya da hiç. O nedenle Kelly, sen asla aktör olamayacaksın ve ben sana bunu senin iyiliğini isteyen bir dostun olarak söylüyorum. Kendine bir iyilik yap. Başka bir düş bul."

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 14:35

Hooper durdurma düğmesine bastı.

"David ne yaptığını biliyor ama bunun işe yaramadığını bilmiyor."

"Ne?" diye sordu Trisha.

"Herif aptal değil. Kendini beğenmiş görüntüsü verdiğini biliyor. Bence bu onun stratejisi. Bu programlarda arkada kadar kalanlar hep iyiler değillerdir. Kimi zaman orospu çocukları ipi göğüslerler. Bence David kendini beğenmiş ve ödün vermeyen biri olarak görünmek istiyor. Diğer bir deyişle bir başrol oyuncusu, bir yıldız. Yaptıklarına ya da başkalarının kendisi için ne düşündüğüne pek aldırmıyor sanırım. O yalnızca bir yıldız olmak istiyor."

SEKİZİNCİ GÜN

Saat 23:20

Kızlar yataklarına uzanmışlar, sıcak kakao içiyorlardı. Konuşma diğer akşamların çoğunda olduğu gibi gelip Woggle'a takıldı.

"Manyağın biri" dedi Moon. "Onun yeri tımarhanedir. Tam bir deli."

"Garip biri" dedi Kelly. "Kendine bir zarar vereceğinden falan korkuyorum. Okulda onun gibi bir çocuk vardı. Hep kendi başına oturur, Woggle gibi iki yana sallanırdı, sonunda kollarına bıçakla yazılar yazmaya kalkıştı, ortalık kan revan içinde kaldı, hemşire bayıldı falan."

Ardından Sally konuştu. Woggle'dan sonra grubun en içine kapanık kişisi oydu ve yalnızca bir kere, Gökkuşağı Lezbiyen ve Eşcinsel İttifakı bayrağını arka bahçeye dikmek istediğinde öne çıkmıştı. Ancak olay fazla büyük değildi ve Sally'nin bütün çabasına rağmen kimse itiraz etmemişti. Moon'un tımarhane konusundaki söyledikleri kızın bam teline basmış olmalıydı.

"Woggle deli değil!" diye patladı Sally. "Yalnızca pis, iğrenç ve hiçbir politik görüşü yok. Hepsi bu kadar. Deli falan değil."

"Ama biraz kaçık, Sally" dedi Kelly. "Havuzdan taşan sudaki karıncayı nasıl kurtarmaya çalıştığını görmedin mi? Bu delilik değil de nedir?"

Sally'nin yanıtındaki zehir hepsini şaşırtmıştı.

"Bana bak, Kelly, sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Hiçbir şey! Senin gibi insanlar akıl hastalıkları konusunda o kadar önyargılı ve ukaladırlar ki. Zavallısınız sizler! Zavallı ve de beceriksiz!"

"Ben yalnızca biraz kaçık olduğunu söyledim, Sally."

"Ne dediğini duydum ve bunu bir hakaret olarak kabul ediyorum. Bir insanın akıl sağlığı sorunları olması onu iğrenç bir toplum dışı parya yapmaz."

"Ama o gerçekten iğrenç, Sally" diye Kelly itiraz etti. "Yani ona acıyorum falan ama..."

"Benim de söylemek istediğim bu işte, seni budala cahil inek! İğrenç ama deli değil. İkisi aynı şeyler değildir. Herkes o kadar önyargılı ki. Büyü artık!"

Kelly suratına bir şamar inmiş gibiydi. Sally'nin öfkesi öyle aniden parlamıştı ki, yumrukları sıkılmış, her an saldıracaktı sanki.

Monitör odasında uzaktan kumandalı kameraları gerekli yüzlere çevirmek için büyük bir telaş hüküm sürmekteydi. Geraldine el kameraları olan iki kameramanın hemen kızların yatak odası önüne gitmelerini emretti. Reality televizyonundaki olayların en seyrek rastlanılanı başlayacak gibiydi: Gerçek ve kendiliğinden doğan bir drama anı.

"Sakin ol bakalım, Sally" dedi Dervla. "Kelly'nin istediği gibi fikir sahibi olma hakkı vardır."

"Bu eğer azınlıklara baskı demekse, yoktur."

Gözleri yaşaran Kelly,

"Benim fikrim falan yok" dedi. "Doğru söylüyorum."

"Fikrin var ve sen kendi bağnazlığının farkında bile değilsin. Herkes akıl hastalarından nefret eder ve toplumun sorunları için onları suçlar. Tedavi görmezler, sistem onları gözardı eder ve bin yılda bir şey olduğunda, örneğin asla toplum içine salıverilmemesi gereken bir zavallı kaçık birinin kafasına bir bıçak sapladığında ya da başka bir şey yaptığın. da ülkedeki bütün depreşirler katil olarak nitelenirler!"

Sally giderek çileden çıkıyordu. Öteki kızlar onun bu yanını daha önce görmüş değillerdi. Sıkılı yumruklarında parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Gözlerinde öfke gözyaşları vardı. Bütün bunlara neden olduğu için Kelly dehşet içinde görünüyordu ama aynı zamanda Sally'nin böyle bir anda duygusallaşmasına da şaşırmıştı.

"Özür dilerim Sally, tamam mı?" dedi. "Eğer aptalca bir şey söylemişsem özür diliyorum işte ama bunun için ağlamaya gerek yok."

"Ben ağlamıyorum!" diye gürledi Sally.

Yatağında konuşmayı gülümseyen bir yüzle seyretmekte olan Moon doğrulup tartışmaya karıştı.

"Sally hem haklı hem haksız" dedi, üstünlük taslayan otoriter bir sesle. "Woggle gerçek bir deli değil, yalnızca pis kokulu bir serseri. Ama Sally, diğer yandan sıradan bir delinin de hoş ve zararsız bir insan olduğu konusunda seninle aynı fikirde değilim. Sally..."

Sally öfkeyle sözünü kesmeye çalışmasına rağmen Moon devam etti.

"Ya da senin söylediğin gibi 'akıl sağlığı sorunları olanların.' Ben gerçek ve tehlikeli deliler gördüm ve sana şu kadarını söyleyeyim ki, toplum onlardan korkmakta haklıdır. Ben kendim de korkmanın ne olduğunu bilirim."

"Bütün bunlar cahilce palavralar" dedi Sally. "Sen bu konuda ne bileceksin ki? Sen akıl hastasından ne anlarsın?

"Ya sen o konuda ne biliyorsun ki, Sally?" dedi Dervla Yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Ancak Sally, Dervla'nın sorusunu yanıtlayamadan Moon bastırdı.

"Ben çok şey biliyorum, Sally!" O da öteki kız kadar huzursuzlanmıştı artık. "Nedenini söyleyeyim istersen. Çünkü iki yılımı kahrolası bir akıl hastanesinde geçirdim, anladın mı? Akıl hastanesinde, tımarhanede ve Sally, işte o yüzden kahrolası delilerden nefret ediyorum şimdi."

Oda bir anda sessizleşti. Kızlar bu beklenmedik bomba karşısında dillerini yutmuş gibiydiler.

"Öyle bir şey olmadı" dedi Kelly. "Bizimle dalga geçiyorsun."

Ama Moon'un şaka etmediği görülüyordu.

"O yüzden bana akıl sağlığı sorunları olan insanlardan söz etmeye kalkışma, Sally! Ben iki yıl süreyle onlarla yaşadım, odalarında yattım, sofralarında yemek yedim, aynı koridorları arşınladım, aynı boklu duvarlarına baktım. Onun için bana o Guguk Kuşu filmi palavralarını sıkma, tamam mı? Sanki akıllı olan onlarmış gibi, kahrolası kahramanlarmış gibi!"

Sally'nin bir cevap vermek istediği anlaşılıyordu ama Moon'un hiç hafiflemeden süren saldırısı karşısında buna olanak bulamadı.

"Evet, ortalıkta analarından, babalarından ve kendilerinden başkalarına zarar vermeyen pek çok tatlı manik depresif olduğunu ben de biliyorum... ama ben gerçek delilerden söz ediyorum. Geceleri haykıran, kendilerini parçalayanlardan. Hem de sabaha kadar. Koğuşta yanlarından geçerken üzerine atılanlardan, kurnazlıklarıyla seni kandıran, dokunan, tutan ve yemeye çalışanlardan!"

Diğer dört genç kadın yataklarında oturmuşlar, Moon'a bakıyorlardı. Sally'nin coşkunluğu bir sürpriz olmuştu ama bu çok daha başka bir şeydi. Bu insanı şoka uğratıyordu. Moon daha ilk gününden başlayarak o kadar neşeli, o kadar espriliydi ki. Şimdi de bu...

"Ama neden? Orada ne işin vardı, Moon?"

Dervla'nın sesi sakindi. Bir doktorun ya da papazınki gibi tatlı ve güven verici. Ancak kendisini tanıyanlar, aynı zamanda telaş olduğunu da anlarlardı. Onun korktuğunu anlarlardı.

"Hasta mıydın?"

"Hayır, hasta olan ben değildim" dedi Moon buruk bir sesle. "Ama kahrolası dayım hastaydı. Benim dayım zavallı hasta bir orospu çocuğudur."

Sustu, devam edip etmeyeceğini düşünür gibiydi. Layla elinin tutulmasını isteyip istemediğini sordu. Moon onu duymazdan geldi.

"Beni taciz etti, tamam mı? Sonuna kadar gitmedi, tam tecavüz değil ama yine de tecavüz sayılır. Bir yıl böyle sürdükten sonra anneme, o ineğe söyledim. Şimdi ölmüş olduğu için artık böyle konuşabilirim. Bana değil de kardeşine inanacağı aklıma gelmezdi ama dayım topluluk içinde güçlü bir adamdı, bir doktordu. Ve dostları vardı, avukatlar, başka doktorlar falan ve hepsi bir araya gelip beni suçlu gösterdiler. Ben yalancı bir orospuydum ve ayrıca tehlikeli hayaller kuruyordum. Babam ortalıkta olsaydı belki farklı

olurdu ama onun da nerede olduğunu Tanrı bilir ancak. Ya da kim olduğunu."

"Seni akıl hastanesine mi yatırdılar?" diye sordu Dervla.

"Evet, böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünemezsin, değil mi? Bizim çağımızda yeni yetme bir kıza? Ama oldu ve ben dayımın beni ellediğini söyledim diye tımarhaneye kapatıldım."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Eve girdiklerinden bu yana ilk kez kimsenin söyleyecek bir sözü yoktu. Monitör odasında da Bob Fogarty, yardımcısı Pru, diğer personel de aynı sessizliği yansıtıyorlardı.

"İnanılmaz bir şey" dedi Fogarty.

"Evet, öyle değil mi?" diye Geraldine Hennessy'nin sesi yükseldi. "İnanılmaz bir palavra."

Şaşkınlıkla kadına döndüler. Geraldine'in odaya girdiğini duyan olmamışsa da, bir süreden beri oradaydı. Yanında Virgra yaz pop festivalinde sahne arkasında tanıştığı on dokuz yaşında bir dansçı olan son sevgilisi vardı.

"Moon'un yalan numarasına başvuracağı hiç aklıma gelmezdi. Gerçekten çok etkilendim."

"Yalan mı?" diye diğerleri hep bir ağızdan sordular.

"Elbette yalan söylüyor, aptallar. Ben güzelim mutlu oyunuma tımarhaneden çıkma, tecavüze uğramış bir deliyi alır mıyım? Benim delilik üst sınırım Woggle'a kadar. O kel kafalı orospunun anası ve babası Rusholme'da yaşıyorlar. Adamın bir tütüncü dükkânı var, kadın da bir kuru temizlemecide çalışıyor."

Odada derin bir rahatlama oldu. Aynı zamanda bir heyecan dalgası yayılmıştı. Evdeki oyun korktuklarından daha ilginç olabilirdi belki de.

"Bakın karanlıkta kaldığı ve diğerleri göremeyecekleri için nasıl da kendi kendine sırıtıyor" diye Geraldine kameralardan birinin görüntüsünü gösterdi. "Bizim göreceğimizi biliyor ama, değil mi? Çok da keyifli. Halkın ortalığı karıştıran birine bayıldığını biliyor. Yaramaz olmak uslu olmaktan çok dikkat çeker. Darren, bana bir kahve alsana. Büromdaki makineden getir, bunların içtiği boktan şeyi istemem."

İnanılmaz derece güzel olan on dokuz yaşındaki oğlan kusursuz vücudunu döndürüp emredileni yapmaya gitti.

Fogarty, "İyi ki araştırma yapmışsın, Geraldine" dedi. "Moon'un yalan söylediğini bilmeseydin şimdi epey telaşa kapılmış olurduk."

"Nasıl olsa anlardım" dedi Geraldine. "O budalalar birbirlerini, hatta halkı bile işletebilirler ama bana gelince, hele orada dur bakalım, dostum."

"Yani bilmeseydin bile yalan söylediğini anlar mıydın?"

"Elbette. O kadın hayatında akıl hastanesinin önünden bile geçmiş değil. Yalnızca çok film seyretmiş, hepsi o kadar. Öyle yerlerde insanlar bağırıp haykırmazlar. Eğer böyle bir şeye kalkışacak olurlarsa acele tarafından uyutulurlar Ve oralarda öyle okşayanlar falan yalnızca hastabakıcılardır. Akıl hastaneleri geceleri sessiz olur. Duyduğun ayak sürüme sesleri ve ağlamalardır."

Geraldine'in gözlerinde bir an dalgın bir bakış belirdi. Kadrosu onu neredeyse bir insan olarak gördü. Ama hemen kendini toparladı.

"Bunları paketleyin şimdi. Şu anda kullanmayacağım. Ben Woggle üzerinde duruyordum. Ayrıca Moon gibi dazlak bir orospunun kamuoyunu bu kadar erken etkilemesini istemem. Halkı ben etkilerim, o lanet insanlar değil. Ama saklayın, ileride yararlı olabilir."

Fogarty şaşırmıştı.

"Ne, yani sırası dışında mı kullanacaksın?"

"Belki. Kim fark eder ki?"

"Ama... video üzerindeki saat kodları... Sırasının atladığı anlaşılır. Onları düzeltemeyiz."

"Elbette düzeltebilirsin, akılsız herif. Onlar yalnızca ekranda bazı sayılardır. Değiştirebilirsin. Apple menusunu aç ve kontrol ekranını seç."

"Nasıl yapılacağını biliyorum, Geraldine" dedi Bob Fogarty buz gibi bir sesle. "Ben ahlaken, mesleki açıdan yapamayız demiştim."

"Bizim ahlaki ve mesleki görevimiz ücretlerimizi ödeyen halka iyi programlar sunmaktır. Bizler kahrolası antropologlar değil, insanları eğlendiren kişileriz. Sihirbazlar, medyumlar, hipnotizmacılar ve 'show' adını verdiğimiz bu iş kolunu oluşturan bütün diğer üçkâğıtçılardan bir farkımız yoktur. Şimdi bu filmi ayrı bir dosyaya yerleştirip bir yere sakla."

Ekip başka bir şey söylemeden sessizce çalışmaya devam etti. Hepsi de ev olaylarını sırası dışında yayınlama işini yapacaksa Geraldine'in bu işi kendilerine vermeyeceklerini umuyordu. Montaj ekibinin dikkatleri

ekranlarda beliren sutyen ve külotlara çevrildi. Kızlar yatmaya hazırlanıyorlardı.

"Meme nöbetçileri, dikkat!" diye bağırdı Geraldine.

Hepsinin kendine göre bir yöntemi vardı. Sally üzerinde tişörtü ve külotu olduğu halde yatardı. Kelly gömleğini çıkarıp yatağa dalarken ara sıra bir yerinin görünmesine izin verirdi. Moon ise enfraruj kameraların önünde pervasızca çırılçıplak dolaşırdı. En utangaçları Layla ve Dervla'ydı: İkisi de iç çamaşırlarını çıkarmadan uzun geceliklerini giyerlerdi. Geraldine bunu ilk gece gördüğünde her ikisini de duşta ya da havuzda yakalayıp memelerini Pazar gecesi özel programında göstermeye karar vermişti. Bunlar televizyona neden çıktıklarını sanıyorlardı ki? Yatak odasında gayet ciddi bir hava vardı. Daha önceki geceler kızlar yatarlarken durmadan kıkırdarlardı ama bu gece bir sessizlik hüküm sürüyordu. Moon'un anlattıkları hepsini sarsmıştı. Yalnızca hazin ve şok edici bir hikâye olduğundan değil, onun başına gelen bu felaket halkın sempatisini uyandıracak ve birinin çıkma zamanı gelince ona üstünlük sağlayacaktı. Her konuşmanın halkın sevgisi için yanşan rakipler arasında bir konuşma olduğunu hatırda tutmak çok garipti.

Moon, "Kızlar, size az önce anlattıklarımın hepsi palavraydı. Özür dilerim" dedi.

Bir anlık sessizlik oldu.

"Ne!" diye pek az bağıran Layla öfkeyle haykırdı.

"Boş ver, tatlım" dedi Moon gayet sakin bir sesle. "Şaka yapıyordum. Böylece iltihaplı meme ucumu düşünmekten kurtuldum."

"Ama sen tecavüze uğradığını söyledin!"

"Eh, günümüzde bunu herkes söylüyor, değil mi? O yardım derneklerinin astıkları posterlere bakarsan ülkedeki her çocuk devamlı taciz ediliyor."

Dervla güçlükle kontrol edebildiği bir öfkeyle,

"Ne tür bir oyun oynuyorsun, Moon?" dedi.

"Söyledim ya. Biraz dalga geçeyim dedim. Ayrıca, bizim Sally kahrolası deliler konusunda Kelly'yi fena sıkıştırıyordu, hepsi bu işte."

"Seni namussuz" dedi Layla.

"İnek" dedi Kelly.

"Moon, bu çok adi bir numaraydı" dedi Dervla. "Bence cinsel taciz hiç de komik bir konu değildir."

"Eh, biraz zaman geçirdik ama değil mi?" dedi Moon. "İyi geceler."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Kelly,

"Peki, silikon göğüslerin hakkında söylediklerin doğru muydu?" diye sordu.

"Elbette, onlar olmadan yapamazdım, değil mi? İp üstüne çıktığımda dengemi bulmama yardımcı oluyorlar."

Oda yine sessizliğe bürünürken Dervla, Sally'nin hıçkırıklarını duyar gibi oldu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 17:10

Cinayet işleneli altı gün olmuştu ve Çavuş Hooper ile ekibi kamuoyuna gösterilmemiş BKG filmlerini izlemeye devam ediyorlardı. Birini cinayet işlemeye yöneltebilecek bir olay aramaktaydılar. BKG meraklısı olan ve program yapımcılarının seyirci profiline ve reklam verenlerin beklentilerine çok uyan Hooper için bile bu gayet yorucu bir işti. Hooper, Coleridge'in tam tersiydi: Modern bir polis, modaya düşkün, havalı, bol pantolonlu, spor ayakkabılı, küpeli ve Apple Mac Powerbook'lu bir yirmi birinci yüzyıl genci. Hooper ile arkadaşları çeşitli TV reality programlarından hiçbirini kalmazlardı ama o bile şimdi karşısındaki işten yılmış görünüyordu. Neyse ki, günde yedi yüz yirmi dört saatlik görüntünün hepsi polise verilmiş değildi. Yapım editörleri bunların büyük bir kısmını her gün sonunda silmişlerdi. Ama yine de geriye yüzlerce saatlik görüntü kalmıştı ve bunları seyretmek sürdüğün boyanın kurumasını beklemekten farksızdı. Daha da kötüydü hatta. Boya eninde sonunda kururdu. Bu ise hep ıslak kalıyor gibiydi.

Hamish yine burnunu karıştırıyor... Jazz kıçını kaşıyor.

Kızlar yine yoga yapıyorlar.

Garry sınav çekiyor.

Garry kapı pervazlarına asılıp kendini yukarı kaldırıyor.

Garry durduğu yerde koşuyor...

Hooper ev sakinlerinden nefret etmeye başlamıştı ve bunu da istemiyordu. Detektiflik işinde bir yararı olmayacağına inanması bir yana, bunlar kendi insanlarıydı. Onun gibi merakları ve amaçları ve mutlu olmanın hakları olduğuna inançları vardı. Hooper, Coleridge gibi düşünmek istemiyordu. Zaten Coleridge ne biçim bir insandı ki? Hep ev sakinlerinin "görev" ve "hizmet" ya da "toplum" duyguları olmadığını söyleyip duruyordu. Sanki çok şey istemek insanı toplum düşmanı yaparmış gibi. Ama yine de artık kendisini bıktırmaya başlamışlardı, "'hiçbir şey yapmıyorlar ve daha da sinir bozucu olanı, Hiçbir şey düşünmüyorlardı. İnsan karakteristiğinin o en tanımlayıcı yanı olan soyut düşünme yeteneği bunlarda yalnızca Hiçliğin emrine verilmişti. Hooper içinden bir küfür savurdu. Coleridge gibi düşünmeye bile başlamıştı işte.

Ve cinayet konusunda hiçbir ipucu yoktu.

Trisha bir şey bulana kadar.

Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

"Şuna bakın, çavuş" dedi. "Kelly'yle David arasında gergin bir an."

Bu çok küçük bir olaydı, yalnızca bir olasılığın gölgesi, ancak polis de aşikâr bir şey bulma umudunu çoktan kaybetmişti.

Hooper çevresindeki memurlara, "Bir katalizör arıyoruz" demişti. "Kimyada kimi zaman en küçük bir element diğer bileşimlere katıldığında çok büyük reaksiyonlara neden olur. Biz de burada bunu arıyoruz işte:

"Küçücük bir psikolojik katalizör."

Coleridge bunu Hooper'e söylediğinde kulağa hoş gelmişti. Hooper aynı sözcüklerle adamlarına gösteriş yaptığında daha da etkili görünmüştü. Coleridge söylenecek şeyi biliyor olabilirdi ama Hooper onu gerektiği gibi söylemeyi bilenin de kendisi olduğuna inanmaktaydı.

Trisha'nın bulduğu muhtemel katalizör gerçekten küçüktü. Dikiz Yapımcılık’ın yayınlamak isteyeceği kadar ilginç değildi ama Trisha ilginç bulmuştu. Hooper de.

DOKUZUNCU GÜN

Saat 12:20

Kelly, Jazz ve David sıcak su küvetinin içindeydiler. Her zamanki gibi konuşan David'di.

"Kelly, dün aktris olmayı istemek konusunda söylediklerin ilginçti. Çünkü burada herkes rol yapıyor aslında. Bıkıyorsun, değil mi? Bu ev bir sahnedir ve içindekiler de oyunculardır."

Jazz kendine özgü o güven bolluğuyla,

"Doğru değil" dedi. "Ben kendim olduğum gibi davranıyorum, oğlum. Ne görüyorsan odur çünkü bende olanların hepsi saklanmayacak kadar iyidir."

"Saçma. Kimse asla kendi gibi davranamaz."

"Bunu nereden biliyorsun bakalım, Sayın Parlak Götlü Zekâ Oyuncusu?"

"Çünkü bizler kendimizi asla tam olarak bilemeyiz."

"Şimdi saçmaladın işte."

"Bunu kabul et, Jason."

"Benim adım Jazz."

"Her neyse işte. Kendine şaştığın, daha önce görmediğin yeni ve farklı bir yanını gördüğün olmamış mıdır?"

"Bir keresinde ayna üzerinde çömelmiştim. Bak, işte o bayağı bir şok olmuştu" dedi Jazz.

Kelly sinir bozucu gürültülü bir kahkaha attı. En azından David'e sinir bozucu gelmişti.

"Tam da kıçımı görüyordum" diye Jazz sırıtarak devam etti. "Ben bile onu sevmekte güçlük çekiyordum diyebilirim."

David birden kızmıştı. Kendini ciddiye alırdı ve başkalarından da aynı şeyi beklerdi.

"Jason, seni temin ederim ki, biz hayatımızda hepimiz aktörüz ve kendimizi başkalarının bizi görmelerini istediğimiz gibi sunarız. O yüzden benim gibi içimizde gerçekten aktör olanlar, dünyamızı ve dünyamızdaki insanları sıradan insanlardan daha iyi anlarız. Bütün hileleri bilir, işaretleri duyabiliriz. Bazılarımız kurnazdır, bazılarımız acemidir ama hepimiz rol keseriz. Jazz, senin performansının gerisini görmek de bana büyük keyif veriyor.

Jazz bir an karşılık vermedi. Sonunda,

"Saçma" dedi, bu kendisinin her zamanki doğal mizahından çok düşük bir şeydi.

David gülümsedi.

Kelly eğilip David'in kulağına bir şey fısıldadı. Duymak güçtü ama ne söylediği hakkında bir kuşku yoktu.

Kelly, David'e, "Ben seni biliyorum" demişti.

Kız sonra küvetin kenarına yaslanıp David'in gözlerinin içine baktı. David yüzünde üstün ve korkusuz bir sırıtmayla kıza baktı. Aldırmamış görünüyordu.

Ama canı sıkılacaktı. Hem de pek çok.

Çünkü Kelly bir kere daha uzanıp David'in kulağına bir şey daha fısıldadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 17:30

Bu kere ne Hooper ne de Trisha, Kelly'nin söylediği şeyi seçememişlerdi. Durum odasında çalışan diğer memurlar da başarılı olamadılar.

" 'Ses gümüşü on bir' gibi bir şeydi."

"Böyle bir şey olamaz" dedi Hooper.

Kelly'nin fısıldadığı her neyse David anlamış ve hoşlanmamıştı. Ekranda yüz ifadesinin değiştiği görülüyordu. Yüzünden fazla bir şey belli etmeyecek kadar iyi bir aktördü ama yine de ifade değişmişti işte. O kendini beğenmiş, üstünlük taslayan gülümseme kaybolmuştu.

Korkmuş görünüyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 09:00

Ertesi sabah kaseti Coleridge'e gösterdi.

" 'Ses gümüşü on bir' demek her neyse, ki kızın söylediği bu değildi, bence Kelly, David'i Ev'e girmeden önce tanıyordu, efendim."

"Mümkündür" dedi müfettiş.

"Bence de mümkün, efendim" diyen Hooper görüntüyü bir kere daha ekrana getirdi. "Kız 'Seni biliyorum' dediği zaman ilk önce onu psikolojik olarak bildiğini düşünmüştüm çünkü David ondan söz ediyordu."

"Elbette."

"Ama sonra o anlamadığımız şeyi söyleyince bunun dış dünyadan paylaştıkları bir sır ya da bir deneyim olduğu ve sadece David'in bildiği ortaya çıkıyor."

"Bu da mümkün, çavuş" dedi Coleridge. "Ama bu ille de daha önce tanıştıkları anlamına gelmez. Kelly, David'de onun hakkında bir hükme varabileceği bir şey görmüş olabilir."

"Kelly'nin içlerinde en zekileri olduğu kanısında değilim, efendim. Öyle sonuçlar çıkarmak onun yapabileceği bir şey değil. Bence birbirlerini daha önceden tanıyorlardı."

"Eğer tanışıyorlarsa bu çok önemli bir keşif. Bizim katalizör kuramımız onların birbirlerini tanımadıkları varsayımına dayanıyordu. Eğer ikisi önceden tanışıyorlarsa o zaman bütün grubun dinamiği değişecektir."

İki detektif ilk kez bir ipucu yakalar gibi olduklarını hissettiler.

"Peki, sen durumu nasıl görüyorsun öyleyse, Hooper? Sence Kelly'nin David'de fark ettiği her neyse, bunu ilk başta mı fark etmiştir?"

"Eğer olmak istediği kadar iyi bir oyuncu değilse, hayır. O ilk gün onun için boş bir sayfaydı. Bağırıp çağırarak ortalıkta dolaştı, havuza atladı, kendini kaybetti. Bir an bile düşünmediğini söyleyebilirim. Hayır, bence Kelly'de düşündüren şey daha sonra oldu. Bir noktada David açık ve Kelly onda tanıdığı bir şey gördü."

"O zaman bu durum, bilgisini David'e aktarmasından kısa bir süre önce olmalı."

"Evet öyle. Kelly öyle esaslı bir şeyi kendisine saklayacak bir tip olarak görünmüyor. Hele bir gün önce kendisinin oyunculuk hevesi hakkında söylediklerinden sonra bu bilgisini David'in yüzüne vurmak için acele edecektir."

"Eğer bu varsayım doğruysa, o zaman kız gördüğü şeyi ya havuz kenarındaki konuşmada ya da küvetin içinde fark etmiş olmalı. Sekizinci günün akşamı ne yapıyorlardı?"

"Dövme!" dedi Hooper. "Dövmelerini kıyaslıyorlardı. Kaseti ben izledim."

"Bir kere daha bakalım öyleyse."

Hooper kaseti videoya yerleştirirken Trisha da gelmişti, hep birden oturup ev sakinleri dövmelerden söz ederlerken Kelly ile David'in yüzlerini incelemeye koyuldular.

Yemek sona ermiş, Woggle dışında diğerleri koltuklara serilmişlerdi. Yapımcının verdiği bir görevi az önce tamamlamışlardı: Her birine birer kâğıt kalem ödünç verilmiş, yedinci haftanın sonunda Ev'de kimlerin kalacağı tahminlerini yazmaları istenmişti. Ayrıca işlerin nasıl

gelişeceği hakkında fikirlerini de not edeceklerdi. Sonra bütün kâğıtlar büyük bir sarı zarfa konulup üzerine "Tahminler" yazılmış ve zarf mutfak bölümünün arkasına bırakılmıştı. İşte konuşma ancak bundan sonra dövmelere döndü. Dervla'yla Jazz dışında her birinin gösterecek bir şeyi vardı.

Jazz, "Ben çok siyahım" dedi. "Ayrıca tenim de geliştirilmesi gerekmeyecek kadar güzeldir."

Dervla, "Benim neden dövmem olmadığı konusunda bir yok" dedi. "Yalnız şunu söylemek isterim: Bugünlerde insanlar dövmeleri hakkında konuşurken açıklama istenenlerin dövmesi olmayanlar olması garibime gidiyor doğrusu. Belki de o yüzden dövme yaptırtmak istemiyorumdur."

"Aferin sana" diyen Coleridge porselen kupasındaki çayını yudumladı.

Hooper ile Trisha konuşmadılar. Hooper omzuna Everton futbol kulübü armasını yaptırtmıştı, Trisha'nın da sol kalçasında bir kelebek vardı.

Ekranda Garry ayak bileğindeki kartalın güçlülük, onur ve doğruluk anlamına geldiğini anlatıyordu.

Jazz, "Omzundaki sıkılı yumruğun anlamı ne? Dövücü mü?" diye sordu.

Garry, "Ben o spor dalında Olimpiyat sınıfında olduğum halde o anlama gelmiyor" dedi.

Kızlar homurdandılar.

"Benim sıkılı yumruğum da güçlülük, onur ve doğruluk anlamına gelir. Dahası, bir tane de sırtıma yaptırtacağım. Gotik harflerle 'güçlülük, onur ve doğruluk' yazdıracağım. Bu benim düsturum."

Grup, tavırlarıyla bunu artık anladığını belirtti. Ondan sonra Moon omurgasına baştan aşağı yaptırttığı çiçekleri gösterdi.

"Çiçekler barış ve iç gücün simgeleridir. Bunlar ruhsal tomurcuklardır, sanırım Mısırlı prensesler böyle bir buketle gömülürlerdi ama bundan pek emin değilim. Belki de lanet Kuzeyli kadınlardı. Her neyse, hepsi de çok önemli ve manevidir."

Kelly kalçaları arasında yukarı doğru uçmakta olan anka kuşunu, Sally göbek çukurunun çevresinde bir ejderhayla savaşan kadın savaşçıyı, Layla

kalçasındaki küçük kelebeği gösterdi.

Trisha kızmıştı.

"Bende onun aynısı var" dedi. "Yapan serseri bir eşi olmadığını söylemişti."

Coleridge çayını yudumlarken az daha boğuluyordu. Kendi memurlarından, hem de kadın memurlarından birinin dövmeli olacağı aklının ucundan geçmezdi. Özellikle de o kadar muhafazakâr bir insan olarak tanıdığı Patricia.

Layla sonra gururla bacaklarını iki yana açıp baldırının iç tarafındaki gergin derinin üzerindeki diğer kelebeğini gösterdi.

"Onu oraya âşıklarıma dokunmadaki hafifliğin ve zarafetin güzellik ve önemini hatırlatmak için yaptırttım" dedi.

Coleridge homurdanarak başını ekrandan öte yana çevirdi.

Hooper, "Trish, sende bundan da var mı?" diye sordu.

"Asla! Oralara ağda yaptırtmak zorunda olmak yeterince işkence zaten."

"Kesin sesinizi!" dedi Coleridge.

Layla şimdi omzundaki küçük Doğu sembolünü gösteriyordu.

"Bu Tibet işi" dedi. "Huzurlu iç ışığı belirten bir Budist sembolü."

Herkes dövmenin özellikle güzel olduğunu belirtti. David dışında.

Sesinde hoşgörülü bir şaşkınlıkla, "Tibet mi?" dedi.

"Evet, Tibet" dedi Layla kendini savunurcasına.

"Tamam... Nasıl dersen öyle olsun."

Layla genci öldürmek isterdi.

"Ne demek istiyorsun. Elbette ki, Tibet."

"Sakin ol, Layla" diye sırıttı Jazz. "Huzurlu iç ışığına sarıl."

"Bak, Layla" dedi David. "Çok güzel bir şey ve sen ne anlama gelmesini istersen öyle olur, olmalı da. Tibet ya aslında olduğu gibi Tayland olması

hiç önemli değil. Dövmen dövmendir ve sen ne anlama gelmesini istersen o anlama gelir."

Layla'nın o ünlü sakinliğinin böylesine kolay parçalanacağı kimsenin aklına gelmezdi. Yüzü utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"O Tibetçe, seni orospu çocuğu!" dedi. "Tibetçe olduğunu biliyorum."

David, "Yanılıyorsun ama seninle tartışmaya değmez" der gibi sinirlendirici bir gülümsemeyle omzunu silkti.

"Tibetçe!" diye bağırdı Layla. "Huzurlu iç ışığı demek!"

Sonra sakinleştirici bir bitki çayı almaya gitti.

Garry, "Bir eşcinsel varmış" dedi. "Koluna 'gerçeği arayan zarif insan' anlamına gelen Çince bir atasözü yazdırmış. Bir gün Soho'da bir Çin barında kolunu Çinli yeni sevgilisine göstermiş. Sevgilisi de, 'aslında orada, sen yuvarlak gözlü bir avanaksın, yazıyor' demiş."

Garry, Jazz, Sally ve Kelly buna çok güldüler. Hamish ile Moon ise yalnızca gülümsediler. Ocağın başında duran ve yüzü kıpkırmızı olan Layla dudaklarını ısırdı. David sanki kendi kıpırtısızlığından güç alıyormuş gibi bir an gözlerini kapadı. Sonra Hamish kolundaki Kelt Haçı'nı gösterdi ve sıra David'e geldi. O da bu anı bekliyordu.

"Benim bir tek dövmem var" dedi.

Bunu ince zevkinin ve yücelmiş algılamasının kanıtıymış gibi söylemişti.

"Ve çok ama çok güzeldir."

David ipekli kumaştan bol pantolonun paçasını sıyırdı ve sol ayak bileğinde bacağını üç kere saran ve Hamlet'in 'olmak ya da olmamak' tiradının ilk dört satırını gösterdi.

"Ne kelebek ne Tibet alışveriş listesi ne de ağzından ateş fışkıran ejderhalar. İnsan varlığının kâğıda geçirilmiş olan en önemli saçmalığının en zekice soruşturması."

"Bu durumda kâğıda değil de, deriye" dedi Jazz ama David onu duymazdan geldi.

"Varoluşçuluktan üç yüz yıl önce icat edildi varoluşçuluk. Zalim ve barbarca bir dünyada hümanizm. O günden bu yana her yüzyılı aydınlatmış olan küçücük bir ışık."

"Evet ama neden bacağına yazdırdın?" diye Jazz hepsi adına sordu.

David gözünü bile kırpmadığı bir içtenlikle, "Hayatımı kurtardığı için" dedi. "Karanlık günler geçirirken ve bu dünyada yaşama olasılığını görmediğim zaman intihar etmeye karar vermiştim."

"Ama etmedin, değil mi?" dedi Garry.

"Hayır, etmedim. Uzun bir gece boyunca Hamlet'i baştan sona tam üç kere okudum."

"Ben olsam intiharı tercih ederdim" dedi Garry.

Ama David ona aldırmadan sözünü sürdürdü.

"O hüzünlü prens de benim gibi kendini öldürmeyi düşünmüştü ama bunun üstüne, çok üstüne yükseldi ve büyük ve çok özel bir soyluluk kazandı."

David'in bu itirafını desteklemek istediği belli olan Moon,

"O yüzden mi kendini öldürmedin, David?" diye sordu. "Çünkü hissettiğin hiçbir şey Hamlet kadar kötü olamazdı."

"Biz onu okulda oynamıştık" dedi Garry. "İnanın bana hiçbir şey Hamlet kadar kötü olamaz."

"Sen sus hele, Garry" dedi Moon. "David benim ne demek istediğimi biliyor, değil mi, David?"

"Evet, Moon, biliyorum. Ve yanıtım hem evettir hem de hayır. O ağırbaşlı prensin çektikleri kuşkusuz bana ÇOK şey öğretti. Ama intihar etmekten vazgeçmemin nedeni, o oyunu okurken Shakespeare'in eserleri kadar, bir çiçek, ya da güneşin doğuşu veya taze pişmiş bir ekmeğin kokusu kadar güzel şeylerin bulunduğu bir dünyadan ayrılamayacağımı anlamış olmam."

"Şimdi ipin ucunu kaçırdım" dedi Moon. "Ekmeğin bununla ne ilgisi var ki?"

"Moon, bir insan bence güzelliği tanıyınca her şeydeki güzelliğe karşı bir canlanma olur içinde. Ben de Danimarka Prensi’nin en üzgün anında söylediği sözleri hep yanımda taşımaya karar verdim. Dünyanın güzel olduğunu ve dünyadan umudu kesmenin Tanrı'ya hakaret olduğunu hatırlatması için."

Jazz, David'e sahtekâr bir namussuz olduğunu söylemek isterdi ama söylemedi. David'de öylesine yakışıklı ve zorlayıcı bir şey vardı ki, o dev kendini beğenmişliğinde öylesine utanmaz bir şey vardı ki, Jazz

bile duygulanmaktan kendini alamamıştı. Hiçbiri David konusunda emin değillerdi. Kendine olan sevgisinin apaçık içtenliği gerçekten dokunaklıydı. David'in kendisine duyduğu kadar gerçek sevgi öyle kolay kolay gözardı edilemezdi, bu âdeta soylu bir şeydi. Hakkında ne düşüneceklerini bilemeyerek öylece baktılar.

Kelly dışında.

Olay dün gece gerçekleştiği sırada monitör odasındakiler geniş açı görüntüsü üzerinde durduklarından ve Kelly'nin sırtı o kameraya dönük olduğundan bir şey fark edememişlerdi. Ancak poliste şimdi o sahnenin tüm görüntüleri vardı: Bir kere için olsun talihleri yaver gidiyordu. Canlı kameramanlardan biri ters açıdan görüntü alıyordu. Onun kamerasında yalnızca turuncu kanepede oturan Kelly, Moon ve Hamish vardı. Kelly gülümsüyordu: Kocaman, kötü bir sırıtma. Kulağa ne kadar tumturaklı gelse de, David'in intihar düşünceleri hikâyesine normalde göstermeyeceği bir tepkiydi bu.

Hooper, "Kız o dövmeyi daha önce görmüş" dedi.

"Evet, bence de öyle" dedi Coleridge.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 10:00

Birkaç memur internette ve çeşitli ses ayırma cihazlarında "ses gümüşü" ararlarken Coleridge'le yakın ekibi David'i bir anlığına bir kenara bırakıp Woggle konusuna döndüler. Coleridge, Trisha'yla diğerlerinin hazırladığı yayın özetine bakarken,

"Göründüğü kadarıyla halk için ikinci hafta Ev'de yalnızca bir kişi vardı. Woggle, Woggle, Woggle ve yine Woggle!"

"Evet, efendim" dedi Trisha. "Kısa bir süre bir tür mini milli olay oldu. Ülkenin yarısı ondan söz ediyor, diğer yarısı da herkesin konuştuğu bu Woggle'ın kim olduğunu soruyordu. Hatırlamıyor musunuz?"

"Şöyle böyle."

"Herif iğrençleştikçe ve iğrenç olduğunu reddettikçe halk onu daha çok sevdi. Bir tür çılgınlıktı."

Başka bir memur, "Saçlarından pire ayıkladığını gösterdiklerini asla unutmayacağım" dedi. "Barda televizyona bakıyorduk. Herkesin soluğu tutuldu. O kadar iğrençti ki."

"Eğer seyrediyorsan iğrençtir" dedi Trisha. "Ama onunla birlikte yaşıyorsan katlanılır şey değildir. O pireler az daha bütün programı orada sona erdirecekti. Keşke etseydi de kimse öldürülmeseydi."

"Ve biz de bu saçmalığı seyretmek zorunda kalmasaydık" dedi Coleridge. "Dikiz Yapımcılık'taki o sadistler pire tozu vermediler mi?"

"Verdiler ama Woggle kullanmayı reddetti. Pirelerinin canlı yaratıklar olduğunu, kaşınmaktan pek hoşlanmamasına rağmen onları öldürmeye hiç niyeti olmadığını söyledi.

"Tanrım!" dedi Coleridge. "Soyut bir fikir! Ahlaki bir görüş. Bense umudumu kesmiştim."

"Ev sakinleri için hiç de soyut değildi, efendim. Ve Woggle'ın pire tartışması bütün milletin dikkatini üzerine çekti."

ONUNCU GÜN

Saat 15:00

Woggle köşesinde çevresi ev sakinleriyle sarılı olarak oturuyordu.

"Pirelerim sizi çifte standartlarınızı gözden geçirmeye zorluyor" dedi. "Bir tilki avlar mıydınız?"

"Ben avlardım" dedi Garry.

Ama diğerleri avlamayacaklarını söylediler ve David, Layla ve Moon en son av karşıtı kampanyalarda pek yakından olmasa da yer aldıklarını itiraf ettiler. David her zamanki o sakin üstünlük havasıyla,

"Tilki avı bir rezilliktir" dedi.

"Ama benim pirelerimi avlarsınız" dedi Woggle. "Bana bir tilkiyle pire arasındaki farkı anlatın."

Kimsenin söze nereden başlayacağını kestiremediği görülüyordu.

Kelly çekingen bir tavırla,

"Tilkiler sevimli hayvanlar, pireler değil" dedi.

"Saçmalama, Kelly!" dedi David.

"Saçmalamıyor" dedi Woggle. "Evrensel bir gerçeği dile getirdi. Bir hayatı estetik değerine göre yargılıyor olmamız insanlığın bir ayıbıdır. Güzel bulduğumuzu besleriz, çirkin bulduğumuzu öldürürüz. Bizler bu kusursuz gezegene bulaşmış insan virüsleriz."

David'in sabrının taşmak üzere olduğu anlaşılıyordu. Ahlak üstünlüğü platformunun altından çekilip alınmasına razı gelemezdi.

"Tilkilerin fazla bir zararları yok" dedi. "Onları avlamak bir gereklilik değil, bir spordur ve yirmi yüzyıl yeni Britanya'sında yaşayan çağdaş insanlar için iğrenç ve kabul edilmez yapan da budur."

"Tilki avcıları tilkilerin büyük zararlar verdiklerini iddia ederler" dedi Woggle.

"Ben onların bu iddialarını reddediyorum."

"O zaman sen nerede yaşamak isterdin, Dave?" diye sordu Gazzer. "Bir çiftlikte mi?"

"Ben Battersea'de yaşıyorum. Ama konu bu değil..."

Gazzer ile Jazz, David'in huzursuzluğuna gülünce bu David'i çılgına çevirdi. İnsanların tilkiler hakkında bir şey bilmek için kırsalda yaşamaları gerekirmiş gibi davranmalarından nefret ederdi.

"Bu ciddi bir tartışma" dedi. "Ucuz bir puan kazanma oyunu değil."

Woggle onun dediğini kabul ederek avantajını korumaya çalıştı.

"Dostum, tilkiyle benim pirelerim arasındaki fark pirelerimin seni rahatsız etmesi ama tilkilerin etmemesidir. Ancak Faşist çiftçiler ve Nazi avcılar tilkilerin kendilerini rahatsız ettiklerini iddia ederler. Tilkilerin tavukları yediklerini ve çitleri devirdiklerini söylerler."

"Onların bu iddialarına kesinlikle karşı çıkıyorum" dedi David. "Ama zaten konu..."

"Ey, böcek krallığının Adolf'u, konu tilkilerin kırsal teröristler olup olmadıklarıdır, Herr Hitler. Ben, beni ısırdıkları halde pirelerimi öldürmediğim gibi onları da öldürmem. Bunun nedeni benim ahlaki bakımdan gelişmiş biri olmamdır, oysa sen mektup bombardımanına tutulması gereken riyakâr ve pis bir katilsin."

Woggle’ın genizden gelen sesi sertleşmişti, sözlerinde ciddi olduğu anlaşılıyordu. Hatta ayağa bile fırlamıştı. Kalın kaşları çevresindeki etler birden kızaran Woggle,

"Senin hayvanlar konusundaki kaygın kendi çıkarlarının alet edildiği noktaya kadar gider ve orada kalır. Sen bu ülkede tilki avını ve fok balıklarının başlarına vurularak öldürülmelerini yasaklamak isteyen ama büyük bir keyifle fabrikalarda üretilen kızarmış tavukları keyifle mideye indiren on milyonlarca insandan farksızsın! Eğer pirelerimi avlayacaksan bunu gerektiği gibi yapmanı salık veririm. Kırmızı bir ceket giy, ey Cengiz Han ve parlak bir boru öttür. Ölü pirelerimin kanlarını avdan sonra çocuklarının yüzlerine sür ve öldürülmüş geyiklerin toynaklarından yapılma kadehlerin tokuşturulduğu bir parti ver!"

Garip olan, Woggle’ın pire nutku birinci haftanın sonunda BKG'de yayınlandığında programı izleyenlerden çoğu onda kendileriyle ortak bir şey bulmuşlardı. Tilki avı karşıtları bu en sivri dilli milli sözcülerini alkışlamışlar, kırsal spor düşkünleri kentli hayvan eylemcilerinin gündemlerinin bu seçiciliğini yüzlerine vuran adamı benimsemişlerdi. Woggle tıpkı Kitabı Mukaddes gibiydi: Herkes onun kendilerinin görüşünü kanıtladığını iddia ediyordu. Ve insanlar Woggle’ı sevmişlerdi. Woggle birden milletin ev köpeği oluvermişti sanki: Pis, kokulu, burnunu her yere sokan ama her nasılsa sevimli. Evin diğer dokuz sakini Woggle'ın ev dışındaki popülerliğini bilselerdi yaptıklarını yapmazlardı. Ancak dış dünyaya kapalı olduklarından, bu ardında bir leke bırakmadan bir yere oturamayan pireli insanın bir kahraman olacağı akıllarına bile gelmedi. Bu haksızlıktı kuşkusuz. Geraldine bunun adil olmadığını biliyordu ama şaşırtıcı olan buna aldırmamasıydı. Geraldine kimsenin Woggle ile bir arada yaşayamayacağını biliyordu. Diğer dokuz kişi inanılmaz derecede hoşgörülü davranmıştı. Pek çok insan Woggle'ı şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdu. Ancak hayat da televizyon gibi adil değildi ve istemeden milli bir çılgınlık yaratan Geraldine bile uygun montajlar yapmaya hazırdı. Bu nedenle ev sakinlerinin Woggle’ı giysilerini yıkaması, kendisine çeki düzen vermesi ve hepsinden önce de pirelerinden kurtulması konusunda gösterdikleri ısrarlı ve sabırlı çabaları yayınlamamayı tercih etti. Kelly'nin geceleri ona battaniyeler getirdiğini ve Dervla'nın da ev alışveriş listesine onun yiyeceği şeyleri koymaya özen gösterdiği hiç ekranlara gelmedi. Yalnızca Garry, Jazz ve Woggle’ın ortak tutkuları olan futbol hakkındaki uzun tartışmaları gösterildi Geraldine, Garry, Jazz, David ve Hamish'in bahçede yatan Woggle’ın üstüne atlayıp kendisini soydukları, giysilerini yaktıkları ve altlarında çırpınan gencin üzerine pire tozu ektikleri güne kadar olanların hiçbirini göstermemişti.

ON BİRİNCİ GÜN

Saat 19:30

Olay BKG'nin ikinci Perşembe'sinde, ilk aday gösterme gününde meydana geldi. Yapımcı şirketin kuralları daha önceki benzer programlarınkilerden farksızdı. Ev sakinlerinin her biri her hafta Ev'den çıkarılmasını istedikleri iki kişiyi gizli oyla belirlerdi. En çok aday gösterilen iki kişiden hangisinin Ev'den çıkarılacağı sonra halkın telefonlarıyla belirlenirdi. İnsanların birbirlerini tanımalarına fırsat vermek için ilk hafta oylama olmadığından ilk oylama on birinci gün yapılıyordu. Oylama öğleden sonra yapıldı ve kamuoyu akşamüzeri kimin kimi aday gösterdiğini öğrendiler ve sonra da kameralar canlı yayına geçerek Ev'dekilere ertesi Pazar günü kimin çıkarılacağının bildirilmesini görüntülediler. Herkesin yüzündeki rahatlama, sevinç, kırgınlık vesaire görüldükten sonra program yine geçmiş günün görüntüleriyle devam etti. BKG'nin on birinci gecesi halkın ilk gördüğü şey aday elenmesi oldu. Ev sakinlerinden biri dışında hepsi Woggle'ı seçmişti. Garip olan Woggle’ı aday göstermeyen kişi Woggle’ın kendisi değildi çünkü Woggle bile kendini aday göstermişti ki, bu herhangi bir reality şovu için bir ilkti. Woggle Görüşme Odası'nın kamerasına şöyle diyordu:

"Toplumun kazananlar ve kaybedenler diye ayrılması hiyerarşik ilkesine dayanan bu gayet bölücü ve gladyatörel sistemi tümüyle reddettiğim için bu Ev'den atılmamın lehine oy kullandım. Açık konuşalım, bunun kaçınılmaz sonucu bir tek oligarşin çıkmasıdır ki, bu da faşizmden başka şey değildir. Bu nedenle aslında gerçek demokrasinin altını oyma amacını güden bu yalancı demokratik sisteme bir protesto olarak kendimi kurban olarak sunuyorum. Diğer oyum da, deodoranları sinüslerimi tıkadığı için Jason'adır."

Kendisine hayranların sayısını daha da arttıracak olan bu şaşırtıcı gösteriden sonra diğerlerinin adayları Woggle'la kıyaslanınca çok sönük kalmıştı.

David, Woggle'ı ve sinir bozucu ve gösterişçi bir sahtekâr olduğu için Layla'yı seçti.

Kelly, Woggle’ı ve kendisini hor gördüğüne inandığı Layla'yı.

Jazz, Woggle’ı ve lezbiyenliğiyle ilgili takındığı dindar tavrı nedeniyle Sally'yi.

Hamish, Woggle’ı ve ortadan çekildiği takdirde kadınlara karşı şansının artacağına inandığı için David'i.

Layla, Woggle’ı ve sinir bozucu ve gösterişçi bir sahtekâr olduğu için David'i.

Garry, Woggle’ı ve bir züppe olduğunu düşündüğü Layla'yı.

Moon, Woggle’ı ve seks ayrımcısı olduğu için Garry'yi.

Sally, Woggle’ı ve akıl hastalan için söyledikleri nedeniyle Moon'u.

Dervla, David'i ve onunla sürekli tartışmasına sinir olduğu Layla'yı seçmişti. Dervla, Woggle’ı seçebilirdi. Onun, Ev'den çıkmasını diğerleri kadar o da isterdi. Ancak evin diğer sakinlerinin aksine Dervla, Woggle’ın kamuoyu gözünde ne kadar popüler olduğunu biliyordu. Ayna bunu kendisine söylemişti. Mesajların değişmez konusu buydu. Woggle bir numara, Kelly iki numaraydı ve Dervla inatla üçüncülüğünü koruyordu. "Woggle'a iyi davran, insanlar onu seviyor" diye yazmıştı meçhul kişi, Dervla'nın Woggle ile sabundaki kıllar için tartıştığının ertesi sabahı. Dervla da o günden beri bu öğüdü tutmaya gayret ediyordu.

Adaylar canlı yayında ilan edilirken Woggle çok garip davranıyordu. Her zamanki köşesindeydi ama şimdi sarındığı battaniyenin altında ağır ağır iki

yana sallanıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Diğer dokuz kişi kanepelerdeydiler.

"Ben, Chloe" dedi hoparlördeki ses. Chloe Dikiz Yapımcılık'ın "yüzü"ydü ve stüdyo konuşmalarını yapan kızdı. "Bu hafta Ev'den çıkarılacak iki adayın adlarını alfabetik sırayla veriyorum: Layla ve Woggle."

Göstermemeye çalışsalar da hissettikleri rahatlama âdeta elle tutulur bir şeydi. Dört gün sonra Woggle gidecekti. Layla bile fazla kaygılanmış değildi. Aday gösterildiği için kırılmasına rağmen, kamuoyunun Woggle'ın gitmesini istemeyeceğini düşünmediği için mücadelesinin bir başka güne kalacağından emindi. Kamuoyu da Woggle'ı ev sakinleri kadar tiksindirici buluyor olmalıydı.

Oysa Dervla işin aslını biliyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 16:15

Rob Fogarty köpüklü kupasından yan erimiş bir çikolata parçası çıkartırken, "Halk da Woggle'ı iğrenç buldu" dedi. "Ama bu halini sevdiler ve on birinci program yayınlandığında artık milli bir kahraman olmuştu. Bu o kadar büyük bir haksızlıktı ki, ben utanıyordum doğrusu. O Geraldine orospusuna şikâyet ettim ama o bunun işin gereği olduğunu ve benim gibi orospu çocuklarının ilke sahibi olma hakkını kaybettiklerini söyledi."

Trisha halkın gördüğüyle gerçekten olanlar arasındaki boşluğu doldurmak için bir kere daha montaj odasına gitmişti. Cinayetin çözümünün ipucunun bu numaranın nasıl yapıldığında yatıyor olması mümkün görünüyordu.

Ne de olsa cinayeti herkes görmüştü.

Fogarty ağzını şapırdatarak çikolatasını emdi. Trisha midesi bulanarak seyrediyordu adamın ağzını.

"O inek, kamuoyunun sempatisini ana gruptan Woggle'a yöneltmeye başladığını daha ilk baştan biliyordu."

"Demek Woggle'a saldırı gerçekleştiğinde, Geraldine'in sana zorla yaptırdığı bağlam içinde, bu tamamen ötekilerin aleyhinde göründü."

"Kesinlikle öyle oldu, senin de bildiğin gibi millet neredeyse fıttıracaktı. Geraldine'e Woggle'a fazla yer verdiğimizi söyledim. Yani dokuz masum insanı ciddi bir biçimde kötü göstermeye çalışırken programı da tek kişi üzerinde çevirmeye çalışıyorduk ki, bu da bence iyi televizyonculuk değildi. Geraldine de bunun farkındaydı ama görüntüler de kaçırılmayacak türdendi. Diğer oğlanlar mutlak orospu Çocukları olarak görünüyordu. Sineklerin Tanrısı'ndan çıkmışlar gibi."

ON BİRİNCİ GÜN

Saat 13:45

Ev sakinleri adaylarını açıklamak üzere Görüşme Odası'na alfabetik sırayla çağırıldıkları için sonuncu Woggle'dı.

Aradan bir iki dakika geçince Jazz, "İçeride ne yapıyor bu?" diye sordu.

David, "Umarım ölmüş ve çürümüştür" dedi.

"Çürümek için ölmesine gerek yok, zaten şimdiden çürüyor" dedi Gazzer.

"Ona bir iyilik yapıp kendisinden kurtarıyoruz" dedi Jazz.

Jazz için dünyada en kötü şey pis olmaktı. Woggle küçük odadan çıktığında oğlanlar pusuda bekliyorlardı.

Woggle bahçeye çıkarak, "İyi günler, insansı dostlar" dedi. "Yaz gündönümünüz kutlu olsun."

Diğerleri tek kelime söylemeden üzerine atladılar. Hamish ile Jazz, Woggle'ı yere bastırırken Garry ile David eski asker pantolonunu sıyırdılar.

Woggle, "Ne oluyor?" diye bağırdı ama diğerleri ona yanıt vermeyecek kadar meşguldüler.

Woggle’ın ince bacakları çırpınıyor, parlak güneşin altında bembeyaz parıldıyordu. Üzerindeki slip donun ağında delik açılmıştı. Çırpınırken hayaları delikten sarktı. Görüntü komik değil, hazin ve acıklıydı.

"Yapmayın! Hayır, hayır! Ne yapıyorsunuz?"

Woggle'ın bağırmasına aldırmıyorlardı bile. Evdeki elma şarabının sonuncusunu da içmişlerdi ve doğru bir iş yaptıklarına inanıyorlardı. Bunun yapılması gerekiyordu. Woggle bunu çoktan hak etmişti. İnsanlara pire bulaştırıp da bir şey yapmamalarını bekleyemezdin.

"Donunu çıkartın, o da pirelidir!" diye bağırdı Jazz.

"Ben elimi bile sürmem" dedi Garry.

"Ben de" dedi Hamish.

"Lanet olsun!"

Jazz, Woggle’ı bir anlığına bırakıp kümese koştu ve tavukları yolarken kullandıkları eldivenleri aldı. Jazz geri geldiğinde Woggle dönmeyi başarmıştı ve kameralara şimdi kemikli beyaz kıçı dönüktü. Ondan sonra düğmelerini kopartarak gömleğini ve sonra da kirli fanilasını çıkardılar. Woggle şimdi çırılçıplaktı.

"Bu bir tecavüzdür! Tacize uğruyorum! Çekilin üstümden!" diye bağırdı.

"Asıl ben senin pirelerinin tecavüzüne uğradım!" diye Hamish hepsi adına konuştu. "Koltukaltlarım kan içinde kaldı."

Evin arka tarafında bir açık hava ızgarası vardı ve her şey hazırdı. Jazz, Woggle’ın giysilerini ve sandaletlerini ateşe attı. Garip bir cazırtı duyuldu.

"Şuna bakın!" diye bağırdı. "Pireler patır patır patlıyorlar!"

Woggle, "Patlama değil, çığlık onlar!" diye bağırdı.

"Saçlarını tıraş edelim!" dedi David. "Bunda bit de vardır."

"Hayır" dedi Jazz. "Woggle’ın da olsa bir insanın saçına karışılmaz."

"Faşistler!" diye bağırdı Woggle.

Ama Garry ile Hamish üstüne pire tozu serperlerken sesi öksürüğe dönüştü. Bir süre hepsi beyaz bir bulut içinde kayboldular, işleri bitince Woggle tepeden tırnağına kadar parlak beyaz bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Saçı ve sakalı bile beyazdı. Woggle'ı, çimenlerin üzerinde çıplak yatarken bıraktılar. Woggle bahçe kameralarından birine bir

an döndüğünde ölüm beyazı yüzünden süzülen gözyaşları et rengi çizgiler halinde uzanıyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 17:00

Fogarty, Trisha'ya, "Geraldine bana programı işte bu görüntüyle kapattırdı" dedi. Montaj masasının düğmelerine bastı. "Bunlardan hiçbirini göstermedik."

Ekranlarda saldırıdan hemen sonra Ev'in içinin görüntüleri belirdi. Ev sakinleri olaydan pek hoşnut kalmamışlardı. Bağırıp çağırma yoktu. Hepsi Woggle'a gerçekten üzülmüşlerdi Dervla bitki çayı hazırlıyordu (Woggle çayı sessizce almıştı) Kelly de onu avutmak için bir kek yapmayı düşünüyordu. Eve hâkim olan hava sakin ama kararlıydı. Herkes erkeklerin grubun iyiliğini tehdit eden acil bir sosyal konuyu düzeltmek için harekete geçtiğine inanmaktaydı.

Montaj odasında Fogarty buzdolabından çikolata almak için küçük mutfağa gidince Trisha kahvesine koyacağı çikolatayı neden buzdolabında sakladığını merak etti.

"Çok hazin, değil mi?" dedi Fogarty. "Kendi toplumlarını temiz tutma çabalarını bütün milletin alkışlayacağını sanıyorlardı."

Ekranlarda mazeretler birbirini izliyordu.

Hamish, "Greve gidip onun atılmasını isteyebilirdik" dedi. "Ama o zaman da kendi sorunlarını çözümleyemeyen çocuklara benzerdik."

"Evet" dedi Layla. "Burada olmanın tek amacı birlikte yaşayabileceğimizi göstermek. Eğer ilk grup sorunumuzla karşılaştığımızda yapımcıya gitseydik o zaman başarısız olurduk."

Fogarty kulaklarına inanamıyormuş gibi başını salladı, "inanılmaz bir şey. Bu Layla zeki bir kız ama yine de BKG'nin sosyal bir deneyim olduğuna inanıyor. Tanrı aşkına, bu yalnızca bir televizyon programı! Bütün olayın yalnızca ve yalnızca reklamcıları çekmek için bir oyun olduğunu neden anlamıyor ki?"

"Program epeyce reklam aldı, değil mi?" diye sordu Trisha.

"Evet, reytinglerimizle birlikte şirketin geliri de arttı." Fogarty yine ekranlara döndü. "Şuna bak" dedi. "Bu da yayınlamadıklarımızdan."

Ekranlarda Woggle bahçeden içeri giriyordu. Kelly'nin kekini hiç konuşmadan reddetti. Giyecek ve su tekliflerini de geri çevirdi. Layla ona kendisinin iyileştirici şiirlerinden bir ikisini okumayı önerdi.

"Ya da elele tutuşup birlikte mırıldanırız" dedi.

Woggle başını kaldırıp kıza bakmadı bile. Çıplaklığını örtmek için bir battaniye alıp sessizce köşesine çekildi.

"İşte şimdi Dervla'nın itirafı geliyor" dedi Fogarty.

Gerçekten de Dervla Görüşme Odası'na giriyordu.

"Erkeklerin çaresizliklerini anlıyorum" dedi Dervla. "Burada hepimiz epey ıstırap çekiyoruz. Ama ben Woggle’ın durumuna çok üzüldüğümü söylemek istiyorum. Onun sağlık konularının üstesinden gelmek için daha iyi bir yol bulunmuş olmasını isterdim. Onun ruhunun güzel olduğuna inanıyorum."

Fogarty kaseti durdurdu. "Dervla'nın çok iyi bir kız olduğuna ve Woggle için gerçekten üzüldüğüne o zaman inanmıştım ve hâlâ da inanıyorum. Ama o Geraldine namussuzu ne yaptı biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Dervla'nın Woggle’ın dışarıda popüler olduğunu hesaplayıp onu destekleyerek kamuoyunun gözüne girmeye çalıştığım düşündü."

"Bunun için insanın çok güçlü sezgileri olması gerek."

"Ve de çok hesapçı olması. Ki bence Dervla öyle biri değil."

"Ama diğer yandan, onu aday göstermeyen bir tek o vardı."

"Sen Geraldine'den de betersin! O da aynı şeyi söyledi. Eğer imkânsız olmadığını bilmese Dervla'nın birinden tüyo aldığını düşüneceğini söyledi."

"Ama bu imkânsız, değil mi?"

"Elbette. Eğer biri bir sahtekârlık yapsaydı ben bilirdim. Ben her şeyi görüyorum."

"Ama Dervla'nın gizli bir avantajı gerçekten varsa ve diğerlerinden biri bunu öğrenmişse..." Trisha, Dervla'nın koyu yeşil gözlerine bakarak Görüşme Odası'nda ne düşündüğünü okumaya çalıştı.

Ölüm her şeyi değiştirmeden önce.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 20:00

Trisha bir şey yemeden karakola döndü. Fogarty'nin bir saat çikolata yemesini seyrettikten sonra iştahı falan kalmamıştı. Ama önünde uzun bir gece olacağını görünce yemediğine de pişman oldu.

Coleridge, "Bu gece Woggle’ı izleyelim" dedi. "Yarın sabaha onunla başlamak istemiyorum. Pire tozu saldırısından sonra ne oldu?"

"Kamuoyu hiç de mutlu olmadı, efendim" dedi Hooper. "Saat on bir programı daha yayınlanırken stüdyoların önünde bir kalabalık toplanıp Garry, Hamish, David ve Jazz'ın tutuklanmalarını istediler. Geraldine Hennessy onların gürültülerini bastırmak için Ev'e müzik yayını yapmak zorunda kaldı."

Trisha, Fogarty'nin verdiği kaseti VCR'a yerleştirdi

"Evdekiler de mutlu değillerdi. Woggle'a bakın. Mahvolmuş bir hali var."

"Ötekiler de pek iyi görünmüyorlar."

"Suçluluk hissediyorlar."

Alçak sesle yapılan konuşmalardan ve mutsuz yüzlerden herkesin pek huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Çılgıncasına bir temizlik eylemi içine sığınmışlardı. Taşıyıcı ve başlıca üretim merkezi olan Woggle'ın pirelerinden arındırılması üzerine Ev'in dört bir yanını temizlemek artık mümkündü ve dokuzu da bu işe âdeta intikam alırcasına girişmişti. Bütün şilteler ve çarşaflar dışarı çıkarılmış ve yıkanmıştı. Herkes duş yapmış ve pire tozu sürünmüştü. On kutu pire tozunu tüketmişlerdi ki, bunların hepsi kendi haftalıklarından çıkmıştı. Woggle'ın pireleri kendilerini canlı canlı yemekle kalmamış sekiz şişe şarabın ya da otuz şişe biranın parasını da alıp götürmüştü. Gün boyunca süren bu temizlik hareketinde Woggle köşesinde, battaniyesinin altında kalmış, kendi kendine mırıldanarak iki yana sallanıp durmuştu. Günün sonunda ilk Ev'den çıkarılma geldi.

Hooper, Coleridge'e, "Çıkarılma gecelerinde iki bölüm yayınlıyorlar" dedi. "Çok düşünceli davranıyorlar doğrusu, böylece millet ikisinin arasında bir şeyler atıştırıp bir bira içebiliyor."

"Yemekten söz etme" dedi Trisha. "Sabahtan beri ağzıma lokma girmedi."

Coleridge, fazla bir isteklilik göstermeden, "İstersen benim bu akşamki Mars'ımın yarısını alabilirsin" dedi.

"Teşekkür ederim, istemem, efendim" dedi Trisha. "Şu anda çikolatadan biraz uzak duruyorum."

Coleridge sevincini belli etmemek için bayağı zorlandı.

Hooper önlerindeki konuyu ısrarla sürdürerek, "Pazar gecesi birinci yayın Ev'den çıkarılacak olanın ilk canlı anonsu ve ikincisi de Ev'den ayrılışın canlı yayınıdır" dedi.

"Aman ne iyi" dedi Coleridge. "Hiç girmediğin bir evden hiç görmediğin bir grup insan tarafından çıkması istenen hiç tanımadığın ve bir daha adını bile duymayacağın birinin çıkışını izlemek için bütün bir geceni geçirme fırsat. Daha heyecanlı bir senaryo düşünemezdim."

"Bu işe kendini vermek gerek, efendim. Eğer bunu başarırsanız çok zevklidir."

"Elbette öyledir, Hooper. Acaba eski Yunanlılar batı uygarlığının temelini atarlarken böyle bir zevki hiç akıllarına getirmişler midir, merak ederim doğrusu."

"Dediğim gibi, kendinizi vermediğiniz takdirde bunu anlayamazsınız."

"Homeros'tan BKG'ye kadar yalnızca iki bin beş yüz yıl, Epeyce gurur duyulacak bir rekor, değil mi?"

"Amirim!" dedi Hooper. "Bu işin altından kalkabilmek için günde en az on dört saat çalışıyoruz! Konuyu dağıtarak bunu uzatmaya hiç hakkınız yok!"

Odaya çöken huzursuz sessizlikte Coleridge çikolatasının ambalajını açtı. Hooper'ın yüzü kızarmıştı. Yorgundu, öfkeliydi ve canı sıkılıyordu. Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında olmayan Coleridge üzüldü.

"Pekâlâ, devam edelim" dedi.

ONDÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 19:30

"BKG Evi'ndekiler, ben Chloe. Beni işitiyor musunuz? Evden ilk ayrılacak kişi..." Chloe dramatik bir hava vermek için bir an bekledi. "...Layla!"

Layla suratına bir kriket sopası yemiş gibi oldu ama bu gibi durumlarda olan insanlardan beklendiği gibi davranmayı başardı.

Sanki memnun olmuş gibi havaya bir yumruk sallayarak, "Yaşasın!" diye bağırdı. "Artık kedimin yanına dönebileceğim1"

Chloe, "Layla, eşyalarını toplayıp veda etmen için iki saatin var" diye bağırdı. "Sonra BKG Evi'nden ilk çıkarılma için canlı yayına döneceğiz! O zaman görüşürüz!"

Layla sersemlemişti.

Hepsi sersemlemişlerdi.

Battaniyesi altındaki Woggle bile sersemlemişti. Dervla dışında Ev'deki herkes gibi o da varlığının olduğu gibi gösterildiğini düşünüyordu. Kendisi davranışını örnek görmekteyse de, kamuoyundan sempati beklemiyordu. Yıllardır yaptığı ve söylediği her şey için herkesin alayıyla karşılaşmış

olması Woggle’ın halkın kendisine karşı tutumunun, herhangi bir kışkırtmada bulunmamış olmasına rağmen, bahçede kendisini yakalayıp soyan dört Faşist'in tutumlarından farksız olacağına inanıyordu. Ancak halkın tutumu hiç de beklenildiği gibi değildi. Woggle onların küçük cinleriydi. Popülerliğinin ne başdöndürücü yüksekliklere ulaştığını bilmemesine rağmen Woggle Ev'den atılmaktan kurtulmasına şaşırmış ve sevinmişti. Başını battaniyesinin arasından uzatıp ev sakinlerine, "Hepinizin canı cehenneme" dedi ve yine örtüsünün altına girdi.

Layla ağlamaya başladı. Gerçekten ağlıyordu. Bu adaletsizlik katlanılır şey değildi. Mor koltuğun üzerinde kendi kendine acıyarak iki yana sallanırken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Halkın, Woggle dururken kendisini seçmesine inanamıyordu bir türlü. Layla içindekileri dökmek için Görüşme Odası'na gitti.

"Sizi orospu çocukları!" diye gürledi. "Ne yaptığınızı Çok iyi anladım! Onu her nasılsa kurban gibi gösterdiniz, değil mi? Orada eğleniyorsunuz ve şaka yapılan da bizleriz, değil mi? Şaka benim! Woggle’ın ne olduğunu, nelere katlanmak zorunda kaldığımızı hepiniz çok iyi biliyorsunuz! "Temizlenmiyor, yardım etmiyor, bir köpek leşinin çürümüş götü gibi kokuyor! Onun çıkmasını herkes istiyordu ama siz onu hiç göstermediniz, değil mi? Hayır! Bunu yapmış olamazsınız, aksi takdirde bugün çıkan ben değil, o olurdu!"

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 20:40

Coleridge'in Layla'nın kullandığı sözcüklerden bazılarına irkildiğini görmekten keyiflenen Hooper, "Bu heyecanı daha önce gösterseydi aday gösterilmezdi" dedi.

Trisha, "Ama çıkarılma konusunda haksız" dedi. "Yapımcı yayını Woggle'ın lehinde yaptı, orası doğru ama yine de herkes onun ne kadar pasaklı olduğunu görmüştü. Her ne olursa olsun Layla çıkarılacaktı. Bu programlara katılanların yanlışı, kendilerini gerçekten sevenler olacağına inanmaları. Bizim için bu olup bitenler yalnızca televizyonda bizi güldürmek için yapılan programlardır."

Ekrandaki Layla artık azıtmıştı.

"Namussuzlar, pire ısırıklarının bazıları iz bırakacak sanırım. Kıçımın çevresindekiler iltihaplanmaya başladı bile!"

"Uhh" dedi Trisha.

"Gereğinden fazla bilgi" dedi Hooper.

"Eğer öyle bir şey olursa sizleri dava edeceğim" diyordu Layla. "Yemin ediyorum! Şimdi gidiyorum ama bir şey daha var. Bunu yayınlamayacağını

biliyorum, Geraldine Hennessy ama bence sen bokun tekisin ve bütün ömrümce senden nefret edeceğim!"

"Bütün ömrümce senden nefret edeceğim" diye tekrarladı Coleridge. "Bu çok uzun bir süre ve yalnızca üç hafta önceydi, öfkesini henüz unutmuş olacağını sanmam."

Ekranda Layla çantasını almak için kızların yatak odana gitti. Kelly,

"Gerçekten çok üzüldüm, Layla" dedi.

"Çok kötü bir duygu olmalı."

"Hayır hayır, aslında gayet iyi..."

Ama Layla o anda kendini tutamayıp ağlayarak kızın kolları arasına gömüldü.

Sunucu Andy'nin sesi, "Kelly, Layla'yı avutuyor ama Layla, Kelly'nin Ev'den çıkarılmak için kendisini aday gösterdiğini bilmiyor" dedi.

"Böyle durumlarda bunu belirtmeye bayılırlar" dedi Hooper. "Bu gösterinin en esaslı yanıdır."

Kelly, Layla'yı kucaklayarak, "Güçlü olman gerek, tamam mı?" dedi. "Zaten güçlü bir kadınsın sen, şimdi de gücünü göster."

"Haklısın, öyleyim elbette. Ben güçlü ve manevi değerleri olan bir kadınım."

"Haydi, git artık kız. Seni seviyorum."

"Ben de seni, Kelly" dedi Layla. "Sen tam bir dostsun."

Layla oturma odasına geçti ve biraz kısa da olsa Woggle dahil, herkesi kucakladı. David'le kucaklaşması yaklaşık bir dakika sürdü.

"Evden ayrılanlar hep böyle yaparlar" dedi Hooper. "Uzun uzun kucaklaşırlar. Sözümona çok iyi dostmuşlar gibi."

"Bunu yaparken buna inanıyorlar bence" dedi Coleridge. "Gençler yüzeyde ve yalnızca o an için yaşarlar. Bugünlerde hep böyle."

"Çok haklısınız, efendim" diye Trisha söze karıştı. "Ben yirmi beş yaşındayım ve hayatım boyunca ne ciddi bir fikrim oldu ne de gerçek bir

duygu yaşadım."

Coleridge bir an Trisha'yı öyle olmadığını ikna için konuşacak gibi olduysa da, sonra kadının alay etmekte olduğunu farketti.

Televizyondaki Chloe'nın sesi, "Layla, BKG Evi'ni terk etmen için otuz saniyen var" dedi.

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 21:30

Layla Ev'den çıkarken inanılmaz derece parlak ışıklar bir anda onu ve arkasındaki Ev'i aydınlattı. İri yarı, kel kafalı güvenlik görevlisi öne çıkıp kızın kolunu tuttu. Havai fişeklerle donanmış bir iş makinesinin kepçesine yerleştirdi, kepçe kızı kaldırıp hendeğin üzerinden aşırdı. Dikiz Yapımcılık ev çıkışlarıyla büyük gurur duyar, onları büyük partilere dönüştürürdü. Otobüsler dolusu insan getirir, havai fişekler patlatır, havaya projektörler tutardı. Layla yükseklere kaldırıldığında bir rock orkestrası da bir kamyonun üstünden canlı müzik yapıyordu. Sonra özel yapılmış stüdyoya limuzinle gidiş ve Dikiz Yapımcılık'ın iri memeli, güzel "yüzü" Chloe'yle canlı röportaj sırası geldi. Chloe pek çok gözde programları sunan kızlar gibi yalnızca güzel değildi. Karnında bir ejderha ve omzunda küçük bir şeytan dövmesi olan güzel bir kızdı. Chloe, Layla'yı limuzinin kapısında karşıladı. Siyah deri pantolonu, siyah deri sutyeniyle göz kamaştırıcıydı, Layla ise el boyama ipekli sarongu ve ipekli kısa bluzuyla tam bir hippiydi. Kadınlar birbirlerini hiç tanımadıkları ve biri ötekiyle konuşmak için para aldığı halde çok uzun zamandır görüşmemiş kardeşler gibi birbirlerine sarıldılar. Kalabalık çılgına döndü. Bağırıp

çağırıyor, evlerinde yaptıkları pankartları sallıyorlardı. Televizyon kameraların varlığı ve gençlerin televizyon kamerası gördüklerinde böyle davranmaları gerektiği inancı dışında bu coşku için neden yoktu. Sonunda gürültü Chloe'nun sesini duyurabileceği kadar hafifledi. Aslında röportaj boyunca azalıp çoğalarak devam edecekti ama Chloe bu fırsat penceresini kendi coşku duygularını belirtmek için kullandı.

"Waww! Müthiş!" diye bağırdı. "İnanılmaz! Şahane!"

Seyirciler bu duyguları paylaşarak kendi çığlıklarını yenilediler.

Chloe adaleli kolunu gururla Layla'nın omzuna attı.

"Bu yavruyu seviyor muyuz, ha? Gayet özel, güçlü bir kadın, değil mi!

Yeni yeni çığlıklar ve ıslıklar kalabalığın Layla'yı gerçekten sevdiğini kanıtladı.

"Kız, seninle öyle gurur duyuyoruz ki."

Ortalık yine gürültüyle dalgalandı. Chloe sesini duyurmak için zorlanırken belki de en heyecanlı kişinin kendisinin olduğunu göstermek istiyordu.

"Nasılsın bakalım, kız?" diye bağırdı.

Atmosfer bulaşıcıydı. Layla gülümsedi.

"Müthiş!"

"Yaşa!"

"Çok heyecanlıyım!"

"Haydi göster kendini!"

"Ama aynı zamanda ruh zengini."

"Seni o kadar iyi anlıyorum ki!"

"Evet, sanki birden büyümüşüm gibi."

"Büyüdün elbette, kız. Buna saygı göstermek gerek!" Chloe kalabalığa döndü. "Bu esaslı kızı seviyor muyuz, ha?"

Ve kalabalık taze bir enerjiyle kükredi.

"Aday gösterildiğinde gerçekten şoka uğramış gibiydin"

"Eh, bilirsiniz, bütün hayat bir mevsimdir ve mevsimi değişir. Ben buna bütün kalbimle inanırım."

"O kadar doğru söyledin ki."

"Başınızın içinde olumlu olmak gerek, zihin bir bahçedir, zararlı otların sürekli ayıklanması gerekir."

"Müthiş, peki Jazz'ın yemekleri hakkında ne söyleyeceksin? Esaslı mıydı?"

"Çok esaslı."

Böylece derin psikolojik sorgu sona erince Chloe büyük ekrana döndü ve Layla'ya kendisini kimin aday gösterdiğini gösterdi.

Önce David göründü. Aday gösterme gününde günah çıkartma kamerasına bakarken gayet yakışıklı ve içtenlikli görünüyordu.

"Ve ikinci adayım Layla: Ruhsal açıdan çok güçlü olmasına rağmen bir bütün olarak gruba fazla bir şey veremediği için."

Millet ekrana bakan Layla'yı izliyordu. Kızın yüzündeki o çılgın bakış kaybolmamıştı.

"David çok esaslıdır" dedi. "Onu çok severim ama kimi zaman iki güçlü, sevecen ve manevi değerlere sahip insan karşılaşınca kafaları uyum sağlayabilir. Ama önemi yok, onu gerçekten seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum."

"Ve sen de onu aday göstermiştin" dedi Chloe.

"Evet, çok garip, değil mi? Bu da aramızda nasıl bağ oluştuğunu gösteriyor işte."

Dervla tam bir sürprizdi. Aşırı derecede içtenlikli, düşünceli ve güzel görünen Dervla, "David'den sonraki adayım Layla" dedi. "Kendisi çok sevimli, çok iyi, çok sevecen ve güzel bir ruhtur. Ama ben onun bu güzelliğinin Ev'in dışında daha iyi açacağına inanıyorum."

Bunu herkes, Layla bile, "Tam bir başbelasıdır' olarak anladılar.

Sonra Garry geldi. "Layles, çok ama çok hoş bir kız ve sanırım iyiniyetli ama benim hoşuma gitmeyecek kadar ukala bilmem anlatabildim mi? Hep kendini öne çıkarıyor falan."

Layla buna cesur bir gülümsemeyle karşılık verdi ki, bunun da anlamı, "Evet, insanlar benim ruh yüceliğimi genellikle kendini beğenmişlik olarak algılarlar."

Son olarak da Kelly göründü. "Bu benim için gerçekten çok güç ama günün sonunda birini seçmem gerek ve kendini benden üstün gördüğünü

sandığım Layla'yı seçiyorum. Belki gerçekten öyledir ama yine de bu insanı rahatsız eden bir şey."

Chloe öne eğilip Layla'nın elini sıktı ki, böylece hem kızı teselli ederken hem de iri göğüslerini gözler önüne seriyordu.

"İyi misin, kız?" dedi Chloe. "Güçlü müsün?"

"Güçlüyüm."

"Güçlü kal, kız" dedi Chloe.

"Bence David ile Gazzer çok parlak insanlar" dedi Layla. "Dervla ve Kelly de gerçekten güçlü kadınlar. Gerçek şu ki, herkesin birini seçmesi gerek ve benim güçlülüğüm ve manevi değerlerim kimi zaman yanlış anlaşılıyor. Ama günün sonunda hepsini seviyorum."

"Bu söze büyük bir alkış!" Chloe, Layla'yı orada tek başına bırakıp kalabalığa doğru yürüdü.

"Böylece biri gitti, sekizi daha gidince kazanan belli olacak!" diye bağırdı önünde geri geri gitmekte olan kameraya. "Acaba bir sonraki kim olacak? Pis kokan adam mı? İri memeli kadın mı? David ve sinir bozucu gitarı mı? Esaslı vücutlu Jazz mı? İngiltere için konuşan Gazz mı? Öfkeli Sal mi? Sıkıcı Hamish mi? Dazlak kadın mı? Yoksa bizim çok ama çok duyarlı İrlandalımız Dervla mı? Cellatları sizlersiniz. Onların ufacık hayallerini sizler yıkabilirsiniz! Kararı siz vereceksiniz! Bir sonraki aday göstermeden sonra telefon hatları tekrar açılacak! Hepinizi çok seviyorum! Sevgiyle kalın!"

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 22:20

Üç polis Layla'nın uluyan kalabalığın arkasında kaybolup unutulmaya doğru gidişine baktılar.

"Bence onunla mutlaka konuşmalıyız" dedi Coleridge. "O evde pek fazla öfke var ve bu konuda daha fazla bilgi edinmek zorundayız."

"Ayrıca kız onları bizden çok iyi tanıyor" dedi Hooper, "Belki de bir fikri vardır."

"Bizden başka herkesin zikri vardır" diye Coleridge esefle söylendi.

Ekranlarda ev sakinleri donup kalmışlardı.

Woggle sırıtarak, "Eh, avcılar ve katiller" dedi. "İnsanlar, ölüme karşı hayatı ve karanlığa karşı aydınlığı seçtiler. Devrim başlıyor sanırım."

David ayağa kalktı.

"Haklısın, Woggle. Benim Dikiz Yapımcılık'a bir çift sözüm olacak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat 22:45

Moon, "Ben de seninle geliyorum" dedi.

David ile Moon Görüşme Odası'na birlikte girdiler.

"Sen bize ihanet ettin, Dikizci" dedi David. "Woggle'ın elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun. Ama dışarıdaki pankartları ve onun için bağıran insanları gördük. Onlar bizim bir boka yaramadığımızı sanıyorlar."

"Bu bir ihanet sorunu değil" dedi Dikizci. Dikizci, hiç kuşkusuz yanıtlarını bir kâğıda yazıp genelde çamaşır suyu reklamlarını seslendiren Sam adındaki "sesi"ne veren Geraldine'di.

O sakinleştirici ses, "Kamuoyu Woggle'da çekici bir şey buldu" dedi.

"Onu öyle gösterdiğin için bulmuştur!" diye bağırdı David. "Ben bir profesyonelim. Bu işin içindeyim, sizin numaralarınızı bilirim. Bu kadar yeter artık! Ben burada kukla gibi oynatılmaya gelmedim. Çıkmak istiyorum. Bana bir taksi çağır."

"Ben de!" dedi Moon. "Diğerleri de gidecekler sanırım, sana da içinde Woggle'ın olduğu bu kenef çukuru kalacak!"

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 22:25

Hooper durdurma düğmesine bastı.

"Bu çok ilginç, efendim. Bunların hiçbiri yayınlanmamıştı. Ev sakinlerinin olanlar konusunda böyle düşündüklerini hiç bilmiyordum."

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 22:46

"Şimdi çıkmak aptallık olur" dedi Dikizci. "Yarım milyon sterlinlik ödülü kazanma şansını kaybetmiş olursunuz."

"Umrumda değil" dedi David. "Dediğim gibi ben bu işleri bilirim. Bizler Woggle'ın komedyenliğinin yardakçılarıyız. Ben buraya dünyaya kim olduğumu göstermeye geldim ama siz bunu bir hilkat garibeleri gösterisine, bir dayanıklılık sınavına dönüştürdünüz ve ben de daha fazla oynamak istemiyorum."

"Ben de" dedi Moon.

Yapımcı bir an ne karşılık vereceğini düşündü. Yatıştırıcı ses sonunda,

"Bize iki gün izin verin" dedi. "Evden gidecektir."

"İki gün mü?" dedi David. "Bana yalan söyleme. Bir dahaki Ev'den çıkarılma bir hafta sonra."

"Bize iki gün izin verin" diye tekrarladı Yapımcı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 22:30

"Bu çok şaşırtıcı" dedi Trisha. "Geraldine Hennessy, Woggle'ı daha ilk baştan biliyor olmalı. Herhalde elinin altında hazır bulundurmak istedi."

"Hilekâr orospu!" dedi Hooper. "Bir de o kupürleri meçhul birinin gönderdiğini söylemişti."

"Lütfen neden söz ettiğinizi anlatın ve lütfen tanıklarımızdan orospu diye söz etmeyin."

"Bu şimdi gördüklerimizin hiçbiri yayınlanmadı, efendim. Biz yalnızca kasetlere el koyduğumuz için bunları görebildik."

"Silmemiş olmalarına şaştım" dedi Hooper.

"Fogarty silmemiştir. Geraldine Hennessy'den nefret ediyor "

"Siz neden söz ediyorsunuz?" diye Coleridge sordu.

"Herhalde ülkede olayı bilmeyen tek kişi sizsiniz, efendim. Woggle polis tarafından aranıyordu. Bu ancak on beşinci gün ortaya çıktı. Ama şimdi Geraldine Hennessy'nin bunu ilk baştan beri bildiğini öğrendik. O yüzden onu iki güne kadar Ev'den çıkaracağına söz vermişti."

ON BEŞİNCİ GÜN

Saat 21:00

Layla Ev'den ayrılışının ertesi sabahı toplanan basına,

"Bütün bu olayı Woggle'ın çevresinde kurduklarına inanamıyorum" dedi.

Bir önceki geceyi, ailesinin banda aldıkları ve gazetelerden kestikleri program hakkındaki yazıları inceleyerek geçirmişti. Kendisinin göründüğü kısımlarda ukala ve kendini beğenmiş bir budala gibi gösterildiğini fark etmişti. Bu izlenimin büyük bir kısmı ilk programlarda verilmiş, ikinci hafta Ev'deki tek gerçek ilginç kişi olarak Woggle sunulmuştu.

Layla, "Her şey Woggle değildi" diye itiraz etti. "O evde dokuz kişi daha vardı, ilginç, güçlü, ruh sahibi, güzel insanlar. Hepimiz adına konuşmak bana düşüyor. Biz BKG'de zamanımızı iletişim kurarak, konuşarak, severek, kucaklaşarak, sinirlenerek ve birbirimizden esinlenerek geçirdik. Diğer taraftan Woggle evdeki zamanı pis ve mantıksız bir serseri olarak ve hastalık yayarak geçirdi. Bu yüzden program yalnızca onun hakkında olamaz."

Ama kamuoyunca öyleydi ve o sabah Geraldine, Woggle politikasını geri vitese geçirince bu bir kere daha öyle oldu. Sansasyonel haber Layla'nın basın toplantısı ortasında geldi ve salonda yayıldıkça Layla kendisinin söylediklerinin ve söyleyecek olduklarının hızla hiçliğe doğru gittiğini gördü. Geraldine'in bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu. Woggle müthiş bir başarı olmuştu ama şimdi çok daha büyük bir başarısızlık olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Evin diğer sakinleri haklarını kullanarak şimdi çıkarlarsa yapımcının elinde televizyon şirketine vermek zorunda olduğu yedi haftalık program sözleşmesi vardı. Dikiz Yapımcılık iflas ederdi. İşte Geraldine bu nedenle Woggle'ın kızı tekmelerken çekilmiş eski fotoğraflarının bulunduğu gazete kupürlerini polise göndermişti.

Olay dört yıl önce yer almıştı ve Woggle çok farklıydı. Biraz daha iriceydi, saçını Mohawk stili kestirip pembeye boyamıştı ama iri burna, kalın kaşlara ve resimdeki adamın boynundaki örümcek dövmesine dikkatle bakıldığı takdirde Woggle'ı tanımamak imkânsızdı. Aslında Geraldine gazetecilerin bunu keşfetmemiş olmalarına şaşmıştı ancak Woggle hiç yakalanmadığı ve teşhis edilmediği için iyi bir yüz hafızasına sahip olan biri ancak dört yıl önceki bu resmi tanıyabilirdi. O günün gazetelerinde resim "BU HAYVANLAR KİM?" manşetiyle bütün birinci sayfalarda çıkmıştı. Olay çığırından çıkmış bir av-sabotajı operasyonuydu. Woggle ile birkaç arkadaşı Lincolnshire'da köpekleri salıvermek için bir köpek bakımevini basmışlardı. Köpeklerin sahibiyle çalışanlar gençlerle kavgaya tutuşmuşlardı. Önce gençler saldırıya geçmiş, adam yol vermeyince bir demir çubukla kendisini yere sermişlerdi. Sonra kavga başlamış ve elinde bir bisiklet zinciriyle çizmeli Woggle ortaya atılmıştı. Evdekilerin ve izleyici hayranlarının bilmedikleri bir yanıydı bu. Ev arkadaşları pek çok şeyinden (aslında her şeyinden) hoşlanmıyorlardı ama şiddete başvurma eğilimi olacağı akıllarından bile geçmezdi. Ama bu kere öyle olmuştu işte. Woggle ve hayvan-özgürlüğü arkadaşları kimi zaman "Biz yalnızca insanlara karşı " şiddet kullanırız" derlerdi. Pek çok fanatik gibi Woggle'ın da karanlık ve hoşgörüsüz bir yanı vardı ve dilsiz yaratıkların ve çok da böceklerin varlıklarına değer verirse de, insanlar konusunda tümüyle kayıtsızdı. Bu yüzden karşısında bir tırmığı kaldırmış bir kadın işçi görünce üzerine atlamış ve tekmeyi yapıştırmıştı. Karşısındakinin yalnızca on beş yaşında zayıf bir kız olduğunu düşünmemişti bile. İş tilkileri korumaya geldiğinde şövalyelik sözkonusu değildi. Woggle için eğer bir tilki katiliysen, ya da tilki

katillerinin işbirlikçisiysen o zaman her türlü hakkından vazgeçmişsin demekti. Ufak tefek, sarışın ve güzel olman önemli değildi, sen artık avlanacak biriydin ve başına gelecekleri hak etmiştin. Çiftlik sahibinin karısının yukarı kat penceresinden çektiği resimler milleti kısa bir süre için sarsmıştı: At kuyruklu saçlı, sevimli yüzlü, sarışın bir kız kan içinde avlunun taşları üzerinde yatıyor ve çirkin, kaba, küpeli bir serseri burunları demirli çizmeleriyle kendisine tekme yağdırıyordu. Bu Saab çetesi için bir halkla ilişkiler felaketi olmuştu; hele on beş yaşındaki kızın da RSPCA'nın tilki seven bir üyesi olduğu ve yerel av demeklerine sık sık kovalama yöntemine dönülmesi için dilekçeler yağdırdığı ortaya çıkınca. Woggle Ev'e girmelerinden bir gece önce kupürleri Geraldine'e göstermek için getirmişti. Seçilmiş olmasına çok sevinmiş ve aleyhinde bir puan olur düşüncesiyle yapımcıya o ana kadarki geçmişinden söz etmemişti. Aylarca bir tünelde yaşadıktan sonra yemek ve yatağın garanti olduğu BKG Evi'ne girmeyi iple çekiyordu. Ama şimdi bu geçmişteki olaydaki kişi olarak teşhis edilip tutuklanabileceğinden korkuyordu.

Geraldine, "Bana bunları şimdi neden gösteriyorsun öyleyse, Woggle?" diye sormuştu.

"Bilmem. Belki sen bilirsen biri bir şey söylediği takdirde araştırdığını ve resimdekinin omzu örümcek dövmeli başkası olduğunu söylersin."

Diğer ev sakinleri gibi Woggle da yapımcının en büyük kaygısının yarışmacıların iyiliği olduğu söylemlerine o kadar kanmıştı ki, Geraldine'in kendisi için basına ve polise yalan söylemeye hazır olduğuna gerçekten inanıyordu. Woggle’ın itirafından sonra kadının en büyük kaygısı darptan aranan bir kişiyi bu kadar kapalı ve baskı altındaki bu ortama soktuğu için kendi başına bir iş açılıp açılmayacak olmuştu. Sonunda bu riski göze almaya karar vermişti. Olay sadece hayvan hakları konusunda bir itişip kakışmaydı ve Woggle o kadar barışçı eski bir hippiye benziyordu ki. Ayrıca, oyunun başlamasına sadece birkaç saat kalmıştı. Woggle televizyonda çok iyi görüntü verdiğinden onu kaybetmeyi göze alamayacaktı.

"Herif keçileri kaçırır da birini jambonlu sandviç yiyor diye döverse böyle bir şeyden haberimiz olmadığını söyleriz" demişti Bob Fogarty'ye. "Polis ve basın o zaman kendisini bulamamışlarsa, biz neden şimdi olayı ortaya çıkaralım ki?"

Böylece Geraldine eski gazete kupürlerini bir çekmeceye koymuş ve bir daha düşünmemişti. On beşinci gün Woggle’ı bir kahraman yaptıktan sonra yapımcı olarak başının derde gireceği ana kadar. O gece sabaha karşı yaptığı toplantıda kararını vermişti:

"Namussuzu bir an önce Ev'den atacağız."

Woggle'ın küçük bir kızı tekmelerken çekilmiş resminin Dikiz Yapımcılık'a getirilmesi uzun sürmedi. Geraldine resmi saat 09:15'te bir notla polise gönderdi. Notta resmin o sabah meçhul biri tarafından bürosuna gönderildiğini belirtmişti' Saat 09:30'da Scotland Yard'ın basın bölümünden bin gazetelere haberi ulaştırmış ve saat 09:45'te polis ve gazeteciler şirketin kapısına üşüşmüşlerdi. Ev'in içinde, bu gelişken kimsenin haberi olmadığı için gayet ciddi bir hava vardı. Woggle köşesinde battaniyesinin altındaydı. Diğerleri serinleyinceye kadar bahçede içerek saat dördü bulmuşlardı. Saldırıya uğrayıp taciz edildiği için Woggle kendisine, güzelim heyecanlı serüvenleri Woggle tarafından berbat edildiği için diğerleri de kendilerine acıyorlardı. Sonunda sekizi için rahatlama ve biri için felaket, bir fırtına gibi çökecekti üzerlerine.

ON BEŞİNCİ GÜN

Saat 10:00

"Ben Chloe" dedi hoparlördeki ses. "Woggle, lütfen eşyalarını toplar mısın? On dakikaya kadar Ev'i terk edeceksin."

Garry, Kelly ve Jazz alkışladılar, oynadıkları oyunu unutmayan diğerleri sevinçlerini düşünceli ve duygulu yüzleri ardında sakladılar. Woggle başını battaniyenin altından çıkardı.

"Beni atamazsınız, oylama yapılmadı. Haklarımı biliyorum ve bir yere gitmeye niyetim yok."

"Woggle, ben Chloe'yim. Seni atıyor değiliz. Polis seninle konuşmak istiyor. Eşyalarını topla."

Odaya şaşkın bir sessizlik çöktü.

"Woggle, ne yaptın ki?" diye sordu Garry.

"Hiçbir şey, sersemler. Bir yere gideceğim de yok. İsterlerse gelip beni buradan alırlar."

Ve aldılar da. Yılın televizyon olaylarından birinde üç üniformalı polis BKG Evi'ne girerek milletin gözü önünde Woggle'ı darp suçlamasıyla

tutukladılar. Ev sakinlerinin çoğu herhangi bir tepki gösteremeyecek kadar sersemlemişti. Ancak Dervla hiç kuşkusuz seyircisini etkilemek için parlak bir buluşla hemen ezilenlerin yardımcısı rolünü üstlendi. Yerinden fırladığı gibi Woggle’ın yanına giderek avukatın adını verdi.

"Rehberde bakmana izin verilmesi için ısrar et" dedi "Eğer bilinmeyen numaraları ararsan bir tek konuşma hakkının yandığını söylerler. Ben onların bütün numaralarını bilirim."

David ondan geri kalacak değildi. Polislerle hâlâ yerde oturmakta olan Woggle'ın arasına girdi.

"Bakın, memur beyler, hepinizin yüzlerini ve yaka numaralarınızı belleğime kaydettim. Ben bir aktörüm ve ezberleme eğitimi almışımdır. Eğer Bay Woggle'a bir şey olacak olursa bunun hesabını bana vereceksiniz."

Doğrusu David pek cüretli konuşmuştu ama polis, tutuklamanın altı ayrı video kamerayla kaydedildiğini, dolayısıyla tutuklayan polisleri teşhis için fazla bir gayret gerekmeyeceğini belirtince David'in birden yelkenleri suya iniverdi. Polis ondan sonra Woggle'a döndü.

"Lütfen kalkın, efendim."

"Hayır. Yerimden bile kıpırdamayacağım. Ben BKG Bir Numara'yım. BKG Bir Numara'ya özgürlük!"

"Onu pireli olduğu için tutuklayamazsınız" dedi Dervla.

"Neden?" diye söze karıştı Garry. "Bunu haftalar önce yapmalılardı."

Kelly, Woggle’ın kucağına bir iki elma ile çörek bıraktı.

"Sana yiyecek bir şeyler vermezlerse" dedi.

"Tanrı aşkına, Kelly!" diye alay etti David. "Sanki umurundaymış gibi."

"O bir insan" diye itiraz etti Kelly.

"Bu tartışılabilir" dedi mutfakta ocağa bir güğüm su koymakta olan Jazz.

Kayıtsız görünmeye çalışıyordu. Duruşu, "Ben yetenekliyim ve siyahım" diyordu. "Aynasızlar bunu her gün çalarlar."

Aslında Jazz hiç tutuklanmış değildi de o pozu çok esaslı olduğundan kamuoyunda reytingi birden artmıştı.

Dervla, "Bu tutuklamaya tanık oluyoruz" dedi. "Evet, tanığız" dedi Moon ölgün bir sesle.

Hamish onlarla boy ölçüşemeyeceğini anlamış olacak ki yalnızca dikkati çekenlerin aday gösterileceği planını izleyerek kalkıp yatak odasına gitti.

Polislerin başı, "Woggle olarak tanındığınız dışında adınızı bilmiyoruz, beyefendi" dedi. "Ancak elimizdeki fotoğraf kanıtlarından sizin Lincolnshire polisi tarafından o sırada on beş yaşında bir kız olan Lucy Brannigan'a ciddi bir saldırıyla ilgili olarak arandığınızdan kuşkulanıyoruz."

Ev sakinleri donmuş gibi oldukları yerde kaldılar.

"Ne? Cinsel taciz mi?" diye sordu Garry.

"Lütfen gelin, efendim" dedi polis.

"Woggle, buna inanamıyorum, Woggle" dedi Jazz. "Senin pis bir paçavra olduğunu biliyordum ama böyle bir şey yapacağın aklımın ucundan bile geçmemişti."

Köşede çömelmiş duran ufak tefek adamdan uzaklaştılar. Dervla kalkıp kızların yatak odasına gitti. Ancak Woggle kolay kolay teslim olacak değildi.

"O bir tilki katiliydi!" diye bağırdı. "Hayvanlara işkence ediyordu! Gayet adilane dövüştük ve ben de kafasını tekmeledim. O Faşist bunu hak etmişti! Kılıçla yaşayan kılıçla ölür!"

Dediğini kanıtlamak istercesine polis Woggle’ı kaptığı gibi götürdü. Woggle götürülürken tepindi ve battaniyesi düşünce hâlâ çıplak ve beyaz pire tozu kaplı vücudu göründü.

Çok zavallı bir hali vardı. Bu, sonuncu onur kırıcı darbeydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 23:50

Coleridge eve dönerken Radyo 4'ü açarak Woggle zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Radyo 4'ün ilginç yanı, konuşulan her ne olursa olsun Coleridge'in kendini konuya kaptırmasıydı. Kimi zaman eve geldiğinde otomobilinin çıkmaz ve Batı Afrika'da dönüşümlü ürün ekimi gibi bir duymadığı ve bir daha da duymayacağı bir tartışmanın sonunun gelmesini beklerdi.

O geceki konu kırsal İrlanda'daki ekonomik gerilemeydi. Paranın ve gençlerin kentlere göçmesinin yanı sıra Avrupa tarım teşviklerinin de kesilmesi bazı köyleri çok ağır ekonomik koşullara sokmuştu. Ödenmeyen krediler ve ipotekler pek çok aileyi umutsuzluğa sürüklüyordu. En çok etkilenen köylerden birinin adını duyunca Coleridge'in kulakları dikildi: Ballymagoon. O adı son zamanlarda nerede duyduğunu bir türlü çıkaramadı.

İkinci birasını açarken hatırladı ancak. Zanlılardan birinin profilinde okumuştu.

Ballymagoon, Dervla'nın doğduğu köydü.

OTUZ BEŞİNCİ GÜN

Saat 09:30

"Evde on beşinci gün ve Dikiz Yapımcılık, ev sakinlerinin Woggle'ı düşünmelerini önlemek için yemekten sonra ortaya bir tartışma konusu açıyor" dedi spiker Andy'nin sesi.

"Bu akşamki konu Ev'dekilerin en derin duyguları."

Coleridge günün ikinci çayını karıştırdı. Evde içtiklerini hesaba katmıyordu. Trisha içeri girip mantosunu çıkardı.

Coleridge, "Tam zamanında geldin, Patricia" dedi. "Zanlılarımız bütün konuların en önemlisini ve yücesini tartışmak üzereler: Kendilerini."

"Zanlılar ve kurban, efendim."

Henüz erkendi ve Trisha, Coleridge'in üstünlük taslayan ses tonuna tahammül edecek havada değildi, ayrıca ölülerin de saygıya hakları olduğuna inanıyordu. Coleridge gülümsemekle yetindi.

Ekranda sözü Garry almıştı.

"Sizi kandıracak değilim" dedi "Hep iyi bir insan oldum diyemem."

"Hâlâ da değilsin" dedi Jazz.

Ama buna gülen olmadı. Aksine Garry söze başladığında takındıkları o dikkatli ifadeyi korudular.

Coleridge durdurma düğmesine bastı.

"Jazz'ın esprisini paylaşmadıklarına dikkat ettiniz mi? Bu itiraf zamanı. Ciddi bir durum. Bir inanç konusu. Garry kendi önemliliğinin mihrabında tapınıyor ve Jazz kilisede gülüyor."

"Amirim, bu insanların sizin canınızı sıktıkları her sefer düğmeye basacaksanız bu bandın sonunu getiremeyiz."

"Elimde değil Patricia. Beni tükettiler artık."

Ancak Coleridge saçmaladığını biliyordu ve bir çaba göstermeye karar verdi.

Garry hikâyesine başladı.

"Dediğim gibi, ben serserinin biriydim. Bilirsiniz ya? Gurur duymadığım şeyler yaptığımı itiraf ederim ama günün sonunda onları yapmış olurdum ve bu bendim işte, kendimi de yaptıklarımı da değiştiremezdim. Gerçek şu ki, pek çok şeye sahip olmak istiyordum ve bunu elde etmek için de kime ne yaptığım pek umurumda değildi. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Anlayış mırıltıları yükseldi.

"Bence esas sorun kendimi sevmememdi" diye Garry devam etti.

Bunun üzerine herkes başını salladı. Bunu anlıyorlardı. Garry'nin öteki tepkileri -kavga etmek, içki içmek, karanlık işler yapmak- kendilerinin yaptıklarından çok farklı olabilirdi ama iş kendini yeteri kadar sevememek ana konusuna geldiğinde ne demek istediğini çok iyi anlıyorlardı.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum" dedi Moon.

"Kendime dürüst davrandığıma inanmıyordum" dedi Garry.

Coleridge'in sesini çıkarmama kararlılığı yalnızca iki dakika sürmüştü.

"Tanrı aşkına! Bunlar neden sanki ruhsal tedavi görüyorlarmış gibi konuşuyorlar? Garry bile. Şunu dinleyin hele! Kendime dürüst

davrandığıma inanmıyorum. Ne demek bu? Serserinin biri işte! Sosyoloji mezunu falan değil ya! Bu gülünç derecede boş sözleri nerede öğreniyorlar bunlar?"

"Televizyonda Oprah'dan, efendim."

"Kim?"

Trisha, Coleridge'in şaka edip etmediğini anlayamadı. Ama üstünde durmadı.

Evdekiler, günün birinde bir polis amirini ne kadar kızdıracaklarını bilmeden görüşmeye devam ediyorlardı.

Moon, "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum" dedi. "Ve bence bunu söyleyebilmen senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

Bu destekle beslenen Garry devam etti, kendinden nefret ediyormuş gibi davranıp kendini severek.

"Her neyse, o sıralarda kokaine de büyük çaplı olarak başlamıştım, haftada beş yüz papel gidiyordu. Evet öyle. Haftada binlik harcamak benim için önemsizdi. Bundan gurur duymuyorum ama ben buydum işte, tamam mı? Ne istiyorsam elde ediyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kötü bir insandım. Bundan gurur duymuyorum."

Coleridge, bir an davranışlarından gurur duymadığını söyleyen biri için Gazzer'in dünyaya kendisinden ne kadar gurur duyduğunu göstermeyi gayet iyi başardığını dile getirdiğini düşündü ama sonra vazgeçti. Patricia'nın kendisinden bıktığını görebiliyordu.

Ekranda grubun diğer üyeleri başlarını sallarken söz sırasının kendilerine gelmesini iple çekiyorlardı.

"Beni kurtaran ne oldu, biliyor musunuz? Beni çekip alan ne oldu, biliyor musunuz?"

Garry'nin birden sesi boğazında tıkandı kaldı. Gözleri dolmuştu.

"İstemiyorsan devam etme, dostum" dedi David. Onun sesi de içtenlik ve anlayışla yüklüydü. "Dinlen biraz. Daha sonra devam edersin. Kendine bir fırsat ver. Ben..."

"Hayır hayır" dedi Garry. Hazır başlamışken sözü bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Teşekkür ederim, dostum ama ben iyiyim. Ayrıca konuşmak yararlı oluyor."

David arkasına yaslandı. Garry hikâyesine bıraktığı yerden devam etti.

"Size beni neyin değiştirdiğini anlatacağım. Küçük oğlum Ricky. Evladım. O benim her şeyimdir. Onun için canımı veririm. Gerçekten veririm."

Bu sözü gayet içtenlikli baş sallamalarla karşılandı. Grubun beden dili epey destekleyiciydi. Diğer yandan grup üyelerinin gözleri bambaşka şeyler söylüyordu. Dinleyicileri tek tek dolaşan kameranın görüntüsünün verdiği mesaj çok açıktı:

"Sıkıntıdan patlıyorum, ne sen ne de veledin umurumda bile değil, artık çeneni kapa da biraz da ben konuşayım!"

"Çünkü çoğu haftasonları Ricky bendedir. O kadar çok zeki, o kadar inanılmaz bir oğlan ki, ondan gurur duymamak imkânsız. Öyle akıllıca şeyler söylüyor ki. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi? O benim küçük yavrum ve benim hayatımın en iyi şeyi."

Garry'nin duygusallıktan sesi kısılmıştı ama yine de ısrarla konuşmaya devam ediyordu.

"Bir haftasonu bir gece öncesi kafayı iyice bulmuştum Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Hepsi bir arada, içki, kokain falan. Bununla gurur duyuyor değilim, ha! Neyse gecenin sabahı Ricky'nin anası çocuğu getirdi ve 'Bugün senin günün' dedi. 'Şimdi sıçtık işte' diye düşündüm. 'Kırıl camla dolu bir kafa ile bir bu eksikti.' 'Yarın alırım' dedim Ama o, "Bugün alacaksın' deyip çekip gitti. Ben de, 'Aman anneme götürürüm' diye düşündüm. Tam o sırada küçük Ricky, 'Baba, benimle oynamak istemiyor musun?' dedi. Ve ne oldu biliyor musunuz? Başağrım o anda geçti. Onun bu sözü ve gülümsemesi ilaç gibi gelmişti. Birlikte kahvaltı için kafeye gittik, sonra oradan parka gidip bol bol dondurma falan yedik. Müthiş bir şeydi. İnanılmaz bir şey. Onunla öyle gurur duyuyordum ki. Ve ondan öğreneceğim çok şey vardı, tamam mı? Günün sonunda onunla geçirdiğim her anın benim için en değerli şey olduğunu anlamıştım. O benim en değerli şeyimdi."

Gazzer gözlerini sildi. Bu işe kendisi de şaşmıştı. Çünkü genelde pek sulugöz biri değildi ama o Ricky konusunu açması çok iyi olmuştu.

Gerçekten duygusallaşmış gibiydi. Grup yine hep birlikte baş salladı. Kendi hikâyelerine başlamak için can atıyorlardı ama Garry'ye bir düşünme ve saygı anı tanıyarak bekliyorlardı. Hiçbiri televizyonda başkasının duygularını hafife alan biri olarak görünmek istemiyordu. Özellikle de ortada küçük bir çocuktan söz edilirken. Kelly işte bu âdeta dini duraklama anında pişmiş aşa soğuk su katıverdi.

"O zaman burada ne işin var,Garry?"

"Ne?"

Kelly kötü niyetli görünmek istemiyordu ama gerçekten de öyle bir duruma düşmüştü.

"Yani çocuğunla bu kadar keyifli bir hayatın varsa ve ondan o kadar çok şey öğreniyorsan burada ne işin var? Burada iki buçuk ay kalabilirsin. Oğlun kaç yaşında?"

"Yakında dördüne basacak."

Garry neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu kadın kendisinin yüreğinden gelen itirafları eleştiriyor muydu? Bu kurallara aykırıydı herhalde?

"O zaman bence sen delisin" diye Kelly devam etti. "Yani, çocuk o yaşta her gün bir değişim geçirir. Ve sen de bunu kaçıracaksın."

"Onu biliyorum elbette, Kelly. Hatta onun doğumgününü bile kaçırabilirim ki, bu da beni..."

"O zaman burada ne işin var?" diye tekrarladı Kelly.

"Şey, çünkü... çünkü..."

Coleridge daha fazla dayanamadı. Doğasına hiç uymayan bir tavırla ekrana bağırdı.

"Haydi, evlat! Hayatında bir kere olsun dürüst olamaz mısın? Çünkü o kahrolası evde bulunmaya hakkın var. Canının istediğini yapmaya hakkın var. Tümüyle bencil ve sorumsuz bir hayat sürerken canın istediğinde babalığın duygusallığı içinde debelenmeye hakkın var. Haydi, göster erkekliğini! Kıza yanıt ver."

"Susun, efendim!" dedi Trisha.

Sonra küstahlığı karşısında dehşete kapılıp kendisi sustu.

"Özür dilerim, efendim, ben..."

"Ben bir şey işitmedim."

Coleridge bir kere daha kendini tutmaya karar verdi.

Ekranda Garry söyleyecek söz bulamıyordu.

"Beni yanlış anlama" diye Kelly devam etti. "Çocuğun var falan diye sana çullanıyor değilim. Ablamın iki ayrı heriften iki çocuğu var ve ikisi de çok parlak çocuklar. Benim demek istediğim, eğer çocuğun varsa yerin orada ona bakmak değil midir? Yani onu söylediğin kadar seviyorsan falan."

Genelde çok hazırcevap olan Garry ağzını açamıyordu.

"Kelly, aslında bunu onun için yapıyorum" dedi sonunda.

"O nasıl oluyor?"

"Benimle gurur duyması için."

"Ha, anladım."

Ertesi akşamki yayında BJCG'nin TV psikologu Dr. Randolf Aziz izleyicileri aydınlattı.

"Garry'nin beden diline dikkat edin, omuzlan öne eğilmiş, çenesi kasılmış: Bu yarı gizlenmiş kötü niyet ve ruhsal şiddet belirtileri olan klasik meydan okuma duruşudur. Bunu hayvanlar dünyasında, büyük bir hayvanın avın en iyi kısmının alması engellendiğinde görürüz. Bir kaplan ya da aslanın ağırlığını arka ayaklarına aktarması gibi Garry'nin kollarının da kavuşturulduğunu görüyoruz. Bu o andaki edilgenliği ama aynı zamanda büyük bir öfke ve şiddetle saldırı hevesini gösterir."

Yapımcı şirketin neşeli, hoppa, uçuk ve iri memeli bebeği Chloe yüzüne zeki maskesini geçirdi.

"Yani siz Gazzer'in hafif sıyırdığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet, söylemek istediğim bu, Chloe. Gazzer hem de esaslı sıyırmış."

Gazzer öfkeden konuşamayacak durumdaydı, kalbi ve ruhu fokurdayan bir öfke ve kırgınlık kazanıydı.

Yalnızca öfkeli görünmesiyle bunu saklamayı beceriyordu ama.

"Her neyse işte" dedi.

"Ben bir şey demek istemedim, Gazz" dedi Kelly. "Öylesine söyledim işte."

"Her neyse" dedi Garry bir kere daha. "Çay isteyen var mı?"

Gruba sırtını çevirdi ama kameralardan kurtulması imkânsızdı. Canlı kamera onu ocağa kadar izledi. Garry'nin gözleri yaşlıydı, dudağını öylesine ısırıyordu ki, kenarında ince bir kan çizgisi bile belirmişti.

Kelly buna nasıl cesaret ederdi? Çocuğunun annesiyle geçinememesi kendi suçu değildi ki. Ne yapacaktı yani? İlle de yirmi dört saat evlerinin önünde kamp mı kuracaktı? Onun da kendi hayatı olmalıydı, değil mi? Oğlunu seviyordu.

Kelly'nin buna hakkı yoktu.

Hiç yoktu.

ON YEDİNCİ GÜN

Saat 10:00

Layla ayrıldığı işine döneli daha bir saat olmuştu. Yeniden iş mi? İnanılmaz bir şeydi bu. Korkunç. Yıkıcı. Evde olduğu sürece, hatta BKG Evi'ne seçildiği heyecanlı haberini aldığından beri Layla oradan ayrıldıktan üç gün sonra ne yapacağını düşünmeye cesaret bile edememişti. Tabii, biraz hayal kurmuş, mankenlik yapma, güzellik ürünleri ve alternatif kültür hakkında süper televizyon programları sunma tekliflerinden birini seçme konusunda kararsız kaldığını hayal etmişti. En kötü korku ve kuşku anlarında boyalı basında alay edilmekten ve hippi tavırlarını savunmak için radyo programlarına çıkarılmaktan korkmuştu. Ancak bütün bunlar arasında aklına getirmediği tek şey işe geri dönmekti. Zalim gerçek, kendisiyle kimsenin ilgilenmemesiydi. İlk on beş gün BKG Evi'nin tek konusu Woggle'ın yükselişi ve olağanüstü düşüşüydü. Ve artık onun bile modası geçmeye başlamıştı. Program devam ediyordu. Layla basın için ancak Woggle hakkında konuştuğu sürece ilginç olmuş ve şimdi bu küçücük ün anı da geçip gitmişti. Artık Ev'den ilk atılan güzel ama kafasız hippiydi. Boktan şiirler yazan. Kendi güzelliğine âşık olan. Yapımcı kendisini gösterdiğinde öyle göstermişti çünkü. Tek kurtarıcı yanı aşırı

düzülebilirliği olan aptal bir inek. Ancak Woggle hikâyesi aşk olaylarını BKG gündeminin gerisine attığından o lekeli kart bile gerektiği gibi oynanamamıştı. Bütün bunlara bir de Layla'nın Ev'deki son işinin, Görüşme Odası'na girip kıçının kenarlarında pire ısırığından iltihap olduğunu söylemesi eklenmişti. Geraldine, Layla’nın son sözü olarak yalnız bu cümleyi almış ve o da dışarıdaki cinsel çekiciliğine soğuk duş etkisi yaratmıştı. Layla Ev'e yıldız olma şansıyla girmiş ve yalnızca bir hafta sonra bir zavallı olarak çıkmıştı. Arkadaşları bile kendisine çok başka türlü bakıyordu. Arkadaşları içinde daha radikal olanlar,

"Ötekilerin Woggle'a karşı o kadar kötü davranmalarına engel olamadın mı?" diye soruyorlardı.

"Yani, bir bakıma Woggle haklıydı, Bir tilkiyle bir pire arasındaki fark nedir ki?"

Annesi, "David'in sana şiirini okumana izin vermeliydin" dedi.

"Onu reddetmen senin için hiç iyi olmadı."

Layla hayatının mahvolduğunu hissediyordu. Hem de ne için? Bir hiç uğruna. Kendisinden nefret ediliyordu ve dahası, beş parasızdı. Yapımcı, kazanan dışındaki yarışmacılara para ödemiyordu. Evde oldukları süre içinde kiralarını ya da ipoteklerini ödemek için ufak bir para alıyorlardı, hepsi o kadar. Eski yarışmacılar başlarının çaresine bakmak zorundaydılar ve Layla'ya Ev'den ayrıldıktan bu yana iş teklifi yalnızca çıplak poz vermesini isteyen erkek dergilerinden gelmişti. Sonunda haftalık alışverişi ve faturaların ödenme zamanı gelince eski işi olan bir giyim mağazasındaki tezgâhtarlığına dönmek için başvurmuştu. Mağaza müdürü şaşırmıştı.

"Neden geri gelmek istiyorsun ki? Sen artık ünlü oldun, televizyonlarda göründün, para içinde yüzüyor olmalısın."

On beş gün boyunca her gece televizyona çıkan Layla'nın bir işe ihtiyacı olacağına kimse inanmamıştı. Ama ihtiyacı vardı ve mağaza da ünlü birini çalıştırıyor olmanın heyecanıyla onu seve seve işe almıştı. Ama mağaza, müşterilerin arasından televizyona çıkmış birine bakmaktan başka bir yararı olmayan insanlarla dolup taşana kadar. Bir delikanlı,

"Senin Ev'den atılman için iki kere telefon etmiştim" dedi.

Bir diğeri, "Duş yaparken memenin başını gördüm" dedi.

"Sence Kelly, Hamish'le yatacak mı?"

Hepsi de kendisini Layla ya da daha beteri, Layles diye çağırıyorlardı. Adını biliyorlardı, onu tanıyorlardı, en azından tanıdıklarını sanıyorlardı. Orta yaşlı bir adam kendisine küçük bir şişe ceviz yağı getirdi. Layla bir an bunun hoş bir davranış olduğunu düşündüyse de, adam kendisine çıkma teklif edince insanların BKG Evi'ne bir salata sosu karşılığında yatacak kızlar alındığını düşündüklerini anladı. Saat onu biraz geçe yerel bir gazeteden bir fotoğrafçı geldi. Hiçbir şey sormadan resim çekmeye başladı. Gazeteye mağaza müdürü haber vermişti.

"Bu hoşuna gider diye düşündüm, Layles. Ne de olsa bu işi reklam için yapmış olmalısın."

Layla katlamaya çalıştığı kazağı bıraktı, yazarkasadan bir saatlik çalışmasının karşılığı olan dokuz buçuk sterlini alıp evine gitti. Ve doğruca telefonda Bilinmeyen Numaraları açıp Men Only dergisinin numarasını istedi. Dergidekiler telefona çok sevinmişlerdi.

"Acaba Oda Değiştirme programında mutfağını değiştirten güzel kadınla erotik bir fotoğraf çektirir miydin?" diye sordular.

Layla telefonu kapadı. Çok kızmıştı. Dikiz Yapımcılık'a kızmıştı elbette ama özellikle de kendisinin Ev'den atılmasına oy verenlere kızmıştı. Kaseti tekrar tekrar seyrederek kendisine işkence etti. İşte Görüşme Odası'nda nasıl da kendilerinden emin bir tavırla oturuyorlardı. Onun kaderini belirlemişler, ilk çıkanın o olmasını garantilemişlerdi. David. Dervla. Garry ve Kelly. En aşağılayıcısı da Kelly'ydi. O küçük namussuz on aday gösterecek cüreti bulmuştu kendisinde. Dervla'dan da nefret ediyordu. Görüşme hücresindeki o sözleri yüreğini dağlıyordu.

"Güzel kız, iyi, sevecen ve güzel bir ruh ama bence onun güzelliği evin dışında daha da gelişecektir"

Ukala, riyakâr İrlanda ineği. Gerçek şuydu ki Layla'nın çıkmasını istemesinin nedeni kendisinden daha güzel ve daha zeki birisinin gayet duyarlı olan erkek oylarını kapmasından korkmasıydı. Dervla ve Kelly. Her nedense en çok üzüntü veren de kadınlardı. Herhalde Layla'nın kendini onlardan daha bir kadın hissettiği için. Kendisini desteklemelilerdi, David gibi sahtekârlara ve Garry ile Jazz gibi serserilere karşı onu kendi savunucuları olarak kullanmalıydılar. Kadınların kendisini reddetmelerinin âdeta seksist bir şey olduğunu düşünüyordu.

Dervla ve Kelly.

En çok nefret ettiği o ikisiydi işte.

Kendisini aday gösteren ve sonra da ayrılırken kucaklayan, öpen ve onu sevdiğini söyleyen Kelly.

ON YEDİNCİ GÜN

Saat 20:00

Woggle’ın Ev'den çıkışından bu yana iki gün geçmişti ve BKG deneyimi sızlanma, arkadan konuşma ve kimin kimden hoşlandığı temel formülüne geri dönmüştü.

Sunucu Andy konuşuyordu: "Evde on yedinci gün- Sally'nin hazırladığı makarna ve sebze soslu yemekten sonra ilk aşktan konuşuyor."

Gazzer, "Chelsea Kulübü olacak, değil mi?" dedi. "Mavileri ilk gördüğün anı asla unutamazsın."

"Çok boktan oldukları için" diye Jazz fikrini söyledi. "Boktan oldukları zaman bile güzeldirler."

"Gazzer, biz burada aşktan söz ediyoruz" dedi Moon. "Kahrolası futboldan değil."

"Ben de, kız. Açık konuşalım, bir erkeğin futbol takımına olan aşkı diğer hepsinin üstündedir. Bir düşünün hele. Ben pek çok kadına âşık olurum, bütün erkekler bir sürü kadına âşık olurlar. Eşcinseller dışında tabii, onlar da bir sürü herife âşık olurlar. Ama ister sağlam olsun, ister homo olsun

erkekler çeşitlilik ararlar. Ama iş futbola gelince bir tek takımı desteklerler, değil mi? Sen de sadıksın, Moon, işte bu gerçek aşktır."

Monitör odasının derinliklerinden izleyen Geraldine Hennessy, Woggle'sız Ev'in giderek sıkıcı bir hal aldığını görmekteydi. Ortalığı biraz hareketlendirmek için acele bir şeyler yapması gerekiyordu. Çözümü ev sakinlerine verilen içkiyi arttırmakta buldu.

Ertesi gün yapım ekibinin sabah toplantısında,

"Bu programları izleyenlerin bir numaralı merakı nedir?" diye sordu.

Kimse ağzını açmadı. Geraldine'in yanında çalışanlar patronun sorularından çoğunun bir yanıt almak için sorulmadığını öğrenmişlerdi.

"Ev sakinleri arasında düzüşme olup olmayacağını merak ederler. Elbette haklıyım. İşin temeline inerseniz, konu yalnızca budur. Ama bu asla olmaz, değil mi? Kimse o işi yapmaz. Bizler sanki olacakmış gibi davranırız, biz ve gazeteler ve lanet Yayın Standartları Komisyonu, hepimiz, olup bitenler çok heyecanlıymış gibi davranırız ama aslında öyle bir şey olmadığını hepimiz biliriz. O işe kimse kalkışmaz. Ve ben kendi kendime, neden, diye sordum?"

Gerçekten kendine soruyor olmalıydı ki, korkudan sinmiş kuklaları sessizliklerini korudular.

"Çünkü kimse yeteri kadar sarhoş olmadığı için! Bu reality TV'nin başlıca sorunudur! Yeteri kadar içki yok! Ev onlara sıcak su dolu havuzlar, masaj odaları ve özel kulüp gibi palavraları veririz ama sonunda kimse eğer kafayı tam bulmamışsa istiridyeyi açmaz, sosisi ısıtmaz ya da sakallı canavarı tek gözlü aşk yılanıyla ikiye ayırmaz!"

Herkes önündeki kâğıtları karıştırarak sıkıntıyla Önüne baktı. Epey zevksiz bir işle uğraştıklarını biliyorlardı ama Geraldine'in de bundan bu kadar zevk alırmış gibi konuşmamasını isterlerdi. Geraldine kuralları değiştirdiğini ilan etti. İçki içebilmek için yemekten feragat edilmesini önleme gerekçesiyle içki ve yemek bütçelerini ayıracaktı. Durum açıklandıktan sonra halktan ve din adamlarından itirazlar yükseldi. Geraldine lağıma iniş savunmasına hemen ahlakı ileri sürerek geçti.

"Biz insanlara yetişkinler olarak davranılması gerektiğine inanıyoruz. Eğer bizimki gibi gayet geçerli bir deneyime girip de bu sanki beşinci sınıf öğrencilerinin bir oyunuymuş gibi dışarıdan denetime kalkışırsanız o

insanlar hakkında hiçbir şey öğrenemezsiniz. Bizim niyetimiz gerçek sosyal etkileşimi kolaylaştırmak ve teşvik etmektir."

Kimse aldanmış değildi kuşkusuz. Boyalı basın bunu gayet veciz bir biçimde dile getirdi:

"Burası artık Bizi Kim Sarhoş Ediyor Evi. Haydi şunları içirelim de düzüşmelerini seyredelim!"

Geraldine'in bile bir yerde durması gerekirdi. İnsanlar televizyonsuz, kâğıt kalemsiz bir evde zaman kavramı olmadan ve bir iki saçma bir şey dışında yapacak bir şey bulamadan haftalarca kalacaklardı. Pek çok insan fırsat verildiğinde sabah gözünü açınca içmeye başlar ve gece yığılana kadar da içerdi. Dikiz Yapımcılık buna izin veremezdi. Ne de olsa uyulması gereken gayet sert yayıncılık kuralları vardı. Buna göre gündüzleri içmek yasaklanmış ve hafta içi geceleri kutlanmıştı. Ancak hafta sonları parti zamanıydı ve ev sakinleri o günlerde istedikleri kadar içebilirlerdi.

Geraldine bir basın toplantısında,

"Ve benim hayatta tek kuralım, hafta sonunun Perşembe'leri başlaması olmuştur" demişti.

Layla'nın Ev'den çıkarılmasını ve Woggle'ın tutuklamasını izleyen Perşembe günü yapımcının evin ikmal malzemesini koyduğu oda ağzına kadar içkiyle doluydu. Normal koşullar altında Perşembe, Ev'den çıkarılma adaylarının seçiminin yapıldığı gündü, ancak Woggle'ın beklenmedik gidişi nedeniyle o hafta seçim yapılmayacağı, normal işleme bir sonraki Perşembe devam edileceği bildirildi. Eğer bir parti için bahane aranıyorsa bundan iyisi olamazdı.

OTUZ ALTINCI GÜN

Saat 13:00

Coleridge, Shepperten Stüdyoları'nda BKG Evi'nin kopyasını gezerek verimsiz bir sabah daha geçirmişti. Odaları dolaştıkça kafasını bir kurama götürecek bir sezgi yakalama umuduyla araştırıp duruyordu. Coleridge'in kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı ama bu yalnızca teorikti. Şimdiye kadar destekleyecek bir bulgu elde edememişti. Sonunda boş çıksa da hiçbir şey yapmamaktansa bir şeyler düşünmek çok daha iyiydi. Karakola dönünce İrlanda Emniyeti'nden bir faksın kendisini beklediğini gördü. Radyoda duyduğu ve kırsal İrlanda'nın ekonomik çöküşünün ortasındaki Ballymagoon köyü hakkında istediği bilgiler gelmişti.

Dervla'nın köyü.

Mektupta şunlar yazılıydı: Zanlının ailesi hâlâ köyde.

Ana babası ve iki küçük kızkardeşi evlerinde yaşıyorlar. Aile ekonomik durgunluğun etkisini hissetmiş. Ciddi parasal sıkıntı içindeler, otomobilleri satılmış, ev ve çiftlik ipotekli, borçları her gün artıyor. Yakınlarda yaptıkları kredi talebi reddedildi.

Eh, diye düşündü Coleridge, eğer yarım milyon sterli kazanmak ihtiyacında olan biri varsa, o da Dervla'ydı. Diğer yandan, yıllar boyunca edindiği deneyimlerden, çoğu insanın yarım milyon sterlin istemesi için acil bir nedene gerek olmadığını bilirdi. Yine de kızın ailesi çiftliklerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Ve BKG'ye girmeyi istemek Dervla gibi bir kız için çok garip bir seçimdi. Bütün ev sakinleri içinde Dervla en.... Coleridge ne düşüneceğini bilemiyordu, aklına "güzel" sözcüğü gelmişti ama onu oradan zorla tutup çıkardı. Sonunda "farklı" üzerinde karar kıldı. Dervla içlerinde en farklı olandı. Nedenler düşünülürken paranın başta geldiğinde bir kuşku yoktu. Ailenin rezil olması tehlikesiyle birleşmesiyse bu olasılığı arttırırdı... Ama ev arkadaşlarını öldürmek kıza zaferi garantilemezdi ki. Daha henüz dördüncü haftadaydılar ve kendisinden başka yedi kişi vardı, kızın bunların hepsini öldürmeyi planlıyor olması mümkün değildi. Sonra kız Ev'in popüler sakinlerinden biri olduğunu bilemezdi. İçlerinde hiçbiri dünyanın ne düşündüğünü bilmiyordu. Coleridge, İrlanda polisinden gelen faksı daha sonraya saklamaktan başka bir şey yapamazdı. Kâğıdı Dervla dosyasına koydu ve bir memura kızın duvardaki fotoğrafının yanına bir "neden" notu iliştirmesini söyledi. Sonra ekranın başında olan Trisha ile Hooper’ın yanına gitti.

On sekizinci günü seyrediyorlardı.

"Şu içkilere bak. Yüz sterlinlikten fazla olmalı."

"İlgiyi devam ettirmenin tek yolu buydu" dedi Hooper.

"Geraldine Hennessy de o zaman basına öyle bir şey söyledi."

"Bu insanlar kukla gibi oynatıldıklarını fark edememiş" dedi Coleridge. "Onları sarhoş etmek çok açık bir numara."

"Elbette farkına vardılar, efendim ama bu insanların da sizin gibi olmadıklarını anlamalısınız. Böyle bir şeye aldırış bile etmezler. Doğrusunu isterseniz ben de David ve gitarıyla haftalarca bir evde kapalı kalsaydım ve biri masanın üstüne beş kasa içki bıraksaydı, hiç düşünmeden içerdim."

"Ama bunların kendi kişisel mahremiyet duygulan yok mu? Onurları yok mu?"

Hooper tahammülsüzlüğünü daha fazla saklayamadı.

"Hepsinin programa gönüllü katıldıklarını ve Ev'e girdiklerinden beri don paça dolaştıklarına bakılırsa sanırım bunu hayır diye yanıtlamak

zorundayım."

"Benimle o ses tonuyla konuşma, çavuş."

"Hangi ses tonu, efendim?"

"Hangisi olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Her neyse, bir daha yapma işte."

Ekranda ev sakinleri içmeye başlarken Moon kalkıp Görüşme Odası'na gitti.

"Ben geçen gece Sally ile diğer kızlara söylediğim yalanı düşündüm de... Hani tacize uğradığım ve akıl hastanesine kapatıldığım..."

Moon daha sonra uzun uzun kendisinin nasıl biri olduğunu, aklına geleni, içinden geçeni dobra dobra söylediğini ve insanların kendisini olduğu gibi kabul etmeleri gerektiğini anlattı. Sonra da sıra özür dilemeye geldi.

"Söylemek istediğim şu: Daha sonra Sally'nin ağladığını duyduğum için ve bizi izleyenlerin de aynı tepkiyi göstermiş olabileceklerinden bu yaptığımın öyle zalimce bir şey olduğunun düşünülmesini istemiyorum. Evet, biraz aşırı ama... eğer Sally de tacize falan uğramışsa, yani demek istediğim öyle 'akıl sağlığı' falan olayı olmuşsa, o zaman açık konuşmak gerekir, kıza hakkını vermeliyiz, çünkü ne de olsa biri kalkıp da benim deli olduğumu söylerse, hele gerçek de Sally'nin göründüğü gibi kaçıksam, ki onun kaçık olduğunu falan söylüyor değilim, bilmem anlatabildim mi? Tüm söyleyeceklerim bu kadar, tamam mı? Eğer anlatabildimse tabii."

Bütün bunlar Coleridge için yeni şeylerdi. Geraldine kızların yatak odasındaki ilk tartışmayı da yayınlamamıştı Moon'un Görüşme Odası'ndaki özür dilemesini de.

"Sally'nin 'akıl sağlığı' sorunu mu var?" diye sordu Coleridge.

Moon'un itiraf kasetini çıkartan Trisha,

"Öyle görünüyor" dedi.

"Fogarty ile konuştuğumda bana Sally'nin bir gece kızlarla sohbet ederken buna yakın bir şey anlattığını söylemişti. Bunu yayınlamamışlar ama gardiyan Geri, kaseti ileride kullanmak için saklamış. O yüzden

ilk taramada görmemiştik. O bölüm montajın hard diskindeymiş. Fogarty yeni gönderdi. Bu o işte."

Ve böylece Coleridge, Hooper ve Trish, Moon'un geçmişi hakkında yalan söylediği ve Sally'nin akıl sağlığı konusunda duyarlılığını ortaya koyduğu o sekizinci gece kızların odasında yer alan konuşmayı dinlemeye koyuldular. Üçü de Sally'nin karanlıkta oturmuş duyguyla titreyen bir sesle anlattıklarını dinlerken konuşmanın bir yerine takılmışlardı.

"...eder ve bin yılda bir şey olduğunda, örneğin asıl toplum içine salıverilmemesi gereken bir zavallı kaçık, birinin kafasına bir bıçak sapladığında ya da başka bir şey yaptığında ülkedeki bütün hafif depresifler katil olarak nitelenirler."

Trisha konuşmanın zaman kodunu bir kenara not almıştı. Şimdi kaseti yeniden başa sarıp o parçayı bir daha dinledi.

"Birinin kafasına bir bıçak sapladığında."

"Birinin kafasına bıçak sapladığında."

Şimdi olayları bilerek bakıldığında bu, kesinlikle çok talihsiz bir sözcük seçimiydi.

"Rastlantı mı sizce?" dedi Coleridge.

"Herhalde. Sally katil olsaydı, cinayeti işleyeceğini dört hafta önce nasıl bilebilirdi. Cinayetin anında tasarlanmış olduğunu saptamış bulunuyoruz."

"Hiçbir şey saptamış değiliz" dedi Coleridge. "Böyle bir şeyin planlamasının çok güç olduğunu düşünerek bunu tahmin ettik. Ancak eğer Ev'de biri bıçağa düşkünse, eğer içlerinden biri bıçaklamaya karşın zihnen hazırlıklıysa, o zaman bunun cinayeti, tesadüften çok bir kaçınılmazlık yaptığını varsayabiliriz."

Coleridge bir anlık sessizlikten sonra sözünü tamamladı.

"Ve Sally çok ama çok güçlü bir kadın."

"Şu halde katil Sally" dedi Trisha. "Bu küçücük bir sözcükten çıkartılacak çok büyük bir sonuç ama."

"Ama bir sonuç çıkartıyor değilim. Yalnızca tahayyül ediyorum."

Tahayyül mü? Bu adam bir şaka olsun diye mi böyle konuşuyordu? Kim tahayyül ederdi ki? İnsanlar düşünürdü, dikkate alırdı, ara sıra muhakeme ederdi ama son elli yıldır kimse tahayyül etmemişti.

"Sally, cinayeti tam olarak tanımlayan bir cümle kullandı. 'Birinin kafasına bıçak saplanmasından' söz etti. Bunu düşünmek zorundayız."

"Peki, şuna ne dersiniz..."

Trisha saçma bir kadınlık ve cinsel dayanışma adına Sally'yi savunuyor olmanın midesinde yarattığı huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. Bir lezbiyeni de herhangi biri gibi mutlulukla mahkûm edebileceğini biliyordu... Diğer yandan insanların Sally'den kuşkulanmaya kadar istekli olmalarını kabullenmek istemiyordu. "Çok güçlü bir kadın" diyorlardı. "Çok ama çok güçlü. Güçlü ve adaleli olması Sally'nin suçu değildi. Trisha da onun kadar güçlü olmak isterdi. Hoş, o kadar adaleli olmasa da olurdu ya.

"Devam et, Patricia" dedi Coleridge.

"Moon'un Sally'nin sözlerini bize hatırlatmak istediğini düşünüyordum. Belki de Görüşme Odası'nda o söylediklerinin amacı bizim sizin şu anda düşündüğünüzü düşünmemizi istemesiydi."

Coleridge'in bir kaşı havaya kalktı.

"Bu bir olasılık" dedi. "Ve bunun üzerinde düşünmemiz gerekir."

Dikkatlerini yine ekrana çevirdiler.

ON SEKİZİNCİ GÜN

Saat 20:15

Moon, Sally hakkındaki konuşmasını tamamlayıp odadan çıkınca hemen "zom olma" kararını bildirdi. Bira kutusunun kapak halkasını çekerek,

"Esaslı kafa bulacağım" dedi. "Körkütük olana kadar içmeye niyetliyim. Bok suratlı ve fare götlü olana kadar!"

"Çok komik, değil mi?" dedi Jazz. "İyi bir gece geçirmeyi tanımlayışımız yani."

"Ne?" dedi Moon.

"Bir partiyi tanımlamanın pek garip bir şekli, Moon.

"Ne diyorsun sen, Jazz?"

Komedi alanındaki imajı için her fırsatı kollayan Jazz işe yarar bir şey yakalamıştı.

"İngiliz dili dünyanın en zengin dilidir ama sen iyi zaman geçirmeyi ancak böyle tanımlayabiliyorsun. Bu gece öyle eğleneceğim ki, yüzüm boka bulanmış gibi olacak! Ve havam da bir farenin götüne benzeyecek!"

"Ha?" dedi Moon.

Dervla destekleyici olmaya çalıştı.

"Çok komik Jazz."

O da bir şişe şarap açtı.

"Gülerdim ama yeteri kadar bok suratlı değilim."

Sonra gülümsedi ve sanki özel bir sırrı varmış gibi kendini kucakladı.

Meçhul el, aynadaki buğu üzerine, "***Kelly 1. Dervla 2. Dayan güzelim.XXX***

ON SEKİZİNCİ GÜN

Saat 22:00

Kelly yatma saatinin geldiğini bildirdi. Çok esaslı bir gece geçirmişti ama artık oda çevresinde dönmeye başlamıştı. Ayağa kalkarken sendeledi ve bu kere Hamish'in kucağına yığıldı.

"Özür dilerim" dedi.

"Bence hava hoş" dedi Hamish. "Bunu daha sık yapmalısın."

Kelly kıkır kıkır gülerek Hamish'in boynuna sarıldı. Sarhoş bir kahkahayla,

"Sert bir şeyin üstüne düştüm galiba" dedi. "Haydi, bir öpücük ver bakalım."

Hamish'in daha fazla kışkırtmaya ihtiyacı olmadığından öpüşmeye başladılar. Kelly dudaklarını büzmüştü ama Hamish'in ağzı açıktı ve çok geçmeden Kelly de ona karşılık verdi. Monitör odasından bir alkış yükseldi. Bu BKG Üç'ün ilk ciddi öpüşmesiydi. Geraldine'in çok keyifleneceğini biliyorlardı.

"Herif elini bluzundan içeri sokarsa şampanyayı kazanırız" dedi Bob Fogarty'nin o gece montaj editörü olan yardımcısı.

Dikiz Yapımcılık gerçekten de ilk ellemeyi kaydedecek ekibe bir şişe yıllanmış Dom Perignon vaat etmişti. Evde yeşil koltukta oturan Moon olaydan pek etkilenmemişti.

"Kelly, dikkatli olmazsan lanet kafasını emip koparacaksın" dedi. "Bademciklerinin tadı nasıl?"

Ancak Kelly gayet eğleniyordu. Sarhoştu, içinden yaramazlık yapmak geliyordu ve Hamish de yakışıklı bir oğlandı.

"Çok lezzetli" dedi.

Sallanarak ayağa kalktı.

"Ve şimdi de yatmaya gidiyorum."

"Ben sana yardım edeyim."

Hamish grubun alkışları arasında ayağa fırladı.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi" diye kıkır kıkır güldü Kelly.

"Unutmayın, Dikizci gözetliyor" diye Dervla uyardı.

"Umurumda bile değil" dedi Kelly.

Gerçekten de öyleydi. Uyumaya hazır olmadığını fark etmişti. Neden Hamish'le küçük bir kaçamak yapmasındı? Kim bilir, belki bir daha öpüşürlerdi. Ne de olsa bir partiydi bu, değil mi? Ve diğer altısını, içmeye devam ederken bırakıp kızların yatak odasına doğru gittiler.

"Dönmekte acele etmeyin!" diye Jazz arkalarından bağırdı.

Garry, "Evet, en azından biz içkinin geri kalanını bitirene kadar" dedi.

Monitör odasında soluklarını tutmuş bekliyorlardı. Bu şimdiye kadar cinsel bakımdan en umut verici gelişmeydi. Montajcılar, montaj yardımcıları ve diğerleri sarhoş çiftin merakla kameraya geçişlerini izliyorlardı. Çift yatak odasına varmadan yolunu değiştirdi. Fikir Kelly'den gelmişti. Hamish'i gömleğinden çekiştirip büyük yan kapıların arasından sıcak geceye çıkardı. Sallanarak havuza doğru yürürlerken izleyenler şansları varsa suya çıplak gireceklerini düşündüler.

Pru, kendi dahili mikrofonuna, "Dört numaralı kamera, çabuk havuzun altına!" diye seslendi.

Kara bir gölge koridordan geçti, rampadan geçip havuzun cam tabanının altındaki gözetleme yerine girdi. Ancak sarhoş çift havuzun kenarında öpüşüp kahkahalar atıyor olmalarına rağmen suya düşmediler.

"Tanrım! Sanırım bunlar Çiftleşme Odası'na gidiyorlar!"

Pru heyecandan yerinde duramıyordu.

"Biri çabuk Geraldine'e telefon etsin."

Çiftleşme Odası havuzun arka tarafında içi minderler ve gece lambalarıyla doldurulmuş ahşap bir kulübeydi. Biri bahçe sundurmasında bir Arap aşk çadırı kurmaya çalışmış gibiydi ve gerçekten de yapılan oydu. Yapımcı, diğer ev sakinlerinin gözlerinden uzak bir yer olduğu takdirde çiftlerin oraya girip sevişeceklerini ummuştu. Bu daracık mekândaki beşten fazla kameranın ateşlerini pek fazla söndürmeyeceği de umulmaktaydı. Kelly, Hamish'i odaya soktu ve sarhoş kahkahaları atarak minderlerin üzerine devrildiler. Hamish daha ilk baştan Kelly'yi gözüne kestirmişti. Ve Kameralar kendisine uyarıcı bir etki yapıyordu. Kelly'yi yatağa atışını milyonlarca kıskanç erkeğin seyredeceği bir yana, indisinin fantezilerinde Dr. Nookie Konuşuyor diye adlandırdığı televizyonda yapmak istediği yarı tıbbi seks sunmanın da başlangıç noktası olduğunu düşünüyordu Öpüşme giderek uzuyor, daha ihtiraslı, daha hararetli ve tutkulu oluyordu. Gösterişçi, çiğnemeli, yutkunmalı öpücükler. Aslında tutkudan çok teşhirci öpücükler çünkü Kelly de Hamish de o sarhoş hallerinde bile ertesi gecenin programında bu sahnenin yer alacağını ve ayrıca ertesi sabah bu görüntülerin gazetelere de çıkacağını biliyorlardı. Ne çılgıncasına heyecan verici bir şeydi bu! Ağızlarını yapıştırarak birer yıldız oluyorlardı! Hamish gerçek bir şehvet ve saf bir teşhircilikle elini Kelly'nin üzerindeki bol bluzun altından içeri soktu. Onun gecenin başından beri bildiği şeyi daha sonra programı izleyecek dört milyon seyirci de bileceklerdi:

Kelly sutyensizdi,

"Olmaz, o faullü hareket olur" diyen Kelly erkeğin elini tutup çekti.

Monitör odasında heyecandan titriyorlardı.

"Memesine dokundu mu? Şampanyayı kazandık mı?"

"Sanmıyorum. Kız durdurdu."

"İnek! Kız, bırak da biraz sıksın işte. İngiltere'yi düşün!"

"Bence dokunmuş olabilir."

"Kaydın tekrarını bekleyeceğiz."

"Zaten daha çok zamanımız var. Şunlara bakın."

Çiftleşme Odası'nda Hamish yarıda kalmış elleme çabasının düşkırıklığını unutmuştu bile. Kelly yine tahrik oluyordu.

"Bir fikrim var" dedi. "Bu gece burada yatalım, tamam mı? O zaman gerçekten ünlü oluruz: Hamish ile Kelly havuz kenarındaki aşk yuvasında uyudular. Ha ha ha!"

ve Kelly blucinini çekip çıkardı. Kelly'nin yalnızca G-string külotuyla örtülü (eğer buna "örtülü" denilebilirse) şahane kalçaları ortaya çıkınca monitör odasında "Yaşasın!" diye çığlıklar yükselip yumruklar havaya kaldırıldı.

Kelly, "Haydi, pantolonunu çıkart" diye soludu. "Benim aşk yuvamda o kirli oğlan pantolonunla yatamazsın."

Hamish bunu bir kere daha tekrarlatmadan tertemiz pantolonunu indirdi, çıkartmayı unuttuğu ayakkabılarının üstünden çekmeye çalışırken donunun içindeki dikilmiş penisi gözler önüne serilmişti.

"Seni yaramaz" dedi Kelly. "Onu bana mı hazırladın, ha?"

Ve sonra örtüyü üzerlerine çekti.

Monitör odasında, "Lanet olsun" dediler. "Oraya üzerlerini örtebilecekleri bir şey koymamalıydık."

Kelly örtünün altında eliyle mikrofonu örterek,

"Bu onlara düşünecek bir şeyler verecek, değil mi?" diye fısıldadı.

Kelly kendisine koyduğu sınıra gelmişti. Hamish hemen onu iknaya çalıştı.

"Onlara neden gerçekten düşünecekleri bir şey vermiyoruz, Kelly?"

"Sen beni nasıl bir kız sandın bakayım" diye kıkırdadı Kelly.

Uyumak üzereydi.

"Yorgunum."

Bunu o kadar hafif bir sesle söylemişti ki, Hamish bile güçlükle duyabilmişti. Ve kızın eli mikrofonun üzerindeydi. Söyleyeceklerini kendisinden başka kimse duyamazdı. İçki ve yumuşacık minderler etkisini gösteriyordu. Kelly her an kendinden geçecek gibiydi. Hamish içinden bir küfür savurdu. Kızı öptü. Sonra bir daha öptü, kulağına mırıldanarak zaten asla kendi düşündüğü gibi olmayan o havayı uyandırmaya çalıştı.

"Hayır" diye mırıldandı Kelly. "Saçmalama. Yorgunum, çok sarhoşum ve burası da çok rahat."

Ya da işte öyle bir şeyler demiş gibiydi. O sırada artık kadar dalgındı ki, konuştukları anlaşılmıyordu bile. Hamish kızı sıkı sıkı tutuyordu. Kelly'nin kolları da oğlana sarılmıştı, uyumadan önce olduğu gibi. Hamish'in vücudu, o umutsuz ve patlamak üzere olan vücudu kızın vücuduna yapışıktı. Elini Kelly'nin gömleğinin içine soktu. Ve bu kere elini itmedi. Uyuyordu. Hamish memesini tuttu Monitör odasından kutlama sesleri yükselmedi. Ekip şampanyayı kazandıklarını fark edememişti. Göremiyorlardı. Bilmiyorlardı,

"O örtünün altında ne yapıyorlar?" diye sordu Pru.

"Pek fazla bir şey değil sanırım" dedi spiker. "Bir şey yapamayacak kadar sarhoşlar. Bu duyguyu iyi bilirim."

Hamish örtünün altında Kelly'nin memesini hafifçe sıktı. Sonra o şahane, seksi meme başı halkasıyla oynadı. Halkayı hafifçe çekiştirdi. Kelly kıpırdamadı bile. Hamish doktordu ve Kelly'nin uyumadığını biliyordu. Kelly bilinçsizdi. Hamish'in başı karanlıkta dönüyordu. Karanlık! Hamish birden odanın karanlık olduğunu fark etti. Kalın örtünün altı zifiri karanlıktı. Üzerlerini örten örtüyü kıpırdatmamaya çalışarak elini Kelly'nin vücudunun aşağılarına kaydırdı. Düzenli bir biçimde inip kalkan kaburgalarından, düzgün ve gergin karnından geçirerek ip külotunun küçücük üçgeninin arasına soktu. Hamish heyecandan çıldıracak gibiydi. Böylesine yasak meyveye dokunma zaten sarhoş olan kafasını uçurup götürmüştü. Kelly horladı. Monitör odasında Kelly'nin horlamasını duydular, kızla Hamish'in altında yattıkları örtünün kıpırdamadığını görünce ki eğlencenin sona erdiğini anladılar. Ama sona ermemişti. En çılgın doruklarına yükselmekteydi. Hamish şimdi elini Kelly'nin bacakları arasına sokmuştu, ona dokunuyor ve Kelly'nin küçük bir sırrı olduğunu öğrenerek şaşırıyordu... Kelly'nin cinsel organının dudakları delinmişti. Kız bunu gruba bildirmiş değildi, meme halkalarından sık sık söz etmiş olmasına rağmen bu çok mahrem takısını kendisine saklamıştı. Şimdiye kadar. Hamish'in parmakları hafiften yoklamaya devam ederken bilincinde adli tıp derslerinden hatırladığı bir söz belirdi.

Parmakla duhul.

Şimdi yaptığı buydu işte. Eğer biri öğrenirse bu ad verilecekti.

Hamish birden büyük bir riske girmek üzere olduğunu farketti. Ağır bir suç işliyordu. Bu sarhoşluk eğlencesi, bu seks oyunu tecavüzdü. Bu yüzden cezaevine atılabilirdi. Hamish istemeye istemeye elini çekmeye başladı. O sırada Kelly'nin ip külotunun ince ve ıslak bezini yana çekerken gözlerini körelten bir şehvet anı yaşadı: Kendisinin külotu içinde patlamak üzere olan organını çıkartıp Kelly'nin bilinçsiz vücuduna girmeyi ciddi olarak düşündü. Ama bu düşünce yalnızca bir an sürdü. Sarhoş olmasına rağmen şimdiye kadar göze aldığı müthiş ve insanın hayatını değiştirebilecek risklerin farkındaydı. Bu daha büyük taciz olayını düşünmek bile Hamish'e o ana kadar yaptıkların ciddiliğini hatırlatmaya yetmişti. Parmakla duhul. Tanrı aşkına, bu zaten yeteri kadar ciddiydi. Çek elini. Hamish bir doktorun deneyimli ve titremeyen eliyle Kelly'nin külotunun ağını bulduğu gibi bırakmak için ıslak bez parçasını vajinasının arasına soktu, sonra da öteki ip parçasını kalçalarının arasına itti. Bu sırada üzerlerindeki kalın kilim ve battaniyeleri kıpırdatmamaya çalışıyordu. Kendilerini seyrettiğini bilen insanların onun da Kelly gibi uyuduğunu sanmaları önemliydi. Hamish elini çektikten sonra hafif bir horlama tutturdu. Fazla ses çıkarmıyor, Kelly'nin derin horlamalarına pes perdeden eşlik ediyordu. Kendisini yoklamak için elini uzattığında külotunun ıslandığını fark etti. O heyecan sırasında boşalmış olmalıydı. Minderleri lekelemiş miydi? Daha da kötüsü, kızın donunu! Eğer öyle bir şey olmuşsa, bunu utanç verici bir kaza olarak geçiştirebilir miydi? Korkudan gerilerek eliyle utancının çevreye yayılıp yayılmadığını kontrol etti. Bir şey olmamış gibiydi. Talihi vardı. Kelly baygındı ve kendisi de bir iz bırakmamıştı. Örtüler kalındı ve kıpırdamamıştı bile. Güvenlikteydi. Güvenlikte olduğuna gerçekten inanıyordu. Ama ya o risk. Göze aldığı o risk. Düşünmesi bile sırtından soğuk terler boşanmasına neden oluyordu. Hamish sanki uyuyormuş da aniden uyanmış gibi hafifçe kıpırdandı. Örtüyü çekip de başını kaşıyıp gözlerini ovuştururken ve sanki "Ben neredeyim" der gibi çevresine bakınırken Kelly kıpırdamadı bile. Hamish bundan sonra yalancı bir gülümsemeyle kameraya bakıp göz kırptı. O küçük kırmızı noktaya,

"Az daha, ha?" diye fısıldadı. "İnanamıyorum ve ilk ben uyuya kaldım Tanrı aşkına, bunu televizyonda göstermeyin. Arkadaşlarımın dilinden bir daha asla kurtulamam."

Sonra kalktı, pantolonunu giydi, baygın Kelly'nin üzerini örtüp partiye döndü. Alaycı seslerle karşılandı.

"Sizleri düşkırıklığına uğrattığım için özür dilerim, çocuklar" dedi Hamish. "Ama ikimiz de uyuya kaldık. Bilmem inanır mısınız ama ilk uyuyan da ben oldum."

Sonra yatağına döndü ve gayet sıkıntılı bir gece geçirdi. Dikizcinin yaptığı o feci şeyi bilip bilemeyeceğini defalarca sorup durdu kendi kendine.

Parmakla Duhul.

Karanlıkta Tanrı'ya daha beter bir şey yapmadan kendisini önlediği için şükretti.

ON DOKUZUNCU GÜN

Saat 07:00

Kelly bir kere inledikten sonra uyandı.

"Bu da ne?.."

Sonra hatırladı. Çiftleşme Odası'ndaydı. Düzüşme Evi, İşbitir Kulesi. Program daha başlamadan yapımcı ev yapısına bu eklentiyi ilan ettiğinde basın elli tane ad uydurmuştu. Ve şimdi de kendisi milletin gözü önünde oradaydı. Kimbilir kendisini nasıl görüyorlardı! Başı üzerindeki kameraya,

"Merak etme, hiçbir şey olmadı" dedi.

Örtünün altından uzanıp sırıtarak blucinini aldı. Daha önce Hamish'in yaptığı gibi o da kameraya doğru konuşma ihtiyacı duyuyordu.

"Dün gece zomdum, değil mi? Ama yine de işiniz bu."

Kelly'nin biçimli bacakları göründü, sarhoşluk mahmurluğuna rağmen gayet zarif bir hareketle pantolonunu giydi.

"Bahse girerim, Hamish de kendini berbat hissediyordur."

Kameraya bir kere daha gülümsediyse de, gülümsemesinin altında bir huzursuzluk vardı. Kendini neden bu kadar kirli hissediyordu? Yalnızca

sarhoşluk sonrası sıkıntısı elbette. Ne de olsa, bir şey olmadığını biliyordu. Bir şey olmuş muydu? Hamish'in gereğinden fazla ileri gitmesine izin vermiş miydi? Kesinlikle hayır. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Her şeyi çok iyi hatırlıyordu, ona yaklaşmış, sonra da sızıp kalmıştı. Tam da istediği kadar ileri gitmişti. Peki, bu duygu neydi öyleyse? Bu huzursuzluk neyin nesiydi? Kendisinde pek tanımlayamadığı bir şey vardı, acaba. Bir şey olmuş muydu? Ama nasıl olabilirdi ki? Her şeyi hatırlıyordu, zaten hep hatırlardı, bir içkici olarak niteliklerinden biri de buydu, Ne yaptığını her zaman hatırlardı. Ve ne yapmadığını da. Ve şimdi de hatırlıyordu. Onu öpmüştü, öpmüş ve sızmıştı. Ama yine de... içinde bir duygu, âdeta.... Tacize uğramış mı? Bu muydu hissettiği? Tecavüz edilmişlik mi? Kesinlikle hayır. Asla. O bir sanrıydı. Öyle olması gerekirdi. BKG Evi dünyanın en güvenli yeriydi. Kameraların sürekli gözetlemesi altındaydılar. Bu koşullar altında kimse böyle bir riski göze alamazdı. Hele de Hamish. O iyi bir insandı. Ve bir doktordu. Başka biri mi? Daha sonra belki? Hayır. Bu mutlak bir çılgınlık olurdu. Kelly orada bunları düşünürken bile beş kameranın kendisini gözetlediğini biliyordu. Kendisini kollayacak beş gözü açık kişi. Kameralara bir daha bakıp gülümsedi.

"Evet, bir şey olmadığı için talihliyim, değil mi? Sen benim koruyucumsun, değil mi, Dikizci? Babamın kaygılanacak bir şeyi yok, değil mi? Sen gözetlerken hiçbir şey olamaz."

Sabahın erken saatinde soluk soluğa monitör odasına koşmuş olan Geraldine gecenin düşkırıklığıyla karşılaşınca cinleri tepesine çıkmıştı. Kelly'nin monitörlerdeki yüzüne,

"Hiç de öyle olmayacak seni kafasız inek!" diye bağırıyordu.

Kelly kulübeden çıktı ve doğruca havuza daldı. Blucinini çıkarmamıştı. Bu içinden gelen bir şeydi, aniden bir temiz olmak isteği. 500 sterlinlik bir mikrofon daha gitmişti. Cam kapılar ardında ev halkı uykudaydı. Jazz, Moon ve Sally serildikleri kanepelerden kalkmamışlardı bile. Hamish bile sonunda uyuyakalmıştı ama onun rüyaları sıkıntılı ve suçluluk doluydu. Uyandığında daha da kötüydü. Kelly biliyor muydu? Başka birileri biliyor muydu? Kamera ne görmüştü? Hiçbir şey. Eğer görmüş olsalardı yapımcı müdahale ederdi, aksi takdirde bir suça iştirak etmiş olurlardı. Kesinlikle gören olmamıştı. Hamish dışarıdakilerin olmaması gereken bir şeyin olduğunu görmediklerine emindi. Bu ancak içeriden gelebilirdi. Kelly

hatırlıyor muydu? Nasıl hatırlayabilirdi ki? Uyuyordu. Kesinlikle uyuyordu o sırada.

ON DOKUZUNCU GÜN

Saat 08:00

Kelly yatmadı. Üzerini değiştirdikten sonra bir fincan çay yapıp yeşil koltuğa oturarak uyandığında kafasını kurcalayan kuşkulardan kurtulmaya çalıştı. Dervla bir saat sonra duşa giderken onu orada buldu. Dervla da diğerleri gibi geç saatlere kadar ayakta kalmıştı ama fazla uyumak istememişti, zaten hiç fazla uyumaz, duşa ilk giden olmak isterdi. Aklı aynadaydı.

"Günaydın, Kelly" dedi. "Hamish'le bir ara işler iyice kızıştı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Biz yalnızca eğleniyorduk."

Kelly'nin kendini savunan ses tonunu duyan Dervla gülümsedi. Bir şeyler olmuş olabilirdi demek.

"Eh, ikiniz de körkütük sarhoştunuz, değil mi? O da bütün gece salyaları akarak çevrende dolaşıyordu.Eğer önce uyuya kalmamışsa onu sopayla kovalaman gerekirdi sanırım."

"Önce o sızdı. Öyle mi olduğunu söyledi o da?"

"Öyle dedi... Sen iyi misin, Kelly?"

"Elbette! Gayet iyiyim."

Kelly gereğinden yirmi kat hevesli konuşmuş ve sonra da sessizliğe gömülmüştü. Dervla kızı bırakıp duşa girdi. Camın ötesinde kameranın hareket ettiğini hissediyordu. Tişörtünün altında sabunlanırken,

"Günaydın, Bay Kameraman" dedi. "Umarım sen benden iyi durumdasındır."

Sabunlu kaygan elini donunun içine soktu. Camın ötesinde kameranın elektrikli motoru zoom yaparken hafifçe homurdandı. Dervla duş yapıyor olmasaydı sesi duyabilirdi. Dervla dişlerini fırçalamak için aynanın önüne geçerken mesaj yazılmaya başlamıştı bile. Yazarın üslubu değişmişti.

"***K senin düşmanın***

OTUZ ALTINCI GÜN

Saat 23:50

Çavuş Hooper bir taksi çağırmayı düşünüyordu. Cinayet soruşturmasında uzun ve verimsiz bir günün ardından aşın miktarda bira içmişti ve artık ayrılma zamanı gelmişti. Arkadaşlarıyla esaslı bir gece geçirmişse de, artık sıkılmaya başlamıştı. Kendisi fazla düşkünü olmamasına rağmen itiraz ettiği, pornografi değildi. Ancak bu tür şeyleri arkadaşlarla birlikte izlemenin anlamını bir türlü kavrayamamıştı. Ona göre pornografinin amacı seksi tahrik etmekti, kendi kendine ya da bir başkasıyla. Amacı buydu. Mastürbasyon yapmak ya da kız arkadaşınla gece faaliyetlerini renklendirmek üzere seyretmek. Oysa bir arkadaşın evinde oturmuş, bir grup sarhoş ve görev dışı polisle bir elinde Stella birası kutusu, diğer elinde bir kebap şişiyle kanlı gözlerle ağzının suları akarak seyretmekteydi.

"Acınacak haldesiniz" dedi. "Ben biramı bitirip gidiyorum. Koltukları lekelemeyin."

"Anlamıyorsun, Hoops" dedi Ahlak'tan detektif Thorpe.

"Burada konu seks değil, kalite. Bizler eleştirmeniz. Porno bir sanat biçimidir ve bizler de onun hayranlarıyız. Cannes'da mavi film

Oscarları'nda en iyi boşalma sahnesine bir ödül verdiklerini biliyor musun?"

"Bak bunu kolay kolay yutmam" dedi Hooper ve istemeden tam beş dakika boyunca devam eden kahkahalarla ödüllendirildi.

Blair, "Pornografi yasal bir film türüdür" diye ısrar etti. "Bir serüven filmi ya da bir romantik komedi kadar önemlidir."

"Blair, dediğim gibi acınacak haldesin sen de" dedi Hooper. "Neden dürüst olamıyorsun? Tahrik olduğun için seyrediyorsun bunları. Tamam, sana hak veriyorum ama bunun için neden yanında arkadaşa ihtiyaç duyuyorsun, ona akıl erdiremiyorum işte."

"Yanılıyorsun, Hoop. Hiç ama hiç anlamıyorsun. Bu sosyal bir olay. Biz filmleri, oyunu, inlemeleri, girdiğini gördüğün penisin gerçekten onun sahibine ait olup olmadığını tartışıyoruz. Burada bir eleştirmenler toplantısı yapmaktayız. Sen bütün porno filmlerin birbirinin eşi olduğu yanlış fikrine sahip görünüyorsun."

"Öyle değil midir?"

"Bütün korku filmlerinin aynı oldukları kadar, ya da western'lerin. Butch Cassidy ile Bir Avuç Dolar aynı mıdır? Hiç sanmıyorum. Porno filmler de öyledir. Hele şimdi göstereceğim. Piyasanın gayet pis ucundan bir örnek."

"Uyarın için teşekkür ederim." Hooper birasını bitirdi "Ama ben almayayım. Artık sokakta bir taksi bulurum herhalde."

"Delisin sen. Türünün bir klasiğini kaçırıyorsun. Kültürel bir ikon bu. Seks Cümbüşü dizisi türünün kilometre taşıdır."

Hooper tam kapıya varmışken kafasında bir ışık yandı.

"Ne dizisi?" diye döndü.

"Seks Cümbüşü. Hiçbir şeyden kaçınılmamış. Öyle budalaca bir senaryo, uzun girişler falan yok. Üzerinde yazanlar var yalnızca. Bu üçüncüsü, gerçek uzmanları için. Koleksiyonun en tanınmışı dokuzuncusudur, Seks Cümbüşü Dokuz. Aldığı ödüller..."

"Seks Cümbüşü On Bir diye bir şey var mı?" diye sordu Hooper.

"Elbette var. Şimdiye kadar on beş tane çektiler. İstersen sana hepsini alırım... Neden iyi bir iş yapmışsın gibi sırıtıyorsun öyle?"

Hooper gerçekten sırıtıyordu. Kelly'nin sıcak su küvetinde David'e fısıldadığı şeyi bulduğuna inanıyordu.

David'i o kadar kaygılanmış gibi gösteren şeyi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saat 09:00

Baş Müfettiş Coleridge paltosunu ve şapkasını çıkarırken durum odasından gelen alkışları ve gürültüleri duyunca şaşırdı. İçeri girince kadınlı erkekli memurların içinden garip inlemeler ve homurtular gelen video göstericisinin çevresinde kümelenmiş olduklarını gördü.

Bir memur, "Karı onu asla ağzına alamaz!" diyordu.

Kızlardan biri, "Gerçek olamaz!" diye bağırdı. "Sayısal olarak şişirilmiştir."

Coleridge onların ne tür bir film seyrettiklerini anlamış ve tümüne birden zılgıt çekmeye hazırlanırken Hooper görüntüyü donduran düğmeye basıp patronuna döndü.

"Gürültü için özür dilerim, efendim ama bu sabah hepimiz pek keyifliyiz de. Kelly ile David'in daha önce nerede tanıştıklarını bulduk sanıyorum."

Ekranda genç bir kadın bir erkeğe ağız seksi yapmaktaydı. Kadın kesinlikle Kelly değildi.

"Bu Kelly değil" dedi Coleridge sinirli bir sesle, "ve David'i de görmüyorum. Sizin amacınız nedir?"

"Başrol oyuncusu kadının arkasına bakın, efendim. İki kız memelerini tutmak için uzanıyorlar. Sağdaki kız, adamın penisinin arkasında kalmış kısmen ama Kelly o işte."

"Gerçekten de öyle" dedi Coleridge.

"Kız figüran olduğunu söylemişti, efendim. Şimdi artık hangi tür filmlerde figüranlık yaptığını biliyoruz. Bu, Kelly'nin Seks Cümbüşü On Bir'i, efendim."

"Garip bir ad."

"Aslında kızın Seks Cümbüşü On Bir dediğini biliyorsanız hiç de öyle değil, efendim."

"Şimdi anladım. Hiç aklıma... Peki, o... o nesnenin... sahibi David mi?"

"Hayır, efendim, o filmdeki kimliği belirsiz penislerden biri. David şu."

Hooper kaseti hızla sararak filmin yıldızın girişini gösteren sahneyi dondurdu. Uzun mor peruklu, aşırı makyajlı, parlak göz farlı bir biseksüel yaratık sırtındaki kürkü çıkarıyordu.

"David, efendim" dedi Hooper. "Ya da dizideki adıyla Boris Pecker. Çeşitli zamanlarda Olivia Newton Done Ian Whopper, Ben Doon ve Phil McCavity olarak bilinen, İskoç eşcinsel ikili komedi gösterisinin yıldızlarından biri."

"Aman Tanrım."

"Bu sabah ajanıyla konuştum. Önce direndi ama sonra polis soruşturmasını engellemekten tutuklanmak pek hoşuna gitmedi. Bizim David'in porno yıldızı olarak gizli bir yaşantısı daha var. Çok rağbet gördüğü anlaşılıyor."

"Demek çalışmadığı halde varlık içinde yaşamasının nedeni buymuş."

"Evet, efendim, fazladan iş almayan ve yeteneğini para için satmaktansa işsiz kalmanın çok daha iyi olduğuna inanın bizim ciddi aktörümüz."

"Ne kadar da ikiyüzlüymüş."

"Hem de nasıl. Kelly'ye, figüranlık yapmaya razı olduğu için ciddi aktris olma hayalinden vazgeçmesi gerektiğini söyleyerek nasıl çullanmıştı, hatırlıyor musunuz?"

"Elbette."

"Eh, şu haline bakın."

Aşırı makyajıyla neredeyse tanınmayacak olan David çiftleşenler arasında yürüyordu. Mor peruğu ve penisi üzerindeki pembe fiyongu dışında çırılçıplaktı.

"Benim adım Lord Bombili!" dedi. "Büyük maslahatımın gücü karşısında eğilin!"

Bütün çıplak figüranlar yerde debelenmeyi bırakıp karşısında yere yattılar.

"Gazetelerin bunu keşfetmemiş olmalarına şaştım" dedi Coleridge.

"Şuna bakın ama amirim. O kadar makyaj, peruk falan, eser bilmeseydiniz siz tanır mıydınız?"

"Sanmam."

"Kimse tanımazdı. Eğer çok açık bir özelliğini bitmiyorlarsa- Kelly'ye dikkat edin."

Kelly, David'e çok yakındı, ayakları dibinde yatıyordu, gözleri erkeğin sol ayak bileğinin yalnızca birkaç santim berisindeydi.

"Olmak ya da olmamak, efendim" diye gülümsedi Hooper.

OTUZ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 10:15

Hooper ile Coleridge, David'in filmdeki başrolünü düşünürlerken Trisha bir kere daha Bob Fogarty'yle konuşmak için yapım şirketine gitti. Yola çıkmadan önce telefonda,

"Kelly ile Hamish'in çiftleşme kulübesindeki işi hakkında" demişti. "Olaydan sonra Kelly Görüşme Odası'na gitti ama bizde onun montajlanmış hali var. Ham bant hâlâ sizde olabilir mi?"

Bilgisayarlardan konuşmak için bir fırsat bulduğuna sevinen Fogarty,

"Bir hard diskten asla bir şey silinmez" dedi. "Üzerine bir kayıt yapılmamışsa sonsuza kadar sayısal gölgeler arasında kalır. Silme tuşuna basmak ya da çöp kutusuna atmak onu yalnızca gözden saklar. Eğer bakmasını biliyorsan bir bilgisayardaki pek çok şeyi geri alabilirsin. Pornocular da böyle yakalanır işte."

"Sen bana Kelly'nin on dokuzuncu gündeki itiraflarını bul öyleyse, ben de sana bir paket çikolata getiririm."

Fogarty, Trisha'nın istediği kaydı bulmuştu, şimdi birlikte izliyorlardı.

Sunucu Andy, "On dokuzuncu gün saat yediyi geçiyor" diyordu. "Kelly bir gece öncesinin olaylarından rahatsızlık duyduğu için Görüşme Odasına geliyor."

"Merhaba, Dikizci!"

"Merhaba, Kelly" dedi Dikizci'nin sakinleştirici sesi olan Sam.

"Dün geceki parti hakkında bir şey sormak istiyordum... şey... hani ben Hamish'le... küçük kulübeye gitmiş tim."

"Evet, Kelly."

"Biraz sarhoştum... Aslında çok sarhoştum ve bir şey sormak istiyorum... Herhangi bir şey oldu mu? Yani demek istediğim, ben bir şey olmadığını biliyorum, bir şey yapmadığımdan eminim ve Hamish'i de severim, esaslı biri ama yine de... Gerçekten bir şey hatırlamıyorum ve öğrenmek istedim..."

"Neden Hamish'e sormuyorsun, Kelly?"

"O da sarhoştu ve... biraz rahatsızlık verici bir şey, değil mi? Bir erkeğe gidip de, 'Dün gece aramızda bir şey geçti mi?' diye sormak yani."

"Sana kuralları hatırlatıyorum, Kelly: Ev sakinlerine dışarıdan herhangi bir bilgi verilemez ve etkide bulunulamaz. Birinin davranışlarının tartışması da bunun içine girer. Yapımcı senin ne yaptığını bilmeni bekler."

"Ben ne yaptığımı biliyorum. Benim öğrenmek istediğim yalnızca..."

Kelly durdu. Bir an sessiz kalırken bakışlarıyla kameraya âdeta yalvarıyordu.

Trisha, Kelly'ye dikkatle baktı.

"Ne söylemek üzereydi acaba? 'Ya o yapmışsa?' mı?"

"Lütfen, ben ayrıntıları öğrenmek istemiyorum, yalnızca kulübede bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

Yine bir duraklama oldu.

"Daha sonra bu konuda sana cevap verilecek, Kelly."

"Ne!" Kelly neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Ama şimdi söylesene! Bunu düşünmen gerekmez herhalde. Yani, izliyordun, değil mi? Bir şey

oldu mu?"

Kelly'nin sesi titriyordu.

"Bu bir oyun mu? Arkamdan gülüyor musunuz? Hani biri bir partide sızar kalır da, uyandığında kafası tıraş edilip diş macunu sürülmüş olur. Haydi, ben şaka kaldıran bir insanım. Kendimi aptal yerine koydum mu? Kimse beni aptal yerine koydu mu?"

"Dün gece ben nöbetçi değildim, Kelly. Olayı izleyenlerle görüşmemiz gerek. İstersen o odada bekleyebilirsin."

Kelly orada oturup bekledi.

Trisha ile Fogarty onun beklemesini seyrettiler.

Fogarty, "Pek rahat görünmüyor, değil mi?" dedi. "Sarhoş olup yaramazlık yaptığını düşünüyor. Yapmadı tabii. Kayıtları gördün. Çok sıkıcıydı."

Sonunda yapımcının sesi duyuldu.

"Dikizci, sözkonusu kaydı izleyen kişiyle konuştu, Kelly. Hamish ile öpüşüp kucaklaştığınız ve sonra örtünün altında sızıp kaldığınız görüldü. Herhangi bir hareket tespit edilmedi."

Kelly rahatlamış görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Lütfen bunu gösterme, olmaz mı? Yani bir aptallık ettim ve esaslı biri olduğu ve kendisini sevdiğim için bu konuda Hamish'e bir şey söylemek istemiyorum... Göstermeyeceksin, değil mi?"

"Yapımcı herhangi bir söz veremez, Kelly ama isteğini gözönünde bulunduracaktır."

"Teşekkür ederim."

Fogarty, "Ve tabii bildiğin gibi gösterdik" dedi. "En azından biraz kesilmiş bir kopyasını. Geraldine bayıldı. Müthiş bir televizyonculuk olduğunu söyledi."

"Sizin Geraldine esaslı bir tip, değil mi?"

"Öyledir."

"Kelly'nin kameraya bütün bunları söyleyip de sizin yayınlanmamasını isteyebileceğini düşünmesi çok garip doğrusu."

"Biliyorum ama bunu hepsi yapar. Şaşırtıcı bir şey aslında. Kendi isteklerini iyi televizyonculuğunun önüne göreceğimizi düşünürler gerçekten. Sık sık odaya gelip, 'Lütfen orasını göstermeyin' derler. Yani bir an bizim o evi kurmak için neden iki buçuk milyon sterlin harcadığımızı bir düşünseler. Herhalde onlara gösteri dünyasına kestirme bir yol sunmak için yapmadık, değil mi?"

"Doğru ama bu insanların güçlü yanları da durup düşünmeleri değil sanırım. Onlar hissetmemeye çalışmakla meşguller sanırım."

Trisha bir an tıpkı Coleridge gibi konuştuğunu farketti. Daha yirmi beş yaşındaydı ve yetmişindeymiş havası veren ellisine yakın bir adam gibi konuşuyordu. Doğrusu biraz daha çok dışarı çıkıp eğlenmesi gerekiyordu.

"Acınacak bir şey" dedi Fogarty. "Kendilerine genelde soyunmalarını sağlamak için bir iki küçük şey verdiğimizde bize teşekkür bile ederler. Bu Stockholm Sendromu'dur."

"Tutsakların kendilerine işkence edenlere âşık olmaları."

"Evet. Ve onlara güvenmeye başlamaları. Yani demek istediğim, bizim açımızdan yalnızca bir figüran, kullanılacak ve bizim işimize geldiği gibi yanlış tanıtılacak biri olmadığını nasıl olur da göremez?"

"Şimdi sen söyledin de, bunun ne kadar apaçık olduğunu farkettim. Ama bu oyuna düşenler yalnızca ev sakinleri değil sanırım. Halk da size inanıyor."

"Halk! Onlar bizden de beterdir! Biz hiç olmazsa bu insanlara zorbalık etmek için para alıyoruz. Halk bunu eğlenmek için yapıyor. Bir büyütecin altında yanan karıncalı piklerini biliyorlar ama umurlarında bile değil. Bir tepki alın da, onlara ne yaparsak yapalım, hiç aldırış etmezler."

Fogarty Kelly'nin görüntüsünün donduğu ekrana öfkeyle baktı.

"O evdeki insanlar kendilerini bir kozanın içinde hissediyorlar. Aslında bir kale orası. Çevresini düşman sarmış bir kale."

YİRMİNCİ GÜN

Saat 18:15

Sunucu Andy konuşuyordu:

"Saat ikiyi çeyrek geçiyor. Jazz'ın sebzeli tavuk ve pilavdan yedikten sonra Sally, saçlarını boyamada kendisine yardım etmesini istiyor."

Geraldine, Kelly'nin Sally'nin Mohawk biçimi kesilmiş saçlarını boyamadan önce şampuanlamasını gösteren ekranlardaki çeşitli açı görüntülerine bakıyordu.

Fogarty, "Hangi görüntüyü istiyorsun, Geraldine?" diye sordu. "Kelly'nin Sally'nin başı üzerindeki elleri mi? Yoksa geniş plan mı?"

"Sally'yi ana monitöre geçir. Yüzünü aynadan yakın çekime al. Lavaboya eğildiği andan başlayarak sonuna kadar izle."

Fogarty düğmelere basarken Geraldine kendi kendine konuşur gibi devam etti.

"Bizim için epey güç anlar. Yarın akşam Ev'den atılma gecesi ama Ev'den atılacak kimse yok. O Woggle serserisi haftalık heyecanımızın içine okudu. Şu anda bir durgunluk içindeyiz. Yelkenlerimizi dolduran rüzgâr giderek kayboluyor, Bob."

Sunucu Andy bir fincan bitki çayı almak için seslendirme odasından çıktı.

"Onlara yemekte tatlı olarak ne yediklerini anlatayım istersen" dedi. "David bir sufle yaptı ama kabartamadı. Bu ilginç olur, değil mi?"

"Odana dön" dedi Geraldine.

"Ama Gazzer kendisininkini bitirmedi ve David de kıza kırıldı sanırım."

"Kahrolası odana gir dedim sana!"

Andy papatya çayını alıp odasına çekildi.

"Bu namussuz da hep kendisine bir iki satır kapmaya çalışıyor. Programı sunarken bir daha bira reklamı yaparsa kendini kapı dışında bulacağını söyledim. Bir dahaki sefere onun yerine bir kadın kullanacağım... Durdur şunu!"

Fogarty, Sally'nin yüz görüntüsünü dondurdu. Kızın şakaklarından şampuan köpükleri süzülüyordu; ekranın üst tarafında Kelly'nin parmakları seçilmekteydi. Sally'nin eli ağzındaydı, bir dilim portakal sokarken dondurulmuştu.

Geraldine, "Devam et ama sesi kes" dedi.

Bir süre Sally'nin çenesinin sessizce oynamasını seyrettiler, dudakları büzüldü, yanakları hafifçe içeri çekildi, sonra dudakları hafifçe aralandı, dilinin ucu dışarı çıktı.

"Çok güzel" dedi Geraldine. "Sessizlik montajcının dostudur. Tamam, o portakalın görüntüsünü sil ve kalanını Kelly'nin baş masajını şehevi bulduğunu söylediği yerde sessiz olarak göster."

Fogarty bir karşılık vermeden önce yutkundu. Artık sabrının sonuna gelmiş görünüyordu.

"Ama., ama Kelly o yorumu David'e Jazz'ın hazırladığı yemeği yerlerken söylemişti. Şimdi bunu Sally'nin yüz görüntüsü üzerinde söyletirsek sanki... sanki..."

"Evet?" diye sordu Geraldine.

"Sanki Sally'nin başına masaj yapmaktan tahrik oluyormuş gibi görünecek!"

"Sally de çenelerini oynatıp o gergin yanakları, o emen dudakları ve ıslak diliyle kendinden geçmiş gibiyken biz bir lezbiyenlik anına tanık olacağız."

Monitör odasındaki sessizlik Geraldine'in ekibinin hissettiği huzursuzluğu açıkça ortaya koyuyordu. Geraldine mutlu bir hırıltıyı andıran muzaffer bir sırıtmayla baktı ekibe.

"Burada reyting peşindeyiz, serseriler!" diye bağırdı.

"Aldığınız para benim cebimden çıkıyor!"

YİRMİ İKİNCİ GÜN

Saat 18:10

Genç kadın, "Dün gece kimsenin atılmaması yazık oldu" diyordu- "Layla'nın gitmesine üzüldüysem de, geçen haftaki müthişti. Yani kızın gösteriş budalası olduğunu biliyordum ama vejetaryenliğinin tutarlılığına da saygı duyuyordum."

"Şekerim, o tam bir riyakârdı, yalnızca rol yapıyordu, ondan nefret etmiştim ben" dedi otuz yaşlarında görünen erkek.

Başmüfettiş Coleridge konuşmaya beş dakikadır kulak misafiri olmuştu ve neden ya da kimden söz ettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. İyi tanıdıkları bir grup insandan ya da arkadaşlarından söz ediyorlardı ama hepsine de âdeta horgörü denilebilecek bir biçimde bakıyorlardı. Adı Glyn olan adam sonunda Coleridge'e dönerek,

"Layla'nın gidişi hakkında siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Sanırım kendisini tanımıyorum" dedi Coleridge. "Bir arkadaşınız mı?"

"Tanrım!" dedi Glyn. "Yani Layla'nın kim olduğunu bilmiyor musunuz? BKG Evi'ni seyretmiyor musunuz yoksa?"

"Her ikisi konusunda da suçluyum" diye Coleridge küçük bir şaka girişiminde bulundu. Polis olduğunu bildiklerini biliyordu.

"Neler kaçırdığınızın farkında değilsiniz" dedi "Ve umarım bu hep böyle devam eder" dedi Coleridge.

Coleridge'in yerel amatör tiyatro derneğinin yeteni deneme gecesiydi. Coleridge derneğin yirmi beş yıllık üyesiydi ve bundan önce böyle otuz üç geceye katılmış ama şimdiye kadar bir başrol teklifi almış değildi. Başrole en yakın olarak My Fair Lady'de Albay Pickering rolünü almıştı, onun da nedeni, birinci seçilen kişinin Basingstoke'a taşınmış ve ikincinin de kızamık olmasıydı. Derneğin yeni oyunu Macbeth olacaktı ve Coleridge katil kral rolünü gerçekten istiyordu. Macbeth en sevdiği oyundu, ihtiras, cinayet ve intikam dolu ama Glyn'in üstünlük taslayan, kendini beğenmiş yüz ifadesine bakınca Macbeth'i oynama şansının İngiltere'yi ilk Eurovizyon şarkı yarışmasında temsil etme şansından daha fazla olmadığını gördü. Macduff'ı kaparsa şanslı sayılırdı.

"Evet, ben çok genç bir prodüksiyon yapmak niyetindeyim" dedi Glyn. "Gençleri tiyatroya çekecek bir şey. Baz Luhrman'ın Romeo ve Jülyet'ini gördünüz mü?"

Coleridge sözü edilen oyunu görmemişti.

"Esin kaynağım o işte. Çağdaş ve seksi bir Macbeth istiyorum. Siz de aynı fikirde misiniz?"

Coleridge elbette aynı fikirde değildi. Glyn'in oyunu köy salonunda üç gece oynayacak ve seyircisi de zırhlar, kılıçlar ve bol kara pelerinler isteyecek insanlar olacaktı.

"Okuyayım mı?" diye sordu. "Bir parça hazırladım."

"Yok canım!" dedi Glyn. "Bu deneme günü değil. Yalnızca bir ön konuşma. Size beni etkilemek için verilen bir fırsat. Bana biraz kendinizden söz edin."

Coleridge ne diyeceğini düşünürken derin bir sessizlik oldu. Kendisini Glyn ve Val'den ayıran masa bir uçurumdu sanki.

"Yetenek denemesi ne zaman?" diye sordu.

"Haftaya bugün."

"Pekâlâ, o zaman o gün geleyim mi?"

"Gelin" dedi Glyn.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 15:00

Sally yeni parlak kırmızı mohikan saçından henüz tatmin olamamıştı.

"Ben tıraş fırçası gibi bir tutam istiyorum" dedi.

"Olduğun gibi kal" dedi Moon. "Bu evde dazlak kadın benim. İki kişi olamayız, o zaman bilardo oyununa döneriz."

Sally yanıt vermedi. Moon'un söylediklerine zaten pek az karşılık verir, hatta yüzüne bile bakmazdı. Dervla, Kelly'nin saç kesme işini oturma odasında yapmaya karar vermesine sevinmişti. Sally'nin Cumartesi günü saçlarını banyoda boyaması kendisi için gayet sıkıntılı olmuştu. Aslında banyodan çıkmadan önce aynadaki mesajları silerdi ama Sally'nin yüzünün mesajların yazılı olduğu yere o kadar yakın olması yine de huzurunu kaçırmıştı. Kelly Sally'nin saçlarını yıkadığında ayna buğulanınca birden mesajın Sally'nin gözleri önünde belireceği mantıksız korkusuna kapılmıştı. Adam eğer Sally'ye de yazmaya karar vermediyse bunun olanaksız olduğunu bilmesine rağmen.

"Tamam" dedi Kelly.

Sally kafasında kalan bir tutam kızıl saça bakarak,

"Beğendim" dedi. "Buradan çıktığımda kafama da dövme yaptırtacağım."

"Ne yaptırtacaksın?" diye sordu Kelly.

"Burcumu diye düşünmüştüm. Burcum koç ama kafama erkek bir hayvan kazıtmaya hiç niyetim yok, o yüzden bir koyun yaptırtacağım."

Dervla, "Sally, bu da pek güçlülük belirtisi olmaz" dedi.

Jazz, "Bir dişi aslan çizdir" dedi. "Zaten yıldızlardan durdukları o resimler palavradan başka bir şey değil, net nokta bulup çevresine bir boğa çiziktiriyorlar. Saçma bu. Noktaları gerçekten birleştirirsen bir su birikintisi ya da bir amip gibi bir leke elde edersin. Su birikintisi burcunda doğmak, hah!"

Moon, "Jazz, aslında önemli olan biçimler değil" dedi. "Kişiliktir önemli olan, belirli burçlar altında doğan insanların karakteristikleri."

"Hepsi palavra" dedi Jazz. "Başak burcundakiler cesur, yengeçler zeki ve içedönük olur derler. Peki, bütün o sıkıcı budala insanların burçları nerede peki? Dünya bu tip insanlarla dolu. Onlar gökyüzünde temsil edilmiyorlar mı?"

"Sen de her boku biliyorsun, değil mi, Jazz?" dedi Moon.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 10:00

Gazzer, "Ter kutusu neymiş peki?" diye sordu.

Hamish, "Burada eski bir Amerikan Yerlisi geleneği olduğu yazıyor" dedi.

"Amerikan Yerlisi mi?"

Dervla, "Senin anlayacağın Kızılderili" dedi.

Ev sakinlerine haftalık görevleri için talimat verilmişti ve Gazzer şimdiye kadar bundan pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Nedir bu peki?"

Talimatı okuyan Hamish,

"Adı gibi bir şey işte" dedi. "İçinde terlediğin bir kutu. Burada yazılanlara bakarsan saunaya benziyor ama bu daha dostça bir şey. Amerikan Yerlisi savaşçı erkekler tarafından kullanıldığı için tarihi bir görev olduğu yazıyor."

"Ve kadınlar" diye atıldı Sally. "Amerikan Yerlisi savaşçı kadınlar."

"Savaşçı kadın da var mıydı?" diye sordu Kelly. "Ben onların yalnızca erkeklere karılık ettiklerini sanıyordum."

"Tarihi erkekler yazdığı için" dedi Sally. "Savaş tarihlerinde kadın savaşçılara hak ettikleri yer verilmemiştir, tıpkı kadın ressamlar ve bilginlerin sanat ve bilim alanında, şerefini kocalarının üstlendikleri pek çok şey yaptıkları gibi.."

"Vay canına, bunu hiç bilmiyordum." Kelly gerçekten şaşırmıştı.

"Eh, artık düşün bakalım, Kelly. Tarih. Onların tarihi."

"Ah, evet."

"Bu lanet ter kutusuna dönebilir miyiz?" diye Gazzer söylendi. "Ne yapacakmışız?"

Hamish bir kere daha baktı yapımcı notlarına.

"Bir tane inşa edecekmişiz. Gerekli malzemeyi ve talimatı vereceklermiş ve inşa ettikten sonra da kullanacakmışız."

"Kullanmak mı?" diye sordu Dervla.

"Bu Amerikan Yerlileri kavgadan sonra ya da ne bileyim spor falan yaptıktan sonra, karanlık basana kadar beklerler, sonra daracık ve sıcak bir yere hep birlikte tıkışırlar ve terlerlermiş."

"Çok homoerotik bir şey" dedi Sally. "Askeri ritüellerin çoğu öyledir zaten."

OTUZ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 16:45

"Tanrı aşkına, homoerotikmiş" diye söylendi Coleridge.

"Bence mantıklı" dedi Hooper.

"Evet öyle, çavuş. Söylemesi çok kolay, reddetmesi çok güç. Günümüzde insanlar niçin hemen hemen her şeye cinsel bir neden uydururlar? Askeri ritüeller homoerotikmiş. Neden, Tanrı aşkına?"

Bunun suçlusu Freud muydu? Coleridge'e göre ya o ya da Jung'du. Ya da altmışlı yıllardan Andy Warhol gibi bir gerizekâlı.

"Siz nasıl derseniz, efendim" dedi Hooper.

Coleridge konuyu üstelemedi, son günlerde kendisini rahatsız eden pek çok şeyi üstelemediği gibi. Ev sakinlerinin günün sonunda söylemekten pek hoşlandıkları gibi, değmezdi.

"Bu insanların böyle bir şey yapmayı kabul etmelerine hâlâ inanamıyorum. O nesne içinde dört saat çıplak oturmak!"

"Dervla itiraz etmeye çalıştı, değil mi?"

"Evet."

Coleridge, gizlice hoşlandığı Dervla'nın itiraz ettiğini hatırladı. Bir an kızın itiraz etmesine sevindi. Sonra içinden kendine bir küfür savurdu. Onlardan herhangi birinden hoşlanmaya hakkı yoktu. Ne de neyi yapıp yapmadıklarına memnun olmaya.

YİRMİ BEŞİNCİ GÜN

Saat 20:00

Ev sakinlerinin erkekler yatak odasında inşa etme talimatını aldıkları ter kutusu yarı yarıya tamamlanmıştı. Altına ısıtma elemanlarının yerleştirileceği ikinci döşeme yapılmış, çatıya direkler dikilmiş, duvarlara kalın plastik levhalar yerleştiriliyordu.

Dervla, "Ben bunun içinde bir sürü çıplak oğlanla çıplak oturmam" dedi.

"Dört saat diyorlar" dedi Jazz.

"Olmaz" dedi Dervla.

"Neden?" dedi Moon. "Bizler şikâyet ediyor muyuz?"

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu Dervla.

"Yani demek istediğim, senin ne özelliğin var ki? Ayrıca televizyonda seksi görünmek istemiyor musun?"

Dervla elbette televizyonda seksi görünmek isterdi, aksi takdirde televizyonda görünmek için başvurmazdı ki. Ama aynı zamanda gerçek çekiciliğin biraz da esrarlı olmak olduğunun farkındaydı. Güzel bir bedeni vardı, ancak aslında hayalgücüne bırakıldığında bütün bedenler gibi çok

daha güzel görüneceğini de bilirdi. Üstelik onun güvendiği buğulu yeşil gözleri ve ışıltılı bir gülümsemesi vardı. Memelerini sallayarak dolaşmasına hiç gerek yoktu. Dervla Görüşme Odası'na gidip bu işi mayoyla yapmak için izin istedi.

"Güzel bir deseni var ve baldırlardan iyice açık" dedi.

Yanıt evin tümünün hoparlörlerine verildi.

Her zamankinden daha sert bir ses,

"Ben Dikizci" dedi. "Geleneksel Amerikan Yerlisi ter kutusu deneyimi çıplak yapılırdı ve yapımcı şimdi bunun aynen öyle yapılmasını istiyor. Diğer grup görevlerinde olduğu gibi bütün ev sakinleri kurallara uymalıdırlar. Eğer bir tek kişi kuralları çiğnerse o zaman bütün grup başarısız sayılacak ve böylece gelecek haftanın yiyecek ve içki istihkakının bir kısmını kaybedecektir."

Geraldine'in bu talimatını kamuoyuna göstermeye niyeti yoktu. Dervla'ya soyunması için şantaj yaptığı açıktı ama halka ev sakinlerinin tümünün soyunmak için can attıkları izlenimi verilecekti.

Dervla, "Bunu zorla kabul ettirmeye çalıştıklarına inanamıyorum" dedi.

"Dervla, aslında bence bunu yapmamız gerek" dedi Sally. "Eğer varolan bir etnik geleneği aşağılamış görünürsek ırkçı imajı vermiş oluruz. Özellikle de böylesine açık homerotik çağrışımları olan birini."

Sally yapımcının kendisine gerçekten tutkulu olduğu tek konuda konuşma fırsatı çıkarmasına pek memnun olmuştu.

"Karışık bir ırkın bir lezbiyeni olarak kendi gelenek ve âdetlerimin toplumun çoğunluğu tarafından horgörülmesinin ne demek olduğunu iyi bilirim. Yapımcı bize baskı altındaki yerli bir grubun saflarını sıkıştırma ritüellerini yaşama fırsatı veriyor. Bence bundan bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyız."

YİRMİ ALTINCI GÜN

Saat 09:15

Bob Fogarty şikâyet etmek için ertesi sabahın yapımcılar toplantısını bekledi. İtirazlarının herkes tarafından işitilmesini istiyordu. Ancak Geraldine, Sally'nin haftalık görev karşısındaki tutumunu hatırladıkça öyle gürültülü kahkahalar atıyordu ki, beklediği anı bulmakta güçlük çekmekteydi.

"Ben yalnızca onları, birbirlerini ellemeleri için iknaya çalışıyorum ve azınlık hakları savunucusu olup çıkıyorum Her neyse, bütün etnik ve cinsel palavralar bir yana, Dervla oğlanlara memelerini gösterecek, yoksa gelecek hafta hiçbirine içki yok."

Fogarty dikkat çekmek için ayağa kalktı.

"Geraldine, biz bu kızı, kendisi istemediği halde soyunmaya zorluyoruz."

"Evet, Bob, bunu hepimiz biliyoruz. Neden ayağa kalktın?"

"Bence bu ahlaksızlık."

"Siktir ol sen de!"

Fogarty'nin canına tak etmişti.

"Bayan Hennessy, benle konuşurken müstehcen sözcükler kullanmanızı önleyemem ama yetişkin bir insanım, gayet nitelikli bir personelim ve bana ne de emrimde çalışanlara karşı böyle konuşmamanızda ısrar ediyorum."

"Hiçbir şey yapmıyorsun, sersem herif! Şimdi ya yerine otur ya da siktir git!"

Fogarty ikisini de yapmadı. Titreyerek öylece durdu olduğu yerde.

Geraldine, "Beni seni kovmak zorunda bırakacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Küfür ediyorum diye? Büyü artık, Bob. Bu sefil ülke bile o kadar düşmedi henüz. Şimdi çıkıp gidersen istifa etmiş sayılırsın ve bir bok alamazsın. Şimdi söyle, kalıyor musun, gidiyor musun?"

Fogarty oturdu.

"Aferin. Hıyarın teki olabilirsin ama yetenekli bir hıyarsın, seni kaybetmek istemem. Ayrıca, Dervla Ev'i istediği zaman terk etmekte özgürdür. İsterse o an çıkıp gidebilirdi, isterse şimdi çıkar gider. Ama bunu yapmadı, değil mi? Neden? Çünkü televizyonda görünmek istiyor da ondan. Ve günün sonunda televizyonda görünmek için soyunması gerekirse ikna edilmeye razı geleceğine bahse girebilirsin."

Bob kahvesine baktı. Bir parça çikolataya ihtiyacı olan bir insana benziyordu.

"Onu yozlaştırıyoruz" dedi.

"Ne?" diye kükredi Geraldine.

"Onu yozlaştırıyoruz diyorum."

Ancak Fogarty bu kere daha da alçak sesle konuşmuştu.

"Bak!" diye bağırdı Geraldine. "Ben o ukala inekten memelerinin tümünü göstermesini istemiyorum, değil mi? Bu işin sınırları var. Bu ülkede bir Yayın Standartları Komisyonumuz var, değil mi? O kutunun polietilen duvarları yarı saydam olacak ve ışıklar söndürülecek. Amaç içerisini soyunmak isteyecekleri kadar karanlık yapmak ve sonunda Dervla'nın o çok değerli kutsal memeciklerinden çok daha ilginç olacağını söyleyebilirim. O kutunun cehennem karanlık olmasını istiyorum."

Evden Çıkarılma

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN. Saat 18:00

Coleridge ses kayıt cihazının kayıt düğmesine bastı.

"Tanık ifadesi. Geraldine Hennessy."

Küçük mikrofonu masanın karşısında oturan Geraldine'in önüne itti.

"Sizin için tam aksi bir durum değil mi, Bayan Hennessy?"

Geraldine gülümsemekle yetindi.

"Bana olay gecesini anlatın."

"Siz de benim bildiklerimi biliyorsunuz. Her şey başından sonuna kadar kaydedildi. Bantları gördünüz."

"Bir kere de sizden dinlemek istiyorum. Yapımcının kendisinden. Ter kutusuyla başlayalım. Bunu onlardan neden istemiştiniz?"

"Bu bir görevdi. Her hafta ev sakinlerine, kendilerini meşgul edecek ve birlikte çalışmaya ne tepki göstereceklerini görmek için bir görev verilir. Başarısızlığa karşı haftalık yiyecek ve içki bütçelerinin bir

kısmını kaybederler. Onlara plastik madde, tahta, alet, iki ısıtıcı ve gerekli talimatı verdik ve gayet de başarılı oldular."

"Onlara nasıl yapacaklarını anlattınız mı?"

"Elbette, yoksa nasıl yaparlardı ki? Eğer size tahta ve plastik malzeme versem ve sekiz kişilik bir Amerikan Yerlisi ter kutusu yapmanızı söylesem, yapabilir miydiniz?"

"Herhalde yapamazdım."

"Eh, bunlar da yapamazdılar. Onlara çizimleri ve malzemeyi verdik ve tepe kameramıza uygun gelecek şekilde yerleştirdik. İşi üç günde başardılar. Sonra Cumartesi günü güneş batarken kendilerine aşırı miktarda içki verip işe koyulmalarını söyledik."

"Sarhoş olmalarına neden izin verdiniz?"

"Bu açık değil mi? Onları seks yapmaya zorlamak için. Program üç haftadır devam ediyordu ve Hamish'le Kelly' nin Çiftleşme Odası'nda yakınlaşmaları dışında hiçbir görünüm elde edememiştik. Onları biraz kızıştırmak istiyordum."

"Eh, bunu başardınız da."

"İçlerinden birinin öldürülmesi benim suçum değildi Müfettiş."

"Değil miydi?"

"Elbette değildi. Bakın, Müfettiş, ben bir sosyal hizmet görevlisi değilim, ben bir televizyoncuyum. Eğer sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim ama televizyon programında seks olması gerekir."

Kadın sanki yetmiş yaşında bir bunakla konuşur gibiydi. Oysa Coleridge ondan yalnızca iki yaş büyüktü ama atalarında derin bir uçurum vardı. Kadın her yeni gelen kuşağı kucaklamış ve en az kendi gözünde hep genç kalmıştı. Diğer yandan Coleridge ise yaşlı doğmuştu.

"İçerisinin neden o kadar karanlık olması gerekiyordu?"

"Birbirlerini göremedikleri takdirde çekingenliklerinden kurtulacaklarını düşündüm. Kimin kim olduğu hiç bilinmeyecekti."

"Eh, bunu da başardınız, Bayan Hennessy. Ki, bu da benim soruşturmamı kısıtlayan başlıca unsur."

"Bakın! Ben birinin kalkıp da birini öldüreceğini bilemezdim, değil mi? Özür dilerim ama bunca yıllık televizyon programında işlerimi, günün

birinde siz polislerin bir cinayet soruşturması yapacağınızı düşünerek planlayamazdım."

Kadın haklıydı. Coleridge omuzlarını silkerek Geraldine'e devam etmesini işaret etti.

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 20:00

Ter kutusu erkeklerin yatak odasında duruyor, ev sakinleri ise oturma odasında içine girecek cesareti toplamak için içiyorlardı.

Gazzer, "Orada dört saat kalmamız gerek" dedi. "Eğer güneş doğduğunda çıplak yakalanmak istemiyorsak en geç saat birde içeri girmiş olmamız gerek."

Dervla gayet sert elma şarabını içerek,

"Ben çok daha önce sona ermesini istiyorum" dedi.

"Dervo, içkiyi fazla kaçırma" diye Jazz uyardı. "O sıkışık ter kutusunun sızmak için pek akıllıca bir ortam olacağını sanmıyorum."

Dikiz Yapımcılık, uygun havayı bulmaları için ihtiyaçları olan her şeyi vermişti: Bol içki, parti şapkaları, parti yiyecekleri ve seks oyuncakları.

"Onlar nedir?" diye sordu Garry.

"Aşk topları" dedi Moon. "Vajinandan içeri sokuyorsun."

"Vay canına!"

"Evde bir çiftim var. Esaslı şeyler, insan her an tahrik oluyor ama rezil olmak da var. Bildiğiniz gibi ben külot giymem ve alışverişe giderken toplarımdan da ayrılmak istemem. Bir keresinde süpermarkette düştüler ve vejateryen bölmesi önünde yuvarlandılar. Yaşlıca bir herif ne olduğunu bilmeden yerden aldı ve 'Yavrum, sanırım bunlar senden düştü' dedi."

Jazz parti kutusundan plastik bir tüp çıkardı.

"Bu ne peki?"

Konunun uzmanı olduğu anlaşılan Moon,

"Penis masajı yapmak için" dedi. "Penisini içine sokuyorsun, sana mastürbasyon yapıyor."

"Ben gelenekçiyim, kusura bakmayın" dedi Jazz. "En iyi elle yapılacak bir şey için neden makine kullanayım ki?"

Herkes bilerek sarhoş oluyor, yavaş yavaş kendilerini bir partide olduklarına inandırıyorlardı. Rakipler ve yamyamcılar arasında değil de, arkadaşlar arasındaydılar sanki.

Moon, "Doğrusunu isterseniz seks oyuncaklarının yüzde doksan beşi işlevlerine yaklaşmazlar bile" dedi.

"İnsanlar bunları eğlence için ya da arkadaşlarına münasebetsiz bir doğumgünü armağanı vermek için alır. 'Sue'ya on sekizinci doğum gününde ne alalım?' 'Tamam, ona ucu motorlu bir yapma penis alalım, büyükannesinin önünde açınca çok eğlenceli olur.' Falan gibi. Bu boktan şeyleri aslında kimse kullanmaz. Açıkça söyleyeyim, evde bir çift meme ucu sıkıştırıcım var ama ben onları faturalarımı tutturmak için kullanıyorum."

Seks oyuncaklarıyla birlikte bir kutu dondurma da vardı. Kutuda dondurmanın yanı sıra ünlü çikolataların pahalı buzlu çeşitleri de vardı.

Jazz, "Bir zamanlar dondurma vardı ve KitKat vardı' dedi. "İkisinin birbirlerinin alanına girmesi düşünülemezdi bile. Böyle bir şey insanın hayalinden geçmezdi. Günümüzde çocuklar bunu normal kabul ediyorlar."

Dervla, "Bozulma Mars Barlarından başladı"

"Dondurmadan yapılma bir Mars Bar çıktığındaki heyecan hatırlıyorum. Aptalca bir şeydi. Şimdi Opal Fruits'un bile dondurması var."

Jazz yapmacık bir küçümsemeyle,

"Onlara şimdi Starburst diyorlar. Çıldırmış kahrolası küreselleşme işte. Şekerimize Amerikan adları veriyoruz. Bu durum protesto edildi aslında."

"Miwi ve Rocket'in ne kusuru vardı sanki?" diye sordu Dervla. "Gayet keyifle yerdik."

Jazz, "Gerçek lolipopun keyfini çıkaran son kuşak biz olacağız" dedi.

Monitör odasında Geraldine giderek düşkırıklığına uğramaktaydı. Dondurmayı oraya birbirlerinin vücutlarına sürüp yalamaları için göndermişti, üzerinde konuşmaları için değil.

Dervla, "Jazz, sen bir filozofsun" dedi.

"O da ne demek oluyor?"

David, "Dünyada ve öteki tarafta senin hayal edebileceğinden çok şey var demek" dedi.

"Sen benim neler hayal ettiğimi bilemezsin, Dave kardeş."

"Çıplak kadınlar mı?"

"Sen gerçek bir kâhinsin. Bayağı yetenekliymişsin be!"

Ama Jazz öyle kolay kolay pes edecek değildi. Esaslı bir konu yakaladığını biliyordu.

"Günümüzde her şey sanki başka bir şeymiş gibi davranıyor ve hiçbir şey olduğunla mutlu değil" dedi. "Şu bizim Smartie şekerlerini alalım. Artık mutlu değiller, o yüzden Şimdi mini Smartieler ve sonra da kocaman Smartie'ler var."

"Ve tabii bir de orijinal Smartie'ler" dedi Moon.

"Evet David, senin diş fırçaların gibi Klasik Smartie'ler. Her şey sanki başka bir şeymiş gibi davranıyor ve bu bir kere başladı mı artık sonu gelmeyecek. Sevdiğimiz her şey geliştirilecek, yeni ambalaja konulacak ve sanki yeni bir şey gibi önümüze atılacak."

Monitör odasında Geraldine'in sabırsızlığı artık sınırına varmıştı.

"Haydi ulan serseriler, soyunun da o ter kutusuna girin artık!" diye bağırdı.

Evde belki de kendisini duymuşlar ya da artık iyice kafayı bulmuşlardı ki, konu birden önlerindeki göreve döndü.

"Nasıl yapacağız peki?" diye sordu Sally. "Ben bu kadar ışık altında soyunacak değilim."

"Yatak odasında soyun" dedi David. "Orası karanlık."

"Olmaz" dedi Dervla. "Orada kızılötesi kameralar falan var. Tam porno yıldızlarına benzeriz o zaman."

"Çok da hoş olur" dedi Gazzer.

Kelly, David'e bakıp çok hafifçe gülümsedi. David kızın bakışını ya görmedi ya da karşılık vermedi. Moon ayakkabılarını çıkartarak,

"Benim umurumda değil" dedi.

Sally, "Ama benim umurumda" dedi. "Ter kutusu bir etnik deneyi temsil ediyor diye striptiz yapmak zorunda değiliz."

"Neden?" diye sordu Moon. "Bize bu işi yaptırtmalarının amacı bu değil mi?"

"Bilemiyorum, Moon" diye Hamish atıldı. "Tuvalete gitmemiz gerekir diye sarınmamız için çarşaflar verdiler."

"O yalnızca göstermelik, gerçek gündemlerini saklamak için bir maske" dedi Dervla.

Moon da aynı fikirdeydi.

"Çok doğru. Amaçları bizim her şeyimizi göstermemiz ve mümkün olursa da çıkartmamız."

"Ne kadar da kuşkucusun" dedi Hamish.

"Hamish" dedi Moon. "Bize çikolata tadında prezervatif de vermişler, Tanrı aşkına."

Garry güldü.

"Benim saklayacak bir şeyim yok. Penisimi görmek isteyen söylesin yeter. Doğrusunu isterseniz, kimi zaman söylemeleri bile gerekmez."

"Ben senin penisini görmek istemiyorum" dedi David. "Bu işi yapmazsak haftaya yiyecek istihkakımız yarıya inecek ama bu vücutlarımızın sömürülmesine izin vermek zorunda olduğumuzu hissetmemiz için bir neden değildir."

Moon, "David, sen bütün gün esaslı olduğunu itiraf edeceğim vücudunu göstermek için don paça kasım kasım kasılıp dolaşıyorsun da, bu haftalık görevimiz için donunu indirmiyorsun, ha?"

David, "Moon, iç çamaşırlı bir erkek mayolu bir erkekten daha çıplak değildir" dedi.

Geraldine plastik bardağı avuçları arasında parçaladı.

"Hey, bilmemneresi kıymetliler, soyunun artık be!"

Ama görevin nasıl olsa yapılması gerekiyordu, o yüzden hepsi sırayla kararlaştırılmış yatak odasına girdiler ve farklı cesaret derecelerinde soyunmaya başladılar. En tedbirlisi Dervla'ydı: Ter odasına gireceği ana kadar iç çamaşırlarını çıkarmamış, sonra bir anda soyunup içeri dalmıştı.

Geraldine kısmen de olsa tatmin olmuştu.

"Memelerinden birini yakaladık sanırım" dedi. "Kıçını kesinlikle aldık. Onu son programa koyarız. Millet günlerdir tatlı Dervo'nun biraz daha fazla yerini görmek için can atıyordu."

Ter kutusu içinde mutlak bir karanlık vardı. Ertesi sabah o gazeteler mezar kadar karanlık diye yazacaklardı.

Ve içerisi sıcaktı. Çok ama çok sıcak.

Verilen talimat üzerine Jazz ve Gazzer'in yere serdikle reçine kokulu çam tahtası döşemenin altında bütün gün açık olan elektrikli ısıtıcılar vardı.

"Ne kadar güzel kokuyormuş!" dedi Moon.

"Ayy! Kıçım yandı!" diye Kelly bağırdı.

Dervla, "Alışırsın" dedi. "Hele biraz bekle."

Döşeme gerçekten de çıplak etlerini yakıyordu ama dayanılmayacak gibi değildi, hatta hoş, neredeyse tahrik ediciydi.

Dervla karanlıkta,

"Tanrım, şimdi buna neden ter kutusu dediklerini anladım" dedi.

İçeri gireli birkaç dakika olduğu halde vücudu ter içinde kalmıştı. Alnı ve koltukaltları sırılsıklamdı.

"Onu bunu bilmem, benim tatlı kutum gerçekten terliyor!" diye Moon bağırınca hep birden güldüler.

"Tanrım, kimin kıçıydı o!"

Üç dört ses aynı anda, "Benim!" diye karşılık verdi.

Etlerinin birbirine süründüğünü hissediyorlardı ama karanlık mutlaktı. Kimse kimin kim olduğunu kestiremiyordu.

"Dört saat" dedi Hamish. "Bir içki daha içmeliyiz."

El yordamıyla aranarak bulunan Bacardi ve kola şişeleri elden ele geçirildi.

"Bu işten hoşlanabilirim" dedi Garry.

Ve farklı derecelerde olmak üzere hepsi adına konuşuyor olabilirdi.

Her bakımdan parti kızışmaya başlamıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Saat 20:00

Coleridge ve Hooper Ev'deki ilk günden o yana bütün kayıtları izledikleri için bir kere daha cinayet gecesine döndüler. Geraldine, yapım ekibi ve 47 bin İnternet abonesinin kırk ekiz saat önce izledikleri görüntülerdi bunlar. Gece kameralarının erkekler yatak odasından aldığı o garip, bulanık, mavi-siyah görüntüler. Ortasındaki plastik kutu dışında gayet normal, masum ve boş görünen bir yatak odası. Kutunun içinde sekiz sarhoş ve çıplak kişi bulunduğunu biliyorlardı ve onların orada olduklarının tek kanıtı da arada sırada polietilen duvarlarda beliren garip çıkıntılardı. Az sonra o kıpırdayan çıkıntılardan birinin öleceğini bilen iki polis için bu ürkütücü ve iç karartıcı bir görüntüydü.

Hooper, "Adam bu işi kutunun içinde yapabilirdi" dedi. "Neden orada yapmadı acaba?"

"Ya da kadın" diye Coleridge, Hooper'ı uyardı. "Erkek olduğunu varsayıyoruz ama katilin kadın da olabileceğini asla unutmamalıyız."

"Evet, efendim, unutmam. Ama söylemek istediğim şu ki, karanlıkta bir el, gizlice kutuya soktuğu bıçağı şöyle bir uzatıverseydi kimse bir şey

görmeyecekti. Karanlıkta birini boğazlamak, sonra da içerdekilerin kan kokusunu almalarını ya da elleriyle hissetmelerini beklemek çok basit olurdu. İnsanlar üzerlerinden akan şeyin ter olmadığını anlayana kadar tepeden tırnağa kadar kana bulanırlardı. Belki de öyle yapmayı planlamıştı."

"Biz araştırdığımızda ne kutuda ne de odada bıçağı bulamadık."

"Kurbanı tuvalete kadar izlemeye karar vermiş olsaydı bıçağı mutfak çekmecesine koyup oradan daha büyüğünü alabilirdi."

"Hiç sanmıyorum, Hooper: O karanlıkta kimi öldürdüğünden nasıl emin olabilirdi? Doğru olan kişiyi bıçakladığını ve işi tamam yaptığını nasıl bilebilirdi? Çok büyük bir karışıklık olurdu. Birinin burnunu ya da başka bir yerini, kendi parmaklarını kesebilirdi."

"Bu işi nasıl olsa yapmak zorundaydı. Daha iyi bir fırsat çıkacağını nasıl bilebilirdi ki?"

"Bilemezdi ama tetikte bekliyordu. O fırsat çıkmasaydı, bence beklemeye devam edecekti."

"Ama ne kadar? Kurbanı seçilip elinden kurtuluncaya kadar mı?"

"Ama katil kurbanın o hafta aday gösterilmediğini biliyordu ve böylece önünde sekiz günü vardı."

Hooper, "Eğer ben o evde birini mutlaka öldüreceksem herkesin sarhoş olduğu kalabalık ve karanlık ter kutusunun elime geçecek en iyi fırsat olduğunu düşünürdüm" diye ısrar etti.

"Eh, içki bir unsur elbette. İnsanların bir noktadan sonra tuvalete gitmeye başlayacaklarını da biliyordu sanırım."

"Bundan emin olamazdı."

"Hayır, hiçbir şeyden emin olamazdı. Cinayeti nasıl ve ne zaman işleyecekse bu hep riskli bir iş olacaktı."

Coleridge video görüntüsündeki saate baktı. Dur düğmesine 23:38'de basmışlardı. Devam düğmesine bastığında saatin 23:39'u göstereceğini ve Kelly Simpson'un ter kutusundan çıkarak yaşamının son kısacık yürüyüşüne başlayacağını biliyordu.

Öylesine genç, heyecanlı, neşe dolu kaderine o kadar inanan Kelly Simpson o aptal, anlamsız eve ölmeye gelmişti. Coleridge hayalinde onun Ev'deki ilk gününü, nasıl heyecanla havuza atladığını görür gibiydi.

Ve şimdi saat 23:38'di, Kelly'nin Ev'de son günüydü ve birkaç dakikaya kadar bir kere daha bir havuzda olacaktı. Kendi kanının oluşturduğu havuzda.

Hooper ısrarla devam etti.

"Söylemek istediğim şu, efendim: Eğer katil kızı öldürmeyi planlıyorsa, ki öyle olduğunu varsayıyoruz, bu işi ter kutusunun içinde yapma olasılığını düşünmüş olmalı. Kızın tuvalete gideceğinden ya da kendisi onu oraya kadar izlerken kimliğini saklayabileceğinin emin olamazdı."

Coleridge uzun bir süre ekrana baktı. O saçma plastik kutunun içinde sekiz kişinin olması inanılır gibi değildi.

"Cinayet için katalizör kutuya girdikten sonra ortaya çıkmamışsa" diye yüksek sesle düşündü.

"Katilin, Kelly'yi öldürmesi için nedeni, kız tuvalete koşmadan önceki dakikalarda ortaya çıkmamışsa. Katil de arkasından ani bir öfkeyle fırlamış olabilir."

"Ya da korkuyla" dedi Hooper.

"Evet, doğru. Ya da korkuyla. Ne de olsa bu insanlardan hiçbiri Ev'e girmeden önce birbirlerini tanımıyorlardı..."

"Ya da bize öyle söylendi, efendim."

Bunu da o anda çaylarla içeri giren Trisha söylemişti.

"Doğru, bize söylendiği kadarıyla" dedi Coleridge. "Cinayetin işlenmesini sağlayan katalizörün ev sakinlerinin eve girmeleriyle kutuya girmeleri arasında geçen dönemde yer aldığı kuramı üzerinde kafa yoruyorduk. Ama kutuya girdikten sonra korkunç bir şey olmuş olabilir."

"Eh, bu da monitör odasındakilerin bir neden konusunda bir fikirleri olmamasını açıklar" diye Trisha, Coleridge'in çayına şeker koydu.

"Doğru. Ne de olsa olay bir seks âlemine dönüşüyordu. Patlamaya hazır bir ortam."

"Yani bir tecavüz olayı mı demek istiyorsunuz, efendim?" dedi Trisha. "Yani birisi Kelly'nin ırzına geçti ve sonra da bunun sonuçlarından kurtulmak için onu öldürdü, öyle mi?"

"Bir tecavüz olayının cinayete dönüşmesinin ilk örneği olmazdı."

"Ama ya diğerleri? Hepsiyle konuştuk. Hiçbir şey fark etmemişler. Böyle bir olay da örtülemez ki."

"Acaba? O ortamda? Ayrıca, hepsinin işbirliği içinde olduğunu düşünün. Belki de pis işi yapanı saklamak için komplo kurmuşlardı."

"Yani hepsinin Kelly'nin ölmesini mi istediğini söylemek istiyorsunuz?"

"Belki" dedi Coleridge. "Bu onların ifadelerindeki kanıt yoksunluğunu açıklar."

"Yani sizce kızın hepsi hakkında bir bildiği vardı, öyle mi?"

Coleridge, Trisha'nın yüzüne bakmadan çayını aldı. Gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Çok çirkin bir şey hayal etmekteydi. Sonunda,

"Ya da hepsi birden kıza bir şey yapmışlardı" dedi.

"Yani bir tür grup tecavüzü mü?" dedi Hooper.

Coleridge belki de bininci kere düğmeye bastı ve 23:38 bir an sonra 23:39 oldu.

Kelly ter odasından çıktı.

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 23:39

Geraldine heyecanlanmıştı.

O gece onunla monitör odasında olup da daha sonra sahneyi polise anlatması istenen herkes onun çok keyifli olduğunu söylemişti. İçlerinden bir ikisi, neredeyse isterikti, demişlerdi.

Geraldine keyifli olabilirdi. O gri, yarı saydam plastik örtünün neredeyse titremeye başladığı sırada kadının planın başarılı olduğu ve gerçek seksle karşı karşıya bulunduklarını anlamışlardı. Kutuda bulunmaları gereken dört saatin henüz yarısındaydılar ve içeride gayet belirgin cinsel faaliyet vardı ve daha da olacağı kesin gibiydi.

O ilk anın çekingen heyecan çığlıkları ve ukalalıkları sona ermişti, şimdi sadece mırıltılar ve fısıltılar işitiliyordu, kutunun içindekiler çok sarhoştular ve küçük plastik kulübelerinin mutlak karanlığı içinde iki saat terleyip kıpırdandıktan sonra bir o kadar da şaşkındılar.

Her şeyin olabileceği açık seçik görülüyordu. Oldu da.

Jazz'ın insanların birbirlerine dokunarak kimliklerini bulma oyunu oynamalarını teklif etmesinden on dakika kadar sonra ter kutusunun plastik

kapıları aralandı ve Kelly göründü.

"Çiş molası" dedi Geraldine.

Bob Fogarty irkilerek dikkatini monitörlerine verdi.

Ekranda Kelly doğruldu. Çıplak bedeni terden parlıyordu.

Geraldine heyecandan gerginleşmiş bir sesle,

"Çok güzel" diye mırıldandı. "Çok ama çok güzel."

Kelly'nin acelesi var gibiydi. Yapımcının bu gibi durumlar için sağladığı uzun çarşaflardan birini almadan erkekler yatak odasında çırılçıplak koşup oturma odasına, oradan da bütün grubun ihtiyaçlarını karşılayan tek tuvalete girdi.

"Güzel!" diye bağırdı Geraldine. "Kafayı bulduktan sonra örtüleri kullanmayacaklarını biliyordum! O ukala Dervla ineği dışında. Moon haklıydı, onları oraya tam bir sapık olmadığımı göstermek için koymuştum. Oysa ben de halkın tümü kadar sapığım elbette."

Kelly'nin koşusu monitör odasındakiler için gerçek heyecanlı olmuşu. Bu programın ilk ön cepheden tartışmasız çıplaklık görüntüsüydü.

Geraldine, "Her şeyi ortada" dedi. "Artık onun havluda memesinin göründüğü o görüntüyü göstermek zorunlu kalmayacağız."

"Esaslı görüntü kalitesi" dedi Fogarty.

"Beden mi resimler mi?" diye sordu Geraldine.

"Ben teknisyenim, estetikle ilgim yoktur."

Ama kalite konusunda haklıydı. Bu ara sıra yatak odalarında yakaladıkları o bulanık gece resimlerinden değildi Kelly sürekli neonla aydınlatılan oturma odasından geçmişti. Kapı açık olduğunda erkeklerin yatak odasına ışık girmesini önlemek için lambalar kısılmışsa da, mükemmel bir resim alabilmişlerdi. Geraldine mikrofondan görevli kameramana seslendi.

"Aferin, Larry. Seni işten çıkarmadığımıza memnun oldum şimdi."

Bir gün önce, Ev'de geceleri hiçbir şey olmadığı ve Ev zaten uzaktan kumandalı kameralarla gözetlendiği için gece kameraman ekibini kaldırmak konuşulmuştu. Ama Geraldine her türlü olasılığa karşı hiç olmazsa bir kişinin nöbetçi kalmasında ısrar etmişti. Bir odada koşan çıplak bir kız kişisel bir özen gerektirirdi. Sabit kameralar hem tepede olduğu için hem de

üç ayrı görüş alanını kapladığından görüntünün kesilmesi gerekecekti. Oysa canlı kamerayı kullanan Larry memeleri sallanan, karnı gerilen, apışarası kılları tam olarak görünen şahane bir görüntü almıştı. Ağır çekimde olağanüstü güzellikte görünecekti.

"Öyle aniden çıkan fırsat karşısında müthiş bir görüntü" diye Geraldine adamın hakkını verdi. "Siz insanlar için televizyonda hâlâ iş olduğunu gösteriyor. Larry tuvalet kapısına yönel ve çıkarken bir görüntü daha al."

Tuvalette kapının üstündeki köşede, tavanda bir tek kamera vardı. Bu kamera da şimdi klozette oturmuş, başını elleri arasına almış Kelly'ye bakmaktaydı.

Monitör odasında hafif çekingen bir sessizlik vardı, ekibin hiçbir elemanı işlerinin bu kısmına alışamamışlardı. İnsanların işerken ya da sıçarken çıkardıkları sesleri dinlemek. Gündüz aynı anda bakacak başka şeyler varsa da, geceleri ancak bir tek görüntü oluyordu. Ev sakinlerinden biri gece tuvalete gittiğinde altı kişi onu gözetler ve dinlerdi. Bu montaj ekibi için ağır ve aşağılayıcı bir deneyim oluyordu. Kendilerini en berbat sapıklarmış gibi hissediyorlardı. Ancak bu kere yarı saydam plastik kutu tarafında pek çok ilgi çekecek şey varsa da, parti bir durgunluk anına girmiş gibiydi. Dokunma oyununun o kıkır kıkır gülüşleri ve eğlencesi âdeta bir sarhoş uyuşukluğuna dönüşmüştü. Ekibin dikkatini tuvaletteki kızdan uzaklaştıracak herhangi bir şey yoktu. Ve böylece hepsi de yetişkin, eğitim görmüş, meslek sahibi insanlar, bir kızın mesanesini ve büyük bir olasılıkla da bağırsaklarını boşaltmasını beklemekteydiler. Hepsi de kendini çok aptal hissediyordu.

"Haydi yavrum, bitir şu işini" diye söylendi Geraldine. "Üç haftadan sonra sahne korkusu falan kalmış olamaz. Hepimiz senin daha önce de işediğini duyduk."

"Belki de ağlıyordur" dedi Fogarty. "Genelde işediği zamanlar başını öyle eğmez."

"Ter kutusunda biri onu fazla zorlamış olabilir mi?" diye Geraldine heyecanla sordu. "Eh, yarın Görüşme Odası'nda dinleriz nasıl olsa."

Yapım yardımcısı Pru, "Sarhoş olduğu için öyle oturuyor" dedi.

"Herhalde."

Hep birlikte klozette oturan kıza bakmaya devam ettiler. Ne de olsa bu onların görevleriydi.

"Ben neredeyse donuma kaçıracağım" dedi Geraldine.

Saatlerdir odada oturuyor ve neredeyse hiç ara vermeden kahve içiyordu.

"İddiaya girerim, o yapmadan dönerim"

Geraldine fiziki fonksiyonlarının düzenliliği ile gurur duyuyordu.

Kapıdan çıkarken,

"Ve de sıçacağım" dedi.

Ekibini kendisini ne kadar nahoş bulduğunu bilir ve beklentilerini de ötesine çıkarak onları şaşırtmaktan hoşlanırdı. O gittikten sonra Fogarty

"Gereğinden çok bilgilendiriliyoruz" diye söylendi.

Sessizce beklediler.

"Bence bir şeye bozulmuş" dedi Pru.

"Kim? Geraldine mi? Hiç sanmam."

"Hayır, Kelly. İşemek için değil, oradan kaçmak için gelmiş olmalı."

"Belki de."

"İşemiyor ama değil mi? Öylece oturuyor. Ter odasından çıkmak istedi ama bunu yaptığı takdirde görevin başarısız olacağını ve grubun bütçesinin yarısını kaybedeceğini biliyor. Oradan çıkmanın tek yolu işemeye gitmiş gibi yapmaktı."

Geraldine kısa bir süre sonra dönünce o da Pru'nun vardığı sonucu kabul etti.

"Kaytarıyor" dedi. "İşemiyor ve ben buna göz yumacak değilim. Ona bir yapım uyarısında bulunacağım: Ya işer ya da oradan çıkar. Sesim nerede? Sam nerede? Ona ya ter kutusuna döner ya da bedelini ödersin diyeceğim."

"Dur hele" dedi Pru. "Bir şeyler oluyor."

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Saat 20:10

Durum odası televizyonu ekranının altındaki rakamlar saatin 23:44 olduğunu gösteriyordu. 23:44 ve yirmi bir saniye, yirmi iki saniye, yirmi üç saniye.

Coleridge daha önce sayısız kere seyretmiş olmasına rağmen bir kere daha seyretmekte güçlük çekiyordu. Bütün olayın internette olduğunu ve on binlerce kere indirildiğini öğrenmişti. Coleridge yaşadığı sürece, genç bir kadının öldürülmesini kendi bilgisayarlarına indiren insanların nasıl olup da örneğin İsa'yla aynı yaratık türüne ait olabildiğini anlayamayacağını biliyordu. Aslında Mesih'in vurgulamak istediği de buydu herhalde, ancak bunu düşünmek bile olayı anlamasını ya da kabul etmesini kolaylaştırmıyordu. Coleridge, Hooper ve Trish, Kelly klozetin üstünde hiçbir şeyin farkında olmadan çırılçıplak otururken Ev'in öteki ucundaki ter kutusunun plastik kapaklarının aralanmasını seyrettiler. Belirsiz biri tuvalete gitmek için çarşaflardan birine sarındı. En gelişmiş görüntü güçlendirme yöntemlerini kullanan polis o mavimsi bulanık görüntüyü netleştirememişti. Bir an bir el görünür gibi oldu ama onun da kadın ya da erkek eli mi olduğu, yüzüğü olup olmadığı anlaşılamadı. Tepeden tırnağa

kadar çarşafa sarılı kişi yatak odasından oturma odasının aydınlığına girdi. Oradan mutfak bölümüne geçti, polis bir elin çekmeceden mutfaktaki en büyük bıçağı aldığını gördü. Sonra mikrofonları ter odasından gelen mırıltılar ve kıkırdamalar doldururken örtülü kişi oturma odasını bir daha geçti, tuvalet kapısına yaklaştı.

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 23:44

Erkekler yatak odasından çıkan çarşafa sarılı şekli gören Geraldine,

"Bu da kim peki?" dedi.

Pru ile Fogarty bir ağızdan,

"Bilmiyoruz" dediler.

"Biri bir şaka yapacak galiba" dedi Fogarty. "Kelly'i korkutacak sanırım."

Şekil mutfağa girip çekmeceden bir bıçak aldı.

"Bundan hoşlanmadım" dedi Geraldine. "Bu komik değil."

Şekil şimdi tuvalete doğru gidiyordu.

"Bu tür saçmalıklar yapmayacak kadar sarhoşlar" dedi Geraldine. "Bir anons yapmalıyız. O örtü içindeki hangi serseriyse Standartlar Komisyonu bizi sansürlemeden o bıçağı aldığı yere koymasını söyleyin. Sam burada değil. Sen söyle, Pru. Hemen dahili telefonu devreye sok."

Ama buna zaman yoktu.

Örtü içindeki kişi birden tuvalet kapısını açıp içeri girdi.

Kelly katilinin yüzünü görmüş olmalıydı. Onu gören tek kişi oydu. Ev sakinleri kameralarının yerlerini bilirdi ve tuvalete giren kişi de içerdeki tek kameranın kapının üzerinde olduğunu biliyordu. İçeri girince birinde bıçak olan her iki eliyle örtüsünü kaldırdı. Kelly şaşkınlıkla başını kaldırmış olmalıydı ama katilin üzerinde ve arkasında dalgalanan çarşaf nedeniyle o son anda yüzünü görmek imkânsızdı.

Geraldine'le ekibinin bakışları altında çarşaf Kelly'nin üzerine iner gibi oldu. Bunun daha sonra bıçağın ilk saplanışı olduğu anlaşılacaktı. Kelly'nin boynuna şiş gibi giren darbe.

"Bu hayvan ne yapıyor öyle?" dedi Geraldine dalgalanan çarşaf bir kere daha havalanıp tekrar aşağı inerken.

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Saat 20:30

"Bence katil yalnızca tek bir darbe indirmeyi planlamıştı" dedi. "Ne de olsa, kendisinin kana bulanmasını istemezdi."

"Eğer birini bıçaklıyorsan bu çok güç."

"Doğruca beyine bir tek, ağır darbe. Ani ölüm."

"Ve kan fışkırmasını önlersin."

"Çok doğru ama kız başını oynatmış olmalı ve katil de boynuna saplamış bıçağı."

"Şah damarına rastlamaması kendisi için bir şans olmuş."

"Hayır, şah damarını ıskaladı. Ve böylece kana bulanmaktan kıl payıyla kurtuldu."

"Talihli orospu çocuğu."

Coleridge bunu kabul etmek zorundaydı: Katil gerçekten talihli bir orospu çocuğuydu.

Hooper, "Ben yine böyle bir darbeyi ancak bir erkek indirebilir derim" dedi. "Hem de güçlü bir erkek."

"Bunun aksini kanıtladık" dedi Trisha.

Kendisi mahalle kasaplarından birinde bir öğleden sonrasını domuz kellelerine bıçak saplayarak geçirmişti.

"Bir kadının bunu yapabileceğini biliyorum" dedi Hooper. "Ama ne büyük bir riske girerek. Örneğin, bıçak kafatası kemiğine saplanıp kalsaydı. Trish, senin denediklerinin yarısında öyle oldu, unutma. Ayrıca çok büyük bir güç gerekiyordu ve mutfak bıçağının sapında koruma çıkıntısı yoktu. Sen eldiven giydiğin halde elin arada sırada kaydı. Ya katilin eli de kaysaydı? O zaman kendi parmaklarını keserdi. Kelly örtüyü çekebilirdi. Her şey ortaya çıkardı. Bir kadının böyle bir şey yapma olasılığı bence çok az."

"Sally dışında" dedi Coleridge.

İri yarı, güçlü kuvvetli Sally. İnternetin katil olarak seçtiği kişi.

Trish aşırı bir aceleyle atıldı.

"Sally neden Kelly’yi öldürmek istesin ki?"

"Herhangi biri neden istesin ki?" dedi Coleridge, "bizim kesin olarak söyleyebileceğimiz tek şey, bunu içlerinde herhangi birinin yapabileceğidir. Katil sağ elini kullanıyor ve Ev'dekilerin hiçbiri solak değil. Ancak bunu daha güçlü olanlardan birinin yapma olasılığı olduğunu da kabul ederim Herhalde bir erkekti."

Yine ekrana döndüler. Örtü içindeki kişi kapıyı 23:44 ve yirmi dokuz saniyede açmıştı. Birinci darbe iki buçuk saniye sonra indirilmiş, ikincisi ondan bir iki saniye sonra gelmişti. Katil tuvalette on saniye bile kalmamıştı.

Coleridge, "Her şey bu kadar titizlikle yapılmamış olsaydı bu saldırının bir çılgının işi olduğunu söylerdim" dedi.

Kaset dönmeye devam etti. Katil ter kutusundan çıktığında iki çarşaf almış olmalıydı, şimdi ikinci darbeden sonra doğrulurken ikincisini kurbanının üstüne attı. Sonra diğerine sarılı olarak tuvaletten çıktı.

Coleridge, "Nöbetçi kameramanla konuştun mu?" diye sordu.

"Konuştum, efendim" dedi Trisha. "Adı Larry Carlisle. Çarşafa sarılı kişinin tuvalete girdiğini ve az sonra da çıktığını görmüş."

Trisha kameramanın ifadesini notlarından okumaya başladı:

"Örtülü kişinin kurbanın ardından tuvalete girdiğinde geceyarısına yaklaşık yirmi dakika kala gördüm. Az sonra çıktı ve oturma odasından geçerek erkekler yatak odasına girdi. Ben çıplak görüntü almak için Kelly'nin çıkışını bekleme talimatı aldığımdan onu izlemedim. Orada alarm verilene kadar kapıya baktım. Tuvalette çok uzun kaldığını di sunuyordum. Nöbetimin bitmesine yirmi dakika kaldığında benden sonra gelecek arkadaşa bırakacağımı düşünmeye başlamıştım. Her neyse, örtülü kişinin tuvaletten çıkmasından dört beş dakika sonra monitör odasından fırladılar ve gerisini biliyorsunuz işte."

Trisha okumayı bitirince Coleridge,

"Dört beş dakika sonra mı?" diye sordu.

"Öyle dedi."

"Kutudakilere ve saat görüntülerine bakarsan iki dakikadan fazla geçmemiş."

"Bir kapıya bakarak bekliyorsan saatte yanılmak kolaydır herhalde."

"Kelly'nin yatak odasından çıkmasıyla katilin kendisini izlemesi arasında ne kadar zaman geçtiğini söyledi?"

"İki dedi ama o da yanlış çünkü beş dakikaya yakındı."

Coleridge vaka konusundaki notlarını yazdığı büyük kırmızı kapaklı defteri çıkartıp Carlisle'ın adını ve zamanlamasındaki tutarsızlıkları yazdı.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 19:00

Geraldine'in tanıklık ifadesi cinayet anına gelmişti. O da diğerlerinin anlattıklarından faklı bir şey söylemedi.

"Örtüye sarılı kişinin ter kutusundan çıktığını, oturma odasından geçip tuvalete gittiğini ve Kelly'yi öldürdüğünü gördüm."

"Katil gelmeden önce Kelly tuvalette ne kadar oturdu?" diye sordu Coleridge.

"Dört beş dakika sanırım."

"Cinayetin işlendiğini gördünüz mü?"

"Gördüm diyemem çünkü çarşaf görmemizi engelliyordu. Biz yalnızca çarşafın iki kere havalandığını gördük ve ne olduğunu merak ettik. Katil sonra Kelly'yi, getirdiği çarşafı örtülü bırakarak ter kutusuna döndü."

"Örtülü kişinin ter kutusuna gidip içine girdiğini gördünüz mü?"

"Evet, hepimiz gördük."

"Sonra ne oldu?" diye Coleridge sordu.

"Oturup izledik. Kelly hâlâ klozetin üstündeydi ama örtülüydü."

"Bunu garip bulmadınız mı?"

"Çok garip bulduk elbette ama olanların hepsi garipti aslında, değil mi? Ne olduğunu anlamamıştık. Gördüğümüz kadarıyla çarşaflarla bir şaka yapılmıştı. Müfettiş bey, ne de olsa bir cinayet beklemiyorduk, değil mi? Sanırım hepimiz kızın uyuya kaldığını düşündük. Hepsi zom olmuştu. Eğer durum garip olmasaydı, o zaman bir gariplik olduğundan kuşkulanırdık."

"Sonra?"

"Sonra yerdeki birikintiyi gördük."

"Çarşafa sarılı kişi tuvaletten çıktıktan ne kadar sonra?"

"Bilemem. En fazla beş dakika."

"Kameraman da öyle söyledi."

"Bu önemli mi?"

"Montaj şefi ve yardımcıları iki dakika gibi bir süre dediler."

"Belki de öyleydi, bilemiyorum, bana beş dakika gibi geldi. Bir klozetin üzerinde çarşafa sarınmış oturan bir kadına bakarken zaman pek çabuk geçmez. Videoda ne gösteriyor?"

"İki dakika sekiz saniye."

"Eh, demek o kadarmış. Bana neden soruyorsunuz ki?"

"Demek sonra kan birikintisini gördünüz?"

"Evet, klozetin çevresinde parlak bir ıslaklık yayılıyordu."

"Kan mı?"

"Artık kan olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Bu o zaman aklınıza gelmiş olmalı."

"Geldi elbette ama o zaman öyle bir şey o kadar imkânsız görünüyordu ki."

"Çarşaf kan içindeydi. Onu neden görmediniz?"

"Bildiğiniz gibi çarşaflar lacivertti. Leke gece kamerasında görünmüyordu. Evdeki bütün çarşaflar koyu renklidir. Psikologumuz bu rengin insanları bunların üzerinde seks yapmaya ittiğini söyler."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra, utanarak söylüyorum, Müfettiş bey, haykırmaya başladım."

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 22:00

Ter kutusuna gireli birkaç dakika olmuş, gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyorlardı. Ancak herhangi bir şey görmeye çalışmak imkânsızdı. Karanlık mutlaktı.

Moon'un sesi duyuldu.

"Gerçek ya da cesaret oynayalım."

"Cesaret mi?" dedi Dervla. "Bundan daha cesur ne yapabiliriz ki? Çırılçıplağız ya hepimiz."

"Benim aklıma bir iki şey geliyor" dedi Gazzer.

Dervla, "Onları kendine sakla" dedi. "Hiçbirinizle düzüşmeye niyetim yok."

Dervla'nın sesi ve aksanı konuştuğu her heceyle Dublin'e biraz daha yaklaşıyordu. İncinebileceği bir duruma geldiğinde hep çocukluğunun o katı aksanının korumasının rahatlığına dönerdi.

"Annem beni öldürür."

"Pekâlâ" dedi Moon. "Öyleyse gerçek oynayalım. Biri bir soru sorsun."

Karanlığın içinden acı bir ses yükseldi.

"Senden gerçeği söylemeni istemenin ne yararı olur ki, Moon?"

Sally’nin sesiydi bu. Sarhoşluğunun ardında bir kırıcılık seziliyordu Moon hemen öfkelenip savunmaya geçti.

"Hey, Sally ben yalnızca biraz eğlenelim diyordum. Neden hemen saldırıya geçiyorsun ki?"

"Ne oldu?" diye sordu Garry. "Siz ikinizin arasında neler oluyor?"

"Sally'ye sor" dedi Moon. "Şaka kaldıramayan o."

Sally sesini çıkarmadı ama öfkesinden de vazgeçecek değildi. Moon iğrenç bir şey yapmıştı. Puan kazanmak için tecavüze uğrayanların ve akli dengesi yerinde olmayanların korkunç ıstıraplarını kullanmıştı. Sally bir gün ona yaptığı şeyin ne olduğunu anlatmak niyetindeydi.

"Boş ver öyleyse" dedi Moon. "Senin de canın cehenneme, Sally."

Kutuda bir hareket oldu. Biri dışarı çıkıyordu.

"Kim o?" diye sordu Hamish. "Kim çıktı?" dedi Jazz.

Sally kutunun dışındaydı.

"İşemeye gidiyorum" dedi. Jazz, "Geri dön ama" dedi. "Bunu hep birlikte yapmalıyız, aksi takdirde yanarız."

"Biliyorum" dedi Sally.

Monitör odasında Sally'nin yatak odasından çıkıp oturma odasından geçerek tuvalete girmesini izlediler. Sally üstünü örtmek için bir çarşaf almamıştı ama Geraldine fazla sevinmiş değildi.

"Çok kötü değil ama gözalıcılardan da denemez" diye söylendi. "Zaten o koca memelerini bin kere gördük. Bize Kelly'nin ya da Dervla'nın ön cephe görüntüsü gerek."

Geraldine bıkkın bir tavırla ekrana baktı.

"O bikini eğişini da yaptırtsa yani. Şuna bakın. Hiç gerek yok aslında Ben çok daha güzel biçim verilmiş kürk çizgili lezbiyenler görmüşümdür."

Bob Fogarty biraz olsun rahatlamak için çikolata kutusuna uzandı.

Sally gidince Moon konuya döndü.

"Haydi, gerçek oyunu oynuyor muyuz? Biri şöyle esaslı bir soru sorsun."

Ve tabi ki ilk konuşan Garry oldu.

"Pekâlâ. Eğer ya ölmek ya düzüşmek sözkonusu olsaydı bu evde kimi düzeceğimizi söyleyelim."

Jazz, "Dervla" dedi.

Ve daha söylerken bile çok aceleci davrandığını farketti.

"Hım!" sesleriyle ödüllendirildi.

"Jazz, Dervo'yu istiyor, Jazz, Dervo'yu istiyor!" diye Kelly bir şarkı tutturdu.

"Çok teşekkür ederim, Jazz" dedi Dervla. "Ama dediğim gibi öyle bir şeyin peşinde olmadığım için unut gitsin."

"Ama eğer yapacak olsaydın, kimi yapardın, Dervs" diye Garry ısrar etti.

"Yanıt vermek zorundasın" dedi Moon. "Hepimiz yanıt vermek zorundayız."

"Pekâlâ. Jazz herhalde. Ama yalnızca bir beyefendi olduğu ve benim adımı verdiği için."

"Ben de onu isterim" dedi Moon. "Senin işin bittikten sonra. Senden iyi iş çıkacağına inanıyorum, Jazz. Burası karanlık olduğu ve ben de kafayı bulduğumdan ve yüzünüm kızardığını göremeyeceğinden söylüyorum bunu. Günün sonunda pestilini çıkarabilirim, ona göre."

"Pestilini mi çıkarırsın?" diye bağırdı Garry. "Bu ara on saniye sürer!"

"Kıskanıyorsun, Gazzer!" diye bağırdı Jazz. "Çünkü iki sıfır ben galibim, iki sıfır. İki sıfır."

Sally tuvaletten döndü. Çıplak vücutlar arasından geçerken homurtular ve kıkırdamalar yükseldi.

"Bak sana bir şey söyleyeyim, Jazz" dedi Sally. "Seni ve Gazzer'i dinleyince lezbiyen olduğuma seviniyorum."

Dervla, "Evet, biraz dikkatli ol, Jazz" dedi. "Oyumu değiştirmeyi düşünüyorum."

"Ben Hamish'i isterim" diye Kelly bağırdı. "O bir doktor ve buna da saygı göstermek gerek, değil mi?"

Aslında Sally dışında bütün kızlar gibi Kelly'nin gözü de Jazz'daydı ama iyi davranmak istediği için Hamish'i seçmişti. Birlikte geçirdikleri o sarhoş geceden sonra içindeki o yarım yamalak kuşku dolayısıyla suçluluk hissediyordu. Sonra bir de konuyu yapımcıya açmış olmanın suçluluğu vardı. Görüşme Odası'na bir şey olup olmadığını sormaya gitmişti ki, bu da ne düşündüğünü gösteriyordu. Herkes Hamish'in kendisinin sarhoşluğundan yararlanmaya çalıştığını düşünecekti. Kelly bunun, herhangi birini, özellikle de bir doktoru, ağır bir suçlama altında bırakmak olduğunu biliyordu ve artık kafasında o gece Çiftleşme Odası'nda hiçbir şey olmadığına kendini inandırmıştı. Kelly özür dilemek istiyordu ve şimdi onu seçebileceğini söylemekle artık herhangi bir kuşku beslemediğini açıkça ortaya koymuş oluyordu. Hamish heyecanlanmıştı. Kelly'nin Görüşme Odasına o plansız gidişini görmüş ve çok rahatsız olmuştu. Ama artık güvende olduğunu biliyordu. Kelly onu seçmişti, eğer karakteri ya da davranışı hakkında bir kuşkusu varsa bunu yapmazdı.

Kelly, "Ayrıca doktorların gayet hassas elleri vardır ve kadın hafif dokunuşlardan çok haz duyar" dedi.

Garry ile Jazz sarhoş kahkahaları attılar. Hamish sıcak havayı içine çekti.

"Hassas eller..." "Hafif dokunuş"

Bu bir rastlantı mıydı? Kelly biliyor muydu yoksa? O sırada yıktı da kendisinin... araştırmalarından... parmak duhulünün zevk mi almıştı? Kelly epey çılgın olduğundan her şey mümkündü. Hamish kimsenin göremeyeceği kocaman bir gülümsemeyle çevresine bakındı. İşler yolunda gidiyordu. Belki kızla bir fırsat daha ele geçirebilirdi.

"Yaşa, Kelly!" diye seslendi Hamish. "Çok gururlandım ve ben de seni seçiyorum."

"Ben de sana katılıyorum, evlat!" diye Garry bağırdı. "Öteki kızlar mazur görsünler ama benimki de Kelly olacak. Yalnız memeleri bile yeter."

"Sen bunu unutsan iyi olur, Garry" dedi Hamish. "Ben şahsen öyle üçlü kombinezonlardan hoşlanmam."

"Şu ikisine bakın hele!" diye bağırdı Kelly. "Benim için kavga ediyorlar, kızlar! Ne kadar romantik, değil mi?"

Bir ter odasında çırılçıplak oturdukları düşünülürse Kelly'nin iyice kafayı bulduğu anlaşılabilirdi.

"Ya sen, Sally?" diye sordu Jazz. "Eğer birini seçmek zorunda olsan kimi seçerdin?"

Sally gayet sakin bir sesle,

"Dervla'yı" dedi. "Gelecek Eşcinsel Gurur Festivali'nde çok iyi bir çift oluştururduk."

Dervla karanlıkta bir yerden,

"Çok memnun oldum ve gururlandım" dedi. "Çok tatlısın, Sally, eğer bir gün sizin tarafa geçersem hiç nazlanmadan teklifini kabul edeceğime söz veriyorum."

"Sizi seyredebilir miyim?" diye bağırdı Garry.

"O zaman sen iki oy aldın, Dervo" dedi Jazz. "Esaslı skor, kız. Jazz ustayla eşitsin yani."

"Lezbiyen oyları sayılıyor demek?" dedi Garry, " homo bilmemnesi falan oluyor değilim ama onların ayrı kategoride olduklarını sanıyordum. Öyle değil mi?"

"Saçmaladın şimdi, Garry" diye Dervla atıldı. "Ve homo bilmemne oluyorsun."

"Asla" diye Garry kendisini savundu. "Ben lezbiyen akımın en büyük destekçisiyim. Bütün gün seyredebilirim. Hatta ilgilenen olursa buradan çıktığımızda gösterebileceğim şahane videolarım var."

Bu sözü Kelly'nin aklına David'i ve onun hakkındaki gizli bilgisini getirmişti. Demek Garry de porno film koleksiyonu yapıyordu. Onda Seks Cümbüşü serisinin bulunup bulunmadığını merak etti.

"Sen kimi seçersin, David?" diye sordu.

"Şu küçük grubumuz içinde seks yapmak için mi?"

Zifiri karanlık içinde David'in sesi ilk kez duyuluyordu.

"Kimi olacak kendimi, tabii. Benim için aşk ve bağlılık olmadan seks bir hiçtir ve bu dünyada en çok da kendimi sevdiğimi bilirsiniz."

David'in umduğu gibi buna hepsi güldüler. David kamuoyunun gözünde kendini beğenmiş biri olarak sivrildiğinin farkındaydı. Hep aşırı kendini beğenmiş görünürdü ve bunun da nedeni gerçekten kendini aşırı beğeniyor olmasıydı. Ancak David'in bu kendini beğenmişliğinin garip yanı, bunun hem en sinirlendirici ve hem de en cazip yanı olmasıydı. David'in kendini

sevmesinde çekici ya da en azından komik bir şey vardı ve insanlar onu tanıdıkça bunun komikliğini görürlerdi. David bu özelliğinin Ev'de işine yarayacağını umuyordu. Bütün hayatı boyunca insanların nefret ettikleri birinden nefret etmekten hoşlandıkları ve sonunda da ondan hoşlandıkları için kendi kendilerinden nefret ettikleri birine dönüşmüştü. Bu epey karmaşık bir denklemdi yine de David'in sosyal durumunda öyle olduğu için şimdi kamuoyu ile de benzer bir ilişki içine girebileceğini düşünüyordu. Kendisiyle seks yapmak konusundaki küçük şakası (eğer yayınlanırsa) oy verecek halk karşısındaki yerini epey sağlamlaştırırdı. İnsanların, kendisinin ne kadar kendini beğenmiş olduğunun farkında olduğunu anladıklarında onu daha çok seveceklerini biliyordu.

Monitörler üzerine eğilmiş olan Geraldine,

"Hiç fena değil" dedi- "En azından seks konusunda konuşmaya başladılar. Burada yayınlanacak güzel parçalar var. David'in o şakası çok hoşuma gitti. Havasını bulmaya başladı. Son üçe kalacağına bahse girebilirim. Bu epeyce bir sürpriz olur, değil mi?"

Ses editörü, "Yüksek sesle konuşmaya devam edeceklerini umarım" dedi. "Telsiz mikrofonlarını takmadıklarını unutmayın. Sesleri ancak tavandan sarkan mikrofonlarla alıyoruz."

"Biliyorum ama ne yapabiliriz ki? Çıplak insanlara mikrofon takamayız ya. Ayrıca nerelerine asacaksın ki?"

"Tamam, devam edelim" dedi Moon. "Bir gerçek sorusu daha. Şimdi ben bir soru soracağım, içinizde seks için para ödeyen var mı?"

Moon'un bunu sormasının asıl nedeni bir sonraki sorusuyla açıklığa kavuştu.

"Pekâlâ. Ya, seks yapmak için kim para aldın mı? Ben aldım çünkü."

Bu açıklama ilgi uyandırmıştı.

"Bundan gurur falan duyuyor değilim ama paraya ihtiyacım vardı, tamam mı? Princeton Üniversitesi'nde sanat ve sosyal araştırmalar okuyordum, taksitleri ödeyecek param yoktu ve sırtüstü yatarak yirmi

dakikada kazanacağım, için bütün gece bir barda tezgâhın ardında çalışacak değildim."

Sally dışında herkes eğleniyordu. Sally, Moon'dan sonu gelmeyen şişinmesinden ve hikâyelerinden o kadar nefret ediyordu ki. Orospuluk yaptıysa kime neydi? Kim umurundaydı ki? Ayrıca, Sally onun söylediklerine hiç inamıyordu. Ve bir daha da asla inanmayacaktı.

"Ben bir porno filmde oynadım" dedi Kelly. "Bu da karşılığı para almak sayılır mı?"

David karanlıkta bir an gerginleşmişti. Bu kız nereye gitmeye çalışıyordu?

Garry, "Kamera için yapıp yapmadığına bağlı" dedi "Bende LA J 00 diye bir film var ve inanmayacaksınız ama tümüyle gerçek. Bir kadın arka arkaya tam yüz herifle düzüşüyor. Aklınız kesiyor mu! Görene kadar ben de inanmamıştım. Arka arkaya. Haydi gir içeri bakalım, aman ne hoş, teşekkür ederim. Sonraki!"

"İnanmıyorum" dedi Dervla. "Yüz kere düzüşemezsin, imkânsız."

"Doğru söylüyorum. Hepsi gerçekti, ellerinde not defterleriyle gözlemciler falan. Kadın gerçekten de yüzü tamamladı. Aferin doğrusu."

Kelly, "Ben o filmde aslında gerçekten düzüşmedim" dedi. "Bunu asla yapmazdım. O porno aktörleri zaten aşağılık kişilerdir. Bu riske girmek istemezsiniz. Ben yalnızca figürandım, arka planda bir çift meme. Öteki kızın meme başlarını öpüyordum. Ama gerçekten düzüşme sahnesiydi, gülüyorduk falan ama gerçekten yapanlar vardı ve iğrenç bu şeydi: Düzüşmeler, emmeler falan. Yıldıza aynı anda iki taraftan yapılıyordu. Gözlerime inanamıyordum doğrusu. Pes yani!"

Jazz, "Ritmik olarak kolay değil herhalde" diye fikrini belirtti. "Bunun için bir metronom falan gerekir sanırım, aksi takdirde gayet berbat bir yığılma olur."

"İnsan geldiğini mi yoksa gittiğini mi kestiremez" diye söylenen Garry'nin arkasından hepsi bir kahkaha savurdular.

David dışında. Bu kız nereye gittiğini sanıyor, diye düşündü, gerginlikten yumruklarını sıkmıştı. Nereye gidiyor?

"Boris Pecker adını vermişlerdi ona. O önündeki kızlara bindirirken kendisine bir takım herifler arkadan bindiriyorlardı. İnanılmaz bir şeydi."

David zaten ter içindeydi ama eğer mümkün olsa terlemesinin daha da arttığı söylenebilirdi. Kız her şeyi açıklayacak mıydı? Bu adi ve cahil inek kendisini ele mi verecekti yoksa? David karanlıkta uzanıp o koca ağzı daha fazla konuşmadan kapamak isterdi.

Bir daha hiç konuşmamacasına.

David, Kelly'nin söylediklerini kendisine yöneltti̇ğini anlamıştı. Bu onun için ağır bir darbeydi. Sıcak suyun içindeyken birbirlerini tanıdıkları o fısıldaşma anından sonra ancak rahatlamaya başlamıştı. O sırada şoka girmiş ama aradan günler geçip de kız bir daha bundan söz etmeyince belki de yanlış duyduğuna, ya da sırrının açıklanmayacağına inanmaya başlamıştı.

Ve şimdi de...

Şimdi de kendisiyle alay ediyordu, sırrını bildiğini açıklıyordu ve bu sır gelecek konusundaki umutlarını sonsuza dek yıkabilirdi. David'in hayatında kendisi için gerçekten önemli bir tek şey vardı ve o da aktörlüğüydü. İstediği tek şey bir aktör, ünlü bir aktör, bir yıldız olmaktı. Hayatının bir döneminde hayalleri gerçekleşecek gibi olmuştu. Ödüller kazanmış, klas bir iki işe girmiş ve etkili sanatçı ajanları arasında yedeğinden ciddi olarak söz edilmişti. Ancak her nasılsa bu uzun sürmemişti. Son sınıftaki arkadaşlarının bir kısmı Devlet Tiyatrosu'na RSC'ye ve hatta Hollywood'a girebildiğinde onun alevi kısa zaman sönmüştü. Ancak David hâlâ bir şansı olduğuna ruhunun ta derinliklerinden inanıyordu. İyi bir oyuncuydu, bu yeteneği dikkat çekmemesi düşünülemezdi. Dahası, yakışıklıydı, ve de çok yakışıklı. Bütün istediği bir tek fırsattı ve BKG Evi'ne bunun için başvurmuştu. Bunun son bir umut olduğunun farkındaydı ama başka çaresi olmadığını da biliyordu. BKG'den sonra David televizyonlarda bilinen bir ad olacaktı. Bunun kendisini bir yerlere götürmeyeceğine inanamıyordu; Glasgow Citizen'de küçük bir Shakespeare başrolü ya da West Yorkshire Playhouse'da bir... Ve ondan sonra iyi eleştiri alırsa Londra'ya gidiş ve... ve ondan sonra artık ilerlemenin sonu yoktu. Kendisinin sınıfından olup çok daha iyi şeyler yapan o namussuzlara yetişecekti. Kendisinden on yaş küçük olduğu halde turnede bir yerlerde, Shakspeare'i oynamaya yeni bir yorum getiren birinin yüzünü gazetelerin ana sayfasında gördüğünde küfürü sallamak zorunda kalmamak! Ama insanlar, aktör, sanatçı ve kendi yeteneğine layık olmayan rolleri kabul etmeyen David Dalgleish'in Boris Pecker'den başka biri

olmadığını öğrendiklerinde bunlardan hiçbiri gerçekleşmeyecekti! Sonra da artık herkes kendisiyle alay edecekti. "Porno yıldızı", insanın kurtulabildiği bir yafta değildi, özellikle onun yaptıklarından sonra. Evet, insanın mesleğinin başında hafif bir Polanski ya da Ken Russell esaslı bir şeydi. İnsan tertemiz bir ünü olan bir yönetmen için genç kıçını açabilir, hatta bu gayet sanatsal olarak kabul edilirdi. Hafif porno klasikleri de fena sayılmazdı, hele bir kadınsan. Lady Chat' terledi biraz cüretli oynamak, ya da sutyensiz bir Fanny Hill" Ama herhalde Seks Cümbüşü On Bir değil. David, Kelly'nin nerede oturduğunu merak etti. O rutubetli karanlıkta bunu kestirmek güçtü. Ona erişirse, oturduğu yerde boğabilirdi ve kimse bir şeyin farkında bile olmazdı.

O zaman orospunun sesi kesilirdi işte.

Ama Kelly'nin sesinin kısılmasına gerek yoktu, en azından o anda. Çünkü ter kutusunun karanlığında zaman beklerken bir daha David'in sırrından söz etmemişti. Yalnızca eğleniyor, onu kızdırmaya çalışıyordu. David bunu haketmişti doğrusu. Kelly'nin bildiği sırrın kendisi için önemi, David için olduğuyla kıyas bile edilemezdi. Kız, neden olduğu duygusal karmaşanın ve nefretin farkında bile değildi. Kutuda şimdi sarhoşça elleşme oyunları başlamıştı. Çok içiyorlardı ve plastik şişeler elden ele dolaştıkça içtiklerinden çoğu yere dökülüyordu. Sıcak döşeme tahtalarının arasından alttaki ısıtma birimlerine süzüldükçe alkol hışırdıyor, buharlar yükseliyordu. Ter kutusu buhar yapmak için su yerine alkol ve şarabın kullanıldığı bir tür saunaya dönüşüyordu. David'de çok hafif bir rahatlama başlamıştı. Kelly'nin kendisini onu seçmemesi için uyardığına inanıyordu. Geleceğini elinde tuttuğunu ve canının istediği anda silahını kullanacağını göstermek istemişti. Eğer bu doğruysa, o zaman çok tehlikeli bir oyun oynuyor, diye düşündü David. Kendisi gururlu bir erkekti. Şantaja asla boyun eğmezdi. Hele Kelly gibi bir hiçin şantajına. Ama beklemek zorundaydı. İçmeye devam edildi. Şarkılar ve espriler yapıldı ve bunlardan bazıları Geraldine'in bile yayınlayamayacağı kadar müstehcendi. Sıcak, içki ve ev sakinlerinin karanlığa Aşamamaları etkisini göstermeye başlıyordu. İnsanlar giderek ağırlaşıp cüretleniyorlar, savunmaları ısıtıcılara damlayan alkol gibi uçup gidiyordu.

Jazz kısık bir sesle, "Pekâlâ, şimdi birbirimizi gerçekten ne kadar tanıdığımızı görelim" dedi. "Kendimizden geçmiş ve karmakarışık bir durumdayız, değil mi? Herkes sol elini uzatsın ve birine değince onun

kim olduğunu söylesin. Ama yalnızca dokunarak, emin olana kadar konuşma yok, tamam mı?"

Bu teklif sarhoş naralarıyla karşılandı. Sarhoş olmasına rağmen Dervla bu konuda duraksıyordu. Ama herkesin hoşuna gittiği için o da katılmak zorunda olduğunu hissediyordu. Aday listesinde oyunbozan ve ukala diye nitelendirilmek istemiyordu.

"Tamam" dedi Jazz. "Ama ben konuştuğum için herkes nerede olduğumu biliyor ve ben sesimle değil bir atınkinden farksız takım taklavatımla tanınmak isterim, o yüzden yer değiştiriyorum, tamam mı? Ondan sonra elleşmeler başlasın Tamam işte, şimdi susup yer değiştiriyorum..."

Diğerleri Jazz'ın pürüzsüz, gergin ve terli vücudunu çıplak grubun oluşturduğu daracık halka içinde hissederken yine sarhoş naraları yükseldi.

Monitör odasındakiler heyecanlarını tutamıyorlardı. Ter odasının yarı saydam duvarları sarsılıyor, çıkıntılar oluşuyordu. Gece kameralarının insanın içini titreten mavi ışığında bile plastik üzerinde vücut parçaları belirip kaybolmaktaydı. Dirsekler, başlar ve heyecan veren, seksi kalçalar. Gerçek bir seks âlemi gelişmekte olabilirdi.

Geraldine, "Saydam plastik kullanmalıydık" dedi. "Ukala Dervla dışında buna hepsi razı gelirdi."

"Aynı fikirde değilim" dedi Fogarty. "Bir kere öyle bir şey yapsaydık yayınlayamazdık. İkincisi, zaten buhar olurdu ve görsek bile şimdiki kadar heyecan vermezdi. Görünmezlik insanı âdeta sarhoş ediyor. Kimin kim olduğunu bizler de bilmiyoruz, onlar da."

"Bob, fikrini öğrenmek istersem ben sorarım."

Kutunun içinde karanlık heyecan kadar yoğundu. Dervla’nın önünden geçtiğini hissetti. Gergin tenini, taş kadar sert adalelerini çıplak eti üzerinde hissetti.

"Tanrım, üzerinden geçtiği kişinin ben olduğumu bilmiyor" diye düşündü.

Jazz tıslayıp kıvrılarak bir yılanmış gibi davranıyordu, Dervla onun üzerinden geçerken adaleli karnını ve sonra... şimdiden yarı sertleşmiş olan iri penisinin bacaklarına sürtündüğünü hissetti. İçinde dayanılmaz bir arzu

duydu. Elini açarak, penisin üzerinden kayarken parmakları arasına girmesini sağladı. Sonra gayet hafifçe sıktı parmaklarını. O zifiri karanlığın bilinmezliğinde böylesine bir şey yapmak çok keyifliydi. Jazz bir an duraklayıp kızın, dikkatinin kaynağı olan organını elinin içinde tamamen irileştirip sertleştirmesine izin verdi. Dervla daha da fazla terlemeye başlamıştı. O anda kendisi için Jazz tanıdığı sokak serserisi değil, daha çok bir Yunan ya da Roma ilahı, Avrupa'da geçirdiği yaz tatillerinde gördüğü o şahane sanat eserlerinin canlanmışıydı. Sonra sesini duydu ve karşısındaki yine o bildik Jazz oldu.

"Sen misin, Kelly? Seni yaramaz seni?"

"Ne?" dedi Jazz'ın ayakları dibinden Kelly'nin sesi. "Demek Kelly değilmiş" dedi Jazz.

Dervla birden soluğu tutulmuşçasına yaptığı şeye şaşarak elini açtı. Jazz'ın penisini kavramıştı! Korkunç bir şeydi bu! İnanılmaz! Sabaha kahvaltıda yüzyüze bakacaklardı! Kendisi. Müstehcenliğin baş itirazcısı! Herkese yüksekten bakan hanımefendi! Grubun terbiyeli kızı. Ya Jazz kendisini tanımışsa?

Jazz tanımıştı...

O soluğunun tutulması Dervla'yı ele vermişti. O kıkırdamalar ve homurtular arasında bile Jazz o ses tonunu tanımıştı.

"Kim acaba?" dedi ve "İrlandalı Gözler Gülerken" şarkısını mırıldanmaya başladı.

Dervla karanlıkta kıpkırmızı kesildiğini farketti. Ya Dikizci'ye söylerse? Ya Görüşme Odası'na gider ve Dervla'nın karanlıkta penisini tutup sertleştirene kadar sıktığını söylerse? Tam o sırada Gazzer'in söylediği bir şey hepsini kahkahaya boğunca düşünceleri birden dağılıverdi.

"Doğrusu Woggle’ın burada olmadığına çok memnunum!"

O daracık yerde Woggle ile kapalı kalmak öylesine komik bir düşünceydi ki, herkes çılgınca gülüyordu. Onu hissetmek, kokusunu duymak. Dervla da güldü ve birden Jazz'a dokunmuş olduğuna aldırış etmemeye başladı. Hatta bununla gurur bile duyuyordu. Onun bunu herkese söyleyeceğini umuyordu. Diğer ev sakinlerinin kendisini erdemlilik taslayan biri olarak düşündüklerini biliyordu ve kamuoyunun da onlar gibi düşünüyor olması mümkündü. Şimdi şakayı seven biri olarak görünmesi kazanma şansını eksiltmezdi. Jazz kendisini güzel buluyordu ve bunu sık sık dile getirmişti.

Ve güzeldi de. Neden onun organına dokunmayacaktı ki? Jazz bundan hoşlanmış, kaskatı kesilmişti. Ve doğrusunu söylemek gerekirse kendisi de çok hoşlanmıştı, esaslı bir şeydi bu. Küçücük, yumuşacık elinde o iri, güçlü erkek eti parçasını hissetmek kendisini bir düğme çevrilmiş gibi tahrik edivermişti. Gazzer'in gözlemini izleyen kahkahalar hafiflemeye başlayınca hemen sesini yükseltti.

Karanlığa, "Hey, Jazz! Az önce seninkine dokundum! dedi.

"Ne zaman istersen, güzelim, canın ne zaman isterse."

Ve herkes yeni baştan gülmeye başladı.

Kamera koridorunda tek nöbetçi kameraman olan Larry sanki elektrik çarpmış gibi sarsılmıştı. Larry ter kutusunu, oturma odasının öteki yanında durduğu yerden, erkeklerin aralık yatak odası kapısından görüyordu. Şimdi elinde olmadan irkilirken kamerasının objektifi bir an için sadece tavanı göstermişti. O anda monitör odasında onun kamerasını izleyen olmadığı için şansı vardı. Larry kamerasının kontrolünü hemen ele geçirip objektifi doğu yöne çevirdi. Ama yine de ellerinin titremesine engel olamıyordu. Çok kızmıştı. Onun kızı, aynanın ardındaki müthiş ama erdemli kız, ona hiçbir yerini göstermemek için o kadar dikkatli olan kız şimdi siyahinin penisini kavramıştı! İğrenç bir şeydi bu, rezaletti. Birlikte kurdukları ilişkinin saflığına ihanetti.

Hep birden haykırıyorlar, gülüyorlar, zıplıyorlardı. Dervla'nın böylesine edepsizlik yapan ilk kişi olduğuna inanamıyorlardı. Bu hepsine bir cesaret vermiş, âdeta oyuna gerçek bir klas katmıştı. Kutudakilerin uyanıkları Dervla'nın bu ani seksiliğinin kamuoyunun dikkatini üzerine çekmeğe yönelik çok kurnazca bir oyun olduğunu anlamışlardı. İzleyicilerin ilgisini sürprizler, özellikle cinsel sürprizler ayakta tutardı ve Dervla'nın Jazz'ı kavraması da bundan başka bir şey değildi. Moon, David, Hamish ve Garry, Dervla'nın çıtayı yükselttiğini ve kendilerinin de oyunlarını ona uydurmak zorunda olduklarını anlamışlardı. Moon işte o anda, daha sonra yapımcıya, ter kutusunda, kim olduğunu bilmediği biriyle cinsel ilişkiye girdiğini itiraf etmeye karar verdi. Bu olsa da olmasa da itiraf edecekti. Ancak şimdi hırslı bir dokunma ve elleme başladığına göre nasıl olsa olacağına emindi.

"Bu oyunu oynayacak mıyız?" diye bağırdı Jazz.

"Evet!"

"O zaman başlayın bakalım! Herkes elini uzatacak ve konuşma yok, tamam mı? Esaslı bir yerini yakalayıp tahmin edince adını söyleyeceksiniz."

Hamish heyecandan yerinde duramıyordu. Eve gelmesinin nedeni buydu işte. Moon gibi o da seks yapmak istiyordu ve herkesin bunu bilmesini istiyordu. Kelly'yi seçmek isterdi ama doğrusunu söylemek gerekirse herhangi bir dişi olabilirdi. Sırtını okşayan, yukarıdan kalçalarının arasına kadar ağır ağır inen bir el hissetti. Bu muydu? Dönüp kendisine dokunan her kimse sevişse miydi? Kulağında bir fısıltı hissetti.

"Sally?" David'in sesi.

Hamish da, "Sen bu evde çok kalmışsın, dostum" diye fısıldadı.

"Lanet olsun!" diye bağıran David sanki kor halindeki sobaya dokunmuş gibi elini çekti.

"Şşşt!" diye yakınlardan Jazz'ın sesi duyuldu.

David'in canı sıkılmıştı. Yaptığı yanlışlık kendisini kötü duruma düşürmüştü. Kelly'nin duyup duymadığını merak etti. Karanlıkta kendisine gülüyor muydu? Boris Pecker'in kimi ellediğine aldırmayacağını mı düşünüyordu? Diğerlerine söyleyecek miydi? Aniden öyle herkesin önünde açıklayacak mıydı? David hemen o anda oradan kaçıp gitmek isterdi. Ama bu hareketi Kelly'yi daha çok kışkırtabilirdi.

"Biraz sekse dayanamaması çok garip doğrusu" diyecekti kız. "Ben de bu seçiminin kendisine uyacağını sanırdım."

Ve Kelly her şeyi açıkladıktan sonra David alay konusu olacaktı, hem de milli bir alay konusu. David yerinde kalmasının daha doğru olacağını düşündü. Geraldine'in ustaca yerleştirilmiş plastik şişelerinden birine uzandı ve sert, sıcak içkiyi lıkır lıkır içti.

Hamish, David'in yaptığı yanlışı yapmayacaktı. Tuttuğu bir kadın baldırıydı kuşkusuz. Yumuşak, pürüzsüz ve çok gergin değil. Kelly mi? Sally değildi, Dervla olacak kadar fok tefek değildi ama yine de emin olunamazdı. Baldır her kime aitse dokunmak ve avucu içinde sıkmak zevkliydi. Hamish artık kendisini daha rahat hissediyordu. Kelly'nin oyunun başındaki davranışı içini rahatlatmıştı, şimdi kendini güçlü, güvenli ve her

şeye hazır hissediyordu. Elini bacağın iç tarafına kaydırdı. Et sıcak ve hafif yapışkandı, parmaklarını üzerinden geçerken kendisine çekiyordu sanki. Artık Dervla olmadığına emin olduğu bacak sahibinin okşanmaktan zevk aldığı anlaşılıyordu. Öteki bacağı da kıpırdıyor, onun da iç kısmı Hamish'in elinin dışına sürtünüyordu. Hamish'in dudakları yumuşak bir omza değince öptü. Hamish'in üzerinde eller vardı şimdi. Biri kalçalarını okşuyorsa da, ona aldırış etmedi. Onun istediği tutmakta olduğu kızdı.

Kelly artık kendini kaybedecek kadar sarhoştu. Bir hafta önce olduğu gibi. Ter kutusuna girmek için sarhoş olmak zorunda kalmıştı ve oraya girmediği takdirde oyunu kaybedeceğini biliyordu. Şimdi odadaydı ve bir el kendisini okşarken kendisi âdeta vücudundan çıkıp uzaklaşmıştı, okşanan başka bir Kelly'di sanki. Bu nahoş bir duygu değildi, yalnızca kendisi ondan uzak ve ilgisizdi. Yaptığı zamanlar hep sarhoş olduğu için seks hakkındaki duyguları hep böyleydi. Seksten hoşlandığına emindi ama her nedense sonunda hep biraz daha hoşlanmış olmayı isterdi. İçinde bir yerde eksik olan unsurun aşk olduğundan emindi ve onu da beklemesi gerektiğini biliyordu. Aşk önceden planlanamazdı. El şimdi daha bir cüretkârdı, baldırının üstüne doğru yol alıyordu. Kelly buna aldırdığını sanmıyordu ama kendisini okşayan her kimse az sonra durdurması gerekeceğinin farkındaydı. Diğer yandan, neden oynamasına izin vermeyecekti ki? Yapılması gereken bu değil miydi? Kendisi gibi olan biriysen? Kaçıp gitmezdin. Aslında her şey bu değil miydi? Üstüne üstüne giderdin, olabildiğince yaşardın. Çok şey olabilirdin ama asla oyunbozan değildin. El şimdi Kelly'nin en mahrem benliğine dokunuyordu Artık dur deme zamanı gelmişti. Ama bunu yapmadı. Dalmıştı. Belleğinde bir şeyler uyanıyordu.

Hamish elini oynatıp Kelly'nin özel etlerinin arasında saklı küçük metal halkaya dokundu. Şimdi kimi okşadığını anlamıştı. Heyecan içindeydi: Bu umduğu kişiydi. En çok istediği kişi, gündeme seks geldiği takdirde birlikte olmak istediği kişi. Kelly. Eh, seks gündemdeydi şimdi. Bu beklediği fırsattı. Kızın kulağını buldu ve parmağıyla küçük halkayı çok ama çok hafifçe çekiştirirken,

"Kelly" dedi.

Ve o anda ikisi de anladılar.

Kelly deldirdiği vajinasından kimseye, hatta kızlara bile söz etmediğinden emindi. Bu bilgiyi oyunun ileri aşamalarında kullanacağı seksi bir koz olarak saklıyordu. Ortaya çıkmak ihtiyacını duyduğunda. Ama

kulağındaki ses bunu biliyordu. Hamish'in sesi. Hamish biliyordu çünkü o küçük halkaya dokunduğu anda adını fısıldamıştı. Ve Kelly artık gerçeği görüyordu. Namussuz herif daha önce de vajinasına dokunmuştu. O korkunç seks kulübesinde uyandığı sabah ağrıyan başında dolanan yarım yamalak kuşkular birden çelik gerçeklere dönüşmüştü. O anda öfkeden çok şaşırmış olan Kelly,

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Kendimi kaybettiğimde beni elledin. Parmağını soktun. Halkamı biliyordun."

Bunu anlamış olmanın şoku daha yeni yeni yerleşiyordu. Kutudaki diğerleri kendi işleriyle meşguldüler. Kimse duymamıştı sesini.

Kimse duymamıştı.

Kelly gibi Hamish de kendini ele veren o "Kelly" sözcüğü ağzından çıktığı anda büyük bir hata işlediğini anlamıştı. Ancak bu hâlâ bir sırdı. Yalnızca kendileri biliyordu bunu. Diğerleri kendi elleşmeleri ve kıkırdamalarına dalmışlardı.

Hamish, Kelly'nin kulağına, "Lütfen onlara söyleme" diye yalvardı.

Ancak kızın vücudunun geri çekilişinden söyleyeceğini anladı. Nasıl söylemezdi ki? Neden söylemesindi? Diğerlerine söyleyecek, dünyaya söyleyecek ve Hamish'in işi bitecekti. Kendisi elbette inkâr edecekti ama insanlar Kelly'den hoşlandıkları için ona inanacaklardı. Bekleyebileceği en azından millet önünde rezil olmak ve en kötüsü de cinsel taciz suçlamasıyla mahkemeye gitmekti. Parmak duhulü için. Mesleği kesinlikle sona ermişti. Doktorlar böyle bir skandalın ardından ayakta kalamazlardı. Hangi kadın bedenini artık kendisine emanet ederdi? Hamish neredeyse gülecekti. Karanlıkta hepsi çamurda debelenen hayvanlar gibi birbirlerini elliyorlardı ve kendisi cinsel tacizle suçlanmak tehlikesini yaşıyordu! Öfkeden ortalığı zifiri karanlık değil de, kıpkırmızı görüyordu! Orospu! Aşağılık orospu! Az önce kendini elletmekten, hem de orasına parmak sokulmasından keyif almıştı! Oysa aynı şeyi daha önce yaptığı için şimdi kendisini mahvedecekti.

Hamish'in korku ve öfkesini Kelly de aynı yoğunlukta yaşamaktaydı. İğreniyordu. Kusmak geliyordu içinden. Bu namussuz kendisi baygın yatarken onu ellemişti. Elini içine sokmuştu. Irzına geçmiş miydi? Herhalde geçmemişti diyordu ateşler içinde yanan beyni. Eğer ırzına geçmiş olsaydı, bilirdi. Acaba? Belki de organı küçüktü, belki de çok

dikkatli davranmıştı. Kelly nasıl bir duyguyla uyandığını hatırlıyordu. O huzursuzluk, içinde aniden beliren o havuza atlama isteği. Hamish onu becermiş miydi?. Bunu nasıl bilecekti?

"Lütfen kimseye söyleme" diye Hamish bir kere daha mırıldandı ve eliyle kızın ağzını örttü.

Kelly şimdi ter kutusundan çıkmaya çalışıyor, çevresini saran vücutlar arasından geçiyor, çıkış kapısını bulmaya çalışıyordu.

"Dışarı çıkıyor!" diye düşündü Hamish. "Orospu ne yapacak ki?"

Kapıdan çıkmaya çalışanın Kelly olduğunu David de anlamıştı. Kendisi hakkındaki özel bilgileriyle kaderini elinde tutan kadın... Orospu.

"Acaba aklından ne geçiyor" diye düşündü. "İnek ne yapacak acaba?"

Kelly dışarı çıkmaya çalışırken Dervla'ya da sürtünmüştü. Dervla kızın sık soluklarını duyunca Kelly olduğunu anlamıştı. Çok heyecanlı gibiydi, âdeta bir zafer kazanmıştı hatta. Bu kadar heyecanlanacak ne vardı acaba? Dervla o sabah aynada okuduğu mesajı hatırladı:

"Kelly orospusu hâlâ bir numara."

Kelly bir numara olduğunu biliyor muydu? Kazanmakta olduğunu? O yüzden mi bu kadar heyecanlıydı? Dervla kendisine sürtünerek geçen kafasız genç kadına karşı içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Kelly pek zeki değildi, fazla ahlaklı sayılmazdı, giyim kuşamı berbattı ama yine de hep birinci geliyordu. Dervla'nın Kelly'den daha uzun dayanacağına olan güveni giderek sarsılıyordu. Kelly kazanacaktı. Şan ve şöhrete kavuşacak ayrıca yarım milyon sterlini götürecekti. Adaylığı kabul edildiğinden bu yana Dervla'nın hayallerini süsleyen yarım milyon sterlin. Ailesini, sevgili anne ve babasını, sevgili küçük kızkardeşlerini felaketten kurtaracak olan para. Dervla, Kelly'nin neden öyle aniden ve soluk soluğa dışarı çıkmakta olduğunu merak etti. Ne işler çeviriyordu?

Sally ter kutusuna girdiğinden beri saklandığı ve kendi sahasına giren kol ve bacakları itelediği köşesine biraz daha büzüldü. Kelly geçerken onu da iteledi ve

"Kızın dışarı çıkmak için bir acelesi var" diye düşündü.

Ve bunu düşünürken sıcağa rağmen birden buz kesildi. Birden aklına bir şey gelmişti. Annesini ve onunla hayatında bir kere olan konuşmasını

hatırlamıştı. Annesi cam bir bölmenin ardındaydı ve dahili telefondan konuşuyordu.

"Benim gibi birinin yaptıklarını neden yaptığını bilemiyorum" demişti annesi. "Kara bir kutuya giriyorsun ve sonra da olanlar oluyor işte."

Sally birden annesinin neler hissettiğini anladı. Kendisi de kara kutudaydı işte.

Kara kutu gerçekti.

Gazzer de Kelly hakkında hissettiklerini düşünüyordu. Duygularını içinde saklamayı başarmıştı ama bir gün ondan intikamını alacaktı. Evin içinde ya da dışında onun küçük oğlu, sevgili Ricky'si hakkındaki imalarının hesabını soracaktı. Bütün millete onun bencil, ailesine metelik vermeyen, aşağılık bir baba olduğunu söylemişti. İma ettiği şeyler bunlardı. Gazzer ona gününü gösterecekti. Er ya da geç. Ve belki de o kadar geç değil.

Kelly hepsini arkada bırakıp dışarı çıkmıştı. Ter kutusunun kapısından çıktığı anda yüzüne vuran daha taze ve serin havayı içine çekti, safrası boğazına kadar yükselmiş olarak erkeklerin yatak odasından geçip tuvalete yöneldi.

Geraldine'le ekibi monitörleri izlerken yalnızca birkaç dakika sonra birinin daha kutudan çıkıp çarşafa sarındığını ve bir bıçak alıp tuvalete gittiğini gördüler.

Kızı öldürmeye.

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 23:46

"Aman Tanrım! Hayır, hayır! Aman Tanrım!"

Geraldine kimseden, hele özellikle Tanrı'dan isteyecek biri değilse de, bu çok özel bir durumdu. Çevresinde yerde beliren sızıntı giderek büyüyordu.

"Fogarty ve Pru, siz benimle gelin!" diye seslendi Geraldine. "Diğerleri burada kalsın."

Geraldine'le arkadaşları monitör odasından çıkıp yapım birimini Ev'e bağlayan ve hendeğin altından geçen tünele inmek için merdivenlere koştular. Tünelden kamera koridorlarına, oradan da Ev'in her odasına girebilirlerdi.

Nöbetçi kameraman Larry Carlisle arkasında bir ses duydu. Daha sonra polise nöbeti devredeceği arkadaşının erken geldiğini sandığını ve tam dönüp bu kadar gürültü yapmamasını söyleyecekken Geraldine'le montaj ekibinin yarısının yanından geçip gittiklerini söyleyecekti.

"Depo odasından!" diye bağırdı Geraldine.

Bir an sonra hep birlikte Ev'in çok parlak aydınlatılmış içindeydiler. Daha sonraları, o panik anında bile, Ev'in içinde olmanın garipliğini

hatırlayacaklardı. Program başladıktan sonra hiçbiri içeri girmemişti ve şimdi kendilerini inceledikleri böcekle aynı kap içinde olan bilimadamları gibi hissediyorlardı.

Geraldine derin bir soluk alıp tuvalet kapısını açtı.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 19:20

Coleridge, "Çarşafı neden çektiniz?" diye sordu. "Bir cinayet yerinde hiçbir şeye el sürülmemesi gerektiğini biliyor olmalısınız."

"Tehlikede olan yaralı birine yardım etmemek de doğru değildir. Kızın ölü olduğunu bilmiyordum, değil mi? Hatta bir cinayet işlendiğini bile bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Her tarafın kanla ya da kana benzeyen bir şeyle dolu olduğundan başka. O sırada ne düşündüğümü hatırlamaya çalışırsam, müfettiş, bunun bir şaka olduğunu ve ev sakinlerinin Woggle nedeniyle bana bir oyun oynamak istediklerini düşündüğümü sanıyorum."

Coleridge başlatma düğmesine bastı. Kameralar her şeyi kaydetmişti: Tuvaletin önünde duran küçük grup, Geraldine'in uzanıp çarşafı çekmesi. Hâlâ oturan Kelly'nin öne eğik, omuzlarının dizlerine değmiş şekli. Boynundaki ve kafatasındaki yaralardan akan kanın yerde giderek genişlemesi. Kelly'nin kan birikintisi içindeki ayakları, kızıl bir gölün ortasında etten bir ada.

Ve en kötüsü Kelly'nin başında hâlâ saplı duran mutfak bıçağının sapı.

Geraldine, "Bir çizgi filmdeki cinayet gibi garip bir şeydi" dedi. "O bıçağın sapı kafasından çıkmış durumdayken lanet bir Teletubby'ye benziyordu. Bir an için aldatılmakta olup olmadığımızı hâlâ düşünmekten kendimi alamadım."

YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Saat 23:47

Geraldine tiz ama kontrollü bir sesle Fogarty'ye,

"Cep telefonunu ver!" diye bağırdı.

"Ne... Ne?"

Bob Fogarty'nin gözleri, önündeki korkunç kızıl görüntüden ve bıçaktan ayrılamıyordu.

Kafatasına saplanmış bıçak.

"Cep telefonunu ver dedim, sersem herif!"

Geraldine, Fogarty'nin Nokia'sını kemerine bağlı kılıfından çekip aldı. Ancak eli çok titrediği için telefonu bir türlü açamıyordu. Sahneyi hâlâ kaydetmekte olan canlı kameraya baktı.

"Montaj odasından biri hemen polis çağırsın! İnternet izleyenler, boktan yaşamlarınızda bir kere olsun yararlı bir şey yapın! Kahrolası polise haber verin!"

Ve işte dünya pek az insanın yaşadığı veya hatırladı en şaşırtıcı ve gösterişli cinayetlerin birinden böyle haberdar olmuştu. Binlerce İnternet

kullanıcısının hatları kilitlenmiş ve stüdyoya erişemeyince basını aramışlardı.

O sırada cinayet yerindeki Geraldine ne yapması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Pru, "Şey... ölmüş mü?" diyerek boğazına kadar yükselen safrasını yutmaya çalışarak Fogarty'nin omzu üzerinden baktı.

Geraldine, "Prudence, lanet beynine bir mutfak bıçağı saplanmış" dedi.

"Evet ama yine de kontrol etmeliyiz" diye kekeledi Pru.

"Sen kontrol et öyleyse" dedi Geraldine.

Ancak Kelly tam o anda oturduğu yerden yere devrilerek sağlığı konusundaki spekülasyonlara son verdi. Başının ağırlığıyla dizleri üzerinden öne doğru yığılmıştı. O nedenle yere önce bıçağın sapı çarptı ve bıçağı sanki bir çekiçle vurulmuş gibi kafasına bir iki santim daha gömdü. Çıkan çatırtı Pru ile Fogarty'nin kusmalarına neden olmuştu.

"Aman ne iyi!" dedi Geraldine. "Şimdi de cinayet yerine kusalım, olmaz mı? Polis bize bayılacak."

Belki de insanların kendileri hakkında ne düşünecekleri fikriyle Geraldine bir kere daha kameralara döndü.

"Hey, siz odadakiler. İnternet bağlantısını kapayın. Burası sirk değil."

Ama sirkti kuşkusuz ve gösteri daha yeni başlamıştı.

"Neler oluyor burada?"

Erkekler yatak odasından terli bir çarşaf sarınmış olarak çıkan Jazz'dı. Çarşafıyla ve kasları gerilmiş fiziğiyle Dervla'nın hayalindeki Olimpos Tapınağı'nda şaşırmış bir Yunan Tanrı'sına benziyordu. Özellikle uğraşsa bu kadar gülünç derecede uygunsuz görünemezdi. Jazz parlak ışıklar ve haftalardır yalnızca kendilerinin olan evdeki bu beklenmedik ve olağanüstü insan varlığı karsısında sersemlemiş bir halde eşikte duruyordu.

Arkasında Dervla göründü. O da bir çarşafa sarınmıştı ve arkalarında cesedin bulunduğu insanlara bakarken aynı derecede uyumsuzdu.

Geraldine durumun denetimden çıkmak üzere olduğunu anlamıştı. Denetimden çıkmış durumlardan hiç hoşlanmazdı.

"Jason! Dervla! Çabuk yatak odasına geri dönün!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Dervla.

Neyse ki, ikisi de tuvaletin içini göremiyorlardı. Kanlı görüntü kapı önündekiler tarafından perdelenmişti.

"Ben Dikizci!" diye bağırdı Geraldine. "Bir kaza oldu. Bütün ev sakinleri bir dahaki emre kadar erkekler yatak odasında kalacak. Şimdi çabuk içeri girin! Hemen!"

Ev sakinleri arasında rehine zihniyeti öylesine yerleşmişti ki, Jazz ile Dervla denileni yaparak erkekler yatak odasının karanlığına döndüler. Bu arada ter kutusundan diğerleri şaşkın ve terli ve çıplak, birer ikişer çıkıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye David sordu.

"Bilmiyorum" dedi Dervla. "Burada kalacakmışız."

O sırada montaj odasında biri Ev'in bütün ışıklarını yaktı. Yedi kişi birden üzerlerine otomobil farı tutulmuş gibi olmuşlardı. Artık boş olan ter kutusunun çevresinde çırılçıplak durmuşlar, gözlerini kırpıştırıyorlar, kızarmış, terli utançlarını gizleyecek çarşaf, havlu, battaniyelere saldırıyorlardı. Son iki saatin çılgınlığı zaten ter basmış yüzlerini daha da kızartıyordu. Sanki hepsi on dört yaşındaydılar ve akrabaları tarafından hep birlikte mastürbasyon yaparken yakalanmış gibiydiler.

"Tanrım, o kadar aptal görünüyoruz ki" dedi Dervla

Dışarıdaysa Geraldine yönetimi ele alıyordu. Daha sonraları, ilk şoku atlatmanın ardından gayet soğukkanlı davrandığı söylenecekti. Yedi ev sakinini bir odaya kapadıktan sonra diğerlerine geri çekilmelerini ve olay yerini değiştirecek bir şey yapmamalarını söyledi.

"Kamera koridorunda polisleri bekleyeceğiz" dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 06:00

Altı saat sonra Coleridge cinayet yerinden ayrılırken mevsimine yakışmayacak derecede kapalı ve ıslak bir sabah aydınlanmaya başlamıştı.

"Cinayet havası" diye düşündü.

Bütün cinayet soruşturmaları hep yağmurlu havalarda yapılmış gibiydi. Aslında öyle değildi tabii, tıpkı çocukluğunda yaz tatillerinin hep sonsuz güneş altında olmadığı gibi. Yine de Coleridge'in kafasında hava basıncının bir katilin kıvılcımını ateşlemede küçük bir rolü olduğu hakkında belli belirsiz bir düşüncesi vardı. Onun deneyimine göre önceden tasarlanmış cinayetler dahili bir spordu. Polis barikatlarının ardında yüzlerce flaş patladı. Coleridge bir an bu kadar ilgi uyandıranın kim olduğunu merak etti. Sonra fotoğrafları çekilenin kendisi olduğunu anladı. Fotoğrafının çekildiğinin farkında olan bir insan görünümü vermemeye çalışarak ahmak ıslatan yağmurun gümüş perdesi ve spot ışıkları arasından geçerek aracına doğru yürüdü. Hooper bir tomar sabah gazetesiyle kendisini bekliyordu.

"Hemen hemen hepsi aynı şeyi yazıyor" dedi.

Coleridge biri diğerlerinden biraz ayrı olarak bütün sayfalarda sırayla dizilmiş sekiz yüze baktı. O yüzlerin sahipleriyle az önce konuşmuştu. Kelly dışında hepsiyle. Bir cesedi görmek tanışmak sayılmayacağına göre onunla tanıştığını söyleyemezdi. Tuvalette kıvrılmış yatan ve hatta yere kendi pıhtılaşmış kanıyla yapışmış olan ve kafasında bir mutfak bıçağı saplı o zavallı genç kadına bakarken bu katili yakalamayı ne kadar istediğini fark etmişti. Vahşete tahammülü yoktu. Ona hiç alışamamıştı. Vahşet kendisini ürkütür, inancını sorgulamaya yöneltirdi. Aklı başında bir Tanrı neden böyle bir şeyi yaptırtmak isterdi ki? Onun yolları esrarengiz olduğu için elbette. Bütün iş buradaydı işte. Çünkü o her türlü anlayışın üstündeydi. Senden anlaman beklenmezdi. Yine de kendi mesleğinde inanmak için neden bulmak güçtü. Çavuş Hooper de olaydan zevk almış değildi ama onun doğasında böylesine bir dehşetin Tanrı'nın büyük planında ne aradığını düşünmek yoktu. Onun yerine daha sonra kadın memurlara Kelly'nin kafasından çıkan o bıçakla tam bir Tektubby'ye benzediğini söyleyeceğini düşünüyordu. Geraldine de aynı şeyi düşünmüştü. Neyse ki Hooper böyle bir şeyi Coleridge'in duyabileceği bir ortamda dile getirmiş değildi. Bunu yapmış olsaydı müfettişin ekibinde daha fazla kalamayacağı kesindi.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 02:35

İhbar saat biri çeyrek geçe gelmiş, onlar da soruşturmaya taşlamak üzere olay yerine saat iki buçukta gelmişlerdi. O zamana kadar da herhalde olayın en büyük yanlışı yapılmıştı. Coleridge kendisi için bağırma denilebilecek bir sesle.

"Onların yıkanmalarına mı izin verdin?" dedi.

O saate kadar başta olan memur,

"İki saattir o kutun içindeydiler ama, efendim" dedi. "Önce hepsine iyice baktım. Kızlardan biri de hanımları kontrol etti."

"Baktın mı?"

"Kan kandır, efendim. Kırmızıdır yani. Olsaydı görürdüm. Kan falan yoktu. Onları iyice kontrol ettik. Tırnak altlarına falan da baktık. Çarşaf burada, onda kan var tabii."

"Tahmin ederim. Kurbanın kanı. Ama ne yazık ki, kurbanı teşhis etme gibi bir sorunumuz yok. O tuvaletin yerine yapışmış durumda! Biz katili arıyoruz ve sen de bıçaklı bir saldırıda bir grup çıplak zanlının yıkanmasına izin verdin!"

Konuyu daha fazla kurcalamanın bir anlamı yoktu. Zarar verilmişti bir kere. Coleridge soruşturmanın o anında fazla kaygılı değildi. Cinayet kaydedilmişti, zanlılar ve bütün deliller bir tek çevre içinde tutuluyorlardı. Coleridge gerçeğin pek fazla vakit geçmeden ortaya çıkacağından emindi.

Eve giderlerken Hooper,

"Bu iş fazla beyin ütülemeyecek" dedi.

"Ne?" diye sordu Coleridge.

"Beyin ütülemeyecek. Yani kolay olacak."

"Neden öyle demiyorsun peki?"

"Şey... Kolay, renksiz bir sözcük de ondan, efendim."

"Ben dilde açıklığı renkliliğe tercih ederim, çavuş."

Hooper bu kadarına dayanamazdı artık. O sabah saat birde uyandırılan yalnızca Coleridge değildi.

"Ya Shakespeare'e ne diyeceksiniz?"

Hooper, İngiliz Edebiyatı günlerinden bir sone bulup çıkardı:

"Şuna ne dersiniz? 'Seni bir yaz gününe benzeteyim mi, çok daha güzel ve ılımlısın.' Sizce yalnızca 'Seni istiyorum' mu deseydi?"

"Shakespeare bir cinayet soruşturmasına giden bir polis değildi. O, güzel bir kadını övmek için dili kullanan bir şairdi. "

"Bir yerde onun bir kadından değil de, erkekten söz ettiğini okumuştum, efendim."

Coleridge cevap vermedi. Hooper gülümsedi. Bunun yaşlı namussuzu rahatsız edeceğini biliyordu. Ve Coleridge Ev'e vardıklarında çok geçmeden bunun hiç de öyle kolay bir soruşturma olmayacağını anlayınca bir kere daha sıkılacaktı. Patologun olayı aydınlatacak bir diyeceği yoktu.

"Başmüfettiş, burada ne görüyorsan o var" dedi. "Dün gece saat yirmi üç kırk dörtte biri bu kızın boynuna mutfak bıçağı ile bir darbe indirdi ve hemen ardından da aynı bıçağı kafatasına sapladı ve bıçak da orada kaldı. Saldırı anı kameralarla tespit edilmiş olduğundan benim herhangi bir çalışma yapmam gereksiz artık."

"Kamera görüntüleriyle sizin görüşleriniz uyuyor mu?"

"Kesinlikle. Ben de saat yirmi üç otuzla yirmi üç kırk derdim ama saat kadar kesin olamadım tabii. Bu bakımdan şanslısınız."

"Kız hemen mi ölmüş?" diye sordu Coleridge.

"İkinci darbede. Eğer tedavi görebilseydi birincisi öldürücü olmazdı."

"Kaydı incelediniz mi?"

"Evet."

"Herhangi bir gözleminiz var mı?"

"Korkarım yok. Kan birikintisinin hızla çoğalmasına şaşırdım diyebilirim. Kalp artık pompalamadığı için bir cesetten kan fışkırmaz, yalnızca sızar ve iki dakika için çok fazla sızmış."

"Bu önemli mi?"

"Sayılmaz" dedi patolog. "Benim için ilginç, o kadar. Kız öne eğilmiş durduğu için yerçekimi kan kaybını hızlandırmıştır. Sanırım nedeni bu."

Coleridge klozetin önünde diz çökmüş duran ölü kıza baktı. Namaz kılan bir Müslüman gibi. Ama bu çıplaktı. Ve tabii, bıçak vardı.

Coleridge, "Yaşlı adamın içinde bu kadar kan olacağı kimin aklına gelirdi" diye mırıldandı.

"Efendim?"

"Macbeth" dedi Coleridge. "Duncan'ın ölümü. O sefer de çok kan vardı."

Coleridge bir gece önce Shakespeare'in Toplu Eserleri'yle yatmış, kaybedeceğini bile bile amatör tiyatro elemeleri için çalışmıştı.

Patolog, "İnsan bıçaklanınca normalde çok kan akar" dedi. "Bıçağın sapında bir iz bulabiliriz belki. Katil bıçağı daha sıkı tutabilmek ve herhalde iz bırakmamak için çarşafı sapına sarmış. Hepsi de ter kutusunda çok terledikleri için bez bazı hücre maddelerini emmiş olabilir.. Ondan bir kimlik çıkartabiliriz."

"Şu halde bıçağa dokunan olmadı?"

Yıkanma olayından sonra Coleridge her şeye inanmaya hazırdı.

"Hayır ama kızın başından çıkartmak için dokunmak zorunda kalacağız. Kafatasını da keseceğiz sanırım. Pis iş."

"Öyle."

Coleridge kan birikintisine basmadan mümkün olduğu kadar öne uzanarak klozete baktı. Destek almak için ellerini duvarlara dayadı.

"Çavuş, beni belimden tut, lütfen, zavallı kızın üstüne düşmek istemiyorum."

Hooper denileni yaptı ve Coleridge ileri doğru uzanarak Kelly'nin çıplak gerisi ve ötesinde klozet kendisine bakıyordu.

"Çok temiz" dedi.

Hooper şaşırmıştı.

"Temiz olan ne, efendim?"

"Klozet, çok temiz."

"Ha, anladım, ben de sanmıştım ki..."

"Kes sesini, çavuş."

Arkadan Geraldine, "Kelly'nin işi" dedi. "Klozeti günde iki kere silerdi. Kirli keneflere tahammülü yoktu... Temiz, düzenli bir kızdı..."

Coleridge araştırmasına devam etti.

"O kadar da değil sanırım. Tahtanın üzerindeki bir iki kusmuk lekesini kaçırmış. Teşekkür ederim, şimdi geri çekebilirsin."

Coleridge, Hooper'in yardımıyla ve elleriyle duvarlara tutunarak patologun yanına döndü.

"Ya katilin sarındığı çarşaf?" diye sordu. "Erkekler yatak odasına götürdüğü?"

"Onda talihli olabilirsiniz. Onca ter bez üzerinde deri parçaları bırakmış olmalı."

O anda olay yerine ilk gelen memur söze karıştı.

"Katilin bıraktığı çarşafa olaydan sonra dışarı çıkan siyahi Jason sarındı galiba, efendim."

"Şu halde aradığımız kişi Jason ise, çarşafta DNA'sını bırakmak için gayet elverişli bir nedeni var demek."

"Sanırım öyle, efendim."

"Laboratuvarda inceleme bir iki gün sürer" dedi patolog. "Göndereyim mi?"

"Elbette. Benim bakmamın bir anlamı yok zaten. Tuvalet kapısının bir kilidi olduğunu görüyorum."

"Evet" dedi Geraldine. "Evdeki tek kilit. Elektroniktir, birinin içeride bayılması durumunda falan iki taraftan da açılabilir. Ayrıca kontrol odasından da açabiliriz."

"Ama Kelly kapıyı kilitlemedi, değil mi?"

"Hayır. Zaten hiçbiri kilitlemezdi."

"Sahi mi?"

"Eh, işinizi yaparken sizi gözetleyen bir kamera varken mahremiyet biraz gereksiz oluyor. Ayrıca, içerde biri varken dışarıda bir ışık yanıyor."

"Şu halde katil kilitli bir kapı beklemiyordu?"

"İkinci günden sonra, hayır."

Coleridge kapıyı ve kilidi bir süre inceledi.

"Kilidi sonradan taktırttım" dedi Geraldine. "Onlara en azından bir mahremiyet havası vermemiz gerek diye düşündüm. Keşke kullanmış olsaydı."

"Bunun ona bir yararı olacağını sanmıyorum" dedi Coleridge. "Katilin kararlı olduğu anlaşılıyor ve bu kilidi tutan şey de yalnızca bir kontrplak. Bir tekmede açmak için fazla bir güç gerekmezdi."

"Herhalde" dedi Geraldine.

Coleridge polis fotoğrafçısını çağırıp kapının ve kilidin fotoğraflarını çektirdi, sonra katilin adımlarını izleyerek erkekler yatak odasına döndüler.

"Yerden çıkarılabilecek bir şey yok sanırım" dedi Coleridge.

"Yok, efendim. Aynı sekiz kişi burasını son dört hafta yirmi dört yedi kullandılar."

"Yirmi dört yedi mi?"

"Bir terim, efendim. Haftada yedi gün, günde yirmi dört saat demek."

"Anlıyorum.. Gayet yararlı. Ekonomik de."

"Bence de öyle, efendim."

"Amerikanca herhalde?"

"Evet, efendim."

"Bu ülkede bir daha İngilizce konuşma diline bir katlanılacak mı çok merak ediyorum doğrusu."

"Bu konuyu sizden başkasının pek umursadığını sanmıyorum, efendim."

Hooper canının istediği kadar küstahça davranabileceğini biliyordu. Coleridge artık kendisini de dinlemiyordu, İngiliz argosunun değişmesini de düşünmüyordu. Bu onun kafasını bir konu üzerinde toplama yoluydu. Zihni bir sorunu eşelemeye başladığında Coleridge her zamankinden de daha sıkıcı olurdu. Yarım saat kadar süren ve herhangi bir şeyin bulunmadığı bir incelemeden sonra Coleridge laboratuar personelini çalışmalarıyla başbaşa bırakmaya karar verdi.

"Şimdi gidip şu zanlılarla bir tanışalım" dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 03:40

Ev sakinleri Ev'i saran hendeğin ötesindeki yapım binasının üst katında, yönetim kurulu salonunda toplanmışlardı. Yedi yorgun ve korku içindeki gencin olay yerinde kısa bir sorgulamadan sonra duş alıp giyinmelerine izin verilmişti. Şimdi bir saattir hep birlikte orada oturuyorlardı ve gecenin korkunç olayı artık gerçekten içlerine işlemiş, kafalarına dank etmişti. Kelly ölmüştü. Son dört haftadır birlikte yaşadıkları, aynı havayı soludukları ve daha birkaç saat önce birlikte gülüp karanlıkta birbirlerini mıncıkladıkları kız ölmüştü. Bu, içlerinden herhangi birinin kabullenmek zorunda kaldığı ikinci en dehşet verici şeydi. En dehşet verici olan ise, kızı içlerinden birinin öldürmüş olmasıydı. Jeton çok yavaş düşmüştü. Önceleri ağlamalar ve kucaklaşmalar, şaşkınlık ve üzüntü ve dayanışma ifadeleri görülmüştü. Dünyada son kalmış ve dışarıdan kimsenin ani yamayacağı bir bağla birbirlerine yapışmış oldukları hissetmişlerdi. Her şey o kadar garip ve kafa karıştırıcıydı ki. Dört haftalık tecrit ve oyunlar, sonra ter kutusunun o çılgın ve sarhoş aşırılığı, hepsini şaşkına çeviren o çıplak cinsel enerjinin aniden bastırması... Ve sonra arkadaşlarının ölümü ve aniden polisle dolu bir ev. Kimsenin giremediği ve kimsenin gayet resmi ve karmaşık bir oylama

sistemi dışında çıkamayacağı evleri polis memurlarıyla dolu! Tabii, Woggle tutuklandığında da Ev'e girilmişti ama o farklıydı. Ev sakinleri o zaman çoğunluktaydılar ve bir bakıma denetim ellerindeydi. Bu kere yatak odasında daracık bir gettoya sokulmuşlar ve yıkanabilmek için yalvarmak zorunda kalmışlardı. Bu ortak ve benzersiz deneyim ilk başta evin kalan yedi sakini arasında -Jazz, Gazzer, Dervla, Moon, David, Hamish ve Sally- bir çete zihniyeti oluşmasında yardımcı olmuştu. Ancak Dikiz Yapımcılık Toplantı Salonu'ndaki büyük masanın çevresinde hızla ayılarak otururlarken o dayanışma vücutlarındaki alkol gibi uçmaya başlamıştı. Yerini korku alıyordu, korku ve kuşku. Birbirlerine karşı kuşku. Kendilerinden kuşkulanılacağı korkusu. Coleridge kısa bir süre çok iyi tanıyacağı bu insanlarla birer birer görüştü. Her kısa görüşmede o sıkıcı gerçek giderek daha da belirginleşti. Altısı ya gerçekten bir şey bilmiyor ya da her biri bütün diğerlerini koruyordu. Hiçbiri Kelly'yi öldürmek için ter kutusundan kimin çıktığı konusunda kendisine bir ışık tutamıyordu.

Jazz, Coleridge'e, "Doğrusunu isterseniz o kutuda, değil kapının nerde olduğu, kimin ayakta kimin oturuyor olduğunu bile söyleyemem" dedi. "İçerisi gerçekten karanlıktı. Zifiri karanlık. Zaten amacı oydu. İki saattir oradaydık, çok sarhoştuk ve..."

"İki saat olduğunu nereden biliyorsun?" diye Coleridge sözünü kesti.

"Bilmiyordum. Çıktıktan sonra öğrendim. İki saat mı, iki dakika yoksa iki yıl mı, bilecek durumda değildim. Kafayı bulmuştuk diyorum, zom olmuştuk! Anlamıyor musunuz? Bir kadına dokunmadan geçen dört hafta ve sonra birden istediğin kadar... İnanın bana, çıkışın nerede olduğunu falan düşünüyor değildim. Olduğum yerde gayet mutluydum."

Görüşmelerin çoğunun ortak yanı buydu. Herbiri kutu içinde bütün zaman ve mekân kavramlarını kaybetmişlerdi ve gayet keyifli anlar geçirdikleri için mutluydular.

Moon, "Müfettiş bey, içerisi çok sıcaktı" dedi. "Ve karanlıktı ve biz de sarhoştuk. Uzayda uçuyormuş gibi bir şeydi."

"Odadan çıkan kimse gördünüz mü?"

"Belki Kelly'yi görmüşümdür."

"Belki mi?"

"O sırada kapının nerede olduğunun bile farkında değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse kimsenin herhangi bir şeyin farkında olduğunu

sanmıyorum. Ama birden aramızda bir kadının hareket ettiğini hissettim... çok ama çok hızlıydı ve hepimiz matiz olduğumuz için buna şaşırmıştım."

"Matiz mi?" Coleridge yanlış duyduğunu sandı.

Kayıt için her şeyin açık olmasını istiyordu.

Hooper, "Tanık sarhoş olduğunu söylüyor, efendim" diye araya girdi.

"Çavuş, tanık her ne söylemek istiyorsa kendisi söyleyebilir. Ne demek istediniz, bayan?"

"Sarhoştuk dedim."

"Teşekkür ederim. Lütfen devam edin."

"Kızın hareket ettiğini hissettikten sonra serin bir hava geldi sandım. Belki biri işemeye falan gidiyordu ama doğrusunu isterseniz artık öyle şeyler düşünecek durumda değildim. Demek istediğim o sırada birininkini - Gazzer'in sanırım- ağzıma almıştım."

Birbiri ardından hep aynı hikâyeydi: Farklı düzeylerde cinsellik ve o sırada birinin, herhalde bir kızın, üzerlerinde geçmesi. Kutunun içinde oluşan havayı kesintiye uğrattığı için hepsi o anı hatırlıyorlardı.

"Ve bu hareket ani mi oldu?" diye Coleridge herbirine sordu.

Hepsi de birdenbire bir kol bacak sürtünmesi, yumuşak sıcak bir deri ve ardından bir serin havada birleşmişlerdi Şimdi düşününce bunun tuvalete koşan Kelly olduğu anlaşılıyordu.

Coleridge, "Onun arkasından başka bir giden oldu mu?" diye sordu.

Evet, hepsi de o sıkışık karanlık içinde

ikinci bir kişinin fark edilmeden Kelly'nin ardından çıkabileceğini düşünüyorlardı.

"Ama siz fark etmediniz."

Gazzer hepsi adına konuşuyor olabilirdi.

"Müfettiş bey, ben hiçbir şeyi fark etmedim."

Hatırladıkları diğerlerinden farklı olan bir tek Sally vardı. Karşısına geldiğinde Coleridge şaşırmıştı. O güne kadar kollarının tümü dövme kaplı bir kadın görmemişti ve bunun kendisini önyargılı davranmaya yöneltmeyeceğini umuyordu.

Coleridge, "Demek siz herhangi bir cinsel faaliyet içinde değildiniz?" dedi.

"Hayır. Ben başka kültürler anlayışımı geliştirmeye karar vermiştim. Kutunun bir köşesine geçtim, çevremdekilerin yaptıklarına aldırış etmeden Yerli Amerikalı savaşçı kadının bilincini yaratmaya çalıştım."

Coleridge, Amerikan Yerli savaşlarının hepsinin, bildiği kadarıyla erkekler tarafından yapıldığını söyleyecekken kendini tuttu.

"Demek siz... eğlenceye katılmak istemediniz'"

"Hayır, ben lezbiyenim ve o kutudaki bütün kadınlar öyleydiler ya da kendilerini öyle sanıyorlardı. Ayrıca, benim onlardan başka bir şey üzerinde düşünmem gerekiyordu."

"Neden?"

"Ben dar ve karanlık yerlerden hoşlanmam. Karanlık kutulara girmek istemem."

"Sahi mi? Bu tür çok deneyiminiz olduğundan mı?"

"Deneyim olarak hayır. Ama kafamda hep bunu düşünürüm."

Coleridge, Sally'nin elindeki sigaranın titrediğini gördü. Sigaradan yükselen duman kesik kesikti. Bir testerenin dişleri gibi.

"Neden karanlık kutular hayal edersiniz?"

"Kendimi sınamak için. Öyle bir yere girdiğimde bana ne olacağını görmek için."

"Demek gerçek kara bir kutuda bulunduğunuz durumda onu zihin gücünüzü sınamak için kullandınız."

"Evet."

"Peki, sınavdan başarılı çıktınız mı?"

"Bilemiyorum. O kutuda neler olduğunu hiç hatırlamıyorum. Kafamın içinde bambaşka bir yere gitmiştim."

Coleridge ne kadar çalıştıysa da Sally'nin ağzından başka bir şey alamadı.

"Yemin ederim ki sizden bir şey saklıyor değilim" dedi kız. "Kelly'yi severdim. Eğer bildiğim bir şey olsaydı mutlaka size söylerdim. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Orada olduğumu bile hatırlamıyorum."

Sally çıkarken kapıdan döndü.

"Bir şey var ama. Moon'un size söyleyeceği her şey yalandır. O kadın, kafasına bir bıçak inse bile gerçeği tanıyamaz."

Sonra çıkıp gitti.

Hooper, "Sizce bize katilin Moon olduğunu mu sanıyordu?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Coleridge.

David ve Hamish, Coleridge'e kaçamak konuşuyorlarmış gibi gelmişti. Onların ifadeleri de Garry, Jason ve Moon'unkilerden farksızdı ama daha az dürüst ve daha fazla dikkatli görünüyordu.

Hamish, "Kelly'nin kutuda nerede olduğunu anlayamadım" dedi. "Kızlardan birini elliyordum ama doğrusunu isterseniz hangisi olduğunun farkında değildim."

Hamish'in tavırlarında bir şey Coleridge'i rahatsız ediyordu. Daha sonraları Hooper'le konuşurken çavuş da aynı duyguya kapıldığını hissetti. Her ikisi de belirtileri anlayacak kadar çok yalancıyı sorguya çekmişlerdi. Savunmacı beden dili, katlanmış kollar ve gerilmiş omuzlar, beden sanki herhangi bir yandan gelecek bir saldırıyı beklermiş gibi arkaya itilmiş. Hamish herhalde yalan söylüyor diye düşündüler ama bunun küçük ya da büyük bir yalan olup olmadığına karar veremediler.

Coleridge, "Burada yazdığına göre doktormuşsunuz" dedi.

"Doktorum."

"Bir doktorun çevresiyle daha fazla ilgileneceğini sanırdım. Ne de olsa o karanlıkta yalnızca dört kadın vardı. Onları bir aydır tanıyordunuz. Yani şimdi bana içlerinden birini ellediğinizi ama hangisi olduğunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Çok sarhoştum."

Coleridge uzun bir sessizlikten sonra,

"Hmmm" dedi.' "Doktorlar ve hassas elleri için söylenen o kadar şey boşuna anlaşılan."

Coleridge yapım şirketinin notlarına bakmadan da David'in bir aktör olduğunu anlardı. Gencin yas ifadesinde sahte bir şeyler vardı. Bu üzgün olmadığı anlamına gelmezdi Ama üzüntüsünü nasıl sunduğunun bilincinde olduğunu gösterirdi. Konuşmadan önceki suskunlukları gereğinden uzun, insanın gözlerine o dürüst erkekçe bakışı aşırı dürüst ve erkekçeydi. Görüşme sırasında birkaç sigara içti ama dumanı içine çekmemesi

Coleridge'a, sigaraların yalnızca bir destek olduğunu düşündürdü. Sigarayı baş ve işaret parmağı arasında tutuyor, yanan ucu avuç içine dönük duruyordu. Bir sigara tutmanın pratik bir yolu değildi bu ama gayet büyük ıstırap çeken bir insan izlenimi yaratıyordu. David büyük bir dürüstlükle Coleridge'in gözlerine bakmadığında, avucu içindeki sigaraya bakıyordu.

"Kelly'yi severdim" dedi. "Arkadaştık. Öylesine özgür ve açık bir insandı ki. Onu daha iyi tanımış olmayı isterdim. Ancak kutuda onu fark etmedim. Doğrusunu isterseniz eğer aranıyor olsaydım Dervla tipime daha uygun olurdu ama korkarım kimseyle ilgilenemeyecek kadar sarhoştum."

Her şey o kadar belirsiz ve karmakarışıktı ki. Coleridge içinden bu ürkek ve şaşkın gençlere bir küfür savurdu. Daha doğrusu, altısına. Katile istemeyerek de olsa saygı duyardı. Katil kutudan çıktığında ve sonra döndüğünde içeride altı kişi vardı ve hepsi de ona dikkat edemeyecek kadar sarhoştular ve kendilerini şehvete bırakmışlardı.

Sadece en son konuştuğu Dervla daha kesin şeyler hatırlıyordu. Coleridge, Dervla'yla ilk kez konuşuyordu ve kızdan o ilk anda hoşlanmıştı. İçlerinde en sağlamı o görünüyordu. Zekiydi ama aynı zamanda dürüst ve açık sözlü olduğu izlenimini yaratıyordu. Onun gibi güzel ve aklı başında bir kız Bizi Kim Gözetliyor gibi anlamsız bir programa nasıl katılmış olabilirdi? Coleridge'in böyle bir şeyi hiç aklı kesmiyordu ama zaten artık hiçbir şeye pek akıl erdiremiyordu ki. Ter kutusundaki o son birkaç dakika içinde çevresinde olup bitenlerden bir tek Dervla'nın nispeten bir bilgi sahibi olduğu anlaşılıyordu. Telaşlı kızın aceleyle dışarı çıktığını hatırlıyordu, serin havayı kesinlikle hissettiğine göre kesinlikle kapıya yakın bir yerde oturuyor olmalıydı. Ayrıca kendisi ne sürtünerek geçip dışarı çıkan kişinin Kelly olduğundan da emindi.

"Memelerinin bacaklarımın üstünden kaydığını hissettim ve bunlar iri memelerdi ama Sally'ninkiler kadar değil"

Kız detektiflerin gözlerinin önünde canlandırdığı sahneyi düşününce kızardı.

"Onun hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordu Coleridge.

"Evet, heyecandan titriyordu. Gerçek bir gerilim, âdeta bir panik duygusu hissettiğimi biliyorum."

"Şu halde huzursuzdu?" diye sordu Coleridge.

"O sırada ne düşündüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Evet, sanırım huzursuz olduğunu düşündüm."

"Ama nedenini bilmiyorsunuz."

"Eh, o kutuda pek çok garip şey oluyordu, müfettiş bey. Değil polise anlatacak, sabah hatırlaması bile insana utanç verecek şeyler."

"Garip şeyler mi?" diye sordu Coleridge. "Daha açık konuşun, lütfen."

"Bunun ne önemi olabileceğini göremiyorum."

"Bu bir cinayet soruşturması. Neyin önemli olup olmadığı saptamak bizim işimiz."

"Pekâlâ öyleyse. Kelly'nin kaçmadan önce ne yaptığını bilmiyorum ama gecenin erken saatlerinde epey çılgın olduğunu biliyorum. Hepimiz öyleydik. Ben Jason'la dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyordum. Ya da benim Jason sandığım kişiyle. Jason olduğunu umuyorum ya."

Kız gözlerini ses kayıt cihazının dönen çarklarına çevirdi. Yüzü kızardı.

"Devam edin" dedi Coleridge.

"Kelly üzerimden kayıp çıktıktan sonra... biz Jazz'la... şeyy... devam ettik. İşte o kadar. Çok geçmeden gürültüler geldiğini duyduk ve Jazz ne olduğunu, Ev'e kimin girdiğini anlamak için dışarı çıktı. O anda yaptığımızın yarıda kesilmesine sevindiğimi hatırlıyorum. Bu bana kendimi toparlama ve ne yaptığımı, kendimi nereye kadar bıraktığımı anlama fırsatı vermişti. Partiyi ortasında kesiveren bir şey olduğuna sevinmiştim."

Dervla bunun kulağa ne kadar kötü gelebileceğini fark ederek sustu.

"Tabii, sonra olanları anladığımda kendimi çok kötü hissettim."

"Hiç kuşkusuz. Kelly'yi rahatsız eden şeyin ne olduğu konusunda bir bilginiz yok sanırım?"

"Hayır. Ama biri onunla şansını fazla zorlamış olmalı herhalde, bilmem anlatabildim mi? Kelly görünüşte öyle uçuk görünürse de, sanırım annemin 'iyi kız' dediği tiplerdendi. O kutuda olayı sonuna kadar götüreceğini sanmıyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Geçen gece Hamish onun ardından Çiftleşme Odası’na girmişti ama istediğine eriştiğini sanmıyorum... Hamish hakkında bir şey söylüyor

değilim ama bilmem anlatabildim mi?"

"Dün gece Kelly'nin ardından birinin çıktığının farkında mıydınız?"

"Hayır, değildim."

"Kapıya yakın bir yerde olduğunuzu söylemiştiniz. Hiçbir şey fark etmediğinize emin misiniz?"

"Dediğim gibi, o anda meşguldüm. Zaten kafalarımız iyice karışmıştı."

Dervla ifadesini bitirip de Toplantı Odası'na dönünce Coleridge'le Hooper bir süre konuştular.

"Kutudan çıkan ikinci kişiyi fark etmemiş olması çok esrarengiz doğrusu" dedi Hooper.

"Evet öyle. Eğer..."

Cümlesini Hooper tamamladı.

"Çıkan kendisi değilse"

Kazanan Kim?

OTUZ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 19:30

Kapı David'in arkasından kapandı. Turuncu koltuktan gitarını alıp hüzünlü bir şarkıya başladı. Son gelen oydu. Hepsi Ev'e dönmüştü. Programa devam edecekleri konusunda bir kaygıları yoktu. Cinayetin ertesi sabahı yedi ayrı polis aracıyla Ev'den götürüldüklerinde bile bundan sonra kendilerine gösterilecek ilgi hakkında bir fikir edinmişlerdi. Ceset daha soğumamıştı ve haber duyulmuş, dünya kapılarına toplanmıştı. Sekiz saat sonra Emniyet'ten çıktıklarında kendilerini binden fazla muhabir bekliyordu. Bin muhabir. ABD Başkanı en son İngiltere'ye geldiğinde onu yalnızca iki yüz elli muhabir karşılamıştı. Yapımcı, kalan yedi yarışmacının oyuna devam edeceklerini açıkladığında kamuoyu ve

medya heyecandan çılgına dönmüştü. Geraldine'in de açıkça söylediği gibi, artık onlar bir TV programında yedi yarışmacı değil, bir cinayet soruşturmasının yedi zanlısıydılar. İnsanlar gece gündüz başka bir şey konuşamıyor gibiydiler. Piskoposlar ve televizyon büyükleri bu kararı ahlak standartlarının çöküşü olarak görüyordu. Fırsatçı politikacılar bunu "travmalarıyla yüzleşmekte çok daha rahat" daha açık bir toplumun kanıtı olarak alkışlıyorlardı. Parlamento Doğru Saati'nde başbakana bu konudaki fikri sorulmuş, o da halkı dinlemeye" söz vermiş, onların "ıstırabını hissederek" neler hissettiklerini anladığı anda parlamentoya bilgi vereceğini söylemişti. Pek çok kişi yedi yarışmacının yasal olarak Ev'e dönmesi karşısında şaşkınlıklarını belirtmişlerse de, onları önleyecek herhangi bir şey yoktu. İçlerinden birinin Kelly'i öldürdüğü kesinse de, polisin elinde hiçbirini tutuklayacak delil yoktu. Şimdilik hepsi gitmekte, istediklerini yapmak serbesttiler ve çok geçmeden istedikleri şeyin Ev'e dönmek olduğu anlaşıldı. İnsanların, işledikleri suçların medya tarafından kullanılmasından parasal çıkar elde edemeyecekleri hakkında yasanın işletilmesi için çabalar gösterildi. Ama burada parasal kazanç yoktu ki. Ev sakinlerine orada kalmaları için para ödenmiyordu. Ve suç neydi? Yedi kişinin altısı bir suç işlememişti ve suç işleyenin kimliği de bilinmiyordu. Katil saptandıktan sonra televizyonda görünmeleri önlenebilirdi ama o zamana kadar herhangi birini kısıtlamak için hiçbir şey yapılamazdı.

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 18:50

"Ben yapalım derim."

İlk konuşan Garry olmuştu. Birinin bıçaklandığı bir tuvaleti kullanma konusunda bir çekingenliği yoktu.

"Ben zemini kanlı tuvaletlere çok girdim" dedi.

Bunu televizyonda iyi görüntü vereceğini düşünerek söylemişti. Ama sonra bir aydır ilk kez Ev dışında olduğunu ve üzerine çevrili kameraların bulunmadığını hatırladı.

Geraldine, Emniyet'ten çıkan yedi yorgun ve şaşkın ev sakinini toplayıp bekleyen minibüse bindirmeyi başarmıştı Bu kolay olmamıştı. Kapı açılır açılmaz gökgürültüsü gibi para teklifleri yağmaya başlamıştı. Orada yapılacak bir röportaj karşılığı yedi kişiden herhangi birine yüz bin sterlin ödenecekti. Neyse ki Geraldine yanında bir megafon getirmişti ve kullanmakta da hiç çekingen davranmamıştı.

"Eğer toplu olarak pazarlık yaparsanız daha çoğunu alırsınız!" diye araya girdi. "Onun için hemen minibüse binin!"

Sonunda Geraldine'in yanında getirdiği on iriyarı güvenlik görevlisinin yardımıyla değerli varlıklarını araca sokabildiler ve polis minibüse yol açmaya çalışırken yedisi de uysal çocuklar gibi ses çıkarmadan beklediler. Dışarıda yüzlerce kamera çalışıyor, mikrofonlar camlara uzatılıyor, sorular birbiri ardından yağıyordu.

"Sizce kim yaptı?"

"Neler hissediyorsunuz?"

"Kelly bunu hak etmiş miydi?"

"Bu bir seks cinayeti miydi?"

Minibüste ev sakinlerinin dikkatini çekmek için Geraldine megafonunu kullanmak zorunda kaldı. Ev sakinlerinden ne istediğini iyi bildiği için bunu kendilerine iletmekte gecikmedi.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı.

Şaşkın yedi kişi ona döndü.

"Hepinizin Kelly için üzüldüğünüzü biliyorum ama pratik olmamız gerek. Dışarıda şu olup bitenlere bakın! Dünya basını burada ve ne için? Kelly için değil çünkü Kelly yok artık. Bunlar sizin için geldiler. O yüzden hele bir an düşünün."

Minibüs medya denizi arasında ağır ağır ilerlemeye başladı.

"Sizler bu işe neden girdiniz?" diye sordu Geraldine. Dikiz Yapımcılık'a neden başvurdunuz?"

Hepsinin aklı karışmıştı: İşin başında o kadar çok neden ileri sürülmüştü ki.

"Kişiliğimi geliştirmek için..."

"Benliğimin farklı yanlarını araştırmak için..."

"Yeni ufuklar ve yaşam serüvenleri keşfetmek için..."

"Bir hedef çizmek ve bir rol modeli olmak için."

Söylemeleri gereken şeyleri biliyorlardı. Kendini masum göstermenin yeni dili. Hepsi palavraydı ve Geraldine bunu biliyordu. Kendisine neden başvurduklarını biliyordu ve Yeni Çağ palavralarının hiçbir göstermelik söylemi bunu sağlayamazdı. Bu işe ünlü olmak için girmişlerdi ve Geraldine de o nedenle hepsinin Ev'e döneceklerini biliyordu.

"Şu anda cinayet zavallı Kelly'nin nasıl öldüğünü bir yana bırakalım ve onun acıklı ölümünün sizlere açtığı fırsat, düşünelim. Ben sınırlar ötesine geçen, en çılgın hayallerinizde bile aklınıza getiremeyeceğiniz fırsattan söz ediyorum Bu program bütün dünyada gösterilecek, bundan hiç kuşkunuz olmasın. Evimizden çıktığınızda yüzleriniz gezegenin bütün şehir ve kasabalarında ve de evlerinde tanınmış olacaktır. Bunu düşünün. Eğer şimdi bölünürseniz hikâye bir haftada sönecek ve sizler Kelly hakkında konuştunuz diye gazetelerden üç beş kuruş alacaksınız. Ama bir de birlik olursanız! Eğer Ev'e birlikte dönerseniz! Her gün dünyanın en büyük haberi siz olacaksınız."

Dervla, "Yani insanlar hangimizin Kelly'yi öldürdüğünü kestirmek için bizi mi seyredecekler?" dedi.

"Kesinlikle" dedi Geraldine. "Ama bunu polis de araştırıyor olacağından siz hiç olmazsa kazançlı çıkabilirsiniz. Ayrıca bu işin başka yanları da var: Bu, tragedyayla, birbirinizle nasıl başa çıkacağınız insani açısı. İnanın bana bu, iyi televizyonculuğun bu yüzyıla damgasını vuracak olayıdır."

Geraldine hepsinin hâlâ durumlarındaki ürkütücü ve şaşırtıcı değişiklikle baş etmeye çalıştıklarını görebiliyordu. Sally de kimsenin kullandığını duymadığı alçak ve hüzünlü bir sesle,

"Bir süre eve gitmek iyi olur diye düşünüyorum" dedi.

"Çok iyi söyledin!" dedi Geraldine. "Ben de aynı şeyi söylüyorum."

"Hayır, ben gerçek evimi demek istemiştim."

"Ha, anladım... Siktir et gitsin onu. Artık sizin gerçek eviniz burası."

Geraldine'in kendi hayatı işiyle öyle bir belirlemişti ki, birinin on yılların en büyük televizyon olayına katılmak yerine gidip anasının omzunda ağlaması fikrini aklı almıyordu. Gürültücü kalabalığı artık arkalarında bıraktıkları için daha sakin, daha uzlaşmacı bir sesle,

"Pekâlâ, olaya bir de söyle bakalım" dedi. "İçinizden biri onu öldürdüyse, altısı öldürmedi demektir, tamam mı? Büyük fırsatları zalim bir psikopat tarafından ellerinden alınan altı kişi. Ya savuşup giden altı kişi ya da kendi haklarını savunmak için ayakları üzerinde durabilecek altı kişi. Bu kişisel güçlenme yolculuğuna devam hakkınız olduğunu, yıldız olma hakkınız olduğunu unutmayın: Çünkü günün sonunda hepiniz güçlü, ünlü ve bağımsız kişilersiniz ve ben size devam etmenizi öneririm!"

Ama yine de duraksıyorlardı. O eve dönmek... O yataklarda yatmak... Tuvaleti kullanmak. O tuvalet ki, yalnızca birkaç saat önce...

Geraldine uzlaşmayı denedikten sonra sopasını bir daha ele alıp en büyük kozu olan gerçeği oynadı.

"Pekâlâ, işin aslına gelelim, tamam mı? Dün hepiniz daha önce on kere gördüğümüz, hiçbir özgünlüğü olmayan boktan bir oyunun parçalarıydınız. Daha önce sizler de bu programları seyretmiştiniz ve katılanların dışardakilere nasıl kendini beğenmiş ukala boklar olarak göründüklerini biliyorsunuz. Siz farklı göründüğünüzü mü sanıyordunuz? Eğer öyle ise, bir daha düşünün. İsterseniz size kayıtları gösteririm. Halk Woggle'ı bile size tercih ediyordu. Yıldızlarmış? Hah! Hepiniz kolayca elden çıkarılabilen küçük ünlülerdiniz. Gerçek bu işte. Size kendi iyiliğiniz için açıklıyorum."

"Ama..." diye David itiraza kalkıştı.

"Kes sesini, David, bu benim minibüsüm ve ben konuşuyorum."

David sustu.

Geraldine, "Ama bütün bunları artık değiştirebilirsin," diye devam etti. "Eğer yüreğiniz varsa, bütün zamanların en ilginç televizyon deneyinin bir parçası olma fırsatınız var. Gerçek bir polisiye! Gerçek bir kurbanın olduğu günlük bir cinayet romanı... Bu tarihin en büyük gösterisi olacak ve sizler de bunun yıldızlarısınız. Kelly kendisinin en çok istediği şeyi, yıldız olma fırsatını verdi sizlere! Beni işitiyor musunuz? Gerçekten ünlü olmak için tek yapacağınız oyuna devam etmektir."

Geraldine hepsinin tek tek yüzlerine baktı. Tartışmayı kazanmıştı. Ve hiç de uzun sürmemişti. Birlikte hemen bir basın bildirisi hazırlayıp Ev'e yaklaşırken minibüs penceresinden dışarı verdiler.

"Bizi Kim Gözetliyor'un ev sakinleri Kelly'ye ve hayallerine saygımız nedeniyle sosyolojik deneyimize devam etmeye karar verdik. Kelly'nin bu programı ne kadar sevdiğini biliyoruz. Bu onun bir parçasıydı ve bunun için hayatını verdi. Şu anda pes edip onun uğruna çalıştığı her şeyden vazgeçmenin çok sevdiğimiz bu güzel güçlü kadının anısına hakaret olacağını hissediyoruz. Kelly isteyeceği için Bizi Kim Gözetliyor devam edecektir. Bunu onun için yapıyoruz!"

"Çok güzel oldu" dedi Moon.

Sally ağlamaya başladı. Çok geçmeden de hepsi ağlıyordu. Dervla dışında. Dervla başka bir şey düşünüyordu. Minibüs BKG Evi çevresinde doluşmuş kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken,

"Bir şey var" dedi.

"Neymiş o?" diye Geraldine kızı tersledi.

Anlaşmayı sağladıktan sonra daha fazla tartışma istemiyordu. Özellikle de Dervla'dan.

"Ya katil bir cinayet daha işlerse?"

Geraldine bir an düşündü.

"Böyle bir şey asla olmaz, değil mi? Ne de olsa hepiniz tetikte olacaksınız ve bir daha ter kutusu gibi bir şey yapmayacağız. Bütün belirsiz ortamlar kapalı grup faaliyetleri sona ermiştir. Artık her şey açık açık olacak. Aslında buna üzülmelisiniz. Eğer böyle bir şey bir kere daha olsa, neler olur farkında mısınız? O zaman kârınızın ne kadar büyüyeceğini düşünebiliyor musunuz?"

YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 20:00

İçeri gireli yarım saat olmuş ve kimse ağzını açmamıştı. Kimi yatağına uzanmış, kimi koltuklarda oturuyordu. Henüz tuvalete giren de olmamıştı. Evin saklı hoparlörlerinden bir ses yükseldi.

"Ben Chloe. Oyun yapısının bütünlüğünü korumak için Kelly'nin yokluğunu Ev'den çıkarılma olarak kabul ediyoruz. O yüzden bu hafta başka biri çıkarılmayacak. Uzun ve yorucu bir gün geçirdiğinizi gözönüne alarak depo odası dolabına sizin için hazır yemek bırakıldı."

Jazz yemeği almaya gitti. Kesekâğıtlarıyla döndüğünde,

"Çin yemeği" dedi.

Yemeği bitirene kadar Ev'de söylenen tek sözcük buydu. Sonunda sessizliği bozan David oldu.

"Demek içimizden biri Kelly'yi öldürdü, öyle mi?"

"Öyle görünüyor" dedi Moon.

Yine sessizlik oldu. Saatler geçtikçe monitör odasında da sessizlik vardı.

O gece daha geç bir saatte Müfettiş Coleridge gelip Geraldine'nin yanına oturdu. Programın nasıl hazırlandığını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Adam konuşmaya başladığında Geraldine korkuyla havaya sıçradı.

"Eğer isteseydim buna devam etmenizi engelleyebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunu neden isteyeceğinizi düşünemiyorum" dedi Geraldine. "Kaç polis, zanlılarını sizin gibi izleme fırsatı bulabilir? Normalde tutuklama yapılmadığında avınız gider, izlerini örter, sırlarını saklar. Bunların bir sırrı varsa sımsık tutmaları kendileri için hayırlı olur."

"Sizi ahlaki nedenlerle durdurmak isterdim. Ülkenin tümünün programınızı izlemesinin nedeni içlerinden birinin katil olduğunu bildikleri içindir."

"Her ne kadar iyi televizyonculuksa da, yalnızca onun için değil" dedi Geraldine. "Aynı şey, bir daha tekrarlanabileceği için de izleniyor."

"O olasılık aklıma gelmişti."

"Ve bunun bizim küçük koyun sürümüzün de aklına geldiğini söyleyebilirim."

"Cinayet seyirlik bir spor değildir."

"Acaba?" diye sordu Geraldine. "Pekâlâ. Eğer soruşturma yapmıyor olsaydınız bunu izler miydiniz? Haydi, dürüst bir yanıt verin, izler miydiniz izlemez miydiniz?"

"İzlemezdim."

"O zaman siz tahmin ettiğimden de sıkıcı biriymişsiniz."

Ev sakinlerinin, yemeklerinin bulaşıklarını toplamalarını seyrederken odaya sessizlik çöktü.

Coleridge, "Sizce bunu neden yapıyorlar?" diye sordu.

"Ünlü olmak için."

"Doğru. Ün."

"Laik çağın kutsal kupası" diye düşündü Coleridge, "yerini alan zalim ve buyurucu ilah. Artık önemi olan tek şey. Büyük saplantı, gazetelerin yüzde doksanını ve dergilerin yüzde yüzünü meşgul eden milli saplantı. İnanç, ün.

"Ün" diye bir kere daha tekrarladı. "Umarım keyfini çıkarırlar."

"Çıkaramayacaklar" dedi Geraldine.

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Saat 18:00

Coleridge, gençlik merkezinin iki salonunun büyüğünde oturmuş diğer umutlularla birlikte sırasını bekliyordu. Son iki gecenin büyük bir bölümünü cinayeti soruşturmakla geçirdiğinden çok yorgundu. Şimdi gerçek dünyadan hayal dünyasına dönmüştü ama o büyük "Yarın ve yarın ve yarın" tiradının sözcüklerinin kafasından uçup gittiğini hissediyordu. Toparlanmaya çalıştıysa da insanlar gelip BGK Evi cinayetini soruyorlardı. Kuşkusuz anlaşılabilir bir şeydi bu. Olay çok büyük bir haberdi ve Coleridge'in üst düzey bir polis olduğunu hepsi biliyordu. Onlara cinayetle doğrudan doğruya ilişkisini söyleyemezdi. Sahnede bir saatini geçirmeye hazır beceriksiz bir oyuncu olduğunu aklından çıkarmamaya çalışarak, "meslektaşlarım ellerinden geleni yapacaktır" dedi. Coleridge gündüz haberlerinde resminin gösterilmemesine seviniyordu. Sabah gazetelerinde görüneceğini sanmıyordu. Öyle haber olmayı gerektirecek bir "üst düzey polis" görüntüsü yoktu. Basın bir fotoğraf bastığında bu Patricia'nınkiydi. Güzel bir "kadın polis"e bayılırlardı. Sonunda denenme sırası Coleridge'e geldi ve Glyn ile Val'in önünde gösterisini sunmak üzere küçük odaya geçti. Tiradını elinden gelenin en fazlasını vererek okudu,

hatta "sön artık, ey soluk mum"a gelince bir damla gözyaşı dökmeyi bile başardı. Bir insana hayatın yalnızca "yürüyen bir gölge" olduğunu hatırlatmak için yirmi bir yaşında bir kızın öldürülmüş olduğunu düşünmek yeterliydi. Tirad bitince Coleridge başarılı olduğundan emindi. Glyn de aynı fikirdeydi.

"Çok güzeldi. Çok güzel ve çok dokunaklı. Sende bir derinlik var."

Coleridge'in umutlan kanatlandı ama yalnızca bir anlığına.

Glyn, "Bence son perdede esas rol Macduff'tur" dedi. "Küçük bir rol ama büyük bir aktöre gerek gösterir. Onu oynamak ister misin?"

Coleridge düşkırıklığını göstermek istemeyerek Macduff'ı oynamaktan zevk alacağını söyledi.

Val neşeli bir sesle, "Ezberleyecek fazla bir şeyin olmadığına göre adını dekor boyama ve araç paylaşım listesine yazabilir miyim?" diye sordu.

YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Saat 21:30

Bizi Kim Gözetliyor'un yirmi sekizinci bölümü cinayetin ertesi akşamı doksan dakikalık özel bir program olarak yayınlandı. O gece yirmi dokuzuncu bölüm yayınlanmalıydı ama bir gece önce kısmen ölüye saygıdan, kısmen de ev sakinleri günlerini emniyette geçirdiklerinden bir gün ara verilmişti.Özel programda cinayete kadar olan olaylar ve cinayet gösterilmişti. Çarşafın kaldırılıp indiği on saniyelik bölüm kesilmişti ama bu görüntü zaten haberlerde sık sık tekrarlandığı için bu gereksiz bir önlemdi. Ayrıca kronolojiyi güncelleştirmek için ev sakinlerinin Ev'e dönüşleri de programa alınmıştı. Programın tümü gerçekten iyi televizyonculuk olarak kabul edilmişti. Yayından hemen sonra kanal sahibi şirket bütün eleştiri ve sorumluluktan kurtulmak için programı yayınlamaya devam etmelerinin etik değerleri hakkında canlı bir tartışma programı yayınlamıştı. Programa, Geraldine Hennessy de katıldı. Ünlü bir şair ve yayıncı,

"Korkarım az önce seyrettiğimiz şey bunaltıcı derecede kaçınılmazdı" dedi.

Geraldine daha sonra kendisini, aslında tartışma programlarına sürekli katıldığı için, ünlü diye tanıtacaktı. Ünlü yayıncı sözcükleri ağzında yayarak,

"Reality televizyonu denilen bu şey eski Roma'nın gladyatör arenalarına bir dönüştür" dedi. "Burada bir çatışma seyrediyoruz, uluyan kalabalıkların onayını almak için yarışan kıstırılmış ve umutsuz rakipler arasında bir çatışma. Eski çağın plebleri gibi bizler de galibi alkışlamak ve yenileni cezaya çarptırmak için başparmaklarımızı kaldırıp indiriyoruz. Tek fark, günümüzde bunu telefon oylamasıyla yapıyor olmamız."

Geraldine oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Sözde entelektüellerin, popüler kültürü bir yandan üstünlük taslayıp suçlarken diğer taraftan onun kaymağını yemelerinden nefret ederdi. Ünlü yayıncı,

"Ben kişisel olarak bu tür eğlencelerde cinayetin bir taktik olarak yerini alması için neden bu kadar beklendiğine şaşıyorum" diye devam etti.

Tartışma başlayalı iki dakika olduğu halde henüz kendisine sıra gelmemesine kızan gölge içişleri bakanı,

"iyi ama, bu, cinayetin yayınlanmasını mazur gösterir mi?" diye söze karıştı. "Bence kesinlikle hayır. Kendi kendimize nasıl bir ülkede yaşamak istediğimizi sormamız gerekir."

Ünlü şair,

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim" dedi. "Ama halkı inkâr edecek cesaretiniz var mı? Halk ekmeğini ve Erklerini ister."

Geraldine müstehcen küfürlerden oluşan bir tirad salvosuna girme isteğini güçlükle yutarak mantıklı olmaya çalıştı. Ne de olsa programa bu nedenle gelmişti. Meslek hayatının bu çok önemli anında programının yayından kaldırılması en son isteyeceği şeydi.

"Bakın" dedi. "Burada olanlardan ben de sizin kadar hoşnut değilim."

"Öyle mi?" diye şair burun kıvırdı.

"Ancak gerçek şu ki, eğer bunu biz yayınlamadığım takdirde ucuz kiralık kanallardan biri yayınlayacaktır. Ev sakinleri programa devam kararı verdikleri anda bizim bu konuda bir seçim hakkımız yoktu. Eğer devamı reddetseydik reklamcının biri hepsini toptan alıp en yüksek parayı verene satardı. Kablo ya da uydu yayın şirketlerinden birine herhalde. Bunun gibi bir program o şirketleri çok yükseklere taşıyabilirdi."

Programın ünlü ev sahibi,

"Evi kullanmalarına izin vermeyebilirdiniz" dedi.

Geraldine, "Başka ülkelerde şu anda buna benzeyen boş evler var" dedi. "Hollanda'daki özgün evin internette kameralarıyla falan toptan satıldığını.gördüm. Bu onların işini görürdü. Ayrıca gerçek şu ki, bu insanları bir bahçe sundurmasına da soksanız halk yine seyredecektir."

Gölge bakan,

"İçlerinden biri katil olduğu için" dedi. "Burada keyifle izlenecek kan ve vahşet var. Ama Bayan Hennessy bir kızın öldüğünü unutmamalıyız."

"Gavin, o gerçeği kimse unutmuyor ama herkes de ondan politik bir çıkar sağlamaya çalışmıyor" dedi. "Ne de olsa bu büyük bir olay ve kamuoyu da gerçek bir ilgi duyuyor. Bence halk burada kendini bu cinayetin bir parçası olarak görmekte. Bazı bakımlardan da kendini bir miktar sorumlu tutuyor. Şoka uğradılar, ıstırap çekmekteler ve iyileşmeye ihtiyaçları var. O iyileşme sürecinin başlaması için olanlarla bağlantıları sürmelidir. Onları aniden devreden çıkaramayız. Kelly çok sevilen, çok popüler bir yarışmacıydı. Halkın Ev'deki temsilcisiydi ve bu da pek çok bakımdan halkın cinayetidir."

Bu hiç beklenmedik ve insanın ağzını açık bırakan parlak bir çıkıştı. Geraldine ile kanalın, yayının devam etmesini istemelerinin gerçek nedeninin para olduğunu herkes biliyordu. Çıplak gerçek şuydu: Kelly'nin öldürülmesi Bizi Kim gözetliyor programını sıradan başarılı bir programdan bir televizyon devine dönüştürmüştü. Cinayetten bir gün önce gösterilen yirmi altıncı bölümün izlenme oranı yüzde on yediydi. Cinayetin de yer aldığı az önce gösterilen bölüm ise yüzde seksen izlenme oranına ulaşmıştı. Bu yaklaşık bütün nüfus demekti. Üç reklam arasından birindeki otuz bir saniyelik reklam normal bedelinin on beş katına satılmıştı.

Geraldine,

"Yayını kesmek seçmecilik olur" diye devam etti. "O zaman halk için neyin iyi olduğunu biz biliriz diyoruz demektir. Biz büyük ve güçlü olan sıradan insanların neyi seyredebileceklerine karar veriyor oluruz. Bu çağdaş demokrasilerde asla kabul edilemez bir şeydir. Ayrıca, şunu da hatırlatayım ki, bu olay internette canlı olarak izlendi. Kültürün bir parçası oldu. Bir bilgisayarı olmayan kişinin sosyal olarak dışlanmasını kabul ediyor musunuz? Onlar yas tutma fırsatından yoksun mu bırakılacak?"

Böylesine soluk kesici bir sunuş karşısında ünlü şair ve yayıncı bile gafil avlanmıştı. Her tartışmayı kendi lehine dönüştürmenin acemisi değildi ama Geraldine Hennessy'nin de bambaşka bir ligde oynadığını fark etmekte gecikmedi.

Geraldine,

"Bizim kamuoyuna sorumluluğumuz onlar için sorumluluk yüklenmemektir" diye sözünü bağladı. "Görevimiz onların kendilerinin sorumluluk almalarını sağlamaktır. Seçimi onların yapmasına izin vermektir. Bunu ancak yayına devam ederek yapabiliriz. Sorumlu ve ahlaklı olan budur işte."

Programa katılan diğerlerinin en son isteyecekleri şeydi seçmeci görünmek.

Gölge bakan,

"Halkın isteklerine mutlaka kulak vermeliyiz" dedi. "Kelly Simpson daha şimdiden onların hayatlarının bir parçası olmuştur. Onun öldürüldüğünü gördüler, o nedenle ondan sonrasını da görmek haklarıdır."

Geraldine,

"Dediğim gibi, onlara yas tutma ve iyileşme fırsatı verilmelidir" diye tekrarladı.

Ünlü şair konuyu Geraldine'in getirdiği yere aslında kendisinin yöneltttiği izlenimini yaratmak için gecikmiş bir çaba gösterdi.

"Daha önce de ima ettiğim gibi bu olay insani deneyimin demokratikleşmesinin sınırını aşmaktadır. Reality televizyonu bize mahremiyetin bir efsane, insanların bir yaz günü üzerlerinden atmak istedikleri kalın giysiler gibi istenmeyen bir pelerin olduğunu göstermiştir. Ölüm en sonuncu, gerçekten mahrem bir olaydı, ama Bizi Kim Gözetliyor sayesinde artık mahremiyeti kalmamıştır. Bizim şeffaf çağımızda hiçbir insani deneyimin bir diğerinden daha 'iyi' ya da daha 'önemli' görünmesine gerek yoktur ve nihai deneyim de bunun dışında değildir. Kelly'nin sağ olarak görünmeye hakkı varsa, o zaman ona ölürken de görünme hakkını tanımalıyız."

Geraldine beklediği gibi tartışmayı kazanmıştı.

Basit gerçek, insanların seyretmek istedikleriydi ve onlara bu fırsatı vermemek çok güç olacaktı. Ve bu yalnızca İngiltere’de böyle değildi.

Cinayet, işlenmesinin otuz altıncı saatinde dünyanın bütün ülkelerinde yayınlanmıştı. Sıkı bir denetim altında olan Çin devlet televizyonu bile böyle bir iyi televizyonculuk örneğinin çekiciliğine direnememişti. Bu dünya çapındaki ilgi, yapım bürosunda epey karışıklık yaratmış, BJCG'ye olan uluslararası ilgi karşısında hazırlıksız yakalanmışlardı. Cinayet bantları için istek yağmaya başladığında bunlar büroya her gün sabah televizyonlarından gelen normal klip istekleri gibi karşılanmıştı.

Klipler bedavaya verilmişti!

Dikiz Yapımcılık, normalde reklamdan memnundu. Millet reality televizyonundan sıkılıyordu ve Jazz bir omlet yaptığında ya da Layla erkeklerin tembelliğinden şikâyet ettiğinde milli bir olay olduğu izlenimini yaratmak önemliydi. Bu nedenle Dikiz Yapımcılık, kendi programının başka kanallarda yayınlanma fırsatını kaçırmamak isterdi. Böylece dünyanın bütün haber ve olay kanalları bir klip istediğinde şirket sekreterleri uygulamayı sürdürüp klipleri bedava vermişlerdi. Ve bu klipleri çoğaltmak aslında onlara binlerce sterline mal olmuştu. Olayı fark ettiğinde Geraldine'in tepkisini kimse unutamayacaktı. Kadının öfkesini ifade edecek kadar küfür hiçbir dilde olamazdı. Ancak Geraldine suçun yalnızca kendinde olduğunu hiç olmazsa kendi kendine kabul etmek zorundaydı. Bunu daha önce düşünmeliydi. Bu cinayetin ne kadar kârlı bir şey olacağını ilk anında görmeliydi. Geraldine yanlışından çabuk döndü ve o andan sonra BKG Evi'nden klip isteyen herkesten gayet yüksek fiyatlar talep etmeye başladı. Geraldine fiyatı ne kadar arttırırsa arttırsın para hiç şikâyet edilmeden ödeniyordu.

Dikiz Yapımcılık'ın tek sahibi olan Geraldine, cinayetin haftasına birkaç kere milyoner olmuştu. Çeşitli röportajlarda yayına devam etmek istemesinin nedeninin kesinlikle para olmadığını ısrarla vurguluyordu.Hayır, daha önce de defalarca tekrarladığı gibi bunu görevi olduğu için yapıyordu. Halka yas tutma fırsatı verebilmekti. Geraldine, çeşitli hayır kuruluşlarına büyük miktarlarda bağışlarda bulunulacağıyla ilgili bazı bulanık sözler etse de bunun detaylarının açıklanması henüz yapılmamıştı.

OTUZUNCU GÜN

Saat 10:30

Bazı yorumcular BKG'ye böylesine, daha önce benzeri görülmemiş uluslararası ilginin fazla sürmeyeceği kehanetinde bulunmuşlar ama yanılmışlardı. Yedi ev sakini zanlı bir şok yas ve birbirlerine karşı büyük bir kuşku atmosferi içinde yaşamaya çalışırken izleyiciler gözlerini ekranlardan ayıramıyordu. Yapımcı, polis bir tutuklama yapana kadar programın hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğini duyurmuştu. Aday gösterilmeler eskisi gibi yapılacak ve ev sakinleri haftalık alışveriş istihkaklarını kazanmak için yine kendilerine verilen görevleri yerine getireceklerdi. Cinayeti izleyen hafta yüzme havuzunda senkronize bir su balesi düzenleme görevi verilmişti. Geraldine bu fikri Avustralya'daki programdan almıştı ama şimdi bu bağlam içinde bundan mükemmeli olamazdı. Geraldine, cinayet ve sonrasının yarattığı yüksek heyecan düzenini sürdürme sorununun farkındaydı ve yedi ev sakinini bir su balesi düzenlemeye zorlamak pek çok eleştirmence dahiyane bir fikir olarak karşılanmıştı. İçlerinden birinin katil olduğu bu yorgun, sinirli ve çaresiz insanların Speedo marka dekolte mayolarıyla klasik dans figürleri çalıştıklarını görmek BKG'nin izlenme rakamlarının tavana

vurmasını sağlayacaktı. Mantovani'nin, Ev'e yayılan en sakinleştirici yaylı saz parçaları da çalışmalara ve tartışmalara gerçekdışı bir hava veriyordu.

Garry, kuğu olarak bilinen hareketi yapmaya çalışırken Moon,

"O lanet sağ bacağını kaldırman gerek, Gazzer!" diye bağırdı.

"Karnımı içeri çektim ya! Ben cambaz değilim."

Jazz, Sally'ye,

"Ayak parmaklarını ileri uzat" dedi. "Burada zarafetimizle değerlendirileceğimiz yazıyor."

"Ben bir korumayım, Jazz, zarafetten falan anlamam."

Böylesine masum bir atışma bile ev sakinlerinin birbirlerine kaygıyla bakmalarına ve dışarıda da tartışmalara neden oluyordu. Sally yalnızca Jazz'a karşılık veriyordu ama diğer yandan şiddete de pek uzak olmadığını ima etmiş oluyordu... Eh, insanın aklına ne gelmezdi ki?

Kimi zaman da akıllarından hiç çıkmayan şeyi dile getirmekteydiler.

Gazzer, "Bu lanet mayo da kıçımın arasına giriyor" dedi. "Bu fikrin kimden çıktığını bir öğrensem kafasına bir bıçak saplardım!"

Bu karanlık ve cüretli bir şakaydı, BKG stüdyolarında tekrarlandığında kimse gülmedi ve Gazzer popüler basının "katil kim" anketlerinde kısa bir süre için bir iki basamak yükseldi.

OTUZ BİRİNCİ GÜN

Saat 11:20

Patoloji raporu geldiğinde Coleridge, Dikizci arşivlerini izlemeyi bırakmış biraz dinleniyordu.

"Klozet tahtasının üzerindeki kusmuk lekeleri Kelly' ninmiş" dedi. "Ağzının arkasında ve boynunda da safra izleri varmış. Kızın boğazının tıkandığını düşünüyorlar. Kelly'nin ter kutusundan çıktığında çok huzursuz olduğu kuşkusuz."

"Zavallı kız" dedi Trisha. "Son birkaç dakikanı küçücük plastik bir çadırda insanların üzerine kusmamaya çalışmakla geçirmek ne acı bir şey. Tanrım, nasıl da sarhoş olmalı."

"Sarhoşmuş. Rapor, sınırı sekiz kat aştığını söylüyor."

"Kusmamak için neden öyle direndiği anlaşılıyor."

"Raporda dilinin da berelenmiş olduğu yazılı."

"Bereli mi... yani ısırılmış mı?"

"Hayır, bereli. Biri parmağını ağzına sokmuş gibi."

"Yani biri onu susturmak mı istemiş?"

"Ancak bu anlam çıkıyor."

"Belki de biri parmağını ağzına soktuğu için boğulacak gibi olmuştu. Oradan çıkmakta o kadar acele etmiş olmasına şaşmamak gerek."

"Evet, o kutuda biri parmağını dilini bereleyecek bir şiddetle kızın ağzına sokmuş olsa birilerinin de Kelly'nin şikâyet ettiğini duymuş olması gerekirdi ama, değil mi?"

OTUZ İKİNCİ GÜN

Saat 19:30

Hafta ilerledikçe grup su balesini kavramaya başladı ve onların "Kuğunun Kaçışı"nı önce dışarıda, sonra havuzda sergilemeleri televizyon tarihinin en pahalı dört dakikalık video kaydı oldu. Balenin dışında izleyiciler ev sakinlerinin bir arada yaşamaya çalışmasının dramını da keyifle izliyorlardı. Herbiri gizlice diğerlerine katil gözüyle bakmaktaydı. Her bakış bir önem kazanıyordu. Kaçamak bakışlar, yan bakışlar, dik bakışlar. İyi bir montaj yapılınca herbirinin yüzünün her kasının kasılması bir itiraf ya da bir cinayet suçlamasına dönüştürülebiliyordu. Sonra bıçaklar vardı. Artık parası bol olan Geraldine kamera koridorlarında altı, yemek saatlerinde ise on kameraman dolaştırıyordu. Bu kameralardan çoğunun tek görevi bıçakları izlemekti. Ev sakinlerinden biri tereyağı sürmek, havuç kesmek, ekmek dilimlemek için her bıçak aldığında kameralar oradaydı. Parmaklar sapı çevresine dolanırken yakın plana geçiliyor, tavandaki ışığın keskin uçtaki parıltısı yakalanıyordu. Yapım şirketinin psikologu kayıtlarda beden dilini araştırmaya başlamıştı. Çok geçmeden kendisine bir kriminolog ve eski bir başkomiser katıldı ve hep birlikte yedi zanlıdan hangisinin, elinde bıçakla rahat göründüğünü uzun uzun tartıştılar.

OTUZ İKİNCİ GÜN

Saat 23:00

Ev sakinleri için günün en berbat zamanı akşamlarıydı. O zaman yapacak fazla bir şey olmadığından kendi durumlarını düşünecek zamanlan oluyordu. Pek sık olmamakla birlikte konuştuklarında en kötüsünün bilmemek olduğunu dile getiriyorlardı. Oyunun kuralları değişmemişti, hâlâ dış dünyayla bağlantıları yoktu ve fırtınanın ortasında yaşadıkları o bir tek gün dışında ne bir şey görmüşler ne de bir şey duymuşlardı. Çılgınlığın sesi aniden ve mutlak bir biçimde kapatılmıştı. Sanki yüzlerine bir kapı kapanmıştı, ki gerçekte olan da buydu. Tek tek ve kolektif olarak haber özlemi çekiyorlardı. Neler oluyordu? Gizli haber kaynağı olmasına rağmen Dervla bile bir şey bilmiyordu. Mesajı yazan kişinin cinayetten sonra buna bir son vereceğini sanmışsa da, yanılmıştı.

″

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 09:00

Adli tıp teknisyeni katili gizleyen örtünün raporunu Colridge'e bizzat getirdi.

"Laboratuvardan kurtulmam için bir fırsat" dedi. "Bizler pek dışarı çıkmayız ve bize de ünlülerle ilişkili fazla bir şey gelmez. Beni sahne arkasına götürmenin bir yolunu bulamazsınız, değil mi? Bir daha gittiğinizde. Nasıl yaptıklarını görmek isterdim."

"Mümkün değil" dedi Coleridge. "Lütfen bana çarşafı anlatın."

"Berbat. Binlerce karışık DNA. Ölü deri, tükürük kalıntıları, başka şeyler. Çarşaf işte."

Coleridge başını salladı.

"Bu çarşafı ya hepsi kullanıyordu ya da hepsi bir arada yatıyorlardı. Dört ayrı erkek izi var. Birinin izleri hâkim. Beşinci bir erkeğin de izleri var. Dördü şimdi Ev'de olan dört genç ve beşincisi de Woggle sanırım. Tabii, kendilerinden örnek alıp karşılaştırmadan bir şey söyleyemem."

"Bir tek çarşaf üzerinde hepsinin izi mi?"

"Öyle görünüyor."

OTUZ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 11:00

Sunucu Andy konuşuyor:

"Otuz üçüncü gün saat on bir. Ev sakinleri DNA örneklerini vermek üzere Görüşme Odasına çağrıldılar. Polis istemeyenin gelmeyebileceğini söylediği halde ev sakinlerinin içinde çağrıyı kabul etmeyen yoktu."

"Aman ne güzel" dedi Dervla. "Günümüzün görevi kendini bir cinayet soruşturmasından elemeye çalışmak."

Gazzer düşkırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben otuz bir çekerek onlara özel şampanyamdan tattıracağımı sanıyordum yalnızca bir parça deri istediler" dedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 20:00

Layla gözyaşlarıyla yarı körelmiş bir halde kiliseden çıktı. Papaz ona, on beş yaşında reddettiği dine şimdi neden ihtiyaç duyduğunu sormuştu.

"Peder, vicdanımda bir ölüm var."

"Ne ölümü? Kim öldü?"

"Bir kız, güzel bir kız, nefret ettiğim bir masum. Ondan nefret ediyordum, Peder. Ve şimdi öldü ve benim de bu nefretten kurtulmam gerek. Ama daha beter oldu, şimdi o her yerde ve ona azize diyorlar."

"Anlamıyorum. Kimdi bu kız? Ona kim azize diyor?"

"Herkes. Öldüğü için resimlerini basıyorlar ve onun güzel ve masum olduğunu ve bir karıncaya bile zarar vermeyeceğini söylüyorlar. Ama o beni yaraladı, Peder! Beni yaraladı! Şimdi öldüğüne göre gitmesi gerek ama gitmiyor işte! Hâlâ burada. Hâlâ her yerde. Hem de bir yıldız şimdi!"

Papaz kafesin ardından Layla'ya baktı. BKG'yi hiç seyretmemişti ama arada sırada bir gazete gördüğü olurdu.

"Bir dakika" dedi. "Seni tanıyorum, değil mi? Sen..."

Layla kaçtı. Kilisede bile bir hiç olarak o zehirli şöhretinin utancından kurtulamıyordu. Şöhretsizliğinden kaçıp sığınacağı bir yer yoktu. Başarısız olduğu gerçeğinden, o Ev'den ilk atılan kişi olmaktan. Ve Kelly kendisini aday göstermiş ve sonra da milyonların gözü önünde öpmüştü. Layla'nın Kelly'nin sempatisini kabul edişini herkes görmüştü. Ve şimdi Kelly ölmüştü ve Layla kendini daha iyi hissedemiyordu.

OTUZ BEŞİNCİ GÜN

Saat 19:30

Cinayetten sonraki ilk Ev'den çıkarılma günüydü.

Chloe'nun olaylar konusunda olumlu görünmesi hakkında idari bir karar alınmıştı.

"Çok esaslı bir hanımefendi olduğu ve yaşamı zalimcesine koparılıp alındığı için Kelly'yi çok ama çok özlüyoruz. Bu asla olmamalıydı, değil mi? Kelly neşeydi, insanı neşelendirirdi ve güzeldi. Böyle bir şeyi asla hak etmemişti, kimse de hak etmez. Oh, Kelly, seni o kadar çok özlüyoruz ki Hepimiz seni doya doya kucaklamak isterdik! Ama gösteri devam etmeli ve bütün ev sakinlerinin de belirttikleri gibi bu olay artık Kelly'nin unutulmaz anısına adanmış bulunuyor. Kelly, sen bizi olduğun yerden izliyorsun, biliyoruz bunu! Pekâlâ! Şimdi Ev'de geçirilen bir haftayı daha alkışlayalım!"

Alkışlarla birlikte artık iyice meşhur olan jenerik geldi.

Bir ev. On yarışmacı. Otuz kamera. Kırk mikrofon.

Bir kişi kalacak.

"Evdekiler, beni işitebiliyor musunuz? Chloe'nun sesi bu!"

Koltuklara serilmiş olan yedi kişi,

"Evet, seni işitiyoruz!" diye bağırdılar ve bir an için her şey normale dönmüş gibi oldu. İçlerinden hiç kimsenin ölmediğini hayal neredeyse mümkün olacaktı.

"Bizi Kim Gözetliyor Evi'ni terk edecek dördüncü kişi..."

Uzun bir dramatik sessizlik.

"David! Gitme zamanı geldi, David!"

"Evet!" diyen David gidiyor olmaktan büyük sevinç duyması gerektiğiyle ilgili uygulamaya uyarak yumruğunu havaya kaldırdı.

"David, eşyalarını topla. Veda etmek için bir buçuk saatin var. Bir buçuk saat sonra senin Ev'den çıkışını canlı alarak izleyeceğiz!"

O haftanın adayları David ile Sally idiler.

Çok büyük bir bunalıma girdiği için herkes Sally'yi seçmişti, David de tam bir ukala olduğundan oy çokluğuyla seçilmişti. Ev sakinlerinin Ev'den çıkarılmak üzere seçtikleri iki aday bir rastlantıyla milletin en büyük iki cinayet zanlısıydı. Evin dışında, çıkarılma oylaması Kelly'yi kimin öldürdüğü milli referandumuna dönüşmüştü. Sonuç ilan edildiğinde bir an cinayet âdeta çözümlenmiş gibi bir hava oluşmuştu.

"Katil David!" diye gazeteler çınlıyordu. "Ta ilk baştan tahmin ettiğimiz gibi!"

"Evet, evet! David!"

diye radyolarda ve televizyonun canlı haber bağlantılarında bağırıyorlardı. Bazıları da, sanki David Ev'deyken yasalardan kaçıyormuş da şimdi halk konuştuktan sonra artık bir kurtulma bekleyemeyecekmiş gibi,

"Kısa zamanda tutuklanmasını bekliyoruz" diyorlardı.

Evin içinde doksan dakikalık süre çok ağır ilerliyordu. David'in toplanması uzun sürmedi ve zaten yürekten nefret ettiğin ve katil olduğundan şüphelendiğin biriyle sarılıp öpüşmek ve ölüme kadar sadakat yeminleri etmek pek kolay değildi. Normal koşullar altındaki çıkarılmalarda yapılması gereken, herkesin giden kişiye hayran oldukları ve gitmesine gerçekten üzüldükleri pozlarına girmeleri bekleniyordu. Ancak bu gece çok da az olsa gerçekçiliğin araya sızmasını önlemek mümkün değildi. Ama dışarıda böyle bir şey yoktu. Ev'in dışında televizyon kuralları hâlâ

geçerliydi. David "Eye of the Tiger"ın hızlı temposuyla binlerce flaşlı fotoğraf makinesinin göz kamaştırıcı ışığına çıktı. Birkaç dakika önce korkular içinde olmasına rağmen şimdi kalabalığın gürültüsüyle bir anda kendini toparlamıştı. En azından bu an öylesine özlemini çektiği yıldızdı işte. Dünyanın gözü üzerindeydi ve hakkını vermek gerekirse David o anı gayet tutarlılıkla kullanmıştı. Omuzlarına kadar inen saçları hafif bir esintiyle dalgalanmış, uzun siyah paltosu romantik bir biçimde arkasında kabarmıştı. Alaycı bir gülümsemeyle bakarken kollarını iki yana açtı ve eğilerek kalabalığı selamladı. Tiyatrovari jestleri seven halk kendisini çifte alkışla ödüllendirdi. David bir daha gülümseyerek elini saçları arasından geçirip hendeğin öteki tarafına geçmek için iş makinesinin kepçesine bindi. Öteki tarafa geçince kalabalığı bir kere daha eğilerek selamladı ve Chloe'nun elini öptü. Kalabalık David'in tahmin ettiklerinden daha büyük bir ukala olduğunu düşünürken kendisini bir daha alkışladı. David ile Chloe bir limuzinle zaten çok yakında olan stüdyoya gittiler. Müzik uğulduyor, ışıklar yanıp sönüyor, kalabalık haykırarak ellerindeki pankartları sallıyordu.

"DERVLA'YI SEVİYORUZ!"

"YAŞA JAZZ!"

David ile Chloe sonunda daha önce yalnızca Layla'nın oturmuş olduğu kanepeye yerleşip sohbete başladılar.

"Vay canına!" diye bağırdı Chloe. "Müthiş, değil mi? İyi misin, Dave?"

"Gayet iyiyim, Chloe."

"Harika.'"

"Kesinlikle. Gerçekten harika."

"Bak, sana karşı dürüst davranacağım, David. Sen çok şey yaşadın ve biz yaşamadık ve bu senin için müthiş garip bir deneyim falan olmalı ama sana bir soru sormalıyım, bunu biliyorsun, değil mi? Ne soracağımı elbette biliyorsun, bunu yüzünden okuyabiliyorum. Biliyorsun, değil mi? Ne soracağımı biliyorsun, ha? Elbette biliyorsun, öyleyse sorayım da bitsin, değil mi? Herkesin bilmek istediği şey şu, David: Kelly'yi sen mi öldürdün?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Ben Kelly'yi severdim."

David bütün hünerini kullandı: Cevap vermeden kısa bir duraklama, ıstıraplı bir içtenlik ifadesi, sesinin hafifçe titremesi. Ama bu bir işe yaramamıştı. Kalabalık bir sonuç bekliyordu. Yuhalamaya, alay etmeye başladılar, hep bir ağızdan "Katil! Katil! Katil" diye bağırdılar.

David sersemlemişti. Bunu beklemiyordu.

"Kusura bakma ama onlar bu işi senin yaptığını düşünüyorlar, yavrum" dedi Chloe. "Çok özür dilerim falan filan ama sonunda olan bu işte, yavrum."

"Ama ben yapmadım, yemin ederim ki ben yapmadım."

"Pekâlâ öyleyse." Chloe canlandı. "Bakalım başkasının yaptığını düşünen var mı!"

Bu öneri epey alkış aldı, alkışlayanlardan bazıları hiç kuşkusuz David'i suçlamış olanlardı. Polis soruşturması gibi durum epey karışıktı.

"Eh, Dave, haklının hakkını vermek gerek" dedi Chloe. "Senden yana olan pek çok genç hanım görüyorum. Onları suçlayamayız, değil mi? Müthiş!"

Ve bunun üzerine alkışlar iki katına çıktı.

"Peki, söyle bakalım, David, sen yapmamışsan sence kim yapmış olabilir?"

"Bilemiyorum. Garry diyebilirim ama bu yalnızca bir tahmin olur. Gerçekten bilemiyorum."

"Eh, o zaman öğrenmek için dizinin sonunu bekleyeceğiz, değil mi?"

Bu küstahça ve hiçbir dayanağı olmayan bir söylemdi ama televizyonun ayartıcı gücü nedeniyle kulağa inandırıcı geliyordu.

Chloe, "Bu arada David'in Ev'deki en esaslı anlarından bazılarına bakalım" dedi.

OTUZ BEŞİNCİ GÜN

Saat 22:00

Coleridge'in ekibi manyaklardan gelen binlerce telefonla da uğraşmak zorundaydı. Çalan iki telefondan birinde katili rüyasında görmüş olan bir falcı çıkıyordu. Hooper bir çetele tutmuştu.

"Erkeklerin rüyalarında Dervla, kızlarınkilerde Jazz çıkıyor" dedi. "Garip, değil mi?"

Ama bu telefon farklıydı. Emniyet'teki durum odasındaki televizyonda Bizi Kim Gözetliyor Eleme Özel Yayını sona ererken gelmişti. Hooper telefonu açınca karşısındakinin sakin ve kesin ses tonu dikkat kesilmesine neden olmuştu.

Gayet resmi ve yabancı gelen ses, "Ben bir Katolik papazıyım" dedi. "Kısa bir süre önce çok üzgün bir genç kadın günah çıkartmaya geldi. Size ayrıntıları veremem ama yalnızca Ev'de kalanlara değil, Ev'den çıkanlara da bakmanız gerekiyor sanırım."

"Layla'yla mı konuştunuz, efendim?" dedi Hooper. "Çünkü onu şimdiye kadar bulamadık da."

"Onu aramaya devam etmenize inandığım dışında başka bir şey söyleyemem."

Papaz gerektiği kadar konuştuğuna inanmış olmalıydı ki birden telefonu kapadı.

OTUZ ALTINCI GÜN. Saat 11:00

DNA testlerinin sonuçlarının ancak üç günde gelmesi Coleridge'i neredeyse çıldırtacaktı. Beklendiği gibi çarşafta en çok Jazz olmak üzere, Gazzer, David ve Hamish'in aynı derecede net ve en az da Woggle'ın izleri saptanmıştı. Woggle kefalet parasını yakıp ortadan kaybolduğu için kendisinden bir örnek alınamamıştı. Ancak evde bir çift çorabını unutmuştu ve diğerlerinin bahçeye gömdükleri çoraptan bol miktarda anarşist DNA'sı çıkartabilmişlerdi.

"Şu halde çarşaf Jazz'ı gösteriyor" dedi Hooper.

"Belki, ama çarşafa Geraldine ve ekibi geldikten sonra sarındığı için ondan daha çok iz kalmış olması beklenir."

"Evet, bu çok iyi olmuştu, değil mi? İzlerini örtüyor, ancak bir başkası ona sarınsaydı onun izleri daha güçlü olurdu. Ne de olsa katil çarşafa sarındığında domuz gibi terliyor olmalıydı."

"Ama diğer üçünün izleri eşitti."

"Evet, öyle, efendim."

"Bu da aslında garip, değil mi?" diye Trish söze karıştı. "Sanki hepsi bu işin içindeymişler, kuşkuyu dağıtmak için anlaşmışlar gibi."

"Hiç olmazsa böylece kızlar elenmiş oluyor" dedi Hooper.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Coleridge. "Öyle değil mi?"

"Eğer konuştuğumuz çarşaf katilin altında gizlendiği çarşafsa. Ki, herhalde öyledir ama bundan emin olamayız. Yapım ekibi içeri girdikten sonra bunun Jazz'ın sarındığı çarşaf olduğunu biliyoruz ama katilin

ter kutusuna döndüğünde üzerinden çıkardığının bu olduğundan emin olabilir miyiz?"

"Ama en üstteydi."

"Doğru ama yığın epey karışıktı ve bütün çarşaflar aynı koyu renktendi. En üstte birden fazla çarşaf olabilirdi. Kayıtlar pek o kadar kesin değil."

"Demek bize bir yararı olmayacak?" dedi Trish.

"Bir iddiayı destekleyebilir ama kendi başına bir iddia bedeni olamaz. Jazz'ın aleyhinde başka deliller olsaydı bu Çarşafın bize yardımı olurdu, hepsi bu işte."

OTUZ YEDİNCİ GÜN

Saat 21:30

Ev altı saattir boştu ve otuz kamerayla kırk mikrofon boş odalar ve sessizlik dışında hiçbir kayıt yapamıyordu. Altı saatlik hiçlik dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca bilgisayar sahibi tarafından dikkatle seyredilmişti. Öğleden sonra saat üçte polis gelip bütün ev sakinlerini hiçbir açıklama yapmadan alıp götürmüştü. Bu, doğal olarak bir sansasyon yaratmıştı. Öğle haberleri, grup komplo kuramlarıyla doluydu ve güney yarıküresinde sabah baskılarını hazırlayan gazete yazı işleri müdürleri HEPSİ BİRDEN YAPMIŞLAR manşetlerini atıp atmamayı düşünüyordu.

Gerçek herkesi, özellikle polisi aptal durumuna düşürmüştü.

Tekrar Ev'e girerlerken Gazzer,

"Bir mezura!" diye söylendi. "Lanet bir mezura! Polis katili bir mezurayla yakalayacakmış!"

Fikir Trisha'dan çıkmıştı: Ev sakinleri hep birlikte Shepperton'daki prova evine götürülecekler ve burada katilin ter kutusundan çıkıp tuvalete kadar yürüyüşünü tekrarlayacaklardı. Böylece videodaki adımlarla attıkları

adımlar kıyaslanacaktı. Coleridge fikri denemeye değer bulmuş ancak sonuçlar düşkırıcı ve yetersiz olmuştu. Uzun boylu biri kısa adımlar, kısa boylu biri uzun adımlar atabilirdi. Çarşaf katilin yürüyüşünün net bir biçimde görülmesini önlediğinden ev sakinleri fazla bir şey söylenmeden bırakılmışlardı. Gazzer'in öfkesi bütün ülkeden yankı buluyordu.

"Kahrolası FBI'ın casus uyduları ve milyar dolarlık veri tabanları var. Ya bizimkilerin? Lanet bir mezuraları!"

OTUZ SEKİZİNCİ GÜN

Saat 19:00

Cooper kapıyı açtırana kadar David'in zilini uzun uzun çaldı. Apartmanın önünde beklerken çevresindeki üç dört muhbir kendisini soru yağmuruna tuttu.

"Onu tutuklamaya mı geldiniz?"

"Sally'yle işbirliği mi yapıyordu?"

"Hepsi birden mi yaptılar? Cinayet ter kutusunda mı planlandı?"

"Şimdiye kadar bir tutuklama yapmadığınıza göre beceriksizliği kabul ediyor musunuz?"

Hooper sonunda David'in dahili telefonuna kimliğini söyleyip içeri alınana kadar ağzını açmadı. David üzerinde ipekli pijamaları olduğu halde asansör kapısında karşıladı. Yorgun görünüyordu. Eve döneli yalnızca üç gün olmuştu ama daha şimdiden sahip olmak için oraya gittiği şöhretten gerçekten bıkmıştı. Hooper sonunda David'in güzel kedisiyle paylaştığı güzel daireye girdiğinde genç,

"Beni istemiyorlar" diye inledi. "O Geraldine Hennessy orospusunun yarattığı adamı istiyorlar. Kendini beğenmiş, kötü ruhlu ve belki de katil

olanı. Kendini beğenmişlik ve kötü huyluluk kabul, pek çok yıldızın ortak yanıdır bu ama katil olasılığı bu meslekte geçerli değildir. O aptal kız kendini öldürtmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Benim hayatımı mahvetti."

Kelly'nin ölümü karşısındaki tavrından hiç utanmıyordu.

Hooper'e güzel parlak kapuçino makinesinde kahve yaparken,

"Benim serserinin biri olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?" dedi. "Kız öldüğü için şimdi o eve gitmekteki kendi Çıkarlarımı ve nedenlerimi unutmuş gibi davranmadığım için. Özür dilerim ama diğer kusurlarımın yanına ikiyüzlülüğü de eklemeye hiç niyetim yok. Kelly benim için bir yabancıydı ve eğer öldürülmeseydi ben ünlü olma fırsatını ele geçirebilirdim. İnsanlara, sunabileceğim her şeyimi gösterebilirdim. Başrol oyuncusu olabilirdim. Ama görüldüğü kadardı bana kötü adam rolünü uygun buldular."

"Siz kötü adam mısınız?"

"Tanrı aşkına, çavuş! Siz o gerizekâlı Chloe'den de betersiniz. Kızı ben öldürseydim size söyler miydim sanıyorsunuz? Ama ben öldürmedim. Ne nedenim olabilirdi ki?"

"Seks Cümbüşü On Bir."

David bunu irkilmeden karşılamıştı. Böyle bir şey beklemediği belliydi ama yine de renk vermemişti.

"Demek o işi biliyorsunuz. Eh, kabul ediyorum. Ben bir porno yıldızıyım Bu bir suç değil ama pek klas bir şey de değil. Ve korkunç bir rastlantıyla Kelly de bunu biliyordu. Bu konuda ağzını açmayacağını umuyordum elbette. Ama sizi temin ederim ki, bu beni onu öldürecek kadar etkileyen bir şey değildi."

Bir süre daha konuştular ama David'in Gazzer'den kuşkulanma nedenlerini biraz daha açmak dışında cinayet gecesi verdiği ifadeye ekleyecek fazla bir şeyi yoktu.

"Oğlu hakkında söyledikleri nedeniyle Kelly'den gerçekten nefret ediyordu. Duygularını saklamaya çalıştı ama ben belirtilerini seçebiliyordum. Ben bir aktör olduğum için..."

David'in sesi kesildi. Yakışıklı kendini beğenmişliği bir anda uçup gitmişti sanki ve yorgun görünüyordu. Yorgun ve üzüntülü. Hooper gitmek

üzere kalkarken son bir soru daha sordu.

"Eğer Kelly öldürülmeseydi ve gösteri normal seyrinde devam etseydi, siz ya da bir başkası buna dayanarak gerçek bir işe yönelebilir miydiniz... Yani gerçek bir aktör ya da her neyse..."

"Doğrusunu isterseniz, hayır. Ama ben çaresizdim. Ünlü bir aktör olmak istiyordum elbette ama o olmadığı takdirde yalnızca ün bile bana yeterdi."

"Eh, isteğinize kavuştunuz" dedi Hooper. "Keyfini çıkaracağınızı umarım."

OTUZ DOKUZUNCU GÜN

Saat 19:00

Sunucu Andy konuşuyordu:

"Otuz dokuzuncu gün. Ev sakininin bu hafta çıkarılacak kişi konusunda aday gösterme zamanı geldi"

Yine herkes Sally'yi aday gösterdi.

Dikizci, neden onu seçtiğini sorduğunda Jazz,

"O kadar garipleşti ki" dedi. "Bahçede kendi başına yatıyor falan. Onun Ev'de olması herkeste gerginlik yaratıyor."

Kızı aday gösteren diğer dört ev sakini de aşağı yukarı aynı nedeni göstermişlerdi. Durumu kısaca özetleyen Moon oldu.

"Onun bu huysuz halinden ölümüne bıktım artık."

Sonra bir de hepsinin Sally'den korkuyor olmaları vardı. Tabii, bu olumsuz düşünceleri bir yana, hepsi de Sally'yi sevdiklerini ve kendisinin çok esaslı bir insan olduğunu söylüyorlardı. Aday gösterilen ikinci kişi de marazi şakaları artık herkesin sinirini törpülemeye başlamış olan Garry idi.

Dervla, "Onu seviyorum aslında" dedi. "Ama bir daha tuvalete gittiğimde Psycho filminden o gacırtı sesini duyacak olursam..."

Jazz kameraya, "O bir pırlantadır" dedi. "Ama uyurken Moon'un boynuna ketçap sürmek olacak iş değildi. Evet, çok zeki biri ve onu seviyorum ama günün sonu geldiğinde bıkıyorum artık."

Adaylar açıklandığında Sally hiçbir şey söylemedi. Bir zamanlar Çiftleşme Odası dedikleri yere çekilmeden önce yarım saat öylece oturup boşluğa baktı ve sonra. Garry herkese, gitmesiyle kalmasının kendisi için önemli olmadığını söyledi.

"Ne de olsa dışarıda esaslı bir hayatım var. Küçük oğlum var ve meyhaneye gitmeyi iple çekiyorum. O kanepede Chloe'yle yatma fırsatı bulamadan biriniz kafama bir bıçak saplamayın da, her şeye razıyım."

Sally o akşam oturma odasına döndü. Konuştuğunda belli bir kişiye hitap etmiyordu.

"Hepiniz o işi benim yaptığımı düşünüyorsunuz, değil mi?" dedi. "Ve size bir şey söyleyeyim mi? Belki de yapmışımdır."

Monitör odasında Geraldine sevincinden kalkıp dans etti

"Teşekkür ederim, Sally, seni şahane şişko lezbiyen! Çıkışlarda bundan daha iyi bir şey söylenemezdi. Bob, bunu en sona koy, ekibin adı geçtikten sonra bir kere daha geçir...

'Belki de yapmışımdır.' Şahane!"

KIRKINCI GÜN

Saat 20:15

Trisha, Sally'nin annesini görmeye gitmişti. Kendisini bekleyen kadın sinirli, endişeler içinde kıvranan biriydi.

"Beni ne zaman bulacağınızı merak edip duruyordum" dedi. "Sally'nin televizyonda söylediği o şeyden sonra bu sabah geleceğinizi tahmin ettim."

"Bana Sally'yi anlatın" dedi Trisha.

"Onun merhum kocamla benim kızım olmadığını biliyorsunuz sanırım."

"Evet, Sally'yi evlat edindiğinizi biliyoruz."

"Cinayet işlendiğinden bu yana hiç uyuyamadım" diyen kadın çay fincanına baktı. "Sally'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. İnsanların ondan şüphelendiklerini düşünüp kaygılanacaktı, çünkü... Ama akıl hastalığı kalıtımsal değildir, değil mi? Hem ben doktorlara sordum, öyle bir şey olmayacağını söylediler."

"Sally'nin annesinin nesi vardı?"

"Paranoyak şizofrendi, aslında bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ya. Bu terimleri günümüzde o kadar çok kullanıyorlar ki. Sally bunu iki yıl

önce öğrendi. Evlat edinilen çocukların nereden geldiklerini öğrenmelerine imkân verilmemeli bence. Evlat edinilme yeni bir başlangıçtır, yeni ailen senin tek ailendir. Oysa günümüzde evlat edinen ebeveyni geçici bakıcılar gibi görüyorlar. Onlar gerçek sayılmıyor!"

"Sally size gerçek annesi olmadığınızı mı söyledi?"

"Beni severdi, bunu biliyorum, o yüzden beni incitmek istemediğine eminim. Ama kendisini doğuran annesini bulmak istediğini söylerdi sık sık. Bu da benim kalbimi kırdı işte. Ben onun gerçek annesiyim, değil mi? Anlaşmamız böyleydi."

"Demek annesinin akıl hastası olduğunu öğrendi?"

"Bunu ona ben söyledim. Nüfus memurluğunda lanet bir memurdan öğreneceğine benden öğrenmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Sally o yüzden mi evlatlık verildi? Annesinin akli dengesizliği yüzünden mi?"

"Olayı gerçekten bilmiyorsunuz, değil mi? Hayır, hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Bayan Copple çok şaşırmıştı.

"Fazla bir şey bilmiyoruz, Bayan Copple. O yüzden size geldik."

"Ama ben size söylemek istemiyorum ki. Söylersem ondan kuşkulanacaksınız ama o kadının hastalığı çocuğuna geçemezdi ki. Ben doktorlarla konuştum. İnternette araştırdım."

"Lütfen, Bayan Copple, ben bu konuyu burada evinizde konuşmayı tercih ederim."

Bu gayet örtülü bir tehditti ama etkili olmuştu.

"Annesi cezaevindeydi. Birini öldürmüştü... Bıçağı Sally o yüzden evlatlık verilmişti."

"Ya babası? Babası kızını alamaz mıydı?"

"Annesi Sally'nin babasını öldürmüştü."

KIRK BİRİNCİ GÜN

Saat 14:15

Trisha, Sally'nin hazin geçmişini gizli tutmak için elinden geleni yaptı. Haber duyulduğu takdirde kızın basında çarmıha gerileceğini biliyordu. Karakolların ne kadar çok sızıntılı yerler olduğunu bildiğinden Coleridge'le özel olarak görüşmek istedi.

"Bir taciz ya da kışkırtma yokmuş" dedi. "Sally'nin babası biraz zayıf karakterli ama dürüst bir insanmış. Annesi patolojik olarak dengesizmiş ve bir gece aniden çıldırmış."

Coleridge, "Neden cezaevine gönderilmiş?" diye sordu. "Kadının hasta olduğu anlaşılıyor."

"Belki bunak bir yargıç, belki beceriksiz bir avukat, kimbilir? Savcılık onu aklı başında bir sanık olarak yargılatmayı başarmış. Belki de kadın siyahi olduğundan. Bu yirmi yıl önceydi, unutmamak gerekir. Her neyse, kadın kasten adam öldürmekten ömür boyu hapse mahkûm olmuş."

"Temyize başvurmuş herhalde."

"Evet. Kazanmış da. Ama ne yazık ki Holloway cezaevinde iki mahkûmu ucu sivriltilmiş bir kaşıkla bıçaklamadan önce değil. Ondan sonra akıl

hastanesine gönderilmiş ve halen oradaymış. Sally babasının öldürülmesinden kısa bir süre önce doğmuş. Günümüzde doğum sonrası depresyonu falan gibi bir şeyle bağlantı kurabilirler ama o yıllarda kadını akıl hastanesine kapayıp bırakmışlar. Sally iki yıl önce bunları öğrenip annesini görmeye gitmiş. Çok sarsılmış tabii."

"Herhalde. Sally'nin herhangi bir ruhsal sorunu var"

"Evet, aşırı depresyon. Ergenlik çağından beri. Çok ilaç girmiş ve bir kere de hastanede yatmış. Bayan Copple bugün kendisinin lezbiyen olduğunu anlamasıyla ilişkili bir şey olduğunu sanıyor ama bilemem, ben bunu asla..."

Trisha bunu asla konu etmediğini, kendisinin de on dört yaşındayken lezbiyen olduğunu anladığını ve ondan sonra rahatladığını söyleyecekti. Ama cümlesini yarıda kesti. Şimdi bunun sırası değildi.

"Nedeni ne olursa olsun Sally'nin depresyon sorunu var ve annesinin durumunu öğrendikten sonra kendisinin de aynı yolun yolcusu olduğunu düşünerek kaygılar içinde yaşıyor."

"Peki bunun olasılığı var mı? Tıbbi açıdan yani."

"Eh, sizden ve benden daha çok, üstelik anababanın ikisi de akıl hastasıysa bu gerçekten önemli olabiliyor. Bazı doktorlar o durumda yüzde kırk olasılığın bulunduğunu iddia ediyorlar."

"Bu BKG Evi'ne ailesinde akıl hastalığı olan insanları neden almışlar ki?"

"Bilmediklerini söylüyorlar, efendim ve ben de onlara inandım. Sally bir şey söylememiş. O durumda çok derin bir araştırma yapmaları gerekirdi ki, tıbbi gizlilik falan da var tabii. Sally tehlikeli görünmüyor zaten. Ben de ancak annesi söylediği için biliyorum."

Coleridge arkasına yaslanıp plastik bardağındaki suyu yudumladı. Durum odasına bir su soğutucusu alınma kampanyasına önayak olan Hooper olmuştu. Coleridge bunun, son zamanlarda herkesin Amerikalılar gibi görünmek hevesinin bir örneği olduğunu düşünerek şiddetle direnmişti. Ancak alet bir kere takıldıktan sonra temiz soğuk su içmek hoşuna gidiyor ve böylece çay tüketimini de kısabiliyordu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun, Patricia? Sally hakkında öğrendiğin bu şeyler sence önemli mi? Yani bizim cinayet soruşturmamız açısından."

"Sally'nin akıl sağlığı konusundaki alınganlığını açıklıyor, efendim. Ama bence bu bilgi onu çerçevenin dışına itiyor. Artık Moon ile tartıştığı gece söylediklerini neden söylediğini biliyoruz."

"Evet, ben de seninle aynı fikirdeyim ama yine de Sally'nin annesinin cinayeti ile Ev'de işlenen cinayetin benzerlikleri gayet nahoş bir tesadüf. Her neyse, biz ne düşünürsek düşünelim, basın bunu ele geçirirse Sally'yi masum göreceğini hiç sanmam."

KIRK İKİNCİ GÜN

Saat 07:00

Bayan Copple telefon sesiyle uyandı. Aynı anda kapı zili de çalmaya başlamıştı. Saat yedi buçukta ön bahçesinde kırk muhabir vardı ve hayatı sönmüştü.

Manşetlerin en insaflısında KATİL SALLY. ANNESİNE SORUN yazıyordu.

Trisha olanları anlatınca Coleridge,

"Basın her zaman her şeyi öğrenir" dedi. "Onlar bizden çok daha iyidir. Onlardan hiçbir şeyi saklayamazsın. Her zaman yayınlamazlar ama her zaman bilirler. Çünkü bilgiye para ödemeye hazırdırlar ve para karşılığında bilgi verecek biri de her zaman bulunur."

KIRK İKİNCİ GÜN

Saat 19:30

"Evdekiler, ben Chloe, beni işitiyor musunuz?"

Evet, işitiyorlardı.

"Bizi Kim Gözetliyor Evi'ni terk edecek beşinci kişi..."

Geleneksel duraklama...

"Sally!"

Sally o anda, sanki Ev'den çıktığına seviniyormuş gibi "Yaşasın!" diye bağırıp yumruğunu zaferle havada sallamayan ilk kişi olarak kendi çapında televizyon tarihine geçmişti.

Onun yerine,

"Demek dışarıdakiler de cinayeti benim işlediğimi düşünüyorlar" dedi.

"Sally, veda edip eşyalarını toplamak için doksan dakikan var" dedi Chloe. "Sonra seni alıp canlı yayınla randevuna götüreceğiz."

Sally mutfağa gidip kendisine bir fincan çay yaptı.

Dervla, "Cinayeti senin işlediğini düşünmüyorum, Sally" dedi ama Sally gülümsemekle yetindi.

Sonra Görüşme Odası'na girdi.

"Merhaba, Dikizci" dedi.

Yapımcının sakinleştirici sesi Sam,

"Merhaba, Sally" dedi.

Monitör odasında Geraldine monitöre eğilmiş, elinde kâğıt kalemi, Şam'a söyleyeceklerini sufle etmeye hazırdı. Burada çok dikkatli olmak zorunda olduğunu biliyordu. Önünde iyi televizyonculuğun kaçırılmayacak bir fırsatı vardı. Sonuç umduğundan da iyi oldu.

Sally, "Basın artık annemi öğrenmiştir" dedi. "Son yirmi yıldır Ringford Hastanesi'nde yattığını falan."

"Korkunç bir yer" diye mırıldandı Geraldine. "Tımarhanelerin en kötüsü."

Sally, "Kelly öldüğünden beri düşünüyorum" dedi. "Bunu ben yapmış olabilir miyim? Bir tür transa girmiş olmalı, mümkün mü? Ter kutusuna girince anneme dönüşmüş olabilir miyim? Annem bana o işi yaptığını hiç hatırlamadığa, söylemişti, polis de benimle konuşurken ter kutusuna girişimi hiç hatırlayamadım. Belki ben yapmışımdır ve hatırlamıyorumdur. Bir kutunun içinde miydim? Kendi kara kutumun? Doğrusunu isterseniz, bilemiyorum. Ben olduğunu sanmıyorum. Paranoyak şizofrenler izlerini örtmezler, çarşaflara sarınmazlar ve üzerlerine bir tek damla kanın bile sıçramaması için özen göstermezler. Olay benim olamayacağım kadar düzenliydi. Kusursuz cinayet işleyeceğimi sanmıyorum. Annem babamı öldürdüğünde kusursuz bir cinayet işlemediğini biliyorum... ama yine de ben olabilirdim. Bunu kabul etmek zorundayım. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Müthiş!" diye mırıldandı Geraldine. "İnanılmaz bir şey bu!"

"Ama bildiğim bir şey var" dedi Sally. "Herkes onu benim öldürdüğümü sanacak ve yaşadığım sürece bundan kurtulamayacağım. Polisin elinde hiçbir ipucu olmadığı anlaşılıyor. Herhalde kimseyi tutuklayamayacaklar ve böylece ben hayatımın sonuna kadar Kelly'yi öldüren siyah lezbiyen deli olarak kalacağım. Bu nedenle hayatımın geri kalanını mümkün olduğu kadar kısaltmaya karar verdim."

Ve Sally kolunun yenine sakladığı bir mutfak bıçağını çıkardı.

Bıçağı çay yaparken aşırmıştı.

KIRK İKİNCİ GÜN

Saat 21:00

Chloe tekrar ekrana geldiğinde Ev'den dramatik bir çıkış daha anons edebildi. Ama canlı yayında değil çünkü intihar girişimi canlı olarak internette bütün dünya tarafından izlenmiş olan Sally bir saat önce cankurtaranla götürülmüştü, yapımcının uyardığı Jazz Görüşme Odası'na dalmadan önce Sally bıçağı iki kere göğsüne saplamayı başarmıştı.

Kurtulup kurtulamayacağını henüz bilen yoktu.

Chloe izleyicilere bütün bunları anlattıktan sonra program boyunca sürekli güncelleştirme sözü verdi.

"Sally'nin Görüşme Odası'ndaki o son, doğal, tümüyle dürüst bir biçimde ruhunu açtığı o konuşmasını ne yazık ki gösteremiyoruz çünkü intiharın bir suç olduğu anlaşılıyor ve hukukçularımız size gerçeği gösterdiğimiz için otoriter resmi kurumlardan birinin bize dava açabileceğini söyledi. Tamam mı? Bu nasıl Faşistlik böyle! Anlaşılan sizler bu dünyada neler olup bittiğini görecek kadar büyütmediniz henüz!"

Bu öyle pek ahım şahım bir konuşma değildi ama Chloe'nun sözleri de alelacele hazırlanmıştı. Mesaj yeteri kadar açıktı. Adalet sisteminin

yapımcının, kafası ciddi biçimde karışık genç bir kadının ıstırabını kullanmasını önleme çabası, izleyicinin insan haklarına küstahça bir saldırıydı. Chloe, Jazz'ın odaya kahramanca dramatik girişini, Sally'nin elinden bıçağı alışını gösterebilmişti. Ondan sonra da Sally'nin Ev'de geçirdiği haftalardan parçalar vermişti. Yapımcı canlı yayına geçip diğer ev sakinlerinin Sally'nin bu dehşet verici eylemlerine tepkilerini göstermek isterdi ama Geraldine o anda Ev'de olup kalanlarla bir kriz durumu görüşmesi yaptığından buna imkân yoktu. Geraldine ev sakinlerini programa devama iknaya çalışıyordu.

"Bunu yapamayız" diyordu Dervla. "Şimdi olmaz, insanlar bizi çok kötü göreceklerdir."

Yapım şirketinin hemşiresi Sally'ye yardım için hendeğin altındaki koridorda koştuğu sırada bile diğer ev sakinleri artık Ev'den ayrılmak isteklerini dile getirmeye başlamışlardı. Sally'nin intihar girişimi gibi seyircinin dramatik bir biçimde ilgisini çeken bir olaydan sonra böyle bir şey mali açıdan şirket için yıkım olurdu. Onlarca, belki de yüzlerce milyon sterlin kaybedebilirlerdi.

"Yanılıyorsun, Dervla" dedi Geraldine. "Dışarıda seviliyorsun, senin cesaretine hayranlık duyuyorlar, sana saygı besliyorlar, bu işi sonuna kadar götürürsen saygıları daha da artacak. Siz beşinizden birinin Kelly'yi öldürdüğüne kimse inanmıyor, herkes katilin Sally olduğunu sanıyor ki, herhalde öyleydi. Zaten kendini bıçaklamadan önce bunu itiraf etti sayılır. Bir bakıma bu cinayet olayını sona erdirdi, değil mi? Şimdi sizin yapmanız gereken tek şey, oyunun sonuna kadar devam etmektir."

"Olmaz" dedi Dervla. "Ben çıkmak istiyorum."

Sally'yle karşılaşmasının etkisinden kurtulamamış olan Jazz titreyerek,

"Ben de" dedi.

Ötekiler de aynı fikirdeydiler. Çıkmak istiyorlardı.

Geraldine bunun üzerine çok daha önce kullanmayı beklediği teşvik önlemine başvurdu.

"Bakın size ne diyeceğim. Ben bu işten büyük paralar kazanmaktayım, bunu inkâr edecek değilim. Sizlerin de kâr etmemeniz için bir neden yok. Şuna ne dersiniz? Ödül şu anda yarım milyondur. Bunu iki katına çıkarsak ve diğer dört kişiye de yüklü bir para garanti etsek... Örneğin ilk çıkana yüz bin, ondan sonrakine iki yüz bin, üçüncüye üç yüz bin ve dördüncüye dört...

hayır, yarım milyon sterlin? Ne dersiniz, ha? Birkaç hafta kıçlarınızın üstünde oturmak için fena para değil, ha? Eğer bunu kabul ederseniz herbiriniz en az yüz bin kazanmış olacaksınız."

Bu teklif olayı bağlamıştı. Hem zengin hem de ünlü olmak herkesi ikna edecek bir teşvikti.

Dervla, "Ama bir şey isteriz" dedi. "Eğer polis dışarıda bir tutuklama yaparsa 'David'i ya da başka birini bundan haberimiz olacak, tamam mı? Ülkede bunu bilmeyen tek insan biz olmak istemeyiz."

"Tamam, söz veriyorum" dedi Geraldine.

İçinden bu konuyu biraz daha düşünmesi gerektiğini geçiriyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat 09:00

Sally'nin intihar girişiminden sonraki sabah Coleridge, polisin sorumluluğu içinde olmadığına inanmasına rağmen ilk kez bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Sally ölüm tehlikesinden kurtulmuştu ve dünya basını, polisin onun tutuklamak niyetinde olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Coleridge önceden hazırlanmış notlarına bakarak,

"Bayan Sally Copple'u Bayan Kelly Simpson'un öldürülmesinden dolayı tutuklamak için herhangi bir planımız yok" dedi. "Aleyhinde kesinlikle bir delil bulunmamaktadır. Cinayete karşı kalıtımsal bir eğilimi olduğu ve bir trans halindeyken bunu yapmış olabileceği korkusu bir tutuklama için yeterli neden değildir. Soruşturma devam etmektedir. Teşekkür ederim ve iyi günler dilerim."

Coleridge binaya girdikten sonra Hooper'la Trisha yanına geldiler.

Hooper,

"Siz ne düşünüyorsunuz peki, efendim?" diye sordu. "Yani elimizde delil olmadığını biliyorum ama sizce cinayeti Sally mi işledi?"

"Bence o değil" dedi Trisha.

İki adam merakla kendisine döndüler.

"Ben de onun işlediğine inanmıyorum, Patricia" dedi Coleridge. "Ve onun yapmadığını da düşünüyor değilim."

Coleridge bu küçük ikileminin yarattığı şaşkınlıktan zevk almış gibiydi.

"Onun yapmadığını biliyorum" dedi.

"Katil hiç kuşkusuz hâlâ Ev'de."

KIRK ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 16:40

Coleridge, Geraldine'in Noel gösterisi için sakladığı çıplak et görüntülü "banyo kasetleri"ni izlemeye başlayınca Dervla'nın küçük sırrı sonunda açığa çıkmaya başladı. Coleridge,

"Dişlerini fırçalamayı çok seviyor sanırım" dedi.

Günün en sakin saati olduğu ve çekingen Dervla en seksi ve koket anında olduğu için Geraldine, Dervla'nın diş bakımı alışkanlığı çekimlerinin çoğunu saklamıştı. Yalnızca iç çamaşırları ya da ıslak bir tişörtle ya da havluyla olduğu için değil de, özellikle ilk haftalarda çok canlı ve neşeli olduğu için ve aynadaki aksine gülümseyip göz kırptığı için. Kız âdeta kendi kendisiyle flört ediyordu.

Coleridge, "Akşamları dişlerini fırçalarken hiç böyle değil" dedi.

"Belki de sabah tiplerindendir" dedi Hooper. "Ne çıkar bundan? Kendi aksine gülümseyen ilk kız o değil ki?"

Coleridge epey karmaşık olan ve henüz tam olarak kullanmasını beceremediği ikinci video aygıtının düğmesine bastı. Bütçesini kontrol eden bürokratları, elindeki delillerin çok miktarda video ve televizyon aygıtını

kiralamayı haklı gösterdiğine ikna edebilmişti. Şimdi tek sorunu aygıtın çok karmaşık oluşuydu. Hooper aygıtı çalıştırabiliyordu tabii ve bu üstünlüğünü sergilemekten de hiç kaçınmıyordu.

"Kasetleri VCR'dan dijital formatta camcorder'ime. yükleyebilirim ve sonra jpeg dosyasına dönüştürüp size e-postalayabilirim, efendim. Siz de eğer size bir WAP alabilirsek trafikte sıkıştığınızda cep telefonunuzda izleyebilirsiniz."

Coleridge cep telefonunun mesaj servisini kullanmayı daha yeni öğrenmişti.

"Ben otomobilde cep telefonumu açık tutmam, çavuş. Senin de açmadığını umarım. Araba kullanırken cep telefonu kullanmanın yasalara aykırı olduğunun farkındasın sanırım."

"Elbette, efendim."

Yine önlerindeki işe döndüler. Coleridge grubun Ev'deki üçüncü günlerinde aday seçimi hakkında yaptıkları tartışmanın kasetini almıştı.

Dervla,

"Ben sabahlan aday gösterilme konusunda çok dejavantajlıyım" diyordu. "Çünkü sabahları aksiyim, insanları kırarım. Kimseyle konuşmak istemem."

Coleridge ikinci makineyi kapayıp Dervla'nın dişlerini fırçalamasını gösteren ötekine döndü.

"Kimseyle konuşmaktan hoşlanmayabilir ama kendi kendisiyle konuşmaktan zevk aldığı kesin" dedi Coleridge.

Ekrandaki Dervla aynada aksine göz kırparak,

"Selam ayna, sana iyi sabahlar dilerim" dedi.

Coleridge bakışlarını ekrandan ayırmadan,

"Şimdi gözlerine bakın" dedi.

Dervla'nın parıltılı yeşil gözleri aşağı kaydı ve otuz saniye kadar göbek çukurunun olması gereken bir noktaya takıldı.

"Belki de göbeğine bakıyordur, efendim. Çok hoş bir göbeği var."

"Ben bu tür gözlemlerden hazzetmem, çavuş."

Dervla'nın gülümseyen, mutlu gözleri tekrar yukarı çevrildi.

"Bu insanları çok seviyorum!" diyerek güldü.

Coleridge,

"Bu kayıt on ikinci günden" dedi. "İlk aday gösterilmelerden sonraki sabah. Dervla'yı kimsenin aday göstermediğini bileceksiniz. Ama onun bunu bilmiyor olması gerek."

Hooper, Coleridge'in bir şey yakalayıp yakalamadığını merak etti. Dervla'nın banyo aynası önünde gülüp kendi kendisiyle konuşma alışkanlığı olduğunu herkes biliyordu. Bu gayet hoş, çekici bir alışkanlık olmuştu.

Acaba işin içinde bir şey mi vardı?

Coleridge,

"Teknik ekibe diş fırçalama anlarını bir araya getirttim" dedi.

Hooper gülümsedi. Yalnızca Coleridge bir video düzenlemesi yapmak için "ekibe" ihtiyaç duyardı. Kendisi evde PowerBook'unda küçük ev filmleri hazırlardı.

Coleridge kaseti aygıta yerleştirdi, Dervla'nın dişlerini fırçalamaya başlamadan önce aynadaki aksiyle konuşmalarını dinlediler.

"Tanrım, acaba dışarıda beni nasıl görüyorlar?" dedi Dervla. "Kendini kandırma kız, hepsi Kelly'yi seviyor."

Coleridge videoyu kapattı.

"Kelly öldürüldüğünde Dervla'nın oyunu kazanma şansı neydi?"

"İnternetteki popülerlik anketinde ikinci sıradaydı" dedi Hooper. "Bahisçilerde de. Ancak Kelly ondan çok önde olduğu için bu önemsizdi."

"Demek popülerlikte Kelly, Dervla'nın baş rakibiydi?"

"Evet ama onun bunu bilmesine imkân yoktu. En azından bilmemesi gerekirdi."

"Doğru."

Coleridge diş fırçaları görüntülerinin olduğu video aygıtının düğmesine bastı.

Dervla kendi kendine,

"Acaba halk en çok kimi seviyor?" diye söylendi.

Bir an sonra bakışları aşağıya kaydı.

KIRK DÖRDÜNCÜ GÜN

Saat 24:00

Coleridge telefonu açtı. Hooper, Dikiz Yapımcılık'tan arıyor, kendinden memnun bir sesle konuşuyordu.

"Nöbet çizelgesi önümde, efendim. Larry Carlisle'ı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, cinayet gecesi kamera koridorlarında çalışan kameraman, değil mi?"

"Evet, o. Epey çalışkan birine benziyor. Pek çok kameramanın can sıkıntısından programda çalışmaktan vazgeçmelerinden o yararlanmış. Başkalarından iki kere fazla nöbet tutmuş, sekiz saat çalışıyor, sekiz saat dinleniyor. Programa bayılıyor sanırım. Dahası, şimdiye kadar hemen hemen her sabah banyo çekimlerini o yapmış. Dervla aynadan biriyle konuşmuşsa bu mutlaka Larry Carlisle'dır."

"Cinayet gecesi iş başında olan kameraman" diye Coleridge tekrarladı.

KIRK BEŞİNCİ GÜN

Saat 07:58

Coleridge sıcak ve karanlık koridora gireli yalnızca birkaç dakika olmuştu ve şimdiden nefret etmeye başlamıştı. Kendini bir sapıkmış gibi hissediyordu, iğrenç bir şeydi bu. BKG Evi'nin doğu-batı yönündeki kamera koridoru, duş duvarı ile lavabonun üstündeki aynaların bulunması ve bunların da genelde sabun köpüğüyle kaplı olması nedeniyle ekiplerce "Sabunlu" diye anılırdı. Kuzeygüney koridoruysa "Kuru"ydu. Sabunlu ile Kuru'nun cilalı siyah zeminleri vardı ve duvarları kalın siyah battaniyelerle kaplıydı. Ev'in içinden gelen ışık, koridorun iç duvarını oluşturan uzun iki yönlü aynalardan dışarı sızardı. Kameramanlar da tepeden tırnağa kadar siyahlar içindeydiler ve ortalıkta kömür karası hayaletler gibi sessizce dolaşıyorlardı. Coleridge, Jazz'ın yatak odasından çıkıp tuvalete gitmek üzere oturma odasından geçtiğini görmüştü. Kelly'nin bu dünyada son uğrak yeri olan yere. Ev'in iki taraflı aynalar içinden görünmeyen tek yeri. Coleridge, ona dünyanın uzun işemesi gibi gelen şeyi dinlemek zorunda kaldığı iç; dişlerini gacırdattı. Bu adi olay karşısında duyduğu dehşet ve horgörüyü ifade edecek bir kelime bulamıyordu. İnsanı soyluluk ve zarafet yoksunluğunun bundan iyi bir örneği ola bilir miydi? Böylesine

bir özen ve bu kadar büyük bir imkân ve akıl almayacak kaynaklar, ortak bir tuvalete girip çıkanları gelecek kuşaklar için kaydetmek üzere kullanılıyordu. Saat sekizdi ve Sabunlu koridorda nöbet değişim zamanı gelmişti. Kalın kumaşlarla kaplı bir kapı aralandı ve tepeden tırnağa kadar siyahlar geçirmiş Larry Carlisle içeri süzüldü. Başına geçirdiği kayak maskesi koridorun insanı donduran havasını daha da soğutuyor gibiydi. Carlisle tek kelime etmeden kamera ile üzerinde kaydığı yatağı örten örtünün altında kaybolurken daha önceki kameraman da öteki yandan süzülüp uzaklaştı. Coleridge siyah başlıklı cüppesine daha bir sarınarak karanlığa çekildi. Carlisle'a kendisinin orada olacağı bildirilmemişti. Kameraman kendisini koridorda her zamanki gibi yalnız sanıyordu.

Evin öteki ucunda Dervla yatak odasından çıkıp oturma odasından geçti. Banyoya girip bluzunu çıkardı. Üzerinde duş yaparken giydiği kısa büstiyeri ve külotu vardı.

Coleridge bu koşullar altında kendisi için doğal bir güdüyle başını çevirdi. Orada soyunuk bir kadın vardı ve ona bakması doğru olmazdı.

Carlisle da kendi reality TV kameraman güdülerine uyarak karanlık koridorda çıplak ete mümkün olduğunca yaklaştı.

Dervla duşa girip yıkanmaya başladı. Sabunu bütün vücudunda dolaştırıyordu. Coleridge kendini bir daha bakmaya zorladı. Dervla’nın yarı soyunuk bedenini sabunlamasını itici buluyor değildi, hatta tam aksi söylenebilirdi. Kadın beğeni konusunda Coleridge hiçbir erkeğin gerisinde kalmazdı ve Dervla gençliği ve atletik zarafetiyle tam onun tipiydi. Coleridge'i başını çevirmeye zorlayan şey de kızı çekici bulmasıydı zaten. Kendisi dinine bağlı bir Hıristiyandı, Tanrı'ya inanırdı ve kendisi soyunuk ve orada olduğundan habersiz genç kızlara bakarken tahrik olduğu takdirde Tanrı'nın bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. Özellikle de görev başındayken. Tanrı değil, Coleridge yani. Coleridge'in inancına göre Tanrı zaten her zaman görevi başındaydı.

Coleridge aklının yalnızca ve yalnızca işinde olduğuna emin olduktan sonra kara duvardan başını çevirip bir kere daha yıkanan kadına ve onu çeken kameramana baktı. Sonra neredeyse kendini tutamayıp bağıracağı bir şey gördü. Adam kalın kara kumaşın altından çıkmış, duştaki genç kadını çekmekte olan kamerasını sehpası üzerinde bırakmıştı. Şimdi elindeki küçük dijital el kamerasıyla kendisine özel bir film çekmekteydi.

Carlisle küçük objektifini sabunlu cama yapıştıracak kadar yaklaştırmasını öfkeli bir tiksintiyle izledi. Adamın hiçbir şeyin farkında olmayan kadına mümkün olduğu kadar yaklaşmak istediği anlaşılıyordu. Hiç utanmadan Dervla'nın vücudu üzerine dolaşıyor, göbeği, dekoltesi, ince kumaşın altından görünen hafifçe esmer meme uçlarına zoom yapıyordu. Carlisle ondan sonra Dervla'nın kasıkları karşısına gelecek kadar çömeldi ve kızın apışarası bölgesini yakından çekmeye başladı. Dervla'nın bacakları hafifçe iki yana açıktı, külotu ince ve dantelliydi. Baldırlarının üst tarafında yumuşak ıslak kıllar seçiliyor, kasıklarından aşağı parıltılı damlacıklarla sular akıyordu.

Dervla duşu tamamlayınca muslukları kapadı, memeleri üzerine bir havlu düğümleyip ıslak iç çamaşırlarını havlunun altından çekip çıkardı ve dişlerini fırçalamak üzere lavabonun başına geçti.

Carlisle hemen özel kamerasını kapayıp profesyonel kamerasını lavabonun üstündeki iki taraflı aynaya kaydırmak için örtünün altına girdi.

Aynanın öte yanındaki Dervla bir an görüntüsüne baktı ve başını salladı. Coleridge daha önce iki taraflı aynanın arkasına geçmiş değildi. Kızın başını aynadaki aksine değil de burnunun hemen önündeki kameranın objektifine salladığını düşünmemek elinde değildi. Kız konuşmadı ama eski bir Rod Stewart şarkısından bir parça okurken sesi camın ötesinden duyuluyordu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum" diye şarkı söylüyordu.

Ve sonra, "Hey ahbap, beni rahatsız etme."

Ondan sonra sustu ve aynadaki görüntüsüne dikkatle bakmayı bıraktı.

Coleridge şimdi Carlisle'ın elini kamerasının ilerisine uzattığını gördü. Elinde bir şey vardı. Bir köşesinden tutup salladığı küçük beyaz bir kese. Karanlık tünelin ölümcül sessizliğinde hafif bir çatırtı duyuldu. Coleridge kesenin ne olduğunu birden anladı. Daha birkaç hafta önce kendisi de tepelerde bir yürüyüşe çıktığı zaman bunlardan birini sallamıştı. Bu bir yürüyüşçünün ani ısınma malzemesiydi. Bir zarf dolusu demir tozu ve kimyasal madde, ihtiyaç anında sallanarak karıştırıldığında büyük bir ısı yaratırdı. Carlisle torbayı avucunda sıkıp ucunu sivriltti ve camın üzerine harfler çizmeye başladı. Sıcağın camın öte yanında buğulanma yaptığı belliydi. Carlisle ısıya camın içinden geçmesi için zaman tanıyarak ağır ağır yazıyordu ama Coleridge onun bu işten zevk almakta olduğunu da

görüyordu. İşaret parmağıyla ısı paketinin çizdiği harflerin kenarlarına dokunurken sanki camın öte yanındaki Dervla'yı okşar gibiydi. Coleridge uzanarak adamın ne yazdığını okumaya çalıştı. Harfler ters yazılıyordu ama okuması güç değildi.

Camın öte yanında Dervla da gözetliyor, harfler belirdikçe bakışı aşağıya kayıyordu.

"Sakın kaygılanma. İnsanlar hâlâ seni seviyor."

KIRK BEŞİNCİ GÜN

Saat 12:00

"Tanrım, şimdi kusacağım. Kendimi tutamıyorum."

Coleridge, Dervla'ya Larry Carlisle'dan aldığı küçük kameranın görüntülerinden bazılarını gösteriyordu. Kaset göstericisinin yanında polisin Carlisle'ın evinde bulduğu on yedi mini kaset vardı.

"Bu adamda bir bağımlılık yaratmışsınız" dedi Coleridge. "Kaset koleksiyonuna bakılırsa size bir türlü doyamıyormuş."

"Lütfen yapmayın. Korkunç bir şey bu, korkunç."

O kadar da çoktu ki. Saatlerce süren kayıtlar. Dervla konuşurken dudaklarının yakından çekimi, yemek yerken çekimi, gözleri, kulakları, parmakları ama tabii en çok da vücudu. Carlisle üçüncü günden başlayarak kızın banyoda geçirdiği her dakikayı çekmiş, dikkatsizce kendisine açılan her mahrem noktayı yakın çekimle almayı başarmıştı.

Duşta yıkanırken suyun ağırlığı sık sık Dervla'nın külotunu aşağı çekmiş, kasık kıllarının üst kısmı ve döndüğü zamanlar da kalçalarının yarığı kısmen görünmüştü. Carlisle’ın bu anları kolladığı anlaşılıyordu ve fırsat

çıktıkça aşın yakın çekimleri hiç kaçırmamıştı. Sesi utancından ve tiksintisinden neredeyse boğazını tıkayan Dervla,

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum" dedi. "Onun bana neden yakınlık gösterdiğini anlamam gerekirdi, ama hiçbir fikrim yoktu... ben..."

Genelde öylesine güçlü, kendinden emin olan Dervla ekranda vücudunu bir bütün halinde değil de böyle mahrem yakın çekimlerle elde edilmiş parçalarını birbiri ardından görünce ağlamaya başladı. Ekranda sabunlu sular karnından ve baldırlarından aşağı akarken yüzünden de gözyaşları süzülüyordu.

"Aynada her gün mesaj aldınız mı?"

"Her gün değil ama çoğunlukla."

"Neler yazıyordu?"

"Öyle ürkütücü şeyler yoktu. 'Nasılsın? İyi gidiyorsun' falan gibi şeyler."

"Demek oyundan söz etti."

"Ayrıntılı olarak değil. Ne de olsa buğulanmış cam üzerine harfleri ters yazıyordu."

"Hiç Kelly'den söz etti mi?"

"Hayır."

Aptalca bir yalandı bu.

"Ama doğrusunu isterseniz söz etti sanırım" diye ekledi hemen.

"Evet mi hayır mı, Bayan Nolan?"

"Evet dedim ya. Kimi zaman... biraz... hepsinden biraz ' söz etmişti."

Yarım yalan. Bu daha mı iyiydi? Yoksa daha mı kötü?

"Bana neden mesaj yolladığını bilmiyorum" dedi "Kendisinden böyle bir şey istemiş değilim."

"Size âşık, Bayan Nolan."

"Lütfen öyle demeyin."

"Dervla, sizi seviyor ve bununla başa çıkmanız gerekecek. Çünkü yaptığı iş nedeniyle hapis cezası alacağını sanmıyorum. Ev'den çıktığınızda sizi bekliyor olacaktır."

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Bunu saplantılar konusundaki deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Bundan öyle bir anda vazgeçemezler. O sizin de kendisini sevdiğinizi düşünüyor. Ne de olsa, haftalardır kendisiyle flört etmektesiniz."

"Ben öyle bir şey..."

Ama Dervla daha konuşurken bile inkârın anlamsız olacağını anlamıştı.

"Ben... ben âdeta oyuna getirildim" dedi. "Bu eğlenceli bir şeydi, bir oyundu. Ev'in içi o kadar sıkıcı ki. Kendileriyle yarışma halinde olduğunuz için asla gerçekten sevemeyeceğiniz, hep aynı aptal ve sıkıcı insanlar. Bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz... Sonra yalnız benim için olan bu şey çıktı. Dışarıda bana şans dileyen ve iyi yolda gittiğimi söyleyen gizli bir dostum vardı. O evde insanın ne kadar güvensiz olduğunu, kendisini ne kadar zayıf hissedebileceğini bilemezsiniz. Gizli bir arkadaşı olmak iyi bir şeydi."

Dervla, Larry Carlisle'ın çekimlerinin göründüğü ekrana baktı. Yine duştaydı, elini ıslak sutyeninin içine sokmuş memelerini sabunluyordu, meme uçlarının şekilleri açıkça belliydi.

"Şunu kapayabilir miyiz, lütfen?"

"Şunu görmenizi istiyorum."

Ekrandaki görüntü değişti, kızların yatak odası geldi. Geceydi ve kızlar uyuyorlardı.

"Tanrım, el kamerasının gece objektifi varmış!"

Dervla'nın soluğu kesilmişti.

Ekranda Dervla yatakta yatıyordu. Hava sıcak olduğundan üzerinde bir tek çarşaf vardı. Uyuyordu ya da uyur görünüyordu. Gözleri bir an açıldı, çevresine bakındı. Kamera yüzünden ağır ağır vücuduna kaydı. Dervla'nın elinin çarşafın altında belinin aşağısına doğru kaydığı görünüyor, parmaklarının hareket eden boğumları seçiliyordu. Kamera bir kere daha yüzüne çevrildi: Gözleri kapalıydı ama ağzı açıktı. Zevkten içini çekiyordu. Coleridge'in odasındaki Dervla öfke ve utançtan kıpkırmızı kesildi.

"Lütfen!" dedi. "Haksızlık bu!"

Coleridge kaseti durdurdu.

"Bu adamın size hiç saygı duymadığını görmenizi istedim. Onunla bir süredir ortak çalışıyordunuz. Artık değilsiniz."

Dervla korkmuştu.

"Ama müfettiş bey, bu saçma oyunla... Kelly'nin ölümü arasında bir ilişki olduğunu düşünüyor olamazsınız."

Coleridge yanıt vermek için bir an bekledi.

"Mesajlarında Kelly'den söz ettiğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, ama.."

"Neler yazıyordu?"

"İnsanların onu da beni de sevdiklerini. İkimizden de hoşlanıyorlarmış."

"Anlıyorum. Peki, kimden daha çok hoşlandıklarını söyledi mi? Örneğin kaçıncı sırada olduğunuzu."

Dervla başmüfettişin gözlerinin içine baktı.

"Hayır. Özel olarak hayır."

"Şu halde Kelly'nin ölümünden önce onun arkasından ikinci olduğunuzu bilmiyordunuz."

"Hayır, bilmiyordum."

"Bayan Nolan, bir kere daha hatırlatmanızı rica edeceğim. Bu oyunun galibi kaç para alacak?"

"Başlangıçtan bu yana yükseldi ama cinayet sırasında yarım milyon sterlindi, müfettiş bey."

"Ballymagoon'da aileniz nasıl?"

"Efendim?"

"Aileniz çiftliklerini ve evlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya sanırım. İşlerin ne durumda olduğunu merak ettim. Bunu nasıl karşılıyorlar falan."

Dervla'nın yüzü buz kesilip sertleşti.

"Son durumlarını bilmiyorum. Ev'in içindeydim. Ama ayakta kalmayı başaracaklardır. Bizim aile dayanıklıdır."

"Teşekkür ederim, Bayan Nolan. Şimdilik bu kadar."

KIRK BEŞİNCİ GÜN

Saat 13:30

Geraldine önceleri Dervla'nın Ev'e dönmesini istememişti.

"Bırakın defolup gitsin, sahtekâr inek. Bu ona kameramanı kışkırtıp programa kötü bir ün verdirmeyi öğretir."

Geraldine kendisinin haberi olmadan burnunun dibinde böyle bir şeyin başlayıp devam ediyor olmasına hem çok kızmış hem de çok sıkılmıştı. Mesleki gururu ağır bir yara almıştı. Zaten kıskandığı Dervla'dan intikam almak istiyordu. Ancak mantığın hâkim olması fazla uzun sürmedi. Dervla'yı Ev'den atmak aynı zamanda nedenini kabullenmekti ki, bu Geraldine'in sıkıntısını daha da arttırdı. Dervla şimdi Ev'in en sevilen ve popüler kişisiydi, ayrıca polis tarafından sorgulanmak üzere Ev'den çıkarılışı çekiciliğini daha da arttırmıştı. Kızın Ev'den çıkarılırken çekilen fotoğrafı bütün sabah gazetelerinde yer alıyordu: Solgun ve güzel. Basın katilin Sally olduğu inancını bir daha gözden geçirmişti ve şimdi POLİS DERVLA'YI GÖZALTINA ALDI, DERVLA TUTUKLANDI manşetleri görülüyordu. Çok geçmeden akşam haberlerine geçecek, kapının önünde heyecanla bekleşen muhabirler polisin kıza karşı herhangi bir suçlamada bulunmadığını ilan edeceklerdi. Geraldine'in olayını ülkenin

olaylarının, hatta dünyanın gündeminin önüne geçirebilmek için böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Kısacası, Dervla program için şimdi Ev'den çıkartılmayacak kadar önemliydi.

Geraldine,

"Bu o mide bulandırıcı sapık Carlisle'ı da işte tutmak demek" diye söylendi. "Şimdi onu kovar da kızı bırakırsak domuz herif bize şantaj yapacaktır. En azından ben onun yerinde olsaydım yapardım."

YİRMİNCİ GÜN

Saat 12:40

Genelde Woggle adıyla bilinen William Wooster ailesinin ödediği beş bin sterlinlik kefaletle salıverilmişti. Polis Woggle'ın bir yerde ikâmet etmeyen, alternatif toplumun bir üyesi ve bilinen bir tünelci olduğu gerekçesiyle kaçabileceğini iddia ederek kefalete karşı çıkmıştı. Ancak yargıç, tüvitler içindeki Dr. Wooster ile incilerini takmış olan Bayan Wooster'e bakmış ve serseri oğullarını ellerinden almanın bu toplumun direği olduğu anlaşılan insanlara hakaret olacağına karar vermişti. Woggle mahkemeden daha iki yüz metre uzaklaşmadan kaçtı. Yargıç önünde bulunduğu kısa süre sona erince anababasıyla dışarıda bekleyen basın kalabalığını yarmışlar ve bekleyen bir otomobile binip oradan hızla uzaklaşmışlardı. Ancak Woggle'ın aile hayatına dönmesi oraya kadardı. İlk kırmızı trafik ışığını beklemiş, taksi durunca dışarı çıkıp koşmaya başlamıştı. Anababası gitmesine ses çıkarmadılar. Bu olayı daha önce pek çok kez yaşamışlardı ve oğullarını kovalayamayacak kadar yaşlıydılar. Araçta otururken oğullarıyla birlikte geçirdikleri sürenin kendilerine dakikası bin sterline mal olduğunu düşündüler.

Woggle'ın babası, "Bunu bir daha yapmayacağız" dedi.

Woggle bir mil kadar koşarken sevgili babasının da şemsiyesini sallayarak kendisini kovaladığını düşünüyordu. Sonunda güvenlikte olduğuna inanıp bir bira içmek için bir meyhaneye uğramaya karar verdi. Dikiz Yapımcılık'ın indirdiği darbenin şiddetiyle işte orada karşılaştı. Çünkü artık kendisini tanıyanlar yalnızca polisle basın değildi. Şimdi onu herkes tanıyordu ve kendisinden hiç mi hiç hoşlanmıyorlardı. Birasını beklerken çevresini saran bir grup insan içinde en berbat görünüşlüsü,

"Sen o namussuzsun, değil mi?" deyip çenesine bir yumruk indirdi.

Woggle yerde yatarken, "Barış elini uzatıyorum" dedi.

Adam elinden tutup kendisini kaldırdı ve dışarı çekti. Orada da çete Woggle'a bir temiz dayak çekti. Bire karşı altı kişi olan serseriler sanki ona saldırmakla kahramanca bir şey yapıyorlar gibiydi.

"Küçük kızları tekmelemeye benzemiyor, değil mi?" diyorlardı.

Woggle’ı kırık dişleri, kan dolu ağzı ve yüreğinde nefretle orada bıraktılar. Bir anarşist olarak nefreti eğitimsiz yoldaşlar olarak gördükleri serserilere değil Dikiz Yapımcılık Şirketi'ne yönelikti. Woggle ayaklarını sürüyerek oradan uzaklaştı, en yakın tuvalete gidip kendisine olabildiği kadar çeki düzen verdi ve sonra yeraltına indi. Geldiği tünellere dönmüştü. O büyük kırgınlığını daha da beslemek için. Onu aşağılamışlardı. Hepsi. Ev'in içindekiler ve hendeğin öte yanındaki monitör odasındakiler.

Kaz, kaz, daha derinlere kaz. Geraldine Hennessy. O cadı. Ona güveneceğini sanmış ama yanılmıştı. Kimseye güvenemezdi. Ne namuslulara ne namussuzlara ne faşist televizyonculara ve özellikle ne de Ev'deki o orospu çocuklarına. Hele kendisinin arkadaşıymış gibi davrananlara. En çok onlardan nefret ediyordu. Dervla'dan değil elbette, o Kelt Kraliçesi'nden değil. Dervla iyiydi, güzel bir yaz perisiydi. Woggle kasetleri görmüştü, Dervla kendisini aday göstermemişti. Ama o ötekisi! O tam bir riyakâr orospuydu işte! Ona gününü gösterecekti.

Kaz, kaz, kaz.

O kızı tekmelemek istememişti. Kız köpeklerini üzerine saldırtmıştı ve şimdi bütün ülke kendisinden nefret ediyordu ve hapis cezası alabilirdi. Woggle cezaevlerinden korkardı. Cezaevlerindekilerin dışarıdakilerden daha dürüst olduklarını bilirdi. Woggle gibilerinden hoşlanmazlardı. Özellikle on beş yaşındaki kızları tekmeleyen Woggle gibilerinden.

O yüzden yeraltına inmişti. Saklanmak ve plan kurmak için. Woggle toprağı kazarken, eğer dibe vuracaksa yalnız gitmeyeceğini tekrarlayıp durdu. Hepsinden intikamını alacaktı.

Kaz, kaz, kaz.

KIRK BEŞİNCİ GÜN

Saat 15:00

Trisha ile Hooper laboratuvar raporuna son bir kere baktılar, derin birer soluk alıp Coleridge'in odasına girdiler. Polis Carlisle'ın Dervla'ya mesajlarını gönderdiği çift taraflı aynayı söktürüp analiz için adli tıp laboratuvarına göndermişti. Sonuçlar birkaç saat sona gelmişti ve Trisha ile Hooper bunun her şeyi değiştireceğini düşünüyorlardı.

"Bizce bu, kameraman Larry Carlisle hakkında açılacak davayı güçlendirir, efendim."

Coleridge okuduğu notlardan başını kaldırdı.

"Şuna bakın."

Hooper adli tıp teknisyenlerinin bulgularının özetini uzattı.

"Carlisle mesajlarını ısı paketiyle yazdı ama aynı zamanda üzerlerinden parmağıyla da geçti. Isı paketinin sıcaklığı öteki tarafta buğulanmaya neden olmuştu "

"Biliyorum, bunu sana ben söyledim, çavuş."

"Dervla kendi tarafındaki buğuyu sildiği için mesajlar kaybolmuş gibi oldu. Ancak Carlisle'ın tarafında parmakizleri kaldı. Lekeler ve izler var, efendim."

"Lekeler ve izler mi?"

"Sperm, efendim."

"Tanrım."

"Carlisle ile konuştum. Nöbeti sırasında düzenli olarak mastürbasyon yaptığını itiraf etti. Bunu hepsinin yaptıklarını söylüyor."

"Olamaz!" diye itiraz etti Coleridge.

"Carlisle bunun şaşılacak bir şey olmadığı fikrindeydi. Geraldine vardiyaları tek kişiye indirince kameraman karanlık koridorda sekiz saat yalnızdı ve kalın bir örtüyle örtülüyordu. Hepsi erkekti ve soyunup duş alan genç kadınlara bakıyorlardı."

Hooper az daha, "Siz olsaydınız, ne yapardınız, efendim?" diyecekti ki, işini kaybetmek istemediği için kendini tuttu.

"Carlisle koridorlara röntgen odaları adını verdiklerini söylüyor, efendim" dedi.

Coleridge bir an pencereden dışarı baktı. Üç yıl. O kadar kalmıştı işte, ondan sonra emekli olur, çekip gider, müzik dinleyip Dickens okur, karısıyla bahçelerine bakar, amatör oyunculuğa daha fazla önem verir ve bir daha gizlice mastürbasyon yapan kameramanların dünyasını aklına bile getirmezdi.

"Yani mesajları spermiyle mi yazmış diyorsunuz?"

"Eh, o kadar fazla yoktu, bence parmaklarında kalmış olanın izleri."

Trisha konuşmanın bu bölümünde Coleridge'in yalnızca Hooper'e hitap ettiğine dikkat etti. Kendisine hiç bakmıyordu. Coleridge karma bir grup içinde bazı şeylerin konuşulamayacağına hâlâ inanan insanlardan biriydi. Trisha, Coleridge'in nasıl polis olduğunu bir kere daha merak etti. Ama diğer yandan asla rüşvet yemezdi, yasaların hâkimiyetine inanırdı ve çok usta bir detektif olarak ün salmıştı. O nedenle herkesle aynı yüzyılda yaşaması gerekmezdi herhalde.

"Pekâlâ, laboratuvar ne diyor?"

"Hepsi çok karışık ama toz serpilince dört mesaj tam olarak çıkmış, diğerleri de kısmen. Dervla'ya o günkü popülerlik sonuçları verilmiş. Açıkça okunanlardan ikisi Woggle'ın Ev'den atılması ve Dervla'nın Kelly'den sonra üçüncülüğüyle ilgili olduğu hakkında. Woggle atılınca iki kız da birer derece yükselmişler. Dervla en başından beri durumu biliyormuş. Carlisle ona bildiriyormuş,"

"Ama biz sorduğumuzda inkâr etti. Ne aptal bir genç kız."

"Kelly'nin arkasından geliyor olmanın onu öldürmek için bir neden oluşturacağını düşünmüş olmalı. Yarım milyon sterlin büyük paradır, hele ailen iflas etmişse."

Trisha, "Ve ter kutusunda çıkışa en yakın olan oydu" dedi.

Coleridge, "En azından delil saklamaktan suçlu ve bunu yaptığına onu pişman edeceğim" dedi.

"Evet ama biz burada sözkonusu olan kişinin Carlisle olduğunu düşünüyoruz" dedi Trisha. "Dervla onun nedeniydi. Onun kazanmasına yardımcı olmak istiyordu ve Kelly'nin buna engel olduğunu düşünüyordu."

"Yani sizce adamın Dervla'nın kazanması isteği cinayet için güçlü bir neden olabilir mi?"

"Patolojik olarak kızın adamda bir saplantı oluşturdu, ğunu biliyoruz, efendim. Ve bu sevgisinin ne kadar çarpık olduğunu görmek için kasetlere bakmak yetiyor. Sevdiği kişinin bu kadar yakınında olmak onu fıttırmış olabilir."

Hooper, Coleridge'in bir sözünü tekrarlayarak,

"İhtiras cinayetlerinde aşk genellikle başlıca nedendir" dedi.

"Ve bunun da bir ihtiras cinayeti olduğu apaçık."

Trisha, "Tenisçi Monica Seles'in başına gelenleri hatırlıyor musunuz?" dedi. "Burada söylemeye çalıştığımız şey. Rakibi Steffi Graf'ın bir sapık hayranı Seles'i bıçaklamıştı. Bunun Graf'ın işine yarayacağını ve Graf'ın da kendisine minnettar kalacağını düşünüyordu."

"Evet, bu örnek elimizdeki duruma uyuyor" dedi Coleridge.

"Bir de şunu düşünün, efendim" diye Hooper söze karıştı. "Larry Carlisle'ın yalnızca nedeni değil, fırsatı da vardı."

"Öyle mi?"

"Eh... neredeyse bir fırsatı."

"Benim deneyimlerime göre cinayet fırsatları asla 'neredeyse' değildir."

"İşin orasını çözümleyemiyoruz, efendim."

"Bunu savunmanın avukatına itiraf etmenizi görmek isterdim" dedi Coleridge. "Ama devam edin."

"Şimdiye kadar katilin ter kutusundakilerden biri olduğu varsayımı üzerinde çalışıyorduk."

"Sanırım bu da anlaşılabilir nedenlere dayanıyordu."

"Ama bir de kurbana daha yakın olan Carlisle'ı düşünün. Kelly'nin yatak odasından çıkıp çırılçıplak tuvalete doğru yürüdüğünü görüyor. Bu anı tam olarak çekiyor ve monitör odasından kendisini kutluyorlar. Kelly tuvalete giriyor ve Carlisle'a, çıktığında yeni çıplak pozlar görüntüleyebilme beklentisiyle kamerayı kapının üstünde tutması talimatı veriliyor."

"Ama kız çıkmıyor."

"Hayır, çünkü katil o sırada onu öldürdüğü için, efendim. Kendinizi onun yerine koyun, aşktan gözü dönmüş, daha ilk günden beri işini, bu alandaki geleceğini, evliliğini tehlikeye atmış bir insan. Carlisle'ın evli ve çocuklu olduğunu unutmayın. Dervla'nın aşkıyla her şeyini riske atmış..."

Trisha, "Kelly'ye olan nefretiyle dengelenen bir aşk" diye söze karıştı. "Şuna bakın, efendim."

Trisha yanında bir ressamın taslaklarını saklayacağı boyda bir dosya getirmişti. İçinde adli tıp ekibinin iki taraflı aynanın tünel yanından çektikleri fotoğraflar vardı. İlk fotoğraftan bir şey seçmek imkânsızdı. Yalnızca toza bulanmış yüzeyde birbiri üstüne bir parmakla yazılmış harfler görünüyordu. Trisha aynı fotoğrafın ikinci üçüncü kere çekilmiş kopyalarını çıkardı. Uzmanlar bunlarda farklı pastel renkler kullanarak kimi zaman bir cümlenin tamamını çıkarabilmişlerdi.

Trisha kırmızıyla belirmiş bir cümleyi gösterdi.

"Şuna bakın. Hiç de hoş değil, değil mi, efendim?"

YİRMİ ALTINCIGÜN

Saat 08:00

"Kelly orospusu hâlâ bir numara. Ama sen sakın kaygılanma sevgilim. Ben seni o orospudan koruyacağım."

KIRK BEŞİNCİ GÜN

Saat 15:10

"İmkânı olsa senin için onu öldürürdüm" diye okudu Coleridge. "Eh, bu epey aleyhinde bir şey, değil mi ?"

"İşte böyle" diye Hooper heyecanla devam etti. "O mesajı yazan adam kamerasını tuvalete çevirmiş duruyordu ve nefret ettiği kişinin içeride olduğunu biliyordu. Ne yaptı peki? Kamerasını tutması istenen açıda kilitledi, Sabunlu koridordan Kuru koridora geçti, duvardaki kapıdan erkekler yatak odasına girdi, ter kutusu dışından bir çarşaf aldı, yatak odasından ona sarınmış olarak çıktı. Gerisini biliyoruz. Mutfaktan bıçak almak üzere giderken gördüğümüz Carlisle'dır. Tuvaletin kapısını açıp Kelly'yi öldüren odur."

"Eh..." dedi Coleridge yorgun bir sesle.

"Ne diyeceğinizi biliyorum, efendim. Ya yatak odası diyeceksiniz. Orada da kameralar var..."

"Bu aklıma gelmişti" dedi Coleridge.

"Odaya Kuru koridordan girip ter kutusu önünden bir çarşaf alsaydı görürdük, oysa öyle bir şey görmedik."

"Yalnızca görmemekle kalmayıp birinin ter kutusundan çıkıp çarşafı aldığını gördük."

"Evet ama bunu yalnızca görüntülerde gördük. Ter kutusunda kimse ikinci bir kimsenin çıktığını hatırlamıyor. Şu halde ya biri ya birkaçı ya da hepsi yalan söylüyor."

"Doğru."

"Eğer video görüntüleri yalan söylemiyorsa. Carlisle deneyimli bir kameramandır. Onun diğer faaliyetlerinden televizyon aletleriyle ilgisinin yalnızca profesyonelce olmadığını biliyoruz. Yatak odasındaki sabit kamera görüntüsünü bozması imkânı var mı acaba? Çarşafa sarınan kişinin görüntüsü hiç net değil. Trisha da, ben de yayınlanan görüntüyü bir an için dondurmuş olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyoruz..."

Trisha söze karıştı.

"Ne de olsa görüntü saatlerdir hiç değişmeden duruyordu. Odaya girip ter kutusuna gidecek birkaç saniye için durdurmuş falan olama? mı?"

"Ne de olsa olay ondan sonra bizim için gerçek zamanda olmuş olacaktı" dedi Hooper.

"Aynı numarayı dönüşünde de yapabilirdi" dedi Coleridge. "Katilin ter kutusuna dönüşünü gördüğümüzü unutmayın."

"Biliyorum. Bu varsayımda pek çok sorun var ama Carlisle'ın olayların gerçekleştiği zaman konusunda pek belirsiz konuştuğunu da unutmayın, efendim. Kelly'nin tuvalete girmesinden katilin yatak odasından çıkışma kadar iki dakika geçtiğini söylemişti, oysa monitör odasındakiler bunun beş dakika olduğunu söylemişler ve saat göstergesinde de bu kanıtlanmıştı. Sonra Carlisle katilin tuvaletten çıkmasıyla cinayetin keşfi arasında beş dakika geçtiğini söylemişti ki, bu da aslında iki dakikaydı. Monitör odasındakiler ve gerçek zaman göstergesi bu noktada da uyumluydu. Bunlar büyük tutarsızlıklar, efendim ama cinayeti gerçekten Carlisle işlemişse anlaşılabilir. Eğer biri bir kimseyi bir mutfak bıçağıyla öldürmekteyse iki dakikayı beş, beş dakikayı iki sanabilir."

"Doğru" dedi Coleridge. "Bu uzaktan kumanda kameralarla nasıl oynanacağını gidip öğrenin bakalım. Ve Bayan Nolan'la da bir konuşmak iyi olur sanırım."

KIRK ALTINCI GÜN

Saat 14:30

Dervla'nın aynı gün ikinci kere polis eşliğinde Ev'den çıkarılması Ev'in içinde de dışında da bir heyecan yaratmıştı. Bu herhalde, kızın bir numaralı zanlı olduğu demekti. Geraldine sevincini saklayamıyordu.

"Kahrolası polis bizim gösteriyi bizim yerimize reklam ediyor" dedi.

"Herkes cinayeti Deli Sally'nin yaptığını düşünürken bakire prensesi ikinci kere aldılar! Müthiş bir olay! Ama bizim de plan yapmamız gerek. Bu işin içinde çok büyük paralar dönüyor. Eğer Dervla'yı iade etmezlerse bu hafta Ev'den kimse çıkarılmayacak, tamam mı? Bir haftada iki kadın kaybedemeyiz. Bu gösterinin bir haftası, sayabileceğimden çok para demek!"

Bu hafta Hamish ile Moon'dan biri çıkarılacaktı ama eğer Dervla geri gelmezse o zaman kendilerine bir hafta daha tanınacaktı. Woggle ve Layla'nın nispeten sakin günlerinden sonra aday gösterme işi iyice gevşemişti. Sally'nin gidişiyle Ev'deki kasvet havası epey hafiflemişti, ayrıca Sally cinayetin başlıca zanlısı olarak göründüğünden yokluğu Ev'de kendilerini daha güvencede hissetmelerini sağlıyordu. Ama bu güvenlik

duygusu şimdi kayboluvermişti. Dervla'nın polis tarafından ikinci kez götürülmesi ardında şok ve korku bırakmıştı.

"Ben de onun yanında korkusuzca yaşayacağımızı düşünüyordum" dedi Moon. "Bir yatak odasını paylaşıyorduk da! Daha geçen gün kazağımı ödünç vermiştim."

"Ben inanmıyorum" dedi Jazz. "Polis bir ipucu bulmaya çalışıyor, hepsi bu."

"Kızdan hoşlanman onu eli kanlı bıçaklı yapmaktan kurtarmaz" dedi Garry.

Jazz bir karşılık vermedi.

KIRK ALTINCI GÜN

Saat 16:00

Dervla'nın dudakları titredi. Ağlamamaya çalışıyordu.

"Durumu bildiğimi söyleseydim benden kuşkulanırdınız" dedi.

"Aptal!" diye gürledi Coleridge. "Kuşkumuzu arttırmanın en iyi yolunun bize yalan söylemek olduğunun farkında değil misin?"

Dervla cevap vermedi. Ağzını açarsa ağlamaya başlayacağını biliyordu.

Coleridge, "Bayan Nolan, polise yalan söylemek ağır bir suçtur" dedi.

"Özür dilerim. Bunun önemli olacağını düşünmemiştim."

"Tanrı aşkına!"

"Bu yalnızca onunla benim aramda bir şeydi ve o da dışarıdaydı! Bunun önemli olabileceğini düşünmedim."

Dervla artık ağlıyordu.

"Pekâlâ, küçük hanım, şimdi artık gerçeği söylemeye başlayabilirsin. Demek Kelly'yle kendi durumunu hep biliyordun?"

"Evet."

"Larry Carlisle'ın Kelly'ye karşı tavrı neydi sence?"

"Ondan nefret ediyordu. Onun ölmesini istiyordu. O yüzden bana daha fazla mesaj göndermesini önlemeye çalıştım. Üslubu tümüyle değişmişti. Kelly'ye çok kötü şeyler söylüyordu. Ama dışarıdaydı. O yapmış olamaz..."

"Onun ne yapıp ne yapamayacağını bırak şimdi. Biz burada senin ne yaptığını anlamaya çalışıyoruz."

"Ben bir şey yapmadım!"

Coleridge, Dervla'ya baktı. Karşısında korkular içinde oturan kızdan fazla büyük olmayan kendi kızını düşündü.

Dervla âdeta fısıldayarak, "Beni tutuklayacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, bunun fazla bir anlamı olmaz sanırım."

Dervla ifadesini verirken yemin etmemişti ve stres altındaydı. Coleridge bir avukatın, onun ifade verirken kafasının karışık olduğunu başarıyla iddia edebileceğini biliyordu. Ayrıca onu suçlamak da istemiyordu. Artık gerçeği biliyordu ve kendisini ilgilendiren de yalnızca buydu.

Ve böylece Dervla Ev'e döndü.

KIRK YEDİNCİ GÜN

Saat 11:00

Günler geçmek bilmiyor, gerilim hiç azalmıyordu. Geraldine'in vaat ettiği gibi her an dışarıdan bir tutuklama haberi ya da polisin gelip içlerinden birini götürmesini bekliyorlardı. Ama hiçbir şey olmadı. Yemeklerini hazırlıyorlar, verilen küçük görevleri yapıyorlar ve hep bir sonraki gelişmeyi merakla bekliyorlardı. Zaman zaman artık Ev'i karakterize eden o sonsuz sessizlikten ya da kopuk kopuk sohbetlerden gerçek bir konuşma çıkıyor ama o da asla uzun sürmüyordu.

Masanın çevresinde oturmuşlarken Jazz, "Pekâlâ, Tanrı'ya kim inanıyor?" diye sordu.

Jazz, Kelly'yi ve cennetle cehennemi düşünmekte olduğundan sormuştu bunu.

"Ben inanmam" dedi Hamish. "Ben bilime inanırım"

"Doğru" dedi Garry. "Ama din bence çocuklar içindir. Yani onlara bir şey söylemek gerekir, değil mi?"

"Ben doğu dinleriyle ilgileniyorum" dedi Moon. "Örneğin Dalai Lama esaslı biri değil mi. Onca barış ve sükûnet falan yani. Bu bakımdan ona

saygım sonsuzdur."

"Sen nasıl bir bilime inanıyorsun peki, Hamish?" diye sordu Dervla.

"Büyük Patlama teorisine elbette. Günümüzde öyle güçlü teleskoplar var ki, evrenin sınırlarını, zamanın başlangıcını görebiliyorlar. Her şeyin ne zaman başladığını ilk birkaç saniyesine kadar biliyorlar."

"Peki, her şey başlamadan önce ne varmış?" diye sordu Moon.

"Hah, işte herkes bunu sorar" dedi Hamish.

"Neden acaba?"

"Doğru" dedi Jazz. "Daha önce ne vardı?"

"Daha önce hiçbir şey yoktu" dedi Hamish. "Hiç bile yoktu. Zaman ve mekân yoktu."

"Tıpkı burası gibi" dedi Jazz.

"Hamish, palavra bunlar."

"Bu bilimdir, Moon. Kanıtları var."

"Neden tartıştığınızı anlamıyorum" dedi Dervla. "Büyük Patlama teorisini ya da başka bir teoriyi kabul ediyor olmanız Tanrı'nın varlığını dışlamaz ki."

"Demek sen ona inanıyorsun?"

"Ona değil. Bir bulutun üstünde oturan ve sağa sola şimşekler gönderen koca sakallı yaşlı bir adama değil. Bir şeye inanıyorum ama varolan dinlerden herhangi birine inanıyor değilim. Seçtiğim Tanrı ile iletişim kurmak için katı bir takım kurallara ihtiyacım yok. Kitabını okusan da okumasan da Tanrı senin için daima orada olmalı."

Coleridge ile Trisha bu konuşmayı internette izlemişlerdi. BKG Evi'nin İnternet yayını artık durum odasında sürekli gösterilmekteydi.

"O kızı polisi engellemekten tutuklamalıydım" dedi. "Bir iki kural daha öğrenmesi kesinlikle işine yarardı."

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu Trisha. "Ondan hoşlandığınızı sanıyordum."

"Tanrı aşkına, Patricia, ne dediğini duymadın mı? 'Seçtiğim Tanrı.' Nasıl bir saçmalık bu?"

"Ben de onunla aynı fikirdeyim."

"O zaman sen de onun kadar aptal ve tembelsin! Tanrı'yı seçemezsin, Patricia. Tanrı bir kapris konusu değildir! Tanrı'nın senin için orada olması gerekmez. Sen onun için olmalısın!"

"Siz öyle düşünüyorsunuz, ama.."

"Zamanın başlangıcından beri bütün kültürlerin gerçeği arayanları ve filozofları da buna inanmışlardır! Dinin dindarda bir derece alçakgönüllülük gerektirdiğine inanılmıştır her zaman. Kendinin küçüklüğünü ve yaratılışın büyüklüğünü bir ölçüde hissetmene! Ama artık böyle şeyler yok! Senin kuşağın Tanrı'yı belli belirsiz bir danışman gibi görüyor! Sana duymak istediklerini istediğin zaman söyleyecek ve sonra unutulacak biri! Siz bu boktan kültürünüzü doğrulaması için boktan bir din icat ettiniz!"

"Size bir şey söyleyeyim mi, amirim? Dört yüz yıl önce yaşasaydınız siz cadı yakan biri olurdunuz."

Coleridge irkilmişti.

"Haksızlık ve aynı zamanda terbiyesizlik ediyorsun, memur hanım."

Yemek masası başındaki kısa konuşma başladığı gibi alelacele sona ermiş, ev sakinleri yine kendi huzursuz düşüncelerine dönmüşlerdi. Dışarıda neler oluyordu acaba? Bu konuda hiç sonu gelmeyen fikirler ileri sürüyorlardı ama hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu büyük oyunun ortasındaydılar ama herhangi bir rolleri yoktu. Hiç de şaşırtıcı olmayacak biçimde detektifliğe başlamışlar, kafalarında teoriler geliştiriyorlardı. Zaman zaman düşüncelerini Görüşme Odası'na götürdükleri oluyordu.

Jazz bir keresinde, "Bak Dikizci" dedi. "Bu söyleyeceğim belki çok aptalca gelecek. Şimdiye kadar söylemeyi hiç düşünmedim ama bence söylemem ve sizin de polise bildirmeniz doğru olur, tamam mı? Zaten belki de hiç önemli değil. Kelly ve David'le sıcak su küvetindeydim. İkinci haftanın başıydı sanırım ve Kelly, David'in kulağına bir şey söyledi ve David şaşkına döndü. Sanırım 'Ben seni tanıyorum' demişti. David bundan hiç hoşlanmadı. Aptala dönmüştü. Sonra kız çok garip bir şey söyledi. Sanırım 'Seks Cümbüşü On Bir' dedi ve David beyninden vurulmuşa döndü. Bundan hiç hoşlanmamıştı."

Bilgisayarın başındaki Trisha'nın yanına gelmiş olan Hooper,

"Aman ne iyi" dedi. "İki haftadır o lanet kasetlere bakmaktan gözlerimiz kör oldu. Ve ancak bir tek boktan ipucu çıkarabildik ve şimdi de bu serseri zaten onu daha baştan beri bildiğini söylüyor."

"Eh, hiç olmazsa şimdiye kadar açıklamamakla sana bunu kendin bulmuş olmanın tatminini yaşattı" dedi Trisha.

"Aman çok heyecanlandım" dedi Hooper.

Hooper heyecanlanmamış olabilirdi ama onun dışında herkes heyecandan ne yapacağını bilemiyordu. İnterneti izleyen basın Seks Cümbüşü On Bir'in ne olduğunu ve Boris Pecker'in kim olduğunu beş dakikada öğrenmişti. Bu yeni gelişme ertesi sabah gazetelerdeydi.

David'in düşüşü tamamlanmıştı.

KIRK DOKUZUNCU GÜN

Saat 10:00

Evden çıkarılma günüydü ve akşamın heyecanına daha uzun saatler vardı. Dikiz Yapımcılık ekibi her zamanki gibi ev sakinlerine verecekleri bir görev için kafa yormaktaydılar. Programa ilgi azalıyor değil, aksine artıyordu. BKG programı gezegenin en çok izlenen programıydı. Geraldine bir sonraki haftanın kayıtlarının dağıtılması için 45 milyon dolarlık bir anlaşma imzalamıştı. Bu, mesleki gururun çok ötesinde bir şeydi. Dikiz Yapımcılık anormal bir program yayınladığını biliyordu ama yine de bu bir televizyon programıydı ve kendileri de bundan sorumluydular. Yapım toplantılarında genel hava, gösteriş için bile olsa, sanatsal bir çaba gösterilmesi yolundaydı.

Geçen haftanın görevi başarılı olmuştu. Geraldine ev sakinlerine birbirlerinin heykellerini yapmalarını söylemiş ve psikolojik analiz imkânlarıyla bu düşüncesi gerçekten spontane bir drama yaratmıştı. Olay Dervla'nın polise ikinci ziyaretinin dönüşünde başlamıştı. Dervla, Coleridge'in sorgusundan sonra yorgun ve huzursuzdu. Ev'in dışında meraklılar ve gazeteciler kendisini soru yağmuruna tutmuşlar, Kelly'yi onu öldürüp öldürmediğini, cinayetin seks yanı olup olmadığını sormuşlardı.

Sonra da Ev'e girince diğerlerinin kuşkulu bakışlarıyla karşılaşmıştı. Jazz bile kaygılı görünüyordu.

Hele hiç şaka kaldıracak durumda değilken Garry'nin kendisinin heykelini yapmış ve eline de bir mutfak bıçağı yerleştirmiş olduğunu görünce birden tepesi attı.

"Seni namussuz!" diye öfkeden bembeyaz kesilmiş bir halde bağırdı. "Seni adi herif!"

"Bu yalnızca bir şakaydı, kız!" diye güldü Garry. "Şaka! Ne de olsa sen polislerin gözdesisin, değil mi?"

Bunun üzerine Kelly gencin yüzüne öyle bir tokat indirdi ki, Garry geri geri gidip turuncu koltuğa serildi. Gözlerinde acı ve öfke gözyaşlarıyla ayağa fırladı sonra.

"Kimse Gaz'e el kaldırmaz, bir kadın bile, anladın mı?" diye kükredi. "Şimdi seni dizime yatırıp bir temiz pataklayayım da gör gününü bakalım!"

Jazz aralarına girmek için yerinden fırladıysa da, bu şövalyeliğine hiç gerek kalmadı. Dervla'nın yardıma ihtiyacı yoktu. Garry yumruklarını sıkmış üzerine gelirken Dervla bir ayağı üzerinde döndü ve öteki ayağını gayet seri bir hareketle Garry'nin yüzüne indirdi. Burnundan kanlar boşanan Garry anında yere serildi.

Monitör odasında Geraldine,

"Vay canına!" dedi.

Dervla on bir yaşından beri kickbox yapardı ve artık tam bir usta olmuştu, ancak bunu elinden geldiğince kimseye söylememeye gayret ederdi. İnsanların öğrendiklerinde hep bundan söz ettiklerini çok erken yaşlarda öğrenmişti.

"Diyelim üç ya da dört kişi arkadan üzerine sıçrasa, ellerinde de beyzbol sopası olsa, hepsini birden yere serer misin?"

Dervla bu özel becerisini gizlemeyi başarmıştı. Ama şimdi bütün dünya biliyordu ve artık Dervla'nın umurunda değildi. Görülecek bir hesabı olduğunu ve bunun Garry ile hiçbir ilgisinin olmadığını fark etti. Haftalardır içini dolduran öfke ve korku aniden patlayıverdi. Dervla bütün başına gelenlerin nedeni olan Larry Carlisle'ın birkaç metre ilerisinde olduğunu biliyordu. Yerde ıstırap içinde kıvranan Garry'ye aldırış etmeden duvardaki aynalara döndü.

"Carlisle, seni aşağılık sapık, eğer oradaysan, bu evden çıktığımda yüz milden yakınıma geldiğin takdirde senin başına da aynı şey gelecek. Polisin benden kuşkulanmasına neden oldun orospu çocuğu! Beni rahat bırak, yoksa bir tekmede kafanı uçurur, taşaklarını boynundan çıkarırım!"

Monitör odasında Geraldine,

"Vay vay!" dedi. "Carlisle’ in eve dönünce açıklayacağı çok şey olacak şimdi!"

Sapık kameraman olayı kamuoyuna böylece açıklanınca yapım şirketi gayet yoğun bir gün daha yaşamış oldu. Carlisle kovuldu, kurallara göre onunla işbirliği yaptığı için kovulması gereken Dervla'ya ise Ev'de kalma izni verildi.

Geraldine, "Dervla bu mesajların yazılmasını istememişti ve bundan hiç de hoşnut değildi" dedi.

Sözlerinin yalan olmasını kimse umursamıyordu. Basın şimdi bu kadar ilginç olduktan sonra Dervla'nın Ev'den çıkmasını istemiyordu. Özellikle de Geraldine, Dervla'nın Carlisle'ın çektiği özel banyo görüntülerini yayınladıktan sonra.

Bütün bunlar birkaç gün önceydi ve kamuoyunun doymak bilmeyen iştahı şimdi yeni tatminler peşindeydi. Çıkarılma anına kadar olan saatlerin doldurulması gerekiyordu. Geraldine, tahmin zarfını açtırmaya karar verdi.

"Yapım Şirketi, ev sakinlerinin birinci haftanın sonunda hazırlanan 'tahmin' zarfını açmalarına karar vermiştir" dedi spiker Andy. "Zarf hazırlandığı günden beri mutfak dolabının arkasında el sürülmeden durmaktaydı."

Hâlâ şişmiş burnunu ovalayan Garry,

"Ben onu tümüyle unutmuştum" dedi.

Garry, Dervla'dan yediği sürpriz dayağı sineye çekmeye karar vermiş ve bunu, hem ona hem de Görüşme Odası'nda bir kırgınlık duymadığını söyleyerek Dikizci'ye dile getirmişti. Kanlı sinüsleri arasından,

"Sonunda dayak yemişsem yemişimdir" demişti. "Bunun için kıyamet koparmanın anlamı yok. Hatta bir kadından dayak yemek benim için iyi oldu, şimdi daha sıkı bir feministim."

Garry aptal değildi. İlk çıkacak kişinin alacağı yüz bin sterlinle kazananın alacağı milyon arasında büyük fark vardı. Para giderek büyürken içeride

kalmak istiyordu ve halinden yakınmanın davasına yararlı olmayacağını biliyordu. Bu nedenle doktor kırılmış olan burnuna baktıktan sonra Garry, Dervla'nın elini sıktı ve "Aferin sana, kız" dedi. Ve bu nedenle de milletten büyük alkış aldı. Ancak Garry içten içe köpürüyordu. Canlı televizyonda bir kızdan, hem de ufak tefek bir kızdan dayak yemişti. Bu onun en kötü karabasanıydı. Bir daha meyhanede asla yüzünü gösteremeyecekti.

Polis bilgisayarında Garry'nin Dervla'yla barışmasını izleyen Hooper gencin tek sözüne inanmış değildi.

"Kızdan nefret ediyor" dedi. "Dervla bizim Garry'nin nefret ettikleri listesinin en başına geçti."

"Kelly'nin yerini aldı" dedi Trisha. "Ve Kelly de öldürüldü."

Tahmin zarfını hepsi unutmuştu. Şimdi Jazz zarfı büyük bir ciddiyetle açarken hepsi çevresini sardı. Olay kendilerine Ev'de geçirdikleri daha mutlu ve daha masum günleri hatırlatmıştı. Yapımcı Şirket'in yolladığı şaraplar da bolca içildiğinden, altı hafta önce yapılan yanlış tahminler okundukça hepsi kahkahalarla gülüyorlardı.

Jazz, "Woggle kendisinin en sona kalacağını tahmin etmiş" dedi.

Moon, "Şuna bakın, Layla kendisinin kazanacağını sanıyormuş!"

"David'inkini dinleyin!" diye bağırdı Dervla. "'Yedinci hafta sonunda grubun içindeki iyileştirici güç olarak ortaya çıkacağıma inanıyorum."

"Rüyalarında, Dave!" diye bağırdı Jazz.

Kelly'nin tahminine gelince kahkahalar kesildi. Moon tahmini okurken çok dokunaklı bir an yaşandı.

" 'Bence herkes çok esaslı. Hepsini çok seviyorum ve yedinci hafta civarında hâlâ Ev'deysem sona kalabileceğimi tahmin ediyorum. Ama aslında üç ya da dördüncü hafta eleneceğimi sanıyorum.'"

Kelly'nin ne kadar haklı olduğunu düşünürlerken odaya bir an sessizlik çöktü.

Moon henüz okunmamış bir kâğıdı işaret ederek,

"O ne peki?" diye sordu.

Hamish kâğıdın yüzünü çevirdi. Yapımcı Şirket'in herkese verdiği aynı mavi kalemle yazılmıştı ama yazı sanki biri bakmadan ve sol elini kullanarak yazmış gibi karma karışıktı. Polis uzmanı da daha sonra mesajın gerçekten böyle yazıldığını saptayacaktı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Moon.

Hamish kâğıdı okudu.

" **'Bunu okuduğunuz zaman Kelly ölmüş olacak.'**

KIRK DOKUZUNCU GÜN

Saat 12:05

Woggle tünelinde uyumaya başlamıştı. Orada kendini güvenlikte hissediyordu. Kendisini anlamayan bütün insanlardan uzakta ve güvenlikte. Nefretini kazabilmek için güvenlikte. Nefretini kazarken her darbesiyle biraz daha derine ekerek. Teriyle sulayarak.

Geceleri su almak ve yiyecek bir şeyler çalmak için çıkıyorsa da yerin altında giderek daha çok kalıyordu.

Tünelinde.

İntikam almak için kazdığı tünelde. Kaz, kaz, kaz.

Onlara gösterecekti. Hepsine gösterecekti dünyanın kaç bucak olduğunu.

Yapması gereken şeyi yapma zamanı yaklaşınca bir akşam boş çuvalını alıp tünelden çıktı. Ancak bu kere amacı yiyecek bulmak değildi. Bu kere Londra'da bir zamanlar oturduğu ve kararlılıkta kendisinden daha sert ve daha garip anarşistlerin mekân tuttukları eve gitti. Woggle bu anarşistlerin bir bomba yapma imkânına sahip olduğunu bilirdi.

Woggle sabah ortalık aydınlanmadan tüneline döndüğünde torbası doluydu.

KIRK DOKUZUNCU GÜN

Saat 19:30

Hamish elenerek Ev'den çıkarıldı ama her zamanki tören bu kere fazla ilgi çekmemişti. Chloe ilgi uyandırmak için elinden geleni yaptıysa da, insanlar yalnızca yeni bir cinayetin işleneceğiyle ilgili sansasyonel haberi konuşmak istiyorlardı.

Sona kalan üç kişiden birinin öleceği haberi bütün dünyayı sarmıştı.

Coleridge, Geraldine'in bürosunda plastik kanıt torbası içinde duran notu incelerken,

"Çok garip, değil mi?" dedi.

"Bana sorarsanız tüyler ürpertici bir şey" dedi Geraldine. "Yani yirmi yedinci gün Kelly'yi öldürecek durumda olacağını nasıl bilebilirdi? O sırada ter kutusu olayı aklıma bile gelmemişti. Ayrıca, kendisi de o zamana kadar elenip Ev'den çıkabilirdi. Ev'e tekrar giremezdi, değil mi? Ya bu son üç kişiden birini öldürmek ne oluyor? Son üç kişinin kimler olacağını bilen yok ki. Bu halkın oylarıyla belirlenecek bir şey."

"Evet, çok garip, değil mi, Bayan Hennessy? Sizce bir cinayet daha işlenecek mi?"

"Bunun nasıl olabileceğini aklım kesmiyor... Ama diğer yandan, Kelly konusunda haklı çıktı, değil mi? Tahmin zarfı birinci haftanın sonunda konmuştu dolaba. Ve bir kamera o günden beri hep o dolaba çevriliydi. Zarfa sonradan bir şey konması imkânsız. Katil her nasılsa olacakları biliyordu."

"Öyle görünüyor."

O sırada Geraldine'in yardımcısı içeri girdi.

"İki şey söyleyeceğim" dedi. "Geraldine, nasıl yaptığını bilmiyorum ama basardın işte. Amerikalılar son gösterinin dünya hakları için dakikasına iki milyon doları kabul ettiler. Financial Times senden dahi diye söz ediyor..."

"Ya ikincisi?" diye sordu Geraldine.

"İkincisi o kadar iyi bir haber değil. Görüşme Odası'ndaki Moon'u gördün mü? Ev'de bir dakika daha kalmak için şu anda peşin olarak birer milyon dolar istiyorlar."

"Çek defterim nerede?" dedi Geraldine.

"Bu kurallara aykırı değil mi?" diye sordu Coleridge.

"Başmüfettiş, bu bir televizyon programıdır. Kuralları biz koyarız."

"Doğru, orasını unutmuştum."

"Ve bu program bütün dünyaya iletilecek" dedi Geraldine.

ELLİ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 18:00

Polis ondan sonraki birkaç gün tahmin zarfında bulunan nottan bir ipucu çıkarabilmek için elinden geleni yaptı. Yeniden Ev'e girip herkesten yazı örneği aldılar. Hem sağ hem de sol ellerinden. Mutfak dolabındaki parmakizlerini araştırdılar. Tahminlerin yazıldığı birinci haftanın kayıtlarını tekrar tekrar saatlerce incelediler.

"Hiç" dedi Hooper. "Yeni hiçbir şey öğrenemedik."

"Öğreneceğimizi sanmıyordum" dedi Coleridge.

Hooper cesaret edebildiğince sabırsızlıkla,

"Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum" dedi.

"İşte, elindeki tek ipucu da bu. Bence böyle bir şey olamazdı."

Trisha konuşmakta olduğu telefonu kapatarak asık bir yüzle iki adama döndü.

"Kötü haberler, efendim. Patron sizi istiyor."

"Onu görmek her zaman bir zevktir" dedi Coleridge. "O zaman emeklilik gözüme o kadar güzel görünüyor ki."

ELLİ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 20:00

Doğu Sussex Emniyet Müdürü, BKG Evi'ndeki cinayetten bıkmıştı.

"New Sussex'de bizim işimiz yalnızca cinayet değil, müfettiş" dedi. "Ben burada modern bir polis gücü kurmaya çalışıyorum, kendi içinde huzurlu, asayiş konusundaki hedeflerine erişebilen bir güç. Oysa burada herkes, senin Bizi Kim Gözetliyor cinayetinin failini yakalamaktaki başarısızlığını konuşuyor."

"Özür dilerim ama bu soruşturmalar zaman alır, efendim."

"New Sussex modern, ilerici ve dinamik bir toplumdur, müfettiş. Halkımıza hizmet profilimizin, tuvalette otururken kafalarına bıçak saplanan genç kadın görüntüleriyle lekelenmesini istemem."

"Bunu hiçbirimiz istemeyiz, efendim."

"Bu imajımızı lekeler."

"Doğru, efendim."

"Tabii bir de bir müşterimizin trajedisinin insani boyutu var."

"Çok doğru."

"Ve şimdi de yeni tehditler savruluyor. Biz modern bir topluluğuz, dinamik bir toplumuz ve ben cinsel ve etnik bakımdan farklı gençlerin hayatları tehdit edilmeden televizyonda yayınlanan sosyal denemelere katılabileceklerini ummuştum. Bu konuyu çok ciddiye aldığımızı göstermek zorundayız."

"Cinayet tehditi demek istiyorsunuz yani efendim."

"Elbette, onu demek istiyorum. Bu bizi tamamen aptal durumuna sokuyor. Dolayısıyla bunu gerçekten ciddiye almamız gerekir."

"Evet efendim, ciddiye alıyormuş gibi görünelim ama bence gerçekten ciddiye almamız gerekmez."

"Tanrı aşkına, müfettiş! Bir cinayet işleneceği bildirildi! Eğer asayiş servisi bunu ciddiye almazsa kim alacaktır?"

"Onun dışında herkes kuşkusuz, özellikle de medya" dedi Coleridge gayet sakin bir sesle. "Ama dediğim gibi, bence bizim bunu yapmamız gerekmez. Ben bir cinayet daha işleneceğini sanmıyorum."

"Bunu neye inanarak söylediğini sorabilir miyim?"

"Bence katilin ikinci bir ölüme ihtiyacı yok. Biri yeterliydi."

Emniyet müdürü bir cinayetin neden yeterli olduğunu anlamadığı gibi Coleridge'in esrarlı tonundan da hiç hoşlanmamıştı.

"Biri bile çoktu, Coleridge! Bu olay patladığında ben Gökkuşağında Asayiş adlı yeni politikamı açıklamak üzereydim, haberin var mı?"

"Yok, efendim."

"Eh, haberi olmayan bir tek sen değildin. Hiç kimsenin de haberi olmadı. Lanet rapor iz bırakmadan kayboldu gitti. Bu gülünç cinayet nedeniyle haftalar süren çalışma boşa gitti. Bugünlerde İçişleri Bakanı'nın dikkatini çekmek hiç kolay değil."

ELLİ ALTINCI GÜN

Saat 19:30

Chloe, "Moon, Ev'den ayrılıyorsun" dedi.

"Yaşasın!"

Moon sevincinden havayı yumruklarken Ev'den çıkarılan bir kişi ilk kez gerçekten buna seviniyordu. Bir milyon dolarıyla Geraldine'in ilk çıkana vereceğini söylediği iki yüz bine sahipti ve özgür olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Biri artık ölüm tehdidi altında olduğundan son üç kişiden biri olmak istemiyordu.

Kalan üç kişi birbirlerine baktılar. Gazzer, Jazz ve Dervla. Bir hafta daha. Kazanana bir milyon sterlin. Yarım milyon sterlin ikinciye. Üçüncüye bile üç yüz bin sterlin.

Eğer üçü de sağ kalırsa tabii.

Riske girmeye değerdi. Gazzer parayı lüks bir hayat yaşamak için kullanacaktı. Jazz kendi televizyon yapım şirketini kuracaktı. Dervla ailesini yok olmaktan kurtaracak paranın on katını kazanmış olacaktı. Riske değerdi.

Hiçbiri konuşmuyordu. Artık fazla konuşmuyorlardı ve Ev'in farklı yerlerinde yatmaya başlamışlardı. O kadar yakınlaşan Jazz ve Dervla bile artık birbirlerine güvenemiyorlardı. Ne de olsa Kelly'nin öldürüldüğü gece kapıya en yakın olanlar ikisiydi. Şimdi de bu yeni tehdit ortaya çıkmıştı. Süreç artık uzun bir beklemeden başka bir şey değildi.

Gazzer, Jazz, Dervla ve bütün dünya son günü bekliyorlardı.

ALTMIŞINCI GÜN

Saat 01:30

Woggle şimdi günde on altı saate yakın kazıyordu. Ardarda değil, bir iki saat kazıp biraz uyuyor, sonra yine kazmaya başlıyordu. Kendisi için gün diye bir şey önemli değildi. Önemli olan saatlerdi. BKG'nin son bölümünün başlamasına yüz on beş saat kalmıştı.

Acele etmesi gerekecekti.

ALTMIŞ İKİNCİ GÜN

Saat 09:00

Coleridge, Hooper ve Patricia'ya artık sırrını açıklayıp Kelly'yi kimin öldürdüğünü bildiğini söyleme zamanı geldiğine karar verdi. Daha ilk baştan kuşkuları vardı. O tertemiz klozet oturağında kusmuk izlerini gördüğünden beri. Ancak haklı olduğuna kendisini inandıran ikinci cinayetin bildirildiği not olmuştu. İhtiyaç olmadığı için işleneceğine inanmadığı ikinci cinayet.

Coleridge'in elinde olmayan şey kanıttı ve düşündükçe hiç kanıt elde edemeyeceğini anlıyordu çünkü kanıt yoktu ve katil yakalanmayacaktı. Meğer ki...

Katili tuzağa düşürme planı Coleridge'in aklına bir geceyarısı geldi. Uyku tutmuyordu ve oradan oraya dönerek karısını rahatsız etmek istemeyerek kalkıp düşünmek üzere aşağı inmişti. Bir kadehe yarı yarıya viski ve su doldurmuş, Ev'in loş olan oturma odasına geçmiş, geceyarısı karanlığında tanıdık nesnelerin ne kadar garip göründüğünü düşünmüştü. Sonra Kelly Simpson'un katilini ve o eli kanlı yaratığı adaletin pençesine nasıl teslim edebileceğini düşünmüştü. Belki de "eli kanlı" sözcükleri, düşüncelerinin Kelly'den Macbeth'e ve on beş gün sonra

başlayıp bütün güz boyunca Salı ve Perşembe akşamları devam edecek provalara yönelmesini sağlamıştı. Rolünün yalnızca son perdede olmasına rağmen, Glyn kendisinden çeşitli ulak ve lord rollerini de almasını istediğinden provalara devam zorundaydı. "Gayet hoş küçük küçük replikler" demişti. Coleridge o kanlı ve suçlu kralı oynamayı çok isterdi ama olmamıştı işte. Kendisine hiçbir başrolü vermiş değillerdi. Coleridge daha çocukluğunda kendisini heyecanlandıran ilk yapımı hatırladı: Guinnes'in Macbett'i. Banquo'nun hayaleti şölende ortaya çıkıp da suçlu kralı az daha kendini ele verecek duruma getirdiğinde Coleridge'in soluğu tutulmuştu. Çok mükemmel bir oyun çıkarmışlardı: Coleridge bile neredeyse Macbeth kadar dehşete kapılmıştı. Günümüzde hayalet herhalde ekranlarla verilir ya da bir faks makinesiyle simgelenirdi. Coleridge, Glyn'ın kendi hayaletlerinin sanal olacaklarını söylediğini duymuştu. Ama eskiden insanlar dürüst tiyatroculuk görmekten sıkılmazlardı. Kan görmeyi severlerdi.

Coleridge, "O kanlı perçemlerini benden yana sallama" diye mırıldandı.

Ve o anda katilini tuzağa düşürmenin yolunun dürüst tiyatroculuk olacağı aklına geldi. Eğer gerçek bir kanıt bulamıyorsa, doğal adalet kendi kanıtlarını yaratmasını gerektirirdi. Bunun en son çare olduğunu görüyordu ve yürürlüğe sokacak zamanı da kalmamıştı. Ama yine de bir şans, çok küçük bir şans vardı. Zavallı, budala Kelly'ni intikamını alma şansı.

Coleridge ertesi sabah Hooper ve Trisha'yla konuştu.

"Banquo'nun hayaleti işaret etmişti, değil mi?" dedi.

"Ne?" dedi Hooper.

Trisha, Banquo'nun hayaletinin kim olduğunu biliyordu. İngiliz edebiyatı okumuş ve çocuk suçlularla uğraşarak ömrünü tüketecekse bunu tutuklama yetkisiyle yapmak istediğine karar verene kadar üç ay öğretmenlik eğitimi almıştı.

"Banquo'nun hayaletinin bu işle ne ilgisi var, efendim?" diye sordu.

Ama Coleridge daha fazla bilgi vermeyip eline bir alışveriş listesi sıkıştırdı.

"Sen git ve şunları al hele."

Trisha listeye baktı.

"Peruk mu, efendim?"

"Evet, orada yazdığım türden. En iyisi rehberde tiyatro kostümleri bölümünü taramaktır. Satınalma'daki sivillerin isteklerime pek iyi gözle bakmayacaklarını bildiğimden şimdilik bunları kendi cebimden karşılayacağım. "

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 18:30

Woggle'ın hesapları doğruysa artık Ev'in tam altındaydı. Yer tamamdı, saat tamamdı, tünelin son aşamalarında arkasından çekiştirdiği ağır çuval yanındaydı. Woggle karanlık tünelinde çömelmiş dururken bir metre yukarısında Ev'in son üç sakininin son eleme için hazırlandıklarını biliyordu.

Eh, onlara ve Dikiz Yapımcılık'a kolay kolay unutamayacakları bir uğurlama töreni düzenleyecekti şimdi.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 21:30

Ve böylece oyun sonuna gelmişti.

Katilin öldürmek için son şansı ve Coleridge'in BKG Evi sökülüp parçalanmadan katili yakalamak için son şansı. Coleridge'in sezgileri, o akşam tutuklayamadığı takdirde katili bir daha asla yakalamamak üzere elinden kaçıracağını söylüyordu.

Ama nasıl tutuklayabilirdi ki? Elinde kanıt yoktu. En azından, şimdilik.

Kendini çaresiz hisseden yalnızca Coleridge değildi. İzleyici halk da aynı şeyleri hissediyordu. Ev'den son çıkarılma gösterisi neredeyse sona ermek üzereydi ve hâlâ bir şey olmamıştı. Dünyanın o güne kadar gördüğü en büyük televizyon izleyici kitlesi yayıncılık tarihinin en büyük olaysızlığı olan şeyi seyrediyordu. Dikiz Yapımcılık bir çaba göstermemiş değildi. Büyük bir televizyon gösterisi için her şey hazırdı. Havai fişekler, ışıldaklar, rock orkestraları, hendeğin üzerinden üç kişiyi geçirmek için üç iş makinesi. Dünya basını ve kalabalıklar da oradaydı. Şahane sunucu Chloe'nun memeleri pembe deri sutyeninden fırlamaya hazır olarak gözler önündeydi.

Belki de en şaşırtıcı olanı Ev'den daha önce ayrılan altı kişiden beşinin orada olmasıydı. Bütün zanlılar cinayet mahalline dönmüşlerdi. Evin eski sakinleri anlaşmaları gereği son eğlence için gelmek zorunda olmasalardı bile nasıl olsa geleceklerdi. Şöhretin çekiciliği hâlâ güçlüydü ve kefalet parasını yakıp kaçan Woggle dışında hepsi bir araya getirilmişti.

Bu özel canlı yayında, havadaki bir balonda çalan ayın bir numaralı rock grubunun açılış parçasından sonra kameralar Ev'deki son üç kişinin canlı yayınına geçtiler. Seyirciler arasındaki beklenti duygusu doruktaydı. Esrarengiz katilin dev ekranda görecekleri üç kişiden birinin öleceğini söylemesi milleti toplamak için yeterli olmuştu.

Ama bir şey olmadı. Orkestralar çaldı, halk alkışladı, Kelly'nin eski okulunun korosu kızın anısına John Lennon'ın 'Imagine' parçasını okudu ve son üç kişi birer birer Ev'i terk ettiler. Kimse öldürülmemişti.

Önce Garry çıktı.

"Evet! İşte bu kadar! Yaşasın!"

Sonra Dervla.

"Bittiğine seviniyorum ve ölmedim işte!"

En sonunda da Jazz.

"Müthiş."

Jazz, Görüşme Odası'nda Sally'nin hayatını kurtarmak için müdahale ettiğinden bu yana favoriydi. Dervla'nın Garry'ye kickbox saldırısı arayı kapatmışsa da, insanlar onun hile yaptığını bildiklerinden Jazz birinciliği bileğinin hakkıyla kazanmıştı. Garry ise bütün hafta boyunca puan kaybettiğinden sözkonusu bile olmamıştı.

Ve işte hepsi sağ salim Ev'den çıkmışlardı ve izleyiciler ne kadar istiyor olsalar da, mutlulukla gülümseyen ve çekleri ellerinde olan üç finalistten hiçbiri diğerlerinden birinin üstüne atlayıp onu öldürecek değildi. Olay hızla sona yaklaşıyordu. Kelly'ye müzik ve sözle gayet ağdalı bir anma yapılmış, kızın âdeta Rahibe Teresa ile Prenses Diana arasında biri olduğu izlenimi verilmişti. Müziğin Elton John'un olması bu izlenimi güçlendirmişti. Şimdi Chloe son konuşmasını yapıyor ve heyecan verici bir şeyler daha olmamasından duyduğu düşkırıklığını fazla belli etmemeye çalışıyordu.

Müfettiş Coleridge stüdyoda Geraldine'in yanındaydı. Hoşgörülü ve rahat görünmeye çalışıyor ama sık sık omzu üzerinden stüdyonun arkasındaki büyük kapıya bakıyordu. Hooper ile Patricia'yı bekliyordu ama o ana kadar ikisi de görünmemişlerdi. Birkaç dakika içinde gelip kendisine ihtiyacı olan kanıtı getirmedikleri takdirde katilin kaçacağını biliyordu.

Geraldine, "Siz haklı çıktınız" dedi. "Kimse öldürülmedi. Namussuzun bu işi başaracağını sanmıştım. Benimki belki aptalca bir düşünceydi ama birinci seferinde o kadar olağanüstü bir iş çıkarmıştı ki. Her neyse, öyle ya da böyle bana hiç fark etmez. Gösteriyi peşinen sattık nasıl olsa." Saatine baktı. "Şimdiye kadar elli üç dakika geçti, o da yüz altı milyon dolar eder. Çok ama çok şahane!"

Geraldine dahili telefondan kontrol odasındaki Bob Fogarty'ye seslendi:

"Bob, Chloe'ya mümkün olduğu kadar yavaş konuşarak olayı bitirmesini söyle. Sözü bitince Kelly'nin anma törenini tekrarla ve sonra çalışanların adlarını ağır ağır geçir. Her saniye para demektir."

Coleridge bir kere daha baktı kapıya: Meslektaşlarından hâlâ eser yoktu. Katil parmakları arasından sıyrılıp gidecekti. Gösterinin sonunu mutlaka geciktirmeliydi. Banquo'nun hayaleti yalnızca yayındayken işe yarardı. Bir şölen olmalıydı. Eğer tek başına olacaksa Macbeth'in şaşkınlığı hiçbir anlam taşımazdı.

"Bir dakika, Bayan Hennessy" dedi. "Size bir iki milyon dolar daha kazandırabilirim sanıyorum."

Geraldine samimi bir konuşmayı duyduğunda fark etmeyecek bir insan değildi. Mikrofonuna,

"Kameralar çekime devam etsinler!" diye seslendi. "Şoförüme de beklemesini söyleyin. Ne yapmak niyetindesiniz, müfettiş bey?"

"BKG Evi katilini yakalayacağım."

"Vay anasını!"

Müfettiş Stanley Spencer Coleridge kendisine bir mikrofon verilmesinin mümkün olup olmadığını sorunca Geraldine bile şaşırmıştı. Eline hemen bir mikrofon tutuşturuldu ve Coleridge herkesi şaşırtan bir hareketle sahneye çıkıp Chloe'nun yanına geldi. Dünyanın her yerinde ve güneşin altındaki bütün dillerde aynı soru soruldu:

"Bu moruk da neyin nesi?"

"Chloe, lütfen beni bağışla... Ve zamanlarını bir anlığına aldığım için izleyicilerin de bağışlayacağını umarım."

Chloe çıldırmış gibi çevresine bakmıyor, yaşlı bir adamın sahneye tecavüzünü önleyecek güvenlik elemanlarını arıyordu.

Sahne amiri Chloe'nun kulaklığından,

"Devam et, Chloe" dedi. "Geraldine tamam olduğunu söylüyor."

"Pekâla."

Herkes Coleridge'e bakıyordu. Coleridge kendini hiç böylesine sersem gibi hissetmemişti ama yapacağı bir şey yoktu. Ortada ne Hooper ne de Patricia vardı. Zaman kazanmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Beklenti dolu ama biraz da düşman yüzlere baktı. Göremediği ama kendisini seyrettiklerini bildiği yüz milyonlarca insanı düşünmemeye çalıştı. Korkusunu bastırdı.

"Bayanlar baylar, ben Doğu Sussex Emniyeti'nden Başmüfettiş Stanley Coleridge'im. Buraya Kelly Simpson'un katilini tutuklamaya geldim."

Konuşmasını uzatması gerektiğini biliyor ama bunun süresini kestiremiyordu.

Açılış sözlerinin yarattığı heyecan yatışmaya başlayınca dönüp podyumda Chloe'nun yanında duran sekiz eski ev sakinine baktı. O kadar uzun zamandır baktığı yüzlerdi bunlar. Zanlılar.

"Bu kolay bir vaka değildi. Dünyada herkesin bu konuda bir teorisi vardı ve neden ise sayılamayacak kadar çoktu. Bu durum bana ve memurlarıma birkaç hafta çok güç günler yaşattı. Ancak bu zalim katilin, güzel ve masum bir genç kızın kafasına bir bıçak saplamayı uygun gören bu aşağılık yaratığın kimliği esrarını korudu."

Coleridge'e garip bir şeyler oluyordu. Bunu midesinin ta dibinde hissediyordu şimdi. Bu kendisi için yeni bir duyguydu ama öyle hoşa gitmeyecek bir şey de değildi. Bu işten keyif alıyor olabilir miydi? Belki de öyle dememek gerekirdi. Gerilim büyük, başarısızlık olasılığı keyif almak için çok erkendi, ama yine de... bir ferahlık hissediyordu. Düşünecek zamanı olsaydı bu durumun kendisine en çok istediği ve yerel amatör tiyatro derneğinin esirgediği fırsatı verdiğini düşünebilirdi: Bir seyirci kalabalığı ve bir başrol.

Coleridge canlı olduğunu tahmin ettiği kırmızı ışığı yanan kameraya dönerek,

"Kelly Simpson'u kim öldürdü?" diye devam etti. "Çeşitli masum kişilere yöneltilen kuşku çokluğunu gözönüne alarak sanırım Kelly Simpson'u kimin öldürmediğini araştırmak daha doğru olacaktır."

Geraldine sahne amirine,

"Bu herif doğal bir televizyoncu" diye mırıldandı.

Coleridge'in karakterinin bu yanı kendisini çok etkilemişti ve adamın konuştuğu her dakika kendisine fazladan iki milyon dolar kazandırdığı için bu da gayet doğaldı.

Coleridge ise, uzat, mümkün olduğu kadar uzat diye düşünüyordu.

Coleridge dramatik bir tavırla sekiz zanlıya dönerek,

"Sally!" dedi. "Sen feci bir tesadüfün kurbanıydın. Özel bir sır olarak kalacağını umduğun zavallı annenin ıstırabı herkesin bildiği bir şey oldu. Annenin hayatını mahveden lanetin seninkine de bulaşmış olacağı korkularını çektin. 'Kelly'yi Ben mi Öldürdüm' sorusuyla kendine işkence ettin. O kara kutunun karanlığında gerçek kişiliğin mi açığa çıkmıştı?"

Sally bir cevap vermedi. Bakışları çok uzaklara dikilmişti. Annesinin son yirmi yılını geçirdiği o berbat küçük odada yaşadığını düşünüyordu.

"Sally, bir an bile senin katil olduğunu düşünmediğimi söylemek isterim. Senin aile geçmişinden başka bir nedenin olamazdı ve o geçmişin böylesine tıpatıp aynı biçimde tekrarlama olasılığı ise neredeyse imkânsızdı. Pek çok ailenin geçmişinde bir yerde bir akıl hastalığı vardır... Bu programın yapımcısı bile bunu söyleyebilir, öyle değil mi, Bayan Hennessy?"

"Ne?" dedi Geraldine.

Coleridge'in performansından büyük keyif alıyordu ama konuşmanın içine çekilmeyi de hiç beklemiyordu.

"Memurlarımın personelinizle konuşmalarından anladığım kadarıyla Sally ve Moon akıl hastanelerindeki hayattan söz ettiklerinde sizin bunun doğru olmadığını söylediğinizi öğrendim. Hatta siz bir akıl hastanesinin nasıl olduğunu gayet anlaşılır bir biçimde açıkladınız. Bundan da sizin bu konuda bazı deneyimleriniz olduğunu çıkardım."

Coleridge bir kere daha stüdyo kapısına baktı. Hiçbir belirti yoktu. Biraz daha uzat.

Geraldine başının üstüne indirilen mikrofona, "Haklısınız" dedi. "Benim annemde de hafif kaçıklık vardı, Sally. Ve bilmem inanır mısın, babamda da. O nedenle senin karşılaşmak zorunda kaldığın aşırı önyargıyı çok iyi anlıyorum."

"Bunu itiraf sizin büyüklüğünüz" dedi Coleridge. "Tıp uzmanlarının bana söylediklerine göre bir insanın hem annesinde hem babasında akli dengesizlik varsa, çocuklarının onların bu hastalıklarına tutulma şansı yüzde otuz altıymış."

Geraldine ailesinin kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesinden pek hoşlanmamıştı ama dakikası iki milyon dolara olduğu için buna katlanabilirdi.

Coleridge bir kere daha zanlılara döndü.

"Sally, böylece geçirdiğin bu korkunç deneyimden, geçmişinin yükünden korkmaman gerektiği dersini çıkardığını umarım. Sen Kelly Simpson'u öldürmedin ama az sonra göstereceğim gibi az daha sen de öldürülüyordun."

Bu son cümlesi dinleyenler arasında sesli bir heyecan dalgası yarattı. Coleridge vakit kazanmak için gürültünün dinmesini bekledi.

"Şimdi diğerlerine gelelim. Kelly'yi Moon mu öldürdü? Ha, Moon? Kasetlerden bildiğimiz gibi sen bir yalancısın. Halk senin Sally'nin karşısında birkaç puan almak için bir taciz hikâyesi uydurduğunu görmedi ama ben bunu gördüm ve böylesine duyarsız ve gülünç yalanlar uyduran bir kadının her şey, hatta cinayet konusunda yalan söyleyebileceğini düşündüm."

Kameralar Moon'a çevrildi.

Bob Fogarty kontrol odasından,

"Aşırı yakın çekim!" diye bağırdı.

Moon terliyordu.

"Seni boktan..."

"Lütfen dilimize dikkat edelim" dedi Coleridge. "Ne de olsa canlı yayındayız. Moon, kızmana gerek yok. Bu dünyada yalancı kadar katil olsaydı şimdi hepimiz ölmüş olurduk. Kelly'yi sen öldürmedin."

"Eh, bunu biliyorum" dedi Moon.

"Bu soruşturma boyunca aslında kimse bir şey bilmedi, Moon. Layla bile zanlı olmaktan kurtulamadı."

Kameralar yüzünde bir dehşet ifadesi beliren Layla'ya çevrildi.

"Ne?"

"Evet, o korkunç gece bir hava deliğinden girmiş olman bile düşünüldü. Ne de olsa o ilk hafta Kelly'nin seni aday gösterdiğini ve sonra da seni öperek uğurladığını herkes görmüştü. Bu senin gibi gururlu bir kadını fena yaralamış olmalıydı."

"Öyle de oldu" dedi Layla. "Ve cinayeti duyduğumda bir an Kelly'nin öldüğüne sevindiğimi utanarak itiraf ederim. Korkunç bir şey bu, değil mi? Ama şimdi ruhsal yardım alıyorum ve bu da bana iyi geliyor."

"Aferin sana" dedi Coleridge. "Açık konuşalım: Dünyamızda yardım almaktan yararlanmayacak hiçbir durum yoktur. Sen yalnızca bencil davranıyordun, Layla ama buna hakkın olduğunu söyleyecek birinin olduğuna da hiç kuşkum yok."

Coleridge alaycı konuşuyordu ama kalabalık bunu anlamayarak kendisini alkışladı.

Coleridge, "Kelly öldüğünde Layla çoktan Ev'i terk etmişti" diye devam etti. "Ama Garry oradaydı. Öyle değil mi, Gazzer? Şimdi sana gelelim. Kelly'yi sen mi öldürdün? Onu öldürmek istiyordun. Ülkenin tümü onun sana bir babanın sorumlulukları hakkında bir iki şey öğrettiğini gördükten sonra hiç kuşkusuz onu öldürmek için bir nedenin vardı. Geçmişte yaralanmış gurur pek çok cinayete neden olmuştur, ancak senin bu katilin üstlendiği riskleri alacak kadar herhangi bir şeyle ilgilendiğini hiç sanmıyorum. Ya sen, Hamish? O gece sarhoş bir halde o kulübeye girdiğinizde Kelly'yle aranızda geçenleri yalnızca sen biliyorsun. Belki Kelly'nin anlatacağı bir hikâyesi vardı ama eğer varsa, bunu asla duyamayacağımız için talihli sayılırsın. O korkunç ter kutusunda birlikte otururken onu susturmak istedin mi? Konuşmasını önlemek için elinle ağzını örttün mü?"

Hamish hiçbir şey söylemeden dudaklarını ısırarak öfkeyle dik dik baktı Coleridge'e.

"Belki bunu yaptın ama onu sen öldürmedin. Peki, ya David?"

Coleridge bütün geçirdiklerinden sonra hâlâ gururlu ve kendini beğenmiş bir ifade takınmış olan yakışıklı aktöre döndü.

"Kelly ile sen de bir sırrı paylaşıyordunuz. Hiç açığa çıkmayacağını umduğun bir sır ve Kelly'nin ölümüyle artık sırrının güvencede olduğunu düşündün."

"Tanrı aşkına, onu ben..."

"Senin öldürmediğini biliyorum, David. Ama ne yazık ki kızın ölümü ve ardından gelen soruşturma sonunda dünya sırrını öğrendi ve Kelly gibi sen de bundan sonra düşlerini gerçekleştiremeyeceksin sanırım."

David meydan okurcasına,

"Aslında gayet ilginç bazı teklifler aldım" dedi.

"Hâlâ rol mu yapıyorsun, David? Sana gerçeklerle yüzleşmeni salık veririm. Sonuçta hayat senin için çok daha rahat olur."

David kendisine bakarken Coleridge bir kere daha stüdyonun arkasındaki kapıya baktı. Hooper ile Patricia'dan hâlâ eser yoktu. Bu işi daha ne kadar sürdürebilirdi? Elinde zanlı kalmıyordu.

Coleridge zanlılara dönerek parmağını uzattı,

"Dervla Nolan, senden hep kuşkulandım."

Kameralar o yana yöneldi.

Yeşil gözleri öfkeyle parlayan kız,

"Öyle mi, başmüfettiş?" dedi. "Neden acaba, merak ettim doğrusu."

"Çünkü kendini bu oyuna kaptırmıştın. Suçluların cüretine sahiptin ve aynadan kameraman Larry Carlisle ile iletişim kurarak her şeyi riske edebiliyordun. Ter kutusunun kapısına en yakın sendin ve kimseye fark ettirmeden dışarı çıkabilirdin. Paraya acil ihtiyacın vardı. Kelly öldükten sonra senin kazanabileceğin söylendiği için. İyi bir savcının epeyce bir dava konusu çıkarabileceği ikincil kanıtlar, Bayan Nolan."

"Çılgınlık bu" dedi Dervla. "Ben Kelly'yi seviyordum, ben.."

"Ama kazanmadın, değil mi, Dervla? Jazz kazandı. Sonunda kazanan Jazz oldu. Herkesin dostu, komedyen ama aynı zamanda ter kutusunda kilit noktada olan ve kimseye belli etmeden oradan çıkabilecek diğer kişi! DNA'sı katilin kullandığı çarşafta en çok belirgin olan kişi. Cinayetten

sonra o çarşafa sarınarak izlerini saklayan kişi. Jazz, açık konuşalım, Kelly ölmeseydi kazanacağına inanıyor musun?"

"Hey, bir dakika!" diye Jazz itiraz etti. "Şimdi de kalkıp benim..."

"Sorumu cevapla, Jason. Kelly o geceyi atlatsaydı, ter kutusunda sana sürtünerek geçtiği ve arkasından birinin kendisini öldürmek üzere çıktığı o geceyi atlatabilseydi, kazanır miydin? Şimdi elindeki çekin üstünde onun adı mı yazılı olurdu?"

"Bilemiyorum... Belki, ama bu onu benim öldürdüğüm anlamına gelmez."

"Haklısın, gelmez, Jazz. Bu onu öldürmüş olduğun demek değildir. Elbette öldürmedin. Çünkü hiçbiriniz onu öldürmediniz."

Bu sözlerinin yarattığı etki gayet tatmin ediciydi. Coleridge'in duyguları paramparçaydı. Bir yanıyla meslektaşlarının bir an önce gelmesi için çırpınıyordu. Biraz daha uzarsa gelmelerinin hiç önemi kalmayacaktı. Ama bir yanıyla da düşkırıklıkları yaşamış bir aktördü: Bu yanı bu büyük günün her anının keyfini çıkarmaktaydı.

"Hepiniz masumsunuz" diye tekrarladı. "Çünkü Kelly'nin o gece ter kutusunu paylaştığı kişilerden hiçbiri onu öldürmedi!"

"Woggle’dı, değil mi?" diye bağırdı Dervla. "Tahmin etmeliydim! Hepimizden nefret ediyordu! Programdan intikam aldı!"

"Tünelci Woggle!" diye bağırdı Coleridge. "Elbette! Bu soruşturmada herkesin ve de benim yanıldığım nokta cinayetin o sırada Ev'de olan biri tarafından işlendiğini varsaymak oldu. Ama ya eski ev sakinleri?. Layla değil, Woggle! Onun gibi sicilli bir anarşist, sabotajcı, usta bir tünel kazıcısı için Ev'e girmek ve programdan ve özellikle kendisini aday gösteren kızdan intikam almak isteyen biri için ne kadar basit bir iş!"

Stüdyoya âdeta bomba düşmüştü. Dünyada bütün basın hatları bir anda kilitlendi. Demek cinayeti Woggle işlemişti, küçük kızları tekmeleyen bu insan eski vahşet düzeylerini kat kat aşmıştı artık.

Coleridge sabırsızlıkla,

"Elbette Woggle değildi!" dedi. "Tanrım, o çok belirgin yaratık bir halının altında çıkıvermiş olsa görmez miydik sanıyorsunuz? Hayır, şimdilik fırsatı bir yana bırakıp neden aramaya başlayalım. Cinayet işlemek için en yaygın nedenler nedir? Biri nefrettir. Nefret insanları öldürmeye

yöneltir ve ben soruşturmalarımda BKG deneyiminde yalnızca bir tek gerçek nefret ilişkisi olduğunu gördüm ve bu da Ev'in içinde başlamamıştı. Bu dizinin editörü Bob Fogarty'nin, yapımcı Geraldine Hennessy'ye duyduğu nefretti!"

Coleridge izleyicilerin başı üzerinden stüdyonun arka duvarının üstündeki karartılmış camlı stüdyoyu gösterdi.

"O camın ardında montaj ekibi oturmaktadır. Ekibin başındaki kişi, patronu Geraldine Hennessy'nin bir televizyon fahişesi olduğuna inanmaktadır. Bunu benim memurlarımdan birine söylemiştir. Bob Fogarty, Hennessy'nin bu yaptığının yayıncılıkta yeni bir düzey düşürme rekoru kırdığını ve sevdiği sanayii yıktığını iddia etmiş, onun devrilmesini özlediğini söylemiştir. Ama! Ama Kelly'yi o öldürmedi!"

Coleridge kalabalıkta bir sabırsızlık kıpırtısının başladığını hissediyordu. Oyununu daha fazla sürdüremeyeceğinin farkındaydı. Ama artık bunun önemi yoktu. Stüdyonun arka kapısı aralanmış ve Hooper içeri girmişti. Hooper, Coleridge'e baş parmağını kaldırarak tamam işareti verdi.

Geraldine, Coleridge'in yüzünde yayılan gülümsemeyi görmemişti. O anda kendisi de saatine bakıp bu çılgın polisin beş buçuk dakikadır sahnede olduğunu ve bunun da kendisine on bir milyon dolar kazandırdığını düşünerek o da gülümsemekteydi. Ve aptal herifin sözünün hâlâ sona ermediği anlaşılıyordu.

Ancak Geraldine'in yüzündeki gülümseme silinmek üzereydi.

"Artık Kelly Simpson'u kimin öldürmediğini biliyoruz!" dedi Coleridge. "Şimdi onu kimin öldürdüğüne gelelim. O korkunç Ev'de yapımcı tarafından önceden tasarlanmayan, manipüle edilmeyen ve hazırlanmayan hiçbir şey olmamıştır. Hiçbir şey, bayanlar ve baylar, ve buna en adi cinayet de dahildir. O nedenle bu konuyu açıklığa kavuşturmak zorundayız. Katil... sendin, Geraldine Hennessy!"

Coleridge parmağını uzatınca bütün kameralar o yana çevrildi. Geraldine ilk kez objektifin yanlış tarafındaydı.

"Sen aklını kaçırmışşın!" dedi Geraldine.

"Öyle mi? Eh, aklını kaçırma konusunda bilgi sahibi olduğunuza eminim zaten, Bayan Hennessy."

Elinde plastik bir poşet içinde video kasetler olan Trisha montaj odasına girdi. Doğruca Bob Fogarty'nin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Şimdi çıkamam" diye Fogarty itiraz etti.

"Ben senin yerine bakarım" dedi yardımcısı Pru. Kız bütün hayatınca böyle bir fırsat beklemişti.

Trisha yine fısıltıyla,

"Israr etmek zorundayım, efendim" dedi.

Fogarty yerinden kalktı, aile boyu bir paket sütlü çikolata alıp montaj odasından çıktı.

Kontrole Pru geçti.

"Dört numaralı kamera, ağır ağır Coleridge'e yaklaş" dedi.

Sahnede bu emrin hedefi olan kişi artık formunu bulmuştu.

Coleridge, "İzin verirseniz açıklayayım" dedi. "Önce neden üzerinde duralım."

Coleridge şimdi dimdik, güçlü ve buyurucuydu. Bu yalnızca uzun süredir uyuşuk duran gösteri kaslarının gerilmesinden değildi, başarının ancak kendine güvenle geleceğini biliyordu. Geraldine'in oyununun sona erdiğini anlaması gerekiyordu.

"Neden gayet basit ve bütün nedenler içinde en eskisi. Nefret değil, aşk değil, yalnızca açgözlülük. Saf ve basit açgözlülük. Kelly sizi zengin etmek için öldü, Bayan Hennessy. Bizi Kim Gözetliyor dizisinin bu üçüncüsünün başarısızlığa uğrayacağı bütün medya tarafından biliniyordu. Woggle olayı dikkatleri üzerinize toplamıştı ama programınızı tarihin en büyük başarı hikâyesine dönüştüren şey Kelly'nin ölümü oldu. Sizin öyle olacağını tahmin ettiğiniz gibi! Bunu inkâr edebilir misiniz?"

"Elbette ki, hayır" dedi Geraldine. "Ama bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez."

Geraldine şimdi stüdyoda yalnızdı. Heyecanlı mutlu seyirci kalabalığı ve stüdyo personeli geriye çekilip geniş bir çember oluşturmuşlardı. Geraldine bir dişi aslan gibi tam ortada duruyor, üç büyük stüdyo kamerası yırtıcı hayvanlar gibi çevresinde dönüyordu. Onların ötesinde, Chloe ve sekiz ev sakiniyle sahnede duran Coleridge, Geraldine'ne aynı meydan okuyan bakışlarla bakmaktaydı.

"Çok kurnazdınız, Bayan Hennessy, zalimcesine, şeytancasına kurnaz. Sanırım en gösterişli anınız da, Kelly'nin öldürülmesine dünya çapında duyulan ilgiden elde ettiğiniz ilk kârların dağıtılmasına karar vermeniz oldu. Editörünüz Bob Fogarty bana sizin kaçırılan fırsat konusundaki öfkenizi anlattığında merak etmiştim doğrusu. Bir milyon dolar mı kaçırmıştınız? İki mi? Ama sonra bunun kuşkunun size yönelmesini önlemek için ödenecek çok küçük bir bedel olduğunu düşündüm. Çünkü o günden sonra bu vahşi cinayetinizden yüzlerce milyon dolar elde etmiştiniz."

"Çok dikkatli olmanızı tavsiye ederim, başmüfettiş" dedi Geraldine. "Canlı yayındasınız. Kendinizi aptal yerine koymanızı bütün dünya izliyor."

Paradan söz edilmesi Geraldine'i yeniden canlandırmıştı. Coleridge'in suçlaması bir şok yaratmıştı ama bunu değil kanıtlamak, neye dayandıracağını bile hayal edemiyordu. Bu arada Bizi Kim Gözetliyor dramı devam ediyor ve geliri her an artmaya devam ediyordu.

"İstediğiniz kadar yüksekten atıp tutabilirsiniz, Bayan Hennessy. Ama sizin bir katil olduğunuzu kanıtlayacağım ve sonra da adaletin karşısında hesap vermenizi sağlayacağım. Size şunu söyleyeyim ki, cinayet gecesi bile olayların göründüğü gibi olmadığını anlamıştım. Etkileyici çabalarınıza rağmen aksi giden pek çok şey vardı. Çarşafa sarınmış katilin Kelly'nin ardından tuvalete gittiğini gören tek kişi olan Larry Carlisle neden katilin Kelly'den iki dakika sonra ter kutusundan çıktığını düşünüyordu. Oysa olayı videoda izleyenler makinelerinden bu sürenin beş dakika olduğunu görmekteydiler."

"Larry Carlisle'ın..."

"Çok güvenilir bir tanık olmadığını kabul ederim. Ama bu konuda yeteri kadar güvenilirdi. Aksi takdirde, Kelly'nin yaralarından akan kan neden o kadar çabuk birikmişti? Buna doktor da şaşmıştı, ben de. Büyük şairin sözleriyle, genç bir kızın bu kadar çok kanı olacağı kimin aklına gelirdi?. Cinayetle sizin olay yerine gelmeniz arasında geçtiği varsayılan iki dakika için bu kan çoktu, Bayan Hennessy, ama Carlisle'ın düşündüğü gibi beş dakika geçmişse bu hiç de o kadar fazla sayılmazdı."

Geraldine canlı yayında olduğunu unutarak,

"Herkesin kanı aynı hızda akmaz, aptal herif!" diye bağırdı.

"Sonra kusmuk vardı" dedi Coleridge. "Kelly çok içmişti ve tuvalete koşa koşa gitmişti, değil mi? Ama gördüğümüz kadarıyla oraya vardığında yalnızca oturuyordu, değil mi? Daha da garip olanı, klozetin içi tertemiz olduğu halde tahtasının üstünde kusmuk lekeleri vardı. Bunun Kelly'den çıktığı saptanmıştır. Bu nasıl olabilir, diye sordum kendi kendime. Kaseti tekrar izleyince Kelly'nin kusmadığını gördüm. Orada yalnızca oturuyordu... ama kusmuş olduğunu biliyordum. Kusmuk parçaları ağzındaydı ve de klozetin oturağındaydı. Kız klozete koşmuş, eğilmiş ve kusmuştu, bunda hiç kuşkum yoktu. Ama izlediğim kayıtta yalnızca oturuyordu."

Montaj odasında Pru hayatının keyfini yaşıyordu. Odanın denetimini eline almıştı, canlı yayında ve senaryosuz çalışıyordu. İlk iş olarak kameramanlara emirler yağdırarak stüdyoda gelişen sahneyi mükemmel bir biçimde izlemeye almıştı. Şimdi de Coleridge konuşurken cinayet kasetini bulup görüntüye eklemeye başlamıştı. Dünya çevresinde izleyiciler bir kere daha Kelly'nin tuvalete girip oturuşunu bu kere yepyeni ve esrarlı bir bağlamda seyrettiler.

Stüdyoda heyecanlı çatışma devam etmekteydi.

"Bundan sonra cinayet esnasında kaydedilen sesleri ele aldım. Akşamın ilk saatlerinde o plastik kutuda konuşulanların çoğu gayet net işitilmekteydi, hoş, bunun bu sahnede gördüğünüz insanlara pek bir saygınlık kazandırdığını sanmıyorum ya."

Coleridge sekiz ev sakinine döndü.

"Kendilerinizden utanmalısınız. Sizler hayvan değilsiniz."

"Ben bir şey söylemedim" dedi Layla tam bir okullu çocuk gibi. "Ben Ev'den atılmıştım, orada değildim!"

Coleridge'in performansı öylesine güçlüydü ki, diğer yedi ev sakini kendi işine bakmasını söyleyecekleri yerde yüzleri kızararak önlerine baktılar.

"Ama konudan ayrıldım sanırım" dedi Coleridge. "Demek istediğim şu: Kelly ter kutusundayken konuşulanları gayet rahat işitebiliyorduk ama o tuvalete girdikten sonra sesler bulanıklaşarak mırıltıya dönüştü. Neden? Neden seslerden hiçbirini ayırt edemiyorduk?"

"Çünkü hepsi de zom olmuşlardı, seni beyinsiz..."

Geraldine dudağını ısırdı. Coleridge'in elinde kanıt olmadığını biliyordu. Serinkanlılığını kaybetmesine neden yoktu.

"Hiç sanmıyorum, Bayan Hennessy. Yedi kişi birden aynı anda mırıldanmaya başlamaz. Ne olmuştu? Ses neden değişmişti? Cinayet bandında duyduğum ses ter kutusundan çıkan sesler değil miydi? O kaydı yapan kişi cinayet sırasında kutudan gelen seslerin seçilmemesini istiyorduysa bunun nedeni kimin öldürüleceğini bilmemesi miydi? Ölümünden sonra ter kutusundan kurbanın sesi gelirse garip olurdu? Cinayet bantındaki ses bu neden yüzünden mi bu kadar belirsizdi?"

Geraldine sesini çıkarmadı.

"Şimdi ikinci cinayet tahmininin bulunduğu nota geçelim. Bu büyük sansasyon yaratmıştı. Ama Bayan Hennessy, benim için o not cinayetin ev sakinlerinden biri tarafından işlenmediğinin mutlak kanıtıydı."

"Nedenmiş babalık?" dedi Chloe.

Coleridge az daha havaya sıçrayacaktı. Chloe'nun yanında durduğunu unutmuştu. Kadın konuşması sırasında pek de zarif olmayan hareketlerle görüntüde kalmaya çalışmış ve şimdi de olaya karışmaya karar vermişti. Chloe programın sunucusu olarak buna hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Neden mi, Chloe? Çünkü çok saçmaydı da ondan. Olanaksız. Bir tiyatro. Yarışmacılardan hiçbiri birinci hafta sonunda Kelly Simpson'un ne zaman ve nasıl öleceğini bilemezlerdi. Onu öldürmeyi planlamış olsalar bile geleceği bu kadar ayrıntılı olarak görebilmeleri ve bekledikleri fırsatın yirmi yedinci gün geleceğini bilemezlerdi. Peki, not tahmin zarfına nasıl girmişti? Ev sakinlerinin sekizinci gün kapattıklarını gördüğümüz zarfa nasıl girmişti? O notu oraya birinin Kelly'yi öldürdüğü sırada koyduğu açık seçik belliydi. Bayan Hennessy, o not doğrusu pek de karşı koyamadığınız diğer bir dramatik unsurdu. Son haftanın görüntülerinin bedelini yükseltmek istiyordunuz ana her geçen gün cinayetin soğumaya yüz tuttuğunu ve Ev'den çıkarılmalar arttıkça katilin Ev'de kalma şansının azaldığını biliyordunuz. O nedenle bütün dünyayı kandıran ama benim için başka bir cinayet işlenmeyeceğini kanıtlayan o saçma notu yazıp zarfa koydunuz."

"Özür dilerim ama sözünü yine kestim, babalık."

Chloe araya girme fırsatı bulduğuna pek seviniyordu.

"İçeriden bana cinayetin nasıl işlendiğini sormamı söylediler. Yani istediğin kadar zaman var ancak bu canlı yayın, araya bir reklam koymak zorundayız ama bunu da mutlaka bilmek istiyoruz."

"Adaletin kendi temposu vardır, bayan."

Coleridge elinde hiçbir kanıt olmadığını biliyordu. Bir tutuklama yapmak için bir itiraf gerekiyordu ve bunu da yalnızca Banquo'nun hayaleti, yalnızca kanlı perçemlerini sallamasıyla elde edebilirdi. Zamanın tamam olması, katilin terlemesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, babalık" dedi Chloe. "Bildiğin gibi yap diyorlar.'"

Coleridge, "Artık hepiniz onun cinayeti nasıl işlediğini anlamışsınızdır" dedi Coleridge. "Bu pek açık değil mi?"

Önündeki boş bakışlarıyla yüzler çok tatmin ediciydi.

"Ha, unutuyordum tabii. Sizler benim gibi Shepperton Stüdyoları'ndaki evin birebir kopyasını gezme imkânı bulamadınız. Geraldine Hennessy orada bir kayıt yaptı. Henüz işlenmemiş cinayetin kaydını."

Coleridge soğukkanlılık taslamayı bırakmıştı artık. Şimdi bir aktördü, hem de çok tutulan bir eserin aktörü.

"Bizi Kim Gözetliyor oyunu başlamadan kısa bir süre önce bir gece Geraldine Hennessy örnek eve girdi. Stüdyo ışıklarını yaktı, daha sonra gerçek eve yerleştirilecek olan kameraları çalıştırdı. Bir ay sonra Larry Carlisle'a yapmasını söyleyeceği gibi el kameralarından birini de tuvalet kapısının önüne yerleştirdi. Bayan Hennessy ondan sonra çırılçıplak soyundu, başına Kelly Simpson'un saçı renginde olan bir peruk geçirdi. Sonra tuvalete girdi ve oradaki tek kamera görüntüsünü kaydetmeye başladı. Kamera yüksekte ve arkasındaydı. Bayan Hennessy oturdu, başını elleri arasına aldı, tepedeki kameranın görüş açısı boy ve vücutlardaki farklılığı önemsiz kılacaktı. Tuvalette kamburunu çıkarmış oturan biri bir diğerinden kolaylıkla ayırt edilemezdi. Böylece Kelly'nin tuvalete olan son yolculuğu bir ay öncesinden gerçekleştirilmiş oldu."

Coleridge çok eğleniyordu. Banquo'nun hayaleti kuliste bekliyordu, Macbeth (ya da daha doğrusu Lady Macbeth demeliydi) bütün kendini beğenmişliğiyle önündeydi. Şimdi yapması gereken tek şey kadının maneviyatını yıkmaktı ve bunu yapabileceğine inanıyordu. Otuz beş yıllık, çoğunlukla başarılı polislik yaşantısında Coleridge'in fazla

parladığı söylenemezdi. Ancak uzun meslek hayatının sonuna yaklaştığı bu gece parıl parıl ışıldıyordu.

"Böylece Kelly rolündeki Hennessy tuvalette otururken, erkekler yatak odasında inşa edilmiş ter kutusundan -daha sonra aynısının ev sakinleri tarafından inşası için talimat verilecekti- çarşafa sarınmış biri çıkıyor. Bu oyunda sizin suçortağınız, Bayan Hennessy, Bu kişi oturma odasını geçiyor, bir bıçak alıp tuvalete dalıyor ve kameranın kendisini görmemesi için çarşafı kaldırıyor. Sonra iki darbe indirirmiş gibi yapıyor. Bu çok kurnazca bir şeydi, Bayan Hennessy: İki darbe, birincisinin isabet etmemesi olayın soğukkanlı ve kurnazca bir aldatmaca değil de, bir doğaçlama olduğu izlenimini verecekti. Bir tek öldürücü darbe çok inandırıcı olmayabilirdi. Sonra ikinci gelen kişi çarşafı sizin üzerinize bırakıyor ve Shepperton'daki küçük sahneden geçip ter kutusu kopyasına giriyor."

"Kim ama? Suçortağı kimdi?" diye soluğu kesilerek sordu Chloe.

"Bob Fogarty elbette. Bu yalnızca Bob Fogarty olabilirdi, Bayan Hennessy'den nefretini o kadar açık bir biçimde dile getiren ve sizin kadar montaj becerisine sahip olan insan, Bayan Hennessy. Bayan Hennessy, dünya Kelly'nin öldürüldüğünü asla görmedi! O karanlık eylem hiç kaydedilmedi. O gece gösterilen ve o günden sonra da kamuoyunun büyük ilgisini çeken kaset sizin Fogarty ile Shepperton'da yaptığınız kayıttı! Henüz işlenmemiş ve ikinizin gerçek Kelly tuvalete girdiği anda montaj masasına soktuğunuz kaset. Bu konuda uzmanlara başvurdum ve kasetlerin kapının açılması sırasında değiştirilmesinin mümkün olacağını öğrendim. O andan sonra siz ve o monitör odasındaki herkes gerçek kamera görüntülerini değil, sizin hazırladığınız kaseti seyrediyordunuz. Bilgisayar saatinin kolaylıkla değiştirilebileceğini siz kendiniz söylemiştiniz ve Fogarty'yle birlikte televizyon monitörlerini sizin kasetinize aktarmanız çok basitti."

Geraldine konuşmaya çalıştı ama boğazından ses çıkmadı. Sahne amiri bütün sahne amirlerinin yaptığını yapıp kadına bir bardak su getirdi.

"Kelly artık tuvaletteydi ve siz onu göremediğiniz halde kendinizin zorla taktırttığınız uzaktan kumanda kilidiyle tuvalet kapısını kilitlediniz ve kızı içerde hapsederek onun işini görüp siz gelmeden çıkmasına engel oldunuz. Ondan sonra siz de ekranlardaki kız gibi çişiniz geldiğini söyleyerek monitör odasından ayrıldınız ve korkunç eyleminizi yapmaya koştunuz!"

Stüdyoda ve hiç kuşkusuz kürenin dört bir yanında bir sansasyon yaşanıyordu. Bir televizyon oyuncusunun böylesine dikkat kesilmiş bir izleyicisi olması hiç de sık rastlanmayacak bir olaydı. Dünyanın her tarafında ocaklarda yemekler yanıyor, bebeklerin ağlamalarına aldırış edilmiyordu. Artık reklam arası verme lafı falan da kalmamıştı.

"Devam edin bakalım" diye alay etti Geraldine. "Ondan sonra ne yapmışım?"

"Hendeğin altındaki bağlantı tüneline girdiniz. Ama önce daha önce uygun bir yere sakladığınız bir önlüğü alıp giydiğinizi tahmin ederim. Londra'da kanlı bir önlüğün yakıldığı ve kalıntılardan tespit edileceği bir ocak bulunduğuna eminim. Koridordan geçip erkekler yatak odasına girdiniz. Ev sakinlerine ter kutusunun hemen dışına yerleştirmeleri talimatını verdiğiniz yığının üstünden bir çarşaf aldınız. Bu akşam burada gördüğünüz insanların şehvetiyle terleyen o polietilen kulübe..."

"Ben yoktum, ben Ev'den çıkarılmıştım!" diye Layla bağırdı ama Coleridge ona aldırmadan sözüne devam etti.

"Çarşafa sarındınız, mutfağa bıçak almaya gittiniz ama önce tahmin zarfını yırtıp içindekileri aynısı olan bir başka zarfa yerleştirdiniz ve kendi yazdığınız notu da araya soktunuz. Bunları hiç kimse görmedi çünkü herkes o sırada Fogarty ile bir ay önce yaptığınız ve Kelly'nin tuvalette sessizce oturduğunun gösterildiği kaseti izliyordu. Düşünülmesi gereken kameraman vardı ama Larry Carlisle'a tuvalet kapısından ayrılmayıp Kelly'nin çıkışını bekleme talimatı verilmişti. Bu yüzden Carlisle, Kelly'nin tuvalete girmesiyle katilin ortaya çıkması arasında kısa bir süre geçtiğini iddia etmişti çünkü çarşafa sarınmış olarak yanından geçen kişi, yani gerçek katil, sizdiniz. Bu arada suç ortağınız Fogarty monitör odasında ekibiyle tuvaletin üstünde oturmakta olan kızı seyretmekteydiler. Siz, Bayan Hennessy, kasetinizdeki çarşafa sarılı kişi tuvalete girmeden önce monitör odasına dönmüştünüz."

İzleyicilerden bir alkış yükseldi.

"Olamaz" dedi Chloe. "Müthiş. İnanılmaz."

Geraldine üzerine çevrili üç kameranın ortasında kıstırılmış gibi sakin ve sessiz bekliyordu.

"Ama fazla ileri gittim" dedi Coleridge. "Zavallı Kelly Simpson henüz yaşıyor... Yalnızca bir iki dakika için bile olsa. Tuvalet kapısı monitör

odasındaki suçortağınız tarafından önceden belirlenen anda açılıyor ama siz kızı kendi yaptığınız videoda olduğu gibi bulmuyorsunuz. Klozetin üstünde oturmuş olacağı yerde önünde çömelmiş kusuyor. Bu iyi değil, her şey kasette olduğu gibi olmalı. Kız oturmuş olarak ölmeli daha da önemlisi kasette kusmadığı için kustuğu da görünmemeli. Onu yakalayıp çeviriyorsunuz. Hiç kuşkusuz kız birinin "yardımına geldiğini düşünüyor ama hayır, siz onu öldürmeye gelmişsiniz. Hayran olunacak bir soğukkanlılıkla önce boynundan bıçaklıyorsunuz ve sonra ihtirasınızın, gücünüzün, açgözlülüğünüzün olanca gücüyle bıçağı kafatasına saplıyorsunuz. Saniyelerin önemli olduğunu bilerek çok çabuk hareket ediyorsunuz. Sifonu çekiyorsunuz, klozette kusmukları temizliyorsunuz. İyi iş çıkarıyorsunuz, Bayan Hennessy ama o kadar da iyi değil. Klozet kapağında birkaç küçük leke kalıyor. Ve ondan sonra, ki burada o buz gibi soğukkanlılığınıza ancak şaşabilirim, ölü kızın ağzını temizliyorsunuz-Bir bez mi getirmiştiniz? Tuvalet kağıdıyla silseniz kâğıt dişleri arasına girer kalırdı. Neyle temizlediğinizi bilmiyorum ama önemli olan bunu yaparken ölü kızın dilinde iz bırakmış olmanız. Kelly öleli yalnızca birkaç saniye olmuştu ve maalesef dilini hâlâ bereleyebilirdiniz. Tabii boğazındaki kusmukları temizleyemezdiniz ama elinizden geleni yapmıştınız ki, bu da doğrusu pek yeterli değildi. Ancak zaman çok kısaydı ve Kelly'nin yarasından kanlar akıyordu. Cesedi hemen sizin bantınızda olan duruma soktunuz. Ölü kızın üzerine ikinci bir çarşaf örttünüz ve kendi çarşafınıza bir kere daha sarınarak tuvaletten çıktınız. Larry Carlisle çarşafa sarınmış kişinin tuvaletten çıktığını monitör odasındakilerden bir iki dakika önce görüyor çünkü onların ekranlarında henüz bir şey olmamış. Onların ekranlarında Kelly Simpson hâlâ yaşıyor! Sizi kutluyorum, Bayan Hennessy, Larry Carlisle'ın anlattıklarının monitör odasında görülenlere tam uyum sağlayacak biçimde olayı düzenlediniz. Ama zamanlamayı ayarlayamazdınız tabii."

Stüdyodan yine takdir sesleri yükseldi.

"Ondan sonra erkekler yatak odasına girdiniz, sarındığınız çarşafı çıkarıp deri hücreleriyle diğer DNA izlerini karıştırmak için çarşafı erkeklerin yataklarına sürttünüz. Belki başınız örtülü, elinizde eldivenler vardı, bilemiyorum. O sırada ter kutusu içinde olanlardan başkalarını teste tutmayı düşünemeyecek kadar sersemdim."

İzleyicilerden "Hayır!" sesleri yükseldi. Coleridge günün kahramanıydı ve izleyiciler onun aleyhinde bir söze tahammül edemezlerdi. Bunu kendisi söylemiş olsa bile.

"Oradan koridora geçiyorsunuz" diye Coleridge devam etti. "Tünelden geçip önlüğünüzü saklıyorsunuz ve monitör odasına tam da sizin cinayet görüntüleriniz gösterildiği anda giriyorsunuz. Cinayet işlendiği anda personelinizle oturduğunuz için artık kimse sizden kuşkulanamaz. Bu sözde 'reality' programlarında hep olduğu gibi cinayet montaj odasında yapılmıştı ve böylece bir televizyon reality'sinden başka bir şey değildi."

Coleridge bir an durup soluklandı. Kısa bir süre sonra hayaletini getirmek zorundaydı artık.

"Bayan Hennessy, şimdi yapacağınız şey, görüntüyü sizin kasetinizden canlı kameralara çevirmekti. Bu sanırım en büyük sınavınızdı. Fogarty değiştirilmiş saat kodlarıyla hazır mıydı? Kelly'nin üzerini Shepperton videosundaki gibi örtmüş müydünüz? O zaman geçiş düzgün olacaktı. Eğer yapamamışsanız o zaman bir durum farkı olacaktı. Sizi bir kere daha kutlarım, Bayan Hennessy. Kaseti pek çok kere seyrettim ve şu anda bile geçişi nerede yaptığınızdan yüzde yüz emin değilim. Tabii kimsenin böyle bir şeyi araştıracağını aklınızın ucundan bile geçirmiş değildiniz."

"Araştıracak bir şey yok da ondan! Değiştirilme diye bir şey olmadı, kalın kafalı kızı ben öldürmedim ve sen de bunu biliyorsun. Yanında duran o orospu çocuklarının hangisinin yaptığını bulamayacak kadar kalın kafalı olduğundan bütün bunları uydurdun."

Dünyanın dört bir yanında Dikiz şovunu canlı yayınlayan editörler küfürleri örtmek için çırpınıyorlardı. Ama hepsi de Coleridge'in söylediklerine daldıklarından bip aygıtlarını çalıştırmayı ihmal etmişlerdi. Geraldine'in küfürleri bütün dünyaya reality televizyonunun gerçek bir anı olarak yayıldı.

Coleridge, Geraldine'e bakmıyordu. Onun üzerinden Hooper’ın yine parmağını kaldırarak işaretini verdiği arka kapıya bakmaktaydı. Banquo'nun hayaletini şölene katma zamanının geldiğini anlamıştı.

"Ama Bayan Hennessy, bu suçlamaları öyle havadan yapıyor değilim" dedi. "Elimde kanıt var, öteki cinayetlerinizin kanıtları."

"Ne!"

"Bırakın da onlar kanlı perçemlerini sizden yana sallasınlar, Bayan Hennessy! Bırakın da kanlı parmaklarıyla işaret etsinler!"

"Sen ne diyorsun be, budala moruk!" dedi Geraldine.

Coleridge'in yüzünden utanmış bir ifade geçer gibi oldu.

"Belki de doğru ifade edemedim. Diğer cinayet tasarımlarınız diyecektim. Bayan Hennessy, o gece tuvalete gitmek üzere ter kutusundan kimin çıkacağını bilemezdiniz. Biri nasıl olsa çıkacaktı ve bütün cinayet planınız bu varsayıma dayanıyordu. Ama bunun kim olacağını bilemezdiniz. Bu nedenle senaryonuzu yalnızca Kelly için değil, en azından diğer kızların hepsi için hazırlamış olacağınızı düşündüm. Böylece hangi kız çıkıp tuvalete giderse siz de ona uygun kaseti devreye sokup onu öldürecektiniz. Bu soruşturmanın belki de en hazin yanı bu oldu. Kelly'yi öldürmek için pek çok muhtemel neden buldum ama bunlardan hiçbiri önemli değildi çünkü o kız yalnızca tesadüfen öldü. Tuvalete giden ikinci kız olduğu için öldürüldü. Neden ikinci diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Akşamın başında tuvalete ilk Sally gitmişti. O neden öldürülmemişti peki? Nedenini söyleyeyim: Çünkü Sally Ev'e girdikten sonra saçlarını kesmiş ve boyamıştı! Sally'nin kara mohikan saçları şimdi kızıl bir yele olmuştu ve bu da hayatını kurtarmıştı. Sally, eğer görünüşünü değiştirmemiş olsaydın, Kelly değil sen ölecektin ve öldürülüşün işte şöyle olacaktı!"

Ve Coleridge gayet keyif aldığı bir el hareketi ve baş sallamasıyla kontrol odasındaki teknisyenlere hazır olduğunu bildirdi.

Trisha'nın talimatıyla Pru acele olarak 'Sally' diye bir etiket yapıştırdığı düğmeye bastı. Ve bütün dünyanın şaşkın bakışları altında eski mohikan saçlı Sally ya da kolaylıkla Sally olabilecek biri çırılçıplak tuvalete girdi.

Sabit kamera yüksekte olduğundan yalnızca dövmeli kadın kolları ve tabii o pek belirli saç tuvaleti görülüyordu. Sally olabilecek kız klozete oturdu, başını elleri arasına aldı ve tıpkı Kelly gibi aynı kişi tarafından aynı biçimde öldürüldü.

Gerçek Sally birden ölüme ne kadar yaklaştığını fark ederek,

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı.

Ekran titredi ve ikinci video devreye girdi. Bu kere yukarıdan tuvalete girenin çıplak başıyla Moon olduğu görülüyordu. Çarşafa sarınmış kişi tekrar bıçağı alıp cinayeti işledi.

"Aman aman!" diye haykırdı Moon. "Yani ben işemeye gitseydim..."

"Evet, öyle" dedi Coleridge. "İlginç değil mi? Geraldine'in böyle özel saçlı kişileri ya da saçsızları seçmiş olması."

Şimdi de Dervla'nın kuzguni saçları tuvalete girildi ve aynı olan tekrarlandı. Son olarak da Layla'nın boncuk geçirilmiş saçları göründü.

"Evet, Layla da oradaydı" dedi Coleridge. "Boncuklu sarı saç örgüleriyle Layla. Geraldine Hennessy dizi başlamadan kimin Ev'den çıkarılacağını bilemezdi ki."

Yeni alkış fırtınası koptu.

"Bu kızların hepsi sizin tarafınızdan oynandı, Bayan Hennessy!" diye bağıran Coleridge parmağını artık pek kaygılı görünen Geraldine'e uzattı. "Kasetlerin sayısal olarak güçlendirilmesiyle o da ortaya çıkacaktır sanırım."

"O kahrolası Fogarty domuzuna o kasetleri yakmasını söylemiştim!" diye bağırdı .

Banquo'nun hayaleti görevini başarmıştı.

Geraldine oyunun sona erdiğini anladı. Daha fazla direnmesi anlamsızdı. Kasetler Coleridge'in elindeydi.

Ama aslında Coleridge'de kaset falan yoktu, kadını oyuna getirmişti.

Fogarty kasetleri yakmıştı ve şimdi Trisha'nın kendisini soktuğu ve olayın tamamını bir monitörden izlediği izleme odasının ses geçirmez duvarlarına haykırarak sesini kadına duyurmaya çalışıyordu.

"Kasetleri yaktım! Ulan beyinsiz karı, yaktım diyorum sana!" Gözleri dolmuştu. "Seni kandırdı. O kasetleri kendi yaptı."

"Aslında ben yaptım" dedi Trisha. "Ben ve Çavuş Hooper bugün Shepperton'a gittik. Buraya yetişmek için nasıl da koştuk ama., o kel peruğunu takmaktan nefret ettim... çıkarırken insanın saçlarını söküyor."

Trisha iyi bir gün geçirmişti. Çavuş Hooper’ın önünde çırılçıplak olmuştu ama bu olayın da mutlu ve beklemedik sonuçları olmuştu. Hooper çıplak Trisha'yı gördüğü anda çıkmayı teklif etmişti.

"Kusura bakma çavuş, ben lezbiyenim" demişti Trisha ve bu sırrını içinden çıkartıp attığı için artık kendini çok daha iyi hissediyordu.

Coleridge stüdyoda Geraldine'i milyonlarca insanın önünde tutukladı. Bundan daha gurur duyulacak bir an olamazdı.

"Onu öldürdüysem ne çıkar yani?" diye bağırdı Geraldine. "İstediğini elde etti, değil mi? İşte şöhrete kavuştu. Zaten hepsinin istedikleri buydu. Ne planladığımı bilselerdi bile girerlerdi bu işe! Zavallı yaratıklar! Onda bir ölüm ve onda dokuz dünya çapında şöhret olma fırsatı! Üstüne atlarlardı! Tek yanlışım bu oldu!

Onların rızasını almalıydım."

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ GÜN

Saat 22:30

Coleridge'in gösterisi nedeniyle son program yarım saat uzamıştı ve ondan da yarım saat sonra, yani tasarladığı saatten bir saat sonra Woggle Ev'i havaya uçurdu. Saatlerin ileri alındığını unutmuştu.

"Ha ha ha! Şimdi ne yapacaksınız bakalım sizi gidi cadılar ve büyücüler!" diye bağırdı.

Moloz ve tahta parçalarının yağışı sona ermeden kaçış tünelinden çıktı. Woggle bunu son programın en önemli anı olarak planlamıştı. Dikiz Yapımcılık'ın partisinin doruk noktasında Ev'i kafalarına yıkarak hepsine duyduğu horgörüyü gösterecekti. Ancak yanlışı nedeniyle Ev havaya uçtuğunda umduğu seyircilerin çoğu arabalarına doğru gitmekteydi.

Bu intikamın başlıca hedefi olan Geraldine de gözaltına alınmak üzere kapalı polis minibüsünün arkasında olduğundan bir şey görememişti.

Coleridge olayı gördü, iyi ve haklı bir girişim olarak kabul etti. Ama bu görüşü, Wiggle’s, kefaletle salıverildiği halde kaçtığından dolayı tutuklamasına engel olmadı.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ GÜN

saat 23:00

Coleridge eve döndüğünde karısının bütün olayı baştan sona seyretmiş olmasına çok sevindi.

"Çok abartılı bir oyunculuktu canım, doğrusu hiç de senin yapına uygun bir şey değildi."

"Bir şey yapmak zorundaydım, değil mi? Elimde kanıt yoktu. Onu herkesin önünde itirafa zorlamalıydım ve bunu bu gece yapmam gerekiyordu. Hepsi bu."

"Ama çok başarılı oldun. O iğrenç programı daha fazla seyretmek zorunda kalmadığımıza sevindim. Ha, amatör tiyatro derneğinden Glyn telefon etti. Çoktandır seni aramak istiyormuş. Deneme provasında çok başarılıymışsın, daha sonra düşünmüş de, başrolü senin oynamanı istiyormuş."

Coleridge heyecanlanmıştı.

Başrol!

Dünyaya kendi Macbeth'ini sunacaktı sonunda. Coleridge aptal değildi ama. O rolü televizyonda göründüğü için aldığını biliyordu. Ama

neden olmasındı ki? Oyunu başkaları oynayabiliyorsa o neden oynamasındı?

Şöhretin de yararları vardı işte.

"Olağanüstü iyi yazılmış bir kitap... Bu parlak karmaşık taşlama, bir kaç kere okunmayı hak ediyor."-

-Mail On Sunday-

"Elton kitaplarının en iyisi. Olgun ve insancıl."

-Daily Telegraph-

"Karakterler iyi işlenmiş, konu sürükleyici."

-Daily Mail-

"Elton en iyi yaptığı şeyi yapıyor ve acımasız komediyle medya eleştirisini kimsenin cesaret edemeyeceği bir boyuta götürüyor."

-Mirror-

"Sıkı bir konu, sürükleyici bir roman. Diyaloglar on ikiden vuruyor."

-Guardian-

"Bu medya taşlaması insana sürekli bir heyecan yaşatıyor."

-Sunday-

Bir ev, on yarışmacı, otuz kamera, kırk mikrofon... Dikizleme iştahını bir kez daha tıka basa doyurmak, bir grup ünsüz ve sıradan insanın yer aldığı gerçek pembe diziyi seyretmek için halk yine televizyonlarının karşısında. Kurallar son derece açık; birbirini hiç tanımayan yabancılar aynı evde

birlikte yaşayacaklar ve herkes de bunu nasıl yaptıklarını seyredecek... İlk önce kimin sabrı taşacak? İlk kim kiminle seks yapacak? En çok kim sevilecek ve en çok kimden nefret edilecek? Programın bu sıradan sorularına bir anda yenileri eklendi: Katil kimdi? Otuz televizyon kamerasının sürekli gözetimi altında cinayet işlemeyi nasıl becermişti? Neden yapmıştı? Ve sonraki kurban kimdi?

Televizyondaki stand up çalışmalarının yanı sıra pek çok İngiliz dizisine imza atan, üç tiyatro oyunu yazan, Andrew Lloyd Webber ile bir müzikal yapan, ayrıca bir dizi çok satan roman yazan, bunlardan biriyle Altın Hançer Ödülü kazanan, bugünlerde de Ridley Scott ile birlikte bir film uyarlaması, Queen grubuyla da yeni bir müzikal planlayan Ben Elton, ülkemizde de benzerleri gerçekleştirilen düşük seviyeli bir program türünde geçen alçakça bir cinayetin romanını büyük bir başarıyla yazmış: "Bizi Kim Gözetliyor Evi'nde Cinayet".

Türkçe (Orijinal Dili:İngilizce)

367 s. -- 2. Hamur-- Ciltsiz -- 11 x 18 cm

İstanbul, 0

ISBN : 9799753293845